SECRETELE VIEȚII

Cuprins

PREFAȚĂ

Inspirat de vocea spirituală interioară, Gottfried Mayerhofer a scris Lebensgeheimnisse, dar şi alte lucrări, publicate de Lorber-Verlag, Bietigheim. Autorul s-a născut în anul 1807, ca descendent al unei familii nobile, în tinerețe, el a intrat ca ofițer în serviciul regal grecesc, s-a căsătorit în Atena cu fiica unui comerciant angrosist, după care s-a mutat la Trieste, ducând o viață îmbelşugată. Aici, el a intrat în contact cu scrierile Noii Revelații, a lui Jakob Lorber, şi a devenit un adept entuziast al acestuia. L-a ajutat cu bani pe editorul Johannes Busch să publice Marea Evanghelie a lui Ioan* şi alte scrieri ale lui Lorber.

Mai târziu, Gottfried Mayerhofer a primit el însuşi harul Cuvântului Interior, ca urmare a aspirației şi devoțiunii sale față de Domnul. A scris astfel mai multe lucrări, care oferă răspunsuri la numeroase întrebări legate de creație, de viață, de calea către mântuire, de comunicarea cu lumile spirituale, etc. Cea mai frumoasă lucrare pe care a oferit-o Gottfried Mayerhofer umanității este o colecție unică ce cuprinde 53 de predici ale Domnului, intitulată „Predicile Domnului“ **, care aduce numeroase clarificări legate de mesajul şi învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos.

În Vinerea Mare din anul 1877, Gottfried Mayerhofer s-a întors în lumea spirituală la care a avut acces în timpul vieții şi din care ne-a oferit atâtea informații.

(* Vezi: http://www.scribd.com/doc/8124476/Marea-Evanghelie-a-Lui-Ioan-Vol-1 n.r.)

(** Vezi: http://www.scribd.com/doc/6431583/Predicile-Domnului-Iisus-Hristos-Primite-Prin-Gottfried-Mayerhofer n.r.)

Capitolul 1

Francmasonii

(7 mai 1870)

Doreşti să ştii ce reprezintă francmasonii astăzi? Nu ai decât să priveşti ceremonialul actual al Bisericii Creştine. El nu mai reprezintă decât o aparență, şi acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce îi priveşte pe francmasoni. Ei nu fac altceva decât să pună accentul pe tot felul de ceremonii şi de cuvinte goale. Pretind că ajută umanitatea, dar deşi au avut regi, împărați şi tot felul de figuri notabile printre ei, îți poți da seama cu uşurință din comportamentul acestora cât de preocupați sunt ei cu adevărat de drepturile omului.

Ceea ce spuneam odată despre esenieni, cum că nu ar trebui să se ascundă atât de mult în spatele secretului, ci ar trebui să facă totul deschis, este la fel de valabil şi în ceea ce îi priveşte pe francmasoni. Ei susțin că principiul după care se ghidează sunt drepturile omului şi egalitatea între semeni. Chipurile, toți sunt „frați”, dar acest lucru nu este valabil decât în cadrul lojii; în afara acesteia orice egalitate încetează, regele redevine rege, iar cei lipsiți de bani sau de putere reprezintă pentru el mai puțin decât o non-entitate, nefiind folosiți decât ca nişte pioni pentru atingerea unor scopuri.

Ştii ce ar trebui să fie de fapt francmasoneria? Chiar şi după standardele actualei societăți, ea ar trebui să fie întruparea celei de-a doua porunci pe care am dat-o Eu: iubirea de aproape!

Cât de frumoasă ar deveni francmasoneria dacă membrii ei ar respecta acest principiu, dar nu numai în cadrul lojii, ci pe parcursul întregii lor vieți! Ei ar contribui atunci din plin la instaurarea împărăției lui Dumnezeu pe Pământ. Din păcate, lucrurile stau cu totul altfel. La fel ca şi în cazul bisericii, în spatele ceremoniilor şi ritualurilor lor se ascund cu totul alte interese. De aceea, membrii de rând care iau parte la aceste ceremonii, fără să ştie care sunt interesele din spatele acestora, nu ştiu practic ce fac.

Puteți fi şi voi francmasoni, dar numai în sensul cel mai nobil al cuvântului! Ajutați-i pe cei săraci, căci ei sunt frații voştri. Orice ați face, faceți la vedere, în mod deschis, căci nu trebuie să vă fie ruşine să acționați în fața ochilor Mei atoatevăzători. În rest, nu vă mai preocupați de alte lucruri!

Clădiți masoneria învățăturii Mele, în mod deschis, pentru ca toată lumea să vadă ce faceți. Abia atunci veți merita titlul de „masoni liberi”, într-o măsură mult mai mare decât cei care îşi fac semne cu mâna şi tot felul de alte gesturi golite de orice conținut, pentru a se recunoaşte între ei.

De aceea, urmați învățătura Mea, şi voi deveni Eu însumi întâiul „francmason” şi Preşedintele vostru, şi în scurt timp vom reuşi să construim împreună zidul protector al iubirii şi al adevărului, care nu va mai putea fi distrus niciodată de forțele politice sau elementale!

Cam atât am dorit să vă spun despre francmasonerie şi membrii săi, care ar trebui să fie frați între ei, dar nu sunt. Deocamdată atât pentru astăzi. Amin!

Capitolul 2

Despre lumină, viață şi iubire

(30 iunie 1870)

Doreşti să afli despre aceste trei lucruri. Nu ai fi putut alege trei subiecte mai sublime oricât de mult ai fi căutat în vocabularul uman, căci aceste trei cuvinte reflectă întreaga chintesență a creației, a existenței şi duratei ei neîntrerupte.

Vezi tu, tot ce am creat Eu, am creat din lumină. Această creație a primit suflul vieții şi nu a mai putut fi anihilată niciodată, din cauza iubirii pe care i-am purtat-o.

Există ceva în marea sferă a infinității care să nu-şi datoreze existența eternă acestor trei cuvinte atât de semnificative?

Odată cu lumina, începe viața, şi odată cu viața, începe iubirea. Lumina reprezintă puterea creatoare, care continuă să aducă la viață noi lucruri, curgând ca un flux în toate direcțiile infinității, trezind pretutindeni viața, alungând întunericul, iar apoi - prin intermediul iubirii - prezervând ceea ce a creat şi aducând la viață noi creații infinite.

Lumina aduce după sine căldura, care corespunde vieții. Fără căldură, viața încetează, iar iubirea nu mai poate prinde rădăcini, căci ea nu este altceva decât o aspirație fierbinte de a vedea pe toată lumea fericită şi împlinită.

De aceea, oriunde există lumină, razele blânde ale acesteia stimulează elementele haotice, care se ordonează în funcție de legea atracției şi a respingerii, generând astfel fenomenul căldurii. Oriunde apare această fierbere, acolo există viață.

Viața doreşte însă să fie fericită, să devină totul în toate, şi unicul instrument prin care îşi poate împlini acest vis este iubirea.

Iubirea doreşte să prezerve viața, în timp ce ura doreşte să o distrugă. Oriunde veți privi, veți descoperi că aceste trei elemente principale se află în conflict cu opuşii lor.

Lumina trebuie să ducă bătălia cu întunericul, viața cu moartea, iar iubirea cu ura. În timp ce primele trei doresc să prezerve creația şi să o atragă către sine, celelalte nu doresc decât să respingă şi să distrugă.

Fuziunea celor trei elemente pozitive dă sensul Divinității Mele, ca eternă păstrătoare a întregii creații. Cele trei elemente opuse alcătuiesc esența lui Satan, adversarul Meu, cu răceala şi imensa sa capacitate distructivă.

Conflictul afectează astfel întreaga materie, de la lumea îngerilor şi până la ultimul spirit, cel mai redus şi cel mai împietrit, care este implicit şi cel mai limitat de rigorile legii, în această luptă constantă pentru viață, iubirea învinge, distrugând întunericul, moartea şi ura.

Pe scurt, cele trei cuvinte şi elementele lor opuse sintetizează principiul prezervării tuturor lucrurilor create.

Atunci când Eu, lumina pură, am decis să creez o lume exterioară Mie, alcătuită din spirite a căror menire era aceea de a Mă iubi, de a Mă înțelege şi de a deveni treptat la fel ca Mine*, această decizie a reprezentat primul impuls al creației. Aşa se explică afirmația din cărțile mozaice: „Iar pământul era gol, nu avea formă, şi Domnul a creat lumina!” (Vezi „Cine este Dumnezeu,…”, n.r.)

Odată cu apariția luminii, activitatea elementelor s-a trezit, iar spiritele au început să devină conştiente de sine, atrăgându-se şi respingându-se reciproc. Odată cu lumina a apărut viața, căci până şi distrugerea - oricât de crudă vi se poate părea - are la origini scopul suprem al apropierii de lumina supremă prin abandonarea formelor inferioare cu scopul de a-şi asuma forme superioare, mai apropiate de lumina universală.

Odată cu trezirea primelor două principii, lumina şi viața, de îndată ce primele ființe create au început să se bucure de existența lor, scăldate în vibrația luminii eterne şi primordiale din ceruri, a apărut şi cel de-al treilea gând, acela de a uni toate aceste ființe din lumile vizibile şi invizibile. Acest gând a fost iubirea, un concept la fel de fundamental ca şi lumina şi viața, care nu dorea altceva decât să unească în eternitate şi să aducă la perfecțiune ființele care au început să se bucure de existența lor.

Cei mai puri dintre îngeri, veritabile personificări ale iubirii, au fost trimişi atunci în lume cu scopul de a împărtăşi viața lor trăită cu maximum de intensitate celorlalte ființe vii, în lumina grației care le-a fost acordată din plin.

Astfel întărite, iluminate şi încălzite, ființele vii s-au unit şi şi-au recunoscut menirea supremă, către care au început să aspire, luptând şi bucurându-se de viață. Orice spirit inferior renunță cu bucurie la învelişul care i-a întârziat până acum progresul. El îşi distruge propria sa existență, cu scopul de a cunoaşte o existență superioară, în care să poată absorbi mai multă lumină, mai multă viață şi mai multă iubire de la sursa primordială şi unică a tuturor lucrurilor.

Aşadar, ceea ce voi numiți distrugere - în orbirea voastră -, nu este altceva decât o eliberare care permite atingerea unei stări superioare, căci în momentul întemnițării sale în formă, spiritul este nevoit să suporte suferința materiei şi să aştepte clipa în care această zeghe va cădea, iar el poate ocupa un loc superior în marea sferă a creației, individual sau colectiv, unit prin iubire cu semenii săi cu care este compatibil.

Impulsul care încurajează spiritul să lupte pentru perfecțiunea destinului său, şi astfel să se întoarcă treptat către sursa primordială a luminii din care a emanat, este iubirea, această căldură binecuvântată care emană din sursa unică.

Acest proces se repetă în cazul tuturor spiritelor angelice. Nu întâmplător, strămoşii voştri l-au numit pe îngerul căzut Lucifer, „Păstrătorul Luminii”.

Într-adevăr, el a fost păstrătorul luminii în imensa vastitate a creației Mele. Conştient de grația nemăsurată pe care a primit-o de la Mine, care l-a înzestrat cu o putere pe care nici un alt spirit nu o mai avea, el nu a mai putut controla căldura prea mare care s-a dezvoltat din cauza acestei lumini infinite, care s-a transformat astfel în opusul iubirii, ura față de Cel care l-a înzestrat cu lumina sa strălucitoare. Chiar şi astăzi el rămâne un spirit angelic căzut, duşmanul Meu cel mai înverşunat. El nu se va mai putea bucura însă multă vreme de libertatea sa actuală şi va trebui să facă o alegere clară dacă doreşte să adopte primele Mele trei principii ale creației sau preferă să cultive în continuare opusul lor.

Nu va mai reuşi multă vreme să aleagă calea de mijloc, evitând cu viclenie întoarcerea la Mine la care îl sileşte însăşi legea firii. Cât de curând, va trebui să declare categoric dacă doreşte să se întoarcă la viața eternă a luminii şi a iubirii, sau preferă întunericul şi răceala morții eterne.

La fel stau lucrurile şi cu voi, oamenii, în care Eu am aprins, prin lumina grației Mele, o scânteie din viața divină. Ar trebui să deveniți mai conştienți de comoara pe care o purtați în sufletul vostru! Voi purtați la sânul vostru o lumină divină, viața şi iubirea primite de la Tatăl vostru ceresc.

El v-a dăruit această treime ca semn al originii voastre, al începutului din care v-ați născut şi al menirii voastre supreme. Nu neglijați aceste daruri divine, căci ele sunt darurile Grației, iar cei care le manifestă plenar dispun de un mare avantaj față de milioane de alte ființe din univers. Conştientizați lumina divină, dăruită vouă din iubire şi care reprezintă viața sufletului şi spiritului vostru lăuntric. Amintiți-vă de Cel care v-a dăruit-o şi care a plătit cândva - din propria Sa voință - cu propriul Său sânge şi cu o mare suferință, pentru ca voi, copiii Lui, să fiți mântuiți. El nu doreşte altceva decât ca voi să reveniți la menirea pe care o aveți în sfera infinită a creației. Nu uitați că iubirea Lui este cea care doreşte să vă conducă spre viața eternă, motiv pentru care a aprins în voi lumina cunoaşterii şi a conştiinței divine.

Luptați pentru perfecțiunea pe care o puteți atinge în calitatea voastră de ființe create, astfel încât să puteți conştientiza şi manifesta cele trei daruri primite, rafinându-le din ce în ce mai mult şi ridicându-vă astfel pe noi culmi ale existenței. Căci lumina Mea divină, care emană din Mine şi se extinde în întreaga creație infinită, nu cunoaşte limite. Ea trezeşte pretutindeni o viață nouă şi nu doreşte altceva decât să unească toate ființele create în jurul Celui care este El însuşi Lumina supremă a Vieții şi a Iubirii.

În acest fel trebuie să înțelegeți aceste trei cuvinte, dragii Mei copii. Ele se referă la sursa primordială a întregii existențe. Sunt fundamentul întregii creații şi nici o creatură vie nu ar putea exista fără ele. Acolo unde lipsesc, orice progres încetează şi nu mai există decât moarte, întuneric şi ură eternă.

Ca dovadă a faptului că această treime a atributelor lui Dumnezeu va învinge întotdeauna, un înger al vieții veghează asupra ei, îmbrăcat într-un veşmânt de lumină şi purtând pe cap coroana victoriei. Toți cei care se opun acestei sfinte treimi, preferând întunericul în fața luminii, moartea în fața vieții şi ura în fața iubirii, vor fi nevoiți să se ascundă în colțurile cele mai întunecate ale pământului.

Copiii Mei, întreaga creație merge înainte, mânată de aceste trei principii: de iubirea care nu îşi găseşte odihna, dăruind în permanență pentru a putea primi din nou la sânul ei, de lumina care iluminează totul, astfel încât colțurile întunecate să poată fi izgonite din creație, şi de viața care înseamnă mişcare, schimbarea formelor şi progresul de la o etapă la alta, superioară. Acestea sunt principiile care vă cheamă, spunându-vă: „Fără noi nu există lume, nici trecut sau viitor! Noi suntem creatorii acestora, în lumina Domnului Suprem. Noi manifestăm întreaga Sa ființă!”

De aceea, avansați şi voi, descendenți ai luminii! Ridicați-vă deasupra orizontului, acolo unde nu mai există apus, ci numai un răsărit etern, acolo unde moartea nu mai alternează cu viața şi unde ura, efortul şi mânia nu mai întrerup splendida armonie a concertului iubirii!

Ascultați armoniile angelice stârnite de aceste trei cuvinte şi care penetrează întreaga infinitate. Ele sunt imnul etern de laudă adresat Domnului şi Creatorului unic, Tatăl vostru, care nu îşi va găsi fericirea desăvârşită şi beatitudinea decât atunci când voi, ființele create de El, vă veți bucura de El şi veți învăța să-L cunoaşteți şi să-L iubiți din ce în ce mai mult. Sfânta Treime, atât de greşit interpretată de multe ori, nu poate fi descoperită decât în aceste trei principii atotputernice, care se regăsesc la scară microcosmică în orice ființă vie, sub forma unei semințe capabilă să se dezvolte şi să crească până la potențialul său maxim, devenind un înger de lumină aflat veşnic în prezența Domnului întregii creații.

Copiii Mei, recunoaşteți acest dar divin! Bucurați-vă de capacitatea pe care o aveți de a deveni copiii Mei! Va veni o vreme când, înzestrați cu viziunea spirituală, veți putea privi nemăsuratele spații ale creației, pornind de la tronul Tatălui şi până la ultimul spațiu. Veți descoperi atunci că oriunde poate pătrunde o rază de lumină, principiile fundamentale ale naturii Mele acționează în milioanele de ființe vii, alcătuind la nivel macrocosmic imnul suprem al slavei Mele.

De aceea, faceți eforturi să meritați această stare supremă de iluminare, înțelegând-o așa cum trebuie!

(* Vezi: http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde- n.r.)

Capitolul 3

Cerul, iadul şi pământul

(9 iulie 1870)

Mi-ai cerut să aleg trei cuvinte importante şi să îți explic semnificația lor. Iată cuvintele pe care le-am ales: cerul, iadul şi pământul. Să vedem acum ce semnificație putem descoperi pentru aceste concepte, astfel încât toți oamenii să beneficieze de pe urma acestor explicații.

Primul din cele trei cuvinte este şi cel mai mare dintre toate. Chiar şi voi, dacă doriți să-l rostiți aşa cum trebuie şi cum merită să fie pronunțat, ar trebui să ridicați vocea şi să sporiți tensiunea la nivelul coardelor vocale.

Ştiți voi oare ce pronunțați atunci când rostiți acest cuvânt? Nu, nu ştiți, dar puteți intui. Căci iată, Cerul este sălaşul suprem, în care locuiesc spiritele cele mai înalte*.

Mai mult decât atât, este sălaşul Meu permanent. Cerul este suma totală a tuturor beatitudinilor, locul în care toate spiritele care trăiesc în lumina cea mai pură, fără nici cel mai mic păcat, aspirând exclusiv către atributele Mele divine, duc o viață extatică, pe care voi, cei care trăiți pe această planetă micuță, nu ați putea-o înțelege niciodată şi abia dacă v-ați putea-o imagina.

Evident, şi la acest nivel există diferite grade de perfecțiune, căci procesul de evoluție nu încetează niciodată, atâta vreme cât Eu creez în permanență noi universuri, în care apar şi se dezvoltă noi sfere de acțiune.

Născute în ceruri, toate scânteile vieții (sufletele) ieşite din Mine călătoresc - însoțite de spiritele Mele angelice - către zonele inferioare ale creației, în care scânteia divină abia dacă mai licăreşte, îngropată în stratul gros de materie. Cerurile se află dincolo de globurile şi de sistemele solare materiale, în ele domnesc pacea eternă şi iubirea divină. Spiritele care trăiesc în ele cunosc fericirea supremă, căci primul principiu fundamental al vieții spirituale divine constă în imitarea atributelor Mele şi în împlinirea continuă a voinței Mele, în mod conştient şi din iubire față de Mine.

Cerurile cele mai înalte, acolo unde domneşte armonia eternă a spiritelor, sunt caracterizate de asemenea de simplitate, smerenie şi iubire față de semeni, duse la perfecțiune. Eu însumi sunt expresia acestor calități.

Acolo Mi-am aranjat Eu însumi sălaşul, în conformitate cu gândurile şi cu dorințele Mele. Aşa stau lucrurile dintotdeauna şi aşa vor rămâne de-a pururi. Acolo Mă vor găsi, peste miliarde de ani, acele suflete pierdute din punct de vedere spiritual care se vor regăsi pe sine şi se vor purifica prin diferite încercări, descoperind din nou calea către Mine.

Atunci când se va produce acest lucru, toate lumile vor fi transformate, aşa cum am afirmat cândva, căci atunci ele îşi vor fi împlinit menirea şi nu vor mai fi necesare aceste şcoli ale încercărilor şi purificării. Aşa cum este firesc, atunci când toate ființele vor deveni conştiente de spiritualitatea lor superioară, lumile vor trebui altfel aranjate, fiind înzestrate cu o strălucire, o splendoare şi o beatitudine mai mari, pentru ca aceste spirite purificate să aibă la dispoziție un nou material pentru evoluția lor ulterioară, către o maturizare spirituală încă şi mai deplină. Căci trebuie să ştiți că spațiul este infinit, la fel cum sunt Eu însumi, Cel Suprem şi Omniprezent; de aceea, este firesc ca gradele de perfecțiune să fie şi ele infinite.

Acest cer spiritual, din care grația divină născută din Mine se revarsă asupra tuturor spiritelor, în care cele mai pure armonii conduc inimile celor care le ascultă către o aspirație încă şi mai înaltă

către Mine, reprezintă chintesența iubirii Mele nesfârşite, exprimată sub formă de sunete, culori şi cuvinte.

Acolo, toți trăiesc la unison, şi fiecare se bucură mai presus de orice de fericirea celuilalt!

Cea mai înaltă exaltare pe care o puteți cunoaşte voi, pământenii, fie prin rugăciune, fie prin lectura poeziei sau ascultarea muzicii elevate, şi care vă poartă „în al nouălea cer", după cum spuneți voi înşivă, intuind astfel existența superioară din ceruri, nu reprezintă în cerul Meu suprem decât cel mai inferior grad de fericire, cu mențiunea că acolo fericirea este permanentă, nu o stare trecătoare.

Nu vă pot explica, dar mai ales nu vă pot exemplifica ceea ce simte un spirit în această lume perfectă, căci nu ați putea suporta această exemplificare în trupul vostru pământesc, iar dacă ați putea reține în memoria voastră chiar şi numai pentru o singură secundă această fericire, tot ceea ce există pe pământul vostru v-ar umple de dezgust. Vă spun acest lucru numai pentru a vă încuraja să aspirați mai sus, ştiind ce fericire îl aşteaptă pe acela care se supune pe sine marilor încercări, plin de perseverență şi dintr-o iubire pură față de Mine.

În această lume în care ziua este veşnică, fără să alterneze cu noaptea, căldura nu este înlocuită niciodată de frig, iar viața nu mai poate fi învinsă de moarte. Spiritele beatifice sunt înconjurate de o mare permanentă şi eternă de lumină, care face ca tot ce le înconjoară să strălucească, şi pot vedea tot ceea ce se petrece în alte lumi create, în esența lor spirituală. Spre exemplu, voi puteți vedea o floare ale cărei culori vă desfată ochiul, al cărei parfum vă mângâie simțurile, dar nu îi puteți cunoaşte semnificația spirituală, acea substanță spirituală care curge în sus şi în jos prin venele ei tubulare, şi toate emanațiile naturii superioare, începând cu lumina solară care reprezintă mama acestor culori şi parfumuri ale florii, şi până la cele mai înalte şi mai rafinate calități ale ei.

Această floare poate fi găsită şi în cerul Meu, unde se reflectă tot ceea ce a fost creat vreodată. Dacă ați putea vedea această floare acolo, ați înțelege că forma ei este alcătuită din lumină, culoarea ei fiind o strălucire pură, iar parfumul ei având drept corespondență spirituală supremă un imn etern de laudă adus Creatorului său!

Numai atunci ați putea înțelege ce înseamnă contemplarea spirituală şi cât de limitate sunt simțurile voastre în această lume. Nu vă faceți însă probleme în legătură cu starea simțurilor voastre atâta vreme cât sunteți pe pământ. Cea care a aranjat astfel lucrurile a fost mâna înțeleaptă a Tatălui preaplin de iubire, şi deşi voi nu îi veți putea înțelege niciodată scopurile Sale, puteți fi convinşi că acestea au întotdeauna ca fundament iubirea şi înțelepciunea cea mai înaltă, şi că există o motivație foarte bine întemeiată pentru care voi nu veți putea cunoaşte fericirea supremă decât după numeroase conflicte şi după o perioadă îndelungată, şi nici chiar atunci cu toții, ci numai o parte dintre voi (în funcție de iubirea fiecăruia).

Dragii Mei copii, dacă v-aş permite să vă bucurați pe loc de toate aceste preafericiri (pe care le rezerv numai celor care Mă iubesc cu adevărat şi care au făcut mari eforturi pentru a deveni copiii Mei), fără să mai parcurgeți perioada necesară de conflicte şi tensiuni, vă asigur că ele şi-ar pierde valoarea şi nu ar mai reprezenta o mare atracție pentru voi, căci nu ar mai fi propria voastră realizare, ci un dar primit, ca să spun aşa, fără nici un efort din partea voastră. Valoarea lor s-ar reduce astfel şi perioada în care v-ați bucura de ele s-ar micşora considerabil.

Numai ceea ce se obține prin efort devine o bucurie reală, fiind răsplata meritată a efortului depus!

Ce importanță mai are încoronarea pentru un prinț născut deja dintr-un rege şi care îşi cunoaşte încă de mic statutul regal? Vă asigur că actul încoronării este mult mai puțin important pentru prinț decât pentru cei de rang inferior acestuia. Dar un monarh ereditar nu înseamnă nimic prin comparație cu cel care după ce s-a luptat cu toate adversitățile, deopotrivă fizice şi spirituale, şi-a atins în sfârşit țelul, pe care l-a urmărit o viață întreagă. Un asemenea om este un gigant spiritual, în timp ce monarhul nu are de multe ori nici cea mai mică valoare spirituală, fiind practic o non-entitate, cu tot statutul său social.

De aceea, toți cei care doresc să devină copiii Mei, cărora le-am rezervat preafericirea supremă, trebuie mai întâi să-şi merite acest statut, prin eforturile depuse. După atingerea stării supreme de conştiință, el va ajunge să binecuvânteze toate conflictele şi suferințele la care a fost supus şi care l-au condus la respectiva stare de preafericire, în care poate înțelege în sfârşit spiritualitatea care uneşte toate lucrurile. În această etapă, el primeşte noi îndatoriri, specifice unui înger, prin îndeplinirea cărora poate avea acces la un nou nivel de fericire, superior.

Spuneam odată că orice ființă umană poartă în sine un întreg univers. Doresc acum să adaug că ea conține în sine, la o scară microcosmică, desigur, şi cerul suprem de care v-am vorbit până acum.

Cu fiecare faptă bună, cu fiecare victorie câştigată împotriva pasiunilor ei, în inima sa pătrunde o nouă rază de lumină din acest cer miniatural al iubirii, care corespunde lumii spiritului. Este doar o rază trecătoare, o intuiție, un strigăt de bucurie al sufletului, care, vai!, nu este permanent. Este doar un moment în care spiritul lăuntric îi arată omului ce comoară poartă în inima sa, comoară care îi va aparține pe deplin într-o bună zi, dacă îşi va continua cu perseverență calea dificilă.

Singura urmă pe care spiritul o lasă asupra sufletului nu este decât o briză uşoară, care vine şi pleacă, fără ca cineva să ştie unde a dispărut. Raza din cer nu a fost decât un avertisment care i-a spus: „Nu te mai plânge, ci îndură! Va veni ziua când te vei bucura pentru totdeauna de preafericirea care acum a trecut prin viața ta cu viteza fulgerului!"

Aşadar, nu disperați, copiii Mei! Cerul vă aşteaptă cu brațele deschise! Ca să vă încurajez, vă permit uneori să-l simțiți, atât cât vă permite constituția voastră fizică şi spirituală actuală. Mai mult nu ați putea suporta. Şi chiar dacă unul dintre voi ar putea suporta mai multă beatitudine, în mijlocul semenilor săi el s-ar simți nefericit, şi în loc să-şi urmeze cu perseverență calea, s-ar prăbuşi sub povara disperării. De aceea, vă reamintesc din nou că Eu, Tatăl vostru, am aranjat astfel lucrurile - în înțelepciunea Mea infinită - încât copiii Mei să poată suporta şi profita de pe urma acestor momente de extaz.

Să ne întoarcem acum atenția asupra iadului. Tot ce v-am spus până acum în legătură cu cerul poate fi aplicat în egală măsură şi iadului, dar, cred că nu mai trebuie să insist, cu semn schimbat. De aceea, nu vă voi spune la fel de multe lucruri despre iad, despre organizarea şi natura acestuia, căci nu-Mi face nici o plăcere să Mă gândesc la el, iar vouă nu v-ar servi prea mult dacă vi l-aş descrie în detaliu. Este suficient să ştiți că acesta există în realitate, spre dezavantajul Meu şi al vostru, deopotrivă. Singurul lucru pe care doresc să-l ştiți este că iadul este împărțit şi el în diferite gradații, care corespund unor trepte progresive ale răului, având în centrul său reşedința lui Satan însuşi**!

Satan este personificarea răului, aşa cum Eu reprezint personificarea binelui. De aceea, atributele lui sunt opuse atributelor Mele, fiind o chintesență a tuturor pasiunilor posibile. De pildă, în timp ce Eu fac toate eforturile să păstrez întreaga creație, din cauza iubirii pe care i-o port, el face tot ce îi stă în puteri să o distrugă, din cauza urii pe care o poartă tuturor ființelor create, mai întâi datorită faptului că au fost create de Mine, iar apoi pur şi simplu pentru că au fost create.

Dacă ar fi lăsat după voia lui, el ar crea în permanență ființe de toate felurile, dar nu pentru a se bucura de existența lor, ci pentru a se desfăta (în mod satanic) de distrugerea lor, pentru a lua apoi din nou totul de la capăt.

El îşi subordonează acele spirite care, deşi au fost create de Mine ca ființe vii, au devenit atât de întunecate încât nu se mai pot bucura decât de beznă, la fel cum îngerii Mei se bucură de lumină, în funcție de intensitatea răutății lor, acestea se află mai aproape sau mai departe de Satan, aflându-se din punct de vedere fizic fie în interiorul pământului, fie la suprafața acestuia. Aici, ele continuă să-şi urmărească plăcerile lor satanice, încercând să-şi imite maestrul cât de mult le stă în puteri. Cea mai mare plăcere a lor constă în a-i deturna pe oameni de pe calea cea bună.

Întrucât nu cunosc decât „iubirea" satanică, la fel ca şi stăpânul lor, ele îşi găsesc plăcerea în a sădi această sămânță în inimile celor dispuşi să le asculte.

Astfel, ele nu ezită să le descrie naivilor lumea exterioară şi plăcerile ei ca fiind minunate, pentru a trezi în ei gustul înşelăciunii, al minciunii, al desfrâului şi al tuturor pasiunilor inferioare, pentru a-i transforma în „frații" lor demni de acest nume.

Mă veți întreba: „Bine, dar cum poți permite Tu, Creatorul, existența acestor hoarde de spirite malefice şi pe cea a stăpânului lor? De ce nu accepți printr-un singur cuvânt distrugerea acestor ființe care se opun chemării blânde a iubirii Tale şi a atributelor Tale divine? La urma urmei, de ce le-ai izgonit tocmai pe pământ, între toate locurile din univers, în condițiile în care există atâtea milioane de planete şi de sori care îşi urmează calea pe orbitele lor în spațiul infinit? De ce ființele care trăiesc pe ele îşi pot urma nestingherite evoluția către purificare, fără să fie expuse unui asemenea chin? De ce tocmai noi, cei pe care Tu îi numeşti 'copiii Tăi', de dragul cărora Te-ai întrupat pe acest pământ, asumându-ți acea suferință imensă, de ce tocmai noi - cei privilegiați - trebuie să fim supuşi celor mai cumplite încercări, fiind expuşi tuturor tentațiilor posibile?"

Dragii Mei copii! Din perspectiva voastră, această întrebare este întru totul justificată. De aceea, trebuie să vă explic comportamentul Meu, ca să vă dați seama că Eu sunt Tatăl vostru preaplin de iubire (chiar dacă la prima vedere lucrurile nu par să stea chiar aşa!), aranjând lucrurile încă de la începutul eternității numai în avantajul vostru şi continuând apoi să acționez numai pentru bunăstarea copiilor Mei.

Am vorbit într-o lucrare anterioară de un înger căzut, care a tras după el un număr imens de spirite. V-am explicat în cartea „Casa Domnului" *** că **după cădere, întreaga substanță a sufletului lui i-a fost luată, divizată în particule şi întemnițată în materie, având grijă să se întoarcă treptat către Mine, urmând calea perfecționării de sine. Toți cei născuți pe acest pământ, cu excepția spiritelor venite din alte lumi care au fost mutate aici cu scopul de a deveni copii ai Mei, reprezintă aceste particule din sufletul îngerului căzut. Ele trebuie să urmeze acelaşi drum al evoluției ca şi celelalte spirite întemnițate în materie.**

V-am mai explicat acolo că îngerul căzut a fost izgonit în locul care reprezintă şcoala Mea pentru ceruri, adică pe pământul vostru. Aici îşi desfăşoară el cel mai intens activitatea, opunându-se Mie şi ordinii Mele.

V-am explicat anterior toate aceste lucruri, precum şi motivul pentru care cele mai mari tentații şi pericole trebuie să existe exact în locul în care spiritele şi-au asumat misiunea de a intra în împărăția Mea, purtând prin iad şi printr-un ținut blestemat crucea suferinței şi a iubirii, întru slava Mea şi spre dezonoarea marelui Meu adversar. Aşa se face că în pofida tuturor seducțiilor şi marilor tentații cu care Satan îşi racolează adepții, făcându-i apoi să plătească însutit pentru fiecare dintre ele, prin cele mai cumplite chinuri ale iadului, pe pământul vostru există totuşi suflete capabile să reziste tuturor tentațiilor, să întoarcă spatele tuturor promisiunilor lui, nedorind să-i aparțină lui, ci numai Mie. Aceste suflete virtuoase reuşesc să țină ridicat stindardul smereniei, al credinței şi al iubirii, cu toate suferințele cu care se confruntă!

Atunci când Satan M-a respins, am fost nevoit să-l părăsesc, pe el şi pe adepții lui, lăsându-i să-şi urmeze calea individuală, fără de care nici un spirit nu ar putea deveni liber şi nu ar fi vreodată vrednic de Mine.

Întoarcerea la Mine trebuie să vină din interior şi în mod voluntar, nu prin coerciție. Din acest motiv, sunt nevoit să tolerez comportamentul marelui Meu adversar, inclusiv pe cel al adepților lui, lăsându-i să facă ce doresc, atâta vreme cât nu interferează cu ordinea Mea prestabilită.

Triumful binelui constă în faptul că orice ar face ei, rezultatul va fi întotdeauna unul opus intențiilor lor, căci potrivit legii, nici chiar răul nu are altă cale decât aceea a îmbunătățirii de sine, stimulând astfel calea binelui.

Aşa se explică de ce Satan şi slujitorii lui au fost izgoniți în acel loc în care pot încerca orice pentru a-şi demonstra teoria asupra vieții, opunându-se Mie. Într-adevăr, lui Satan i s-a permis chiar să Mă tenteze pe Mine în timpul călătoriei mele pământeşti, deşi Eu nu sunt un spirit creat, ci Creatorul tuturor ființelor create, întrucât nu am evitat întâlnirea cu el, deşi eram întrupat ca om, supus deci tuturor pasiunilor umane, a îndrăznit să Îl tenteze pe Cel Preaînalt, lucru care i s-a permis.

Rezultatul îl cunoaşteți: el a început să își dea seama, atât la scară macro cât şi la scară micro, că toate eforturile lui sunt în zadar şi că de-a lungul atâtor eoni s-a opus inutil Celui care l-a creat şi care l-ar primi şi astăzi cu brațele deschise, ca pe un „fiu risipitor”, dacă s-ar căi. Toate aceste lucruri se vor petrece cu siguranță, dar nu imediat, ci treptat, aşa cum v-am povestit deja în lucrarea „Cele douăsprezece ore”.

Atunci când spuneam că fiecare om poartă în sine, la scară micro, toate cerurile Mele, Mă refeream implicit şi la sămânța iadului, şi deci la înclinația de a păcătui sau de a acționa împotriva ordinii Mele, creându-şi astfel un iad în miniatură. Această sămânță se află în inima omului pentru că fără recunoaşterea opusului său - viciul, virtutea nu ar putea fi virtute, şi fără recunoaşterea urii, iubirea nu ar putea fi iubire! Dacă întunericul nu ar exista, voi nu ați putea aprecia lumina; dacă nu ați experimenta din când în când frigul şi înghețul, nu v-ați putea bucura de plăcuta senzație a căldurii care vă învăluie treptat.

De aceea, singurul loc în care Mi-aş fi putut crea „şcoala de copii ai Mei” era acela în care spiritele sunt supuse tuturor tentațiilor şi tuturor pasiunilor!

Ce ar fi viața fără conflict? O simplă trecere a timpului, monotonă, fără ca voi să vă dați seama că a trecut o zi şi că începe o alta. Viața voastră nu ar mai avea nici un sens, ar fi lipsită de sare şi piper!

Aşa cum sarea din alimentele voastre, din plante, metale, şi chiar din aer şi din stomacurile voastre, reprezintă o componentă importantă a unei digestii corecte, stimulând viața, la fel, sarea vieții spirituale este tentația, adică tendința de a gândi şi de a acționa în afara regulilor. Datorită acestui contrast şi acestei incitări, partea superioară a Sinelui vostru este întărită. Viața voastră fizică şi spirituală este susținută de acest aliment, iar continuitatea ei este asigurată. Bucuria de a atinge un nou grad de perfecțiune nu apare decât datorită luptelor şi conflictelor, căci dacă ați putea avansa fără să vă izbiți de nici un obstacol, nu ați mai deveni conştienți de progresul făcut.

Când soarele de dimineață îşi trimite primele raze asupra pajiştilor de pe pământ, întreaga natură scoate un strigăt de bucurie. Toate ființele cântă atunci un imn de slavă adus luminii şi Creatorului ei (fiecare pe limba sa: unele cotcodăcesc, altele ciripesc, sau scot diferite alte sunete). Chiar şi picătura de rouă de pe o frunză, înveşmântată în strălucirea ei de diamant, reflectă astfel bolta de lumină de deasupra ei, bucurându-se de revenirea zilei după întunericul nopții. - De ce? Tocmai pentru că întunericul şi frigul nopții le-a permis tuturor creaturilor să simtă şi să conştientizeze valoarea luminii şi a căldurii!

La fel se petrec lucrurile şi din perspectiva spirituală. Sufletul unei ființe create nu poate recunoaşte dulceața iubirii spirituale şi nu poate progresa către o viață superioară decât dacă a trecut prin diferite încercări şi capcane, cunoscând plenar suferința. Abia după ce a început să avanseze cu paşi mici, el începe să se bucure de progresul făcut, sporindu-şi astfel eforturile pentru a atinge următoarea treaptă de evoluție, în acest fel, el se simte stimulat, iar bucuria succesului creşte nemăsurat, nu atât din cauza noii stări atinse, cât datorită obstacolelor pe care a reuşit să le depăşească.

Vedeți aşadar, copiii Mei, ce ar însemna cerul fără iad! Și cât de multă fericire pierd celelalte ființe care trăiesc pe alte planete şi sisteme solare, pentru că nu cunosc decât lumina, nu şi întunericul!

Mai simțiți nevoia să vă plângeți că iadul este atât de aproape de voi, ba chiar în interiorul vostru? Nu ar fi mai bine să îmi mulțumiți şi să vă rugați Mie pentru un iad chiar mai mare, ca să puteți lupta şi suferi, meritând astfel în final într-o mai mare măsură statutul de „copii ai Mei”?

Liniştiți-vă însă, căci Eu cunosc foarte bine ce încercări puteți suporta voi. Nu cereți mai mult decât v-am oferit Eu şi fiți convinşi că ceea ce mâna Mea plină de iubire a revărsat asupra voastră este mai mult decât suficient pentru voi. Orice suferință în plus ar transforma-o într-o mână a pedepsei, iar Eu, Tatăl vostru, nu pot face aşa ceva!

V-am demonstrat mai sus cum până şi răul suprem în întreaga creație, cu toate acțiunile sale, este exploatat de Mine în beneficiul întregii vieți, şi cum însuşi Satan şi hoarda lui, în loc să-Mi facă Mie rău, contribuie în felul lor la binele general. Să trecem aşadar la sălaşul vostru, la acest pământ,

cel de-al treilea concept pe care Mi-am propus să vi-l explic, pentru a înțelege iubirea şi înțelepciunea Părintelui vostru în toată gloria lor. (N. Tr. Pentru mai multă claritate, în paragrafele care urmează am păstrat cuvintele germane pentru „cer", „iad" şi „pământ", adăugând între paranteze traducerea lor.) Dacă pronunțați cuvântul Himmel (cer) sunteți nevoiți să ridicați vocea, în timp ce atunci când pronunțați cuvântul Holle (iad) sunteți nevoiți să o coborâți. Fiecare din cele două cuvinte necesită o folosire diferită a muşchilor vocali, la fel ca şi în cazul cuvântului Erde (pământ), când trebuie să deschideți gura largă. Chiar şi atunci când pronunțați aceste trei cuvinte în limba voastră, totul a fost astfel aranjat încât spiritele care sunt mai familiarizate decât voi cu formulele corespondente ale creației să înțeleagă din însăşi expresia muşchilor voştri faciali semnificația cuvântului pronunțat. Atunci când pronunțați cuvântul Himmel (cer), ridicarea tonalității corespunde întru totul vibrației specifice lumilor celeste. Atunci când pronunțați cuvântul Holle (iad), cerul gurii trebuie îngustat, la fel ca o peşteră. Corespondența dintre mişcarea muşchilor şi descrierea iadului este evidentă. Cuvântul Himmel (cer) este pronunțat cu privirea orientată în mod natural în sus, în timp ce cuvântul Holle (iad) este pronunțat cu privirea orientată în jos, sau în orice caz fără a privi în sus. În sfârşit, cuvântul Erde (pământ) este pronunțat în mod natural cu gura larg deschisă şi cu privirea orientată înainte. Am discutat pe larg despre primele două concepte, aşa că nu ne mai rămâne decât să ne ocupăm din punct de vedere fizic şi spiritual de cel de-al treilea, cel care este pronunțat cu o anumită deschidere. Este vorba de pământ, sălaşul vostru. Pentru a pronunța cuvântul Erde (pământ), gura trebuie deschisă pe laterală, cu buzele ridicate în sus, descoperind întregul şirag al dinților. Această mişcare nu este deloc întâmplătoare, într-adevăr, există o corespondență spirituală, în sensul că pe pământ, ceea ce este mai moale, adică buzele din carne, se află sub restricție, expunând partea mai tare - dinții, cărora le corespunde etica sau morala. Iată deci, dragii Mei copii, care este semnificația dinților, această structură osoasă fermă, care simbolizează suportul inițial şi permanent, atât la nivelul omului cât şi la nivelul pământului. Ei dau o formă frumoasă feței, transferând asupra aspectului exterior al corpului frumusețea morală sau interioară a acestuia, în mod similar, acest suport susține vitalitatea interioară a corpului pământului însuşi, aducând la suprafața acestuia frumusețea sa interioară. Printre altele, dinții simbolizează aspectul moral-spiritual, fiind organul spiritual al digestiei, ceea ce se traduce în viața exterioară prin transmutarea răului în bine. În gură, sărurile din sucul digestiv al salivei se amestecă cu alimentele zdrobite de dinți; în mod corespondent, sarea semnifică impulsul de a se opune binelui, iar principala voastră sarcină constă în a rezista acestei tentații, obținând în cele din urmă victoria.

Tot ce primiți aici, pe pământ, este amestecat: binele cu răul, iubirea cu ura, viața cu moartea. Altfel spus, cele două extreme îşi schimbă cu uşurință rolul, energia având capacitatea de a trece oricând în polaritatea sa opusă. Dacă aveți puterea de a elimina răul şi viciul, oricât de des v-ar asalta acestea, ele nu vor mai putea lăsa o impresie permanentă asupra sufletului vostru, şi tot ce va rămâne în interiorul acestuia va fi binele. Corespondența pronunțării cuvântului Erde (pământ) cu gura larg deschisă, dar pe orizontală, constă în faptul că din punct de vedere spiritual, pământul vostru - aparent atât de mic din punct de vedere fizic - depăşeşte cu mult toate galaxiile şi sistemele solare, putând ajunge până la cerul Meu suprem, căci această planetă micuță a devenit sălaşul copiilor Mei, şi Eu însumi am păşit pe ea, repurtând victoria asupra răului şi asupra morții, pe care le-am învins.

Dacă ați fi mai familiarizați cu acest limbaj al spiritului, ați descoperi în interiorul fiecărui cuvânt care se referă la Mine o semnificație spirituală, dincolo de coaja exterioară. Fericirea pe care o conferă acest tip de înțelegere superioară nu poate fi descrisă în cuvinte! Printre altele, ați înțelege că nivelul spiritual al fiecărui popor în parte este revelat de cuvintele şi expresiile pe care le conține limba sa, cu referire la Mine. Sau poate credeți că limbile popoarelor au fost inventate, aşa cum susțin lingviştii voştri!?! O, vă asigur că greşiți foarte tare! Cuvintele nu au apărut simultan cu obiectele inventate şi cu diferitele nevoi ale popoarelor, ci au apărut treptat, în paralel cu percepția spirituală a popoarelor respective. Limba unui popor este aşadar un produs spiritual. Vă puteți da seama studiind istoria națiunilor că odată cu progresul sau cu înapoierea spirituală a popoarelor, limba lor

progresează sau regresează la rândul ei, iar atunci când o națiune moare, limba ei moare odată cu ea, căci este o ființă vie.

Limba este o expresie a sufletului. Cu cât limbajul este mai exaltat şi mai frumos, cu atât mai mare este intensitatea expresiei sale. Acest lucru nu poate fi apreciat însă decât de spirite sau de acei oameni care au fost iluminați prin grația Mea şi care descoperă în spatele diferitelor mişcări ale limbii, ale muşchilor faciali şi laringelui, precum şi în nuanțele diferitelor sunete scoase, şuierate, melodioase, nazale, etc., o semnificație superioară, spirituală, a unui Paradis pierdut, care a devenit pentru voi la fel de incomprehensibilă ca şi hieroglifele.

Şi în această privință, pământul diferă de celelalte lumi. În general, pe o planetă sau pe un soare este vorbită o singură limbă, şi toate ființele de pe ea urmează aceeaşi cale. Numai pe pământul vostru există mii de limbi diferite, chiar dacă au fost derivate din aceeaşi limbă ancestrală comună, în afara atâtor alte teste de răbdare şi perseverență, locuitorii acestui pământ sunt nevoiți să învețe limba altor națiuni dacă doresc să comunice cu frații lor, exprimându-şi gândurile şi sentimentele față de ei. Dacă doresc să învețe ceva de la frații lor străini, sau să le spună ceva, ei trebuie să le învețe limba sau să se folosească de un translator.

Oriunde ați privi pe pământ, de la popoarele primitive şi până la națiunile cele mai civilizate, veți vedea agitația continuă a oamenilor, aflați în permanență în căutarea a ceva. Evident, principala motivație a acestei mişcări o constituie căutarea de sine. Unul din efectele sale secundare îl constituie însă unirea națiunilor, dorința oamenilor de a se cunoaşte reciproc, de a se aprecia şi de a se iubi unii pe alții.

Cei care studiază natura, stelele, “suprafața şi interiorul pământului, își împărtăşesc cunoaşterea dobândită prin grația Mea semenilor lor. Cunoştințele lor devin astfel bunul comun al întregii umanități. Fără să-şi dea seama, savanții voştri urmează planul Meu, nu pe al lor. În acest fel îi educ Eu pe oamenii acestui pământ, care a fost cândva şi sălaşul Meu, învățându-i să aspire către o viață mai bună.

La ora actuală, gândurile oamenilor au ajuns să călătorească cu viteza fulgerului de la unul la altul, şi ei înşişi şi-au construit drumuri de fier pentru a călători dintr-un loc în altul cu viteza unui uragan.

Din păcate, nu numai drumurile sunt construite din fier, ci şi inimile majorității celor care călătoresc au ajuns să fie tot de fier (cel puțin în ceea ce îi priveşte pe semenii lor). Acest lucru nu contează însă; planurile Mele se vor realiza încă şi mai rapid datorită acestei comunicații rapide între oraşe şi sate, fiind mai avansate decât cred constructorii acestor drumuri de fier.

Pe acest pământ, am amestecat în mod intenționat cerul, iadul şi pământul, adică oamenii care gândesc în mod preponderent la bine, la rău şi la cele materiale. La venire, fiecare are propria sa opinie; la plecare, fiecare lasă în urma sa ceva. Din acest amestec (de pildă, al conversațiilor mixte, între oameni cu convingeri diferite), iadul beneficiază de pe urma raiului, dobândind o anumită cunoaştere benefică ce va avea urmări.

În acest fel îmi duc Eu planul la bun sfârşit, folosindu-Mă de comunicațiile voastre, astfel încât acolo unde domneau altădată regulile rigide care îi separau pe oameni, Eu îi ajut să își uite prejudecățile. Deşi principalele forțe care îi mână pe oameni să călătorească în alte țări, expunându-se astfel la tot felul de pericole, rămân încă (alături de căutarea de sine) dorința de distracție şi lăcomia de bani, Eu Mi-am atins totuşi scopul, şi anume acela de a-i apropia pe oameni şi a de a-i ajuta să se cunoască reciproc. Umanitatea mai are nevoie doar de un impuls spiritual puternic, iar oamenii vor ajunge să înțeleagă că sunt frați şi se vor uni în dorința lor de a Mă urma pe Mine, Eternul Păstor. Abia atunci se va putea spune că pământul şi-a atins menirea sa spirituală, iar Eu Mă voi întoarce a doua oară la voi, în persoană, după ce cei încăpățânați vor fi înlăturați şi pe pământ nu vor mai rămâne decât cei plini de bunăvoință.

Iată aşadar, dragii Mei copii, cum cerul, iadul şi pământul, cele trei principii care se regăsesc deopotrivă la nivel microcosmic şi macrocosmic, servesc în realitate aceluiaşi scop al iubirii - ideea fundamentală a întregii Mele creații.

Nu trebuie să măsurați însă timpul evenimentelor pe care vi le-am descris în ani, căci în cazul Meu nu există timp. Eu nu măsor timpul în zile şi nopți, căci pentru Mine nu există decât o zi permanentă, în care soarele iubirii străluceşte de-a pururi, şi la fel va străluci până când toți îşi vor găsi drumul spre Mine, Tatăl lor preaplin de iubire.

Cred că explicațiile Mele v-au satisfăcut. Ele reprezintă o altă lumină în marea vale a creației Mele. Gândiți-vă deci la câtă iubire şi grație revărs asupra voastră, inclusiv la pâinea spirituală pe care v-am oferit-o aici, astfel încât să nu vă mai îndoiți vreodată că tot ceea ce vedeți provine din mâna Tatălui!

Vă binecuvântez pe toți! Amin.

(* Vezi şi: „Raiul şi iadul“ de Emanuel Swedenborg n.r.)

(** Vezi şi: http://www.scribd.com/doc/5557412/O-REVELAIE-DIVIN-DESPRE-IAD n.r.)

(*** Vezi: http://www.scribd.com/doc/4587568/lorber-casa-domnului-vol-I n.r.)

Capitolul 4

Despre sănătate, boală şi moarte

(13 iulie 1870)

Avem din nou ca temă de discuție trei cuvinte care, luate în sensul lor natural, sunt uşor de descifrat.

Sănătatea se referă la starea normală a vieții voastre vegetative, în care toate organele îşi îndeplinesc funcțiile aşa cum trebuie, fără să vă împiedice astfel să vă urmați chemarea şi fără să blocheze dezvoltarea voastră spirituală sau preocupările voastre materiale.

Nu putem vorbi de o stare autentică de sănătate trupească decât la oamenii care nu sunt conştienți de mişcarea şi de funcțiile organelor lor. Atunci când apare un dezechilibru interior, unul sau mai multe organe încep să funcționeze altfel decât ar trebui, provocând astfel o senzație de disconfort sau de durere. Simțindu-se handicapat în activitățile sale din cauza corpului, sufletul se întristează, iar din această suferință rezultă ceea ce voi numiți boală.

Dacă această stare se agravează, tot mai multe organe refuză să coopereze cu cele bolnave (sau invers, activitatea lor este afectată de acestea), iar senzația de disconfort se accentuează. Procesul vieții este astfel întrerupt, iar odată cu încetarea procesului de alimentare cu energie vitală şi de eliminare a deşeurilor, maşinăria îşi încetează până la urmă complet funcționarea, producându-se acel punct terminus pe care voi îl numiți moarte.

Ceea ce a fost până atunci un corp individual se descompune după moarte în elementele sale constitutive, în ceea ce priveşte sufletul, acesta este blocat în activitatea sa şi trebuie să-şi caute un alt veşmânt, adică un alt corp, întrucât nu se mai poate folosi de cel vechi, acum complet uzat.

În acest fel încetează viața fizică, dar ea este urmată de o viață spirituală. Sufletul este tras în sus sau în jos, în funcție de dorințele sale, şi respectiv de nivelul său de conştiință. Funcțiile corpului fizic sunt înlocuite în viața spirituală de funcțiile specifice acesteia, în acest fel, sufletul îşi continuă evoluția, până când atinge perfecțiunea.

Acesta este cursul vieții în lumea de dincolo. Pentru ca această cale să fie mai netedă şi mai lină, sufletul aflat încă pe pământ trebuie să facă efortul de a-şi menține cât mai intactă sănătatea sufletească, dar şi cea fizică.

Căci aşa cum sănătatea corpului susține şi amplifică bunăstarea sufletului, la fel, sănătatea sufletului susține şi amplifică starea de sănătate a corpului fizic, astfel încât funcțiile sale spirituale să nu fie tulburate de norii şi furtunile pasiunilor.

Atunci când spiritul omului îşi poate exercita cu regularitate influența asupra sufletului, corpul rămâne sănătos, într-adevăr, atât pe ansamblu cât şi la nivelul părților individuale, frumusețea morală a sufletului îşi găseşte expresia corespondentă în formele fizice ale corpului său, aşa cum se întâmplă de pildă cu fața omului, care reflectă involuntar toate înclinațiile, aberațiile şi pasiunile sale. Puțini reuşesc însă să citească acest limbaj al trupului, al liniilor care se modifică pe fața omului, revelând starea sufletească a acestuia. Dacă ați învăța să citiți acest limbaj, ați descifra în această veritabilă oglindă a sufletului numeroase informații care v-ar face să vă schimbați opiniile despre diferiți oameni, astfel încât mulți dintre cei care vă atrag La ora actuală vi s-ar părea respingători.

În înțelepciunea Mea, Eu nu am permis însă revelarea acestui secret al fizionomiei decât pentru un număr mic de oameni, căci dacă toată lumea ar putea citi caracterul în înfățişarea exterioară a celorlalți, evoluția spirituală a multor oameni ar fi încetinită, iar în cazul altora chiar blocată complet.

În acest fel, Eu le permit diavolilor să se ascundă în spatele unui limbaj fermecător sau al unor maniere politicoase, amestecându-se astfel cu cei buni, fără ca cineva să îşi dea seama ce se petrece. Ființele depravate au astfel şi ele şansa să învețe ceva bun din comportamentul celorlalți, lucru care nu ar fi posibil dacă oamenii ar putea citi caracterul în funcție de înfățişarea exterioară, căci atunci, societatea i-ar respinge pe loc pe cei răi, care nu s-ar mai putea asocia decât între ei, fiind complet izolați şi fără posibilitatea de a comunica cu ființele mai evoluate decât ei. Această situație nu ar face decât să înrăutățească şi mai tare lucrurile.

În schimb, în lumea de dincolo situația este diferită.

Acolo, fiecare spirit îşi dă seama pe loc cum este celălalt, astfel încât îl poate evita pe loc dacă este rău, căutând compania celor la fel ca el sau mai buni. De aceea, posibilitatea de a deveni mai bun este foarte dificilă acolo, căci în acea lume adevărul nu poate fi ascuns, spre deosebire de pământ, unde ipocrizia este la ea acasă.

Aşadar, copiii Mei, faceți efortul să vă însănătoşiți sufletele, nu vă opuneți influenței spiritului, dar rezistați în fața tuturor impulsurilor care v-ar putea păta sufletul, lăsând eventual urme neplăcute şi pe fața voastră.

Fiți convinşi că aceste amprente ale pasiunilor pe fața voastră, dar şi pe restul corpului, cum ar fi anumite gesturi ale mâinilor şi anumite mişcări corporale, dar şi lumina sinistră a ochilor voştri, inexplicabilă pentru voi, nu pot fi controlate de voi. În lumea de dincolo, gândurile nu pot fi ascunse, iar secretele nu există. Nu veți putea ascunde niciodată acolo impresiile lăsate de gândurile şi acțiunile voastre negative, nici privirea voastră necurată, care se va revela pe loc atunci când va fi privită de ochiul curat al inocentei. Privirea sa vi se va părea insuportabilă şi sufletul vostru va fi silit să se retragă, căci acolo, cuvintele înflorite şi manierele alese nu pot ascunde şarpele trădării care abia aşteaptă să iasă la iveală.

Cultivați aşadar sănătatea sufletului vostru, pentru ca privirea voastră să o poată întâlni pe a altcuiva fără să ezite şi fără să se simtă vinovată.

Vă asigur că nici o calitate spirituală nu atestă mai bine noblețea şi puritatea moştenite de la Mine decât ochiul sufletului, decât privirea blândă, plină de iubire!

Din exterior, în ochi se reflectă întreaga lume materială. Din interiorul său este reflectată însă în afară întreaga lume spirituală, de la cele mai înalte ceruri şi până la cele mai inferioare iaduri.

Atâta vreme cât veți purta în inima voastră Cuvântul Meu, atâta vreme cât Mă veți căuta pe Mine, şi nu lumea exterioară, sufletul vostru va deveni din ce în ce mai sănătos. Această stare de sănătate va deveni atât de intensă încât corpul, care corespundea fostei stări sufleteşti, va deveni acum un obstacol în calea progresului sufletului. Profund spiritualizat prin învățătura Mea, prin Cuvântul şi Grația Mea, sufletul va simți nevoia să renunțe la corpul material, dorindu-şi un organ mai potrivit pentru noul său nivel de conştiința, respectiv un corp spiritual.

Atunci când veți atinge această stare, voi ridica personal povara care v-a apăsat de-a lungul întregii voastre vieți pământeşti şi o voi schimba cu un corp eteric, astfel încât natura voastră să

devină încă şi mai transparentă şi să îşi asume în totalitate forma corespondentă a personalității voastre lăuntrice.

Aşadar, sfatul Meu este să deveniți frumoşi din punct de vedere spiritual, şi vă asigur că în lumea de dincolo veți primi acel veşmânt care va corespunde frumuseții incoruptibile a spiritului, care vă va ajuta să creşteți încă şi mai mult în frumusețe, exaltare şi transparență.

La fel cum boala trupului reprezintă un dezechilibru la nivelul funcționării organelor, viața netrăită la unison cu iubirea şi cu învățăturile Mele reprezintă un dezechilibru al funcționării sufletului. Acesta este deviat de la calea sa reală din cauza pasiunilor şi dorințelor sale lumeşti, cum ar fi ura, mânia, dorința de putere, etc., ajungând să trăiască o viață ruşinoasă, nu viața adevărată a spiritului. Astfel de suflete trăiesc numai datorită poftelor inferioare ale corpului lor material, şi sfârşesc prin a deveni ele însele materiale. Ele pierd astfel din vedere care este adevăratul lor destin şi nu îşi mai îndeplinesc îndatoririle şi menirea pe pământ, în această şcoală a încercărilor creată special pentru ca sufletele să învețe să îşi controleze pasiunile până la eliminarea lor completă, pentru a putea pătrunde într-o stare de puritate deplină în sferele spirituale cele mai înalte.

În loc să lupte pentru starea de sănătate spirituală, sufletul orientat către cele lumeşti preferă starea de boală spirituală. Deşi menirea lui este să lupte pentru eliminarea răului şi pentru integrarea binelui şi a vieții, el face exact pe dos. În loc să lupte pentru viață, el preferă boala, care îl conduce apoi la moarte! Încă în timpul vieții, în loc să îşi folosească în mod natural corpul, spiritualizându-l, el îşi pierde nobila sa moştenire, Sinele, scufundându-se în materialitate, identificându-se cu ea, bătându-şi joc de calitățile sufletului şi spiritului, şi devenind astfel un simplu corp lipsit de suflet, ceea ce echivalează cu un act de sinucidere spirituală!

Dacă toate mijloacele folosite pentru a smulge un asemenea suflet din materialitatea lui dau greş, sunt nevoit să dizolv Eu însumi mormântul în care s-a îngropat singur acesta.

Vă puteți imagina cu uşurință ce fel de veşmânt va avea el în lumea cealaltă şi cum va arăta el. Cu siguranță nu va fi un veşmânt de lumină, căci încă din timpul vieții trăite pe acest pământ sufletul nu a fost un prieten al luminii, preferând întunericul materiei.

V-am descris aşadar în detaliu semnificația celor trei cuvinte, care trebuie să fie un avertisment pentru voi şi pentru generațiile următoare care vor citi aceste rânduri.

Aveți grijă ce faceți şi pe ce cale o apucați! Legile Mele referitoare la lumea materială şi la cea spirituală sunt imuabile, iar greutatea spirituală corespunde greutății materiale. Bine spunea Pavel: „Aşa cum cade copacul, aşa va zăcea el!” Aveți grijă să nu cădeți ca un copac uscat şi găunos, ci ca o mlădiță verde, din care mai pot ieşi rădăcini şi o viață nouă!

Atunci când cade, trunchiul uscat şi mort rămâne la pământ, lipsit de viață şi de mişcare. Din el nu va mai răsări nici un lăstar, nici o rădăcină, căci principiul vital a dispărut complet. El putrezeşte şi se descompune din nou în elementele care, pentru o scurtă perioadă de timp, au alcătuit cândva un arbore.

Nu la fel se petrec însă lucrurile cu mlădițele tinere şi verzi. Atunci când cad pe un pământ suficient de fertil, acestea prind imediat rădăcini, încep să se ridice din nou deasupra solului, se simt confortabil în noua lor existență, fac muguri şi frunze, apoi flori şi fructe. După cum este solul, la fel vor fi şi roadele noului pom. Partea vie a ramurii, în combinație cu partea valoroasă a solului (substanțele nutritive), transformă creanga căzută într-un copac nou, mai frumos şi mai evoluat decât primul, permițându-i acestuia să se mai apropie cu un pas de destinul său final.

La fel şi voi, copiii Mei, faceți efortul să deveniți sănătoşi din punct de vedere spiritual, eliminați sechelele bolii spirituale, iar atunci când veți simți nevoia să dispuneți de un instrument mai rafinat decât corpul vostru grosier actual, cădeți precum un lăstar verde pe solul Meu spiritual, fertilizat de iubire, în timp ce pământul propriu-zis este reprezentat de smerenia şi iubirea de aproape. Acolo, întindeți-vă brațele ca nişte rădăcini în căutarea substanțelor nutritive (iubirea). Creşteți apoi în acel sol, hrănindu-vă cu iubire, până când din sământa inițială va rezulta un arbore nobil, ale cărui fructe vor fi mai sublime şi mai spirituale decât tot ce ați cunoscut vreodată voi, gratie solului ales în care ați crescut, în acest fel prin acțiunile şi prin iubirea voastră pentru Mine, cu fructele voastre din

ce în ce mai nobile şi mai sublime, vă veți simți din ce în ce mai atraşi de Acela care v-a hrănit atât de des cu fructele spirituale ale lumii de dincolo şi care v-a udat cu apa vieții eterne, potolind astfel setea sufletului vostru.

Rețineți: indiferent de forma în care vă înmânez hrana spirituală, grija Mea este întotdeauna aceeaşi - ca voi să fiți educați astfel încât să deveniți suflete sănătoase, dobândind astfel viața eternă, şi nu să vă îmbolnăviți, căzând pradă morții.

Acestea fiind spuse, vă binecuvântez pe toți, copiii Mei iubiți. Deocamdată atât din partea Tatălui vostru preaplin de iubire. Amin!

Capitolul 5

Corpul, spiritul şi sufletul

(18 iulie 1870)

Aceste trei cuvinte au fost frecvent menționate în mesajele Mele, aşa că aveți deja o viziune generală asupra conceptelor de „corp”, „spirit” şi „suflet”, îndeosebi în ceea ce priveşte semnificația lor spirituală.

Întrucât în toate cuvintele Mele există un sens infinit, din care poate fi extras întotdeauna ceva nou, o lecție spirituală, vom încerca acum să extragem o altă semnificație, poate la fel de importantă ca şi prima, dacă nu cumva chiar mai înaltă şi mai sublimă.

Instrucțiunile Mele nu sunt niciodată întâmplătoare, ci sunt date pas cu pas, în conformitate cu puterea voastră de înțelegere. Aici se încadrează şi explicațiile pe care vi le-am dat până acum, potrivit cărora corpul sau materia reprezintă o temniță în care este închis un spirit sau o idee de-a Mea fixată în această formă. Considerând că v-ați maturizat şi că ați început să vedeți mai adânc în profunzimile creației Mele, Mi-am propus să vă explic acum cuvântul „corp” dintr-o altă perspectivă, lărgindu-vă astfel cunoaşterea, în beneficiul sufletului vostru. Veți constata astfel că deşi folosesc mereu aceleaşi cuvinte, pe care vi le-am explicat deja, Eu pot găsi în acestea noi sensuri şi noi semnificații, care să vă permită să vă minunați şi mai profund de iubirea şi de înțelepciunea Mea. Într-adevăr, dacă Mi-aş propune să găsesc o mie de semnificații noi acestui cuvânt, v-aş putea prezenta tot atâtea aspecte pe care nu le-ați fi bănuit niciodată. Dar să revenim la problema noastră.

Aşa cum v-am explicat în mesajele Mele anterioare, „corpul” este un sinonim pentru „materie”, dar, aşa cum v-am demonstrat, nu există nimic cu adevărat material în materie, totul fiind pur spiritual (altfel spus, este vorba de spirite înlănțuite sau supuse restricției), în alte texte, v-am explicat că materia reprezintă ideile Mele fixate, care vor rămâne sub această formă atâta vreme cât Eu nu le voi retrage miezul spiritual.

Toate aceste explicații sunt corecte, mai întâi pentru că desemnează un adevăr, iar în al doilea rând pentru că cel care vi le-a oferit am fost Eu.

Dacă ne-am propune însă să definim conceptul de „materie” sau de „corp” dintr-o perspectivă diferită, v-aş putea întreba: „Ce semnifică de fapt cuvântul ‚corp'?”

Pentru a începe de la temelie şi a avansa apoi pas cu pas către înțelegerea imensului joc al creației Mele, inclusiv al Ființei Mele, trebuie să stabilim exact semnificația unui cuvânt, nu doar să

ne limităm să-l repetăm la infinit, fără a descrie pe larg natura lui. Să începem aşadar cu alfabetul, la fel ca elevii care învață să citească.

Cuvântul „corp” se referă la un obiect individual, care dispune de trei dimensiuni: lungimea, lățimea şi înălțimea, complet şi separat în mijlocul infinității nesfârşite. El ocupă un loc în spațiu şi are un înveliş care face ca ființa lui individuală să fie separată de Existența universală (totalitate).

Să mai adăugăm şi faptul că un corp poate avea diferite grade de densitate şi o greutate variabilă, putând fi infinitezimal de subtil, de-a dreptul imponderabil pentru voi, sau extrem de comprimat într-o rocă solidă precum granitul, supranumit şi „substanța primordială a corpului terestru”. Oricare ar fi condiția sa, el rămâne totuşi un corp, adică un obiect separat, cu dimensiuni ce pot fi uriaşe, dacă se află într-o stare volatilă, sau foarte mici, dacă se află într-o stare solidificată. Sub influența forțelor de atracție şi de fuziune cu alte obiecte de acelaşi fel, aceste corpuri pot alcătui stânci, pământuri, sisteme solare, etc.

Aşadar, cuvântul „corp” reprezintă expresia verbală a unui obiect individual care are o existență fizică şi care, prin separarea sa de Omniprezență, a devenit o entitate cu o existență independentă.

Orice corp este divizibil la infinit, chiar dacă ochii şi instrumentele voastre nu sunt suficient de rafinate pentru a observa acest lucru. Oricât de mult l-am diviza însă, el va continua să existe în spațiul tridimensional, adică să aibă cele trei dimensiuni de care am vorbit mai sus, până la granița dincolo de care divizibilitatea sa încetează şi unde începe esența lui spirituală.

Fără corpuri nu ar putea exista o creație vizibilă!

Există corpuri sau substanțe transparente şi imponderabile, cum ar fi lumina şi electricitatea, dar ele apar astfel numai în fața ochilor voştri, nu şi în ochii spiritelor. Pentru voi, tot ceea ce transmite mai departe lumina, fără să o reflecte pe suprafața sa, apare ca fiind invizibil, în realitate, voi nu vedeți obiectele sau lumina care cade asupra lor, ci le percepeți numai prin intermediul razei luminoase care este reflectată de ele. Voi nu puteți vedea o rază luminoasă care aleargă în infinitate.

De aceea, dacă un obiect are un corp cu o densitate foarte redusă, el este inexistent pentru ochiul vostru.

Dacă nu ar exista chimia, care v-a demonstrat existența mai multor „elemente”, voi ați fi convinşi că aveți de-a face cu unul singur, aşa cum se întâmplă cu aerul în care trăiți şi pe care în respirați, reducându-l în plămâni la elementele sale constitutive şi extrăgând substanța sa vitală, după care expirați substanțele uzate sau carbonizate.

Toate aceste elemente componente sunt inexistente pentru ochii voştri, în timp ce pentru corpul vostru ele sunt perceptibile, căci dacă „sarea - aerului”, sau oxigenul, aşa cum îl numiți voi, ar lipsi, iar în aer ar fi prezent numai carbonul, viața ar înceta pe loc pentru voi şi pentru toate ființele vii care l-ar inhala. Acelaşi principiu se aplică şi celui de-al treilea element care există în aer, azotul.

Aerul conține însă şi multe alte substanțe pe care nu le cunoaşteți, toate având corpuri imperceptibile pentru simțurile voastre.

Toate aceste elemente ale aerului apar însă ca fiind grosiere prin comparație cu cele pe care le găsim în eter. Cu cât aerul este mai apropiat de pământ, cu atât mai dense şi mai grosiere sunt elementele din care este alcătuit. Dizolvat în apă, el se condensează, devenind lichid, şi poate fi chiar transformat în gheață, devenind astfel un corp compact,

Procesul de solidificare are mai multe etape succesive, începând cu apa şi continuând până la metalele cele mai compacte şi la pietrele grele pe care le conține pământul. Toate aceste obiecte, extrase şi separate din Existența Omniprezentă, sunt numite „corpuri” şi reprezintă la scara creației gândurile Mele fixate. Cu ajutorul lor, începând cu atomul aparent imponderabil, dar cu o formă fizică, Eu am construit toate lucrurile din univers, unul mai perfect decât celălalt, până la Mine însumi, cu ajutorul sistemelor solare şi al corpurilor cereşti, mergând până la cerul Meu cel mai înalt, unde sălăşluiesc gândurile Mele creatoare cele mai subtile, dar care mai au încă o formă corporală, deşi pentru simțurile voastre ele apar ca fiind de o spiritualitate extremă.

Iată cum este influențată existența universului fizic:

La fel cum spiritele preferă să se asocieze între ele, nici elementele care alcătuiesc corpurile din natură nu se pot opune imensei forțe de atracție; în conformitate cu legea creației (care este un alt gând al Meu, universal şi inerent întregii creații), ele se unesc într-o anumită măsură, asumându-şi uneori forme bine definite, gândite de Mine, astfel încât devin vizibile pentru ochiul fizic în structuri neregulate.

Aşadar, întreaga lume a corpurilor este unită de legea unică a iubirii, deşi fiecare dintre ele este separat de celelalte. Ele sunt purtătoarele vizibile sau invizibile ale gândurilor Mele, adică ale scânteilor pe care Spiritul Meu le-a aşezat în interiorul lor şi care sunt mai mult sau mai puțin legate de ele (întemnițate).

Forța care determină aceste corpuri să se atragă sau să se respingă reciproc, potrivit anumitor legi ale naturii, nu este altceva decât impulsul interior primit de la Mine, adică spiritul întemnițat în materie. Căci cuvântul „spirit" (spirit al naturii, în cazul de față) reprezintă tot una cu ceea ce voi numiți „forță a naturii".

Spiritul este impulsul esențial care acționează în interiorul corpului pentru prezervarea formei acestuia, pe care a construit-o el însuşi, în funcție de inteligența sa, atât timp cât existența învelişului fizic corespunde locatarului ei, spiritul interior. Acesta este cel care construieşte corpul fizic, folosindu-se de diferitele forțe ale naturii.

Dacă trupul suferă o anumită transformare, spiritul naturii care locuieşte în el poate scăpa, fie divizându-se în particule spirituale, fie unindu-se cu alte spirite similare ale naturii pentru a alcătui un spirit superior în marea piramidă a creației, în funcție de noul său nivel de inteligență, el îmbracă atunci un corp diferit.

În ceea ce priveşte fostul său corp, aflat în schimbare, acesta face pe de o parte un pas înainte şi pe de altă parte un pas înapoi. Elementul spiritual din interiorul lui îl stimulează să se transforme, iar spiritul, urmându-şi impulsul, ascultă de o altă lege (gând al creației), reducând materia purificată la originile ei (substanța sufletului), sau îl uneşte cu alte corpuri aflate pe un nivel superior, fiind sălaşul unor spirite mai inteligente, în acest fel, el îl aduce mai aproape de perfecțiune.

Dar ce este de fapt un spirit?

În afară explicațiilor pe care le-ați primit deja, trebuie să mai precizăm că acesta este ceva lipsit de corporalitate.

Atunci când sunt extrem de rafinate şi divizate în elemente, anumite lichide dau naştere unui fluid eteric, fie pe cale naturală, fie prin reacții chimice provocate. Acest fluid nu mai poate fi perceput prin intermediul simțurilor fizice grosiere, decât cel mult cu ajutorul nervilor olfactivi. Nu de acest „spirit" doresc însă să vă vorbesc Eu, căci acesta are încă un corp, chiar dacă unul subtil.

Prin „spirit" în contextul de față, Eu înțeleg o emanație din ființa Mea, o scânteie din puterea Mea divină, care, deşi limitată în sfera sa de acțiune, rămâne totuşi indestructibilă, neputând fi anihilată vreodată.

Aceste „spirite ale naturii" sunt cele care susțin întreaga creație, asigurându-i existența actuală şi permanența eternă, căci, fiind emanații din Mine, ele sunt nemuritoare, la fel cum sunt şi Eu.

Spiritele legate de materie sau de trupuri reprezintă cel mai de jos strat al creației, fundamentul pe care este clădită aceasta. Fără ele nu ar putea exista nici un corp, iar lumina soarelui s-ar pierde în infinitate, nemaiavând de cine să fie reflectată. Nenumăratele splendori ale aşa-numitei naturi „mute" (care se deosebeşte de cea vie, de marea natură spirituală) nu ar fi posibile fără prezervarea acestor corpuri cu forme variate, ale căror suprafețe compacte absorb şi reflectă apoi lumina.

Corpul fizic nu poate exista fără voința locuitorului său, spiritul. Fiind o scânteie din Mine însumi, acesta se manifestă pe nivelele superioare ale organismului viu sub forma unui potențial mai înalt, mai mult sau mai puțin conştient de sine, numit „suflet".

Spiritul animă trupul, suflând asupra acestuia o scânteie din marele principiu al vieții, astfel încât sufletul întemnițat să se ridice treptat pe nivele din ce în ce mai înalte, asumându-şi corpuri din

ce în ce mai evoluate, cu scopul de a deveni din ce în ce mai conştient de existența sa, împărtăşind bucuria vieții sale cu celelalte ființe.

Acesta este aşadar cel de-al treilea pas în marele joc al creației: apariția ființelor înzestrate cu un suflet, în care spiritul, având deja un grad superior de eliberare, şi-a construit în interiorul trupului un alt sălaş, de data aceasta unul inteligent, cu ajutorul căruia să se poată exprima mai bine, dar şi de a avea un control mai mare asupra corpului său material.

Aceste suflete apar odată cu primele animale, care, în afara unor trupuri mult mai ingenios construite, în funcție de nivelul de individualitate pe care se află, se mai bucură în plus şi de o anumită libertate de mişcare, în cazul lor, corpul se comportă deja ca un slujitor, nu ca un stăpân, aşa cum se petrec lucrurile în cazul mineralelor.

Sufletul se foloseşte de corp pentru propria sa prezervare şi pentru a-şi satisface nevoile sale vitale, fiind ghidat în continuare de spirit prin intermediul „instinctului”, care îl determină să facă sau să nu facă cutare lucru.

Mişcarea liberă implică automat un grad mai înalt de inteligență, căci dacă Eu îi permit unui suflet să îşi mişte mai liber trupul, sunt nevoit să îl înzestrez automat cu inteligența necesară pentru a şti unde, când şi de ce face respectivele mişcări.

A apărut aşadar o lume a ființelor în mişcare, care urmează un curs ascendent, în încercarea de a atinge acel nivel pe care spiritul îi oferă trupului cel mai sublim dar pe care i-l poate dărui Creatorul, şi anume inteligența spirituală supremă, în cele din urmă, devenind conştient de locul pe care îl ocupă în creație, sufletul îşi recunoaşte originile, şi după ce şi-a ridicat scânteia interioară divină pe nivelul conştiinței depline de sine, priveşte acum în sus şi îşi dă seama că întreaga sa evoluție şi-a avut originea în Cel Preaînalt.

Acest nivel, placa turnantă a întregii lumi a corpurilor, spiritelor şi sufletelor, este omul, pe care l-am creat după chipul şi asemănarea Mea, şi pe care l-am aşezat la granița dintre cele două lumi, cea fizică şi cea spirituală, cu intenția de a-şi folosi sufletul pentru a spiritualiza lumea fizică în care trăieşte şi de a-şi trezi spiritul înzestrat cu toate atributele divine de către Cel Preaînalt. În acest fel, sub influența spiritului, sufletul poate evolua, atingând la un moment dat nivelul desăvârşirii spirituale şi transformându-şi corpul fizic într-un vehicul perfect, alcătuit din substanța cea mai sublimă, sau altfel spus, veşmântul glorios pentru un spirit de o noblețe perfectă!

V-am prezentat, copiii Mei dragi, marele joc al creației Mele, începând cu primul atom care s-a născut şi cu monada (microorganism n.r.) cea mai minusculă şi terminând cu ultima Mea creație, omul, de la nivelul căruia începe acelaşi proces, dar la o scară spirituală, până în cerurile Mele cele mai înalte, în care spiritele cele mai pure, înzestrate cu corpuri de lumină extrem de subtile, folosesc cele mai eterate substanțe din creația fizică, purificate în cel mai înalt grad cu putință, ca înveliş exterior al sufletelor lor divine, la fel cum vă folosiți voi de corpul vostru alcătuit din substanțe grosiere.

Drumul până la acel nivel este lung, dar nu imposibil.

Luptați, dragii Mei copii, să vă atingeți menirea pe care v-am rezervat-o în acest joc al creației, ridicându-vă deasupra lumii fizic-materiale, către pragul dincolo de care începe lumea spirituală, unde vi se vor deschide porțile luminii şi cunoaşterii, şi prin care veți putea pătrunde în lumea nesfârşită a universului spiritual, lăsând în urmă lumea la fel de nesfârşită a universului fizic, adică „lumea simțurilor”. În mijlocul universului spiritual îl veți găsi pe Acela care a creat tot acest joc şi a cărui unică bucurie este de a-şi vedea ființele create, care îi spun „Doamne” şi „Dumnezeu”, spunându-i „Tată”.

De îndată ce veți înțelege câte ceva din ceea ce vă spun, El nu va mai fi departe de voi, şi vă va dovedi că dincolo de suferințele voastre trecute şi de bătăliile pe care ați fost nevoiți să le duceți, fără aceste încercări terestre nu v-ați putea bucura de chintesența lumii din care fac parte corpul, sufletul şi spiritul vostru. Această chintesență este iubirea Sa părintească, pe care numai El o poate revărsa asupra voastră. O dovadă a acestei iubiri o constituie şi explicațiile de față, prin care v-a

demonstrat o dată în plus cât de mult își dorește să-i urmați sfaturile și să renunțați la lumea fizică pentru a vă bucura de preafericirea lui celestă. Amin.

Capitolul 6

Despre evoluția copil - tânăr - adult şi bătrân

(28 iulie 1870)

Titlul de mai sus este alcătuit din patru cuvinte care definesc viața umană, dar şi viața pământului sau viața întregii creații. La fel ca orice alt cuvânt, şi acestea pot fi privite din diferite perspective. Prima dintre ele se referă la cele patru etape ale vieții omului, în relație cu dezvoltarea sa fizică şi spirituală. Aceleaşi etape le regăsim însă şi în viața națiunilor, a căror educație spirituală trebuie să treacă prin aceste patru faze, dar şi în viața umanității înseşi, care trebuie să treacă în evoluția sa prin patru mari epoci.

Pentru a explica sistematic toate aceste sensuri şi semnificații, vom analiza rațional fiecare etapă pentru a putea trece apoi la următoarea, inclusiv la conexiunea ei spirituală cu etapa precedentă, şi apoi la a treia şi la a patra, în acest fel, vom elucida în acest mare seminar alte patru cuvinte importante din punct de vedere spiritual, explicând semnificația lor cea mai înaltă, astfel încât să puteți înțelege armonia ansamblului, în acest scop, vom împărți aceste explicații în mai multe secțiuni, începând cu cele naturale, pentru a trece apoi la cele spirituale. Aşadar, dragii Mei copii, bucurați-vă de noua revelație pe care Tatăl vostru este dispus să o împărtăşească cu voi!

Cele patru cuvinte definesc etapele dezvoltării unei ființe umane, a ascensiunii şi decăderii sale în timpul vieții pe acest pământ. Din punct de vedere fizic, avem de-a face cu o ascensiune urmată de un regres, dar din punct de vedere spiritual ar trebui să avem de-a face exclusiv cu o ascensiune.

Copilul se naşte neajutorat, cu sufletul scufundat într-un vis profund, astfel încât nu mai cunoaşte şi nu mai recunoaşte nimic. De aceea, el trebuie să învețe totul de la început, inclusiv în ce veşminte să-şi îmbrace gândurile. Treptat, el îşi dezvoltă personalitatea, învață să vorbească, la început greoi, apoi din ce în ce mai clar, pe măsură ce trupul şi capacitatea sa mentală cresc.

Spiritul, această scânteie născută din Mine, rămâne tăcut, ascuns în compartimentul cel mai intim al inimii. Din când în când, el stimulează sufletul să îşi dezvolte corpul, potrivit legilor naturii, pentru a avea la dispoziție un instrument adecvat, care să-i permită să evolueze şi să cunoască viața din lumea de dincolo, renunțând la învelişul fizic atunci când acesta nu-i va mai folosi în evoluția sa.

La nivelul copilului, pasiunile sunt încă adormite, singurele manifestări negative ale sale fiind cel mult încăpățânarea şi mânia. Acestea sunt primele plante parazite care îşi trimit lăstarii în jurul tânărului arbore al vieții, pentru a se agăța de el. Dacă tânărul copac nu primeşte ajutorul necesar la timp, el poate fi golit de puterea şi de vitalitatea de care are nevoie, din cauza celor două buruieni. El va creşte atunci secătuit şi strâmb, un sclav al pasiunilor, incapabil de vreun progres spiritual şi generând numai probleme, pentru el însuşi sau pentru cei din preajma sa.

Încăpățânarea şi mânia reprezintă două dintre cele mai puternice atribute ale naturii satanice. Din cauza încăpățânării, Satan refuză să accepte calea spre Mine, iar din cauza mâniei, el nu permite nici unei fărâme de iubire să intre în inima sa, astfel încât aceasta să fie înmuiată din împietrirea sa.

La fel se petrec lucrurile şi cu copilul ai cărui părinți stupizi, în loc să lupte cu putere împotriva celor două atribute, le tolerează, cu convingerea că dacă nu-i vor da copilului ce îşi doreşte acesta, îi vor afecta sănătatea. Nu de puține ori, ei vin cu scuza penibilă: „Copilul este prea mic şi nu ştie ce vrea; când va creşte, lucrurile se vor schimba!"

Sărmani nebuni! Da, se vor schimba. Ceea ce acum se manifestă prin lacrimi şi sunete nearticulate, mai târziu se va transforma în rea voință şi în cuvinte rele împotriva voastră, căci copilul va creşte şi va deveni puternic, în timp ce voi veți da înapoi şi veți deveni slabi. Nu este chiar exclus

ca totul să se termine cu acțiuni fizice îndreptate împotriva voastră, dar nu veți culege decât ceea ce ați semănat cu propria voastră mână, recolta pe care o meritați.

Copilul se dezvoltă treptat, la fel ca o plantă, întinzându-şi din ce în ce mai departe mânuțele de la pieptul mamei, către lumea exterioară, pentru a-şi spori cunoaşterea. Odată cu noua cunoaştere cresc şi pasiunile sale, precum şi dorința necontrolată de a şi le satisface.

Când ajunge la vârsta la care aceste impulsuri spirituale, mentale şi fizice, încă amestecate, trebuie să fie purificate, copilul simte nevoia să învețe şi să meargă la şcoală, pentru a înțelege ce este bine şi ce este rău, ce este permis şi ce nu, ce este o virtute şi ce este un păcat.

În timpul acestei etape de purificare a aspirațiilor şi dorințelor încă confuze, specifice copilăriei, părinții şi educatorii au datoria să facă tot ce le stă în puteri pentru a ține sub control şuvoiul pasiunilor, dorințelor şi poftelor, care este cu deosebire nestăvilit în cazul tinerilor, riscând să dea pe afară dacă nu este canalizat.

Aceasta este etapa în care sufletul învață prima regulă a vieții spirituale: ținerea sub control a pasiunilor sale, puterea de a spune nu poftelor şi dorințelor pe care le are, pentru a-şi putea urma menirea interioară.

Ghidat la început numai de şcoală şi de exemplul părinților, micuțul vas al vieții copilului trece treptat într-o sferă mai mare, oscilând între joacă şi studiu, între instrucțiuni şi pedepse, până când ajunge la vârsta tinereții, în care sufletul şi spiritul său sunt deja mult mai lucide. Contactul cu tovarăşii de aceeaşi vârstă, dar şi cu cei mai mari, ajută tânărul suflet să-şi pună întrebări în legătură cu lucruri pe care le-a acceptat involuntar pe vremea când era copil, fără să le transforme însă într-o convingere personală, în vederea spiritualizării Sinelui său.

Odată cu intrarea în sfera superioară a vieții, plină şi ea de idei eronate, apar întrebări de genul: „De ce trebuie să fac cutare lucru şi să nu-l fac pe celălalt?” În funcție de informațiile primite, în interiorul său începe să se dezvolte omul spiritual. În sfârşit, apare pentru prima oară şi impulsul sexual. Astfel, băiatul este atras de fete, care în primii ani de şcoală îl lăsau indiferent, sau chiar îl enervau. Acest impuls, extrem de periculos pentru o natură incapabilă de autocontrol, este totuşi de o importanță vitală, căci are puterea de a reduce pasiunile cele mai grosiere ale copilului răsfățat, pe care tatăl, mama şi învățătorul nu le-au putut controla, prin simpla privire plină de iubire a unei fete. Prin această putere magnetică şi spirituală, fata realizează ceva ce nu va putea fi înțeles pe deplin decât în ceruri, dar care aici, pe pământ, nu lasă decât urme trecătoare, un fel de ecou palid, care dispare rapid.

Odată cu această veritabilă placă turnantă în viața tânărului, acesta face primul pas către tranziția către viața de adult. Iubirea îl învăluie cu petalele ei de trandafir, permițându-i accesul către un cer pe care nu-l înțelege încă. Această iubire, orientată la început numai către obiectul afecțiunii sale, îl ajută treptat să se transforme într-un bărbat şi să îşi asume responsabilitățile specifice vârstei de adult.

În acest fel, tânărul impetuos se transformă într-un bărbat mai prudent, viața sa devine mai serioasă, iar el îşi caută o tovarăşă de drum, întemeindu-şi astfel o familie. Aceasta îl determină să-şi restrângă şi mai mult pasiunile şi să-şi privească cu mai multă seriozitate viața, acționând astfel încât să-şi poată susține nu numai propriul trai, ci şi pe cel al noii sale familii. El îşi impune astfel îndatoriri pentru care, în calitate de copil nu avea nici o înclinație, iar în calitate de tânăr nici o idee. Abia acum, în calitate de bărbat adult, începe el să înțeleagă pe deplin aceste lucruri.

La fel ca un torent aprig de munte, copilul aleargă pe dealuri şi pe coline, plin de energie. Ajuns la câmpie, el îşi păstrează o parte din viteza inițială, şi continuă să curgă vesel printre pajişti şi flori. Treptat, râul îşi pierde din ce în ce mai mult viteza, devenind în schimb din ce în ce mai lat, etapă care corespunde trecerii la starea de adult.

În calitate de bărbat, confruntat cu noi probleme şi cu noi îndatoriri, el intră într-o etapă în care omul mental-spiritual dinlăuntrul său, deja structurat, potrivit unei anumite legi a naturii, o ia fie în direcția cea bună, adică înspre Mine, fie în direcția opusă, îndepărtându-se de Mine.

În acest fel, fluxul vieții continuă să curgă mai departe, printre căutări şi îndoieli, construindu-şi propriul Sine din materialele găsite în drum, calmându-se din ce în ce mai mult, până când, în final, reuşeşte să transceandă toate îndoielile şi conflictele, revărsându-se ca un râu liniştit, care abia se mai târăşte, către etapa bătrâneții, în această etapă, mişcarea sa aproape că încetează, iar omul este nevoit să trăiască, la fel ca un hârciog, din depozitele acumulate de-a lungul vieții. Cu greu mai poate adăuga el ceva la aceste depozite, căci cursul vieții, cu bucuriile şi tristețile sale, aproape că s-a încheiat, iar omul culege în sfârşit ceea ce a semănat.

Şi astfel, omul bătrân îşi contemplă finalul vieții fizice, având în spate un trecut care nu se mai poate întoarce şi în față un viitor nebulos, prins între două lumi, una vizibilă şi alta invizibilă, aşteptând momentul când ceasul vieții sale se va opri şi bătăile pendulului său corporal, inima, vor înceta.

Fericit este bătrânul care, prin toate conflictele şi încercările de care a avut parte, şi-a asigurat un veşmânt al sufletului apropiat de arhetipul imaginii Mele, chiar dacă nu desăvârşit. Fericit este cel care şi-a recunoscut, chiar dacă cu întârziere, menirea pe acest pământ, care a făcut cunoştință cu Dumnezeu şi care a întrezărit câteva licăriri din lumea de dincolo. Acesta va aştepta calm momentul despărțirii, când veşmintele vor fi schimbate, după care va părăsi această lume fără teamă şi fără regrete, întrucât şi-a recunoscut, deşi cu întârziere, Părintele şi Creatorul, care îi va da dincolo, pe lumea cealaltă, un veşmânt nou, tineresc, corespunzător inimii sale încă viguroase. Pe măsură ce va deveni din ce în ce mai frumos şi mai spiritualizat, el îşi va continua drumul către Mine sau către perfecțiunea spirituală, până când va deveni demn de a purta numele de „copil al lui Dumnezeu”.

Aceasta a fost, pe scurt, descrierea căii pe care o parcurge sufletul în viața sa terestră, trecând succesiv prin stadiile de copil, tânăr, adult şi bătrân.

Să vedem acum care sunt analogiile dintre aceste etape ale vieții omului şi cele patru anotimpuri ale naturii şi cât de mult exprimă din punct de vedere spiritual iarna, primăvara, vara şi toamna, aceleaşi etape, privite însă dintr-o altă perspectivă.

Capitolul 7

Iarna, primăvara, vara şi toamna

Citind acest titlu, mulți se vor întreba: cum poate fi asemănată iarna, a cărei natură seamănă atât de bine cu moartea, în care predomină frigul (specific morții) şi nu căldura vieții, cu natura vie a copilului, care debordează de viață?

Şi totuşi, dragii Mei copii care vă îndoiți de acest adevăr, vă asigur că nu există exemplu mai bun decât comparația vieții unui copil cu iarna, anotimp care simbolizează cel mai bine corespondența cu natura copilului.

Aşteptați puțin, prieteni, şi vă voi demonstra că iarna nu este deloc moartă, ci cât se poate de vie, fiind la fel de caldă ca şi viața unui copil. Nu vom examina însă iarna din punctul de vedere al poeților voştri, ci din punctul Meu de vedere, care am propria Mea manieră de a privi lucrurile. Aşadar, ascultați-Mă.

Dacă vom examina existența vegetativă a copilului şi viața sufletului său, vom constata că aceasta este un fel de vis, o viață în care binele şi răul, adevărul şi minciuna, rămân valori latente, fiind profund adormite, la fel ca şi Sinele copilului, sub masca drăgălaşă a inocenței sale. De altfel, inocența nu este altceva decât acea stare în care ființa este inconştientă de faptul că a comis un păcat şi în care aceasta nu știe pe ce lume se află; în clipa în care ea îşi realizează inocența, aceasta dispare.

În această viață de vis a copilului se ascund, într-o stare încă embrionară, toate pasiunile şi toate impulsurile care se vor manifesta mai târziu. Ele zac adormite, aşteptând însă condițiile prielnice pentru a se trezi la viață, pentru a creşte şi a se dezvolta. Iată aşadar, prieteni, cât de perfectă este comparația, şi cât de autentică se dovedeşte ea din punct de vedere spiritual, cu iarna în care sub stratul alb de nea (să nu uităm că albul este culoarea inocenței!) zac adormite forțele vieții, care abia

aşteaptă condițiile prielnice pentru a se manifesta la suprafața pământului. Impulsul pe care îl aşteaptă ele este o forță superioară - căldura soarelui, necesară pentru a distruge acest înveliş al inocenței, eliberând astfel mii de forme de viață, care se vor manifesta în funcție de menirea lor, urmărind să îşi împlinească destinul.

Aşa cum odată cu dezvoltarea copilului, calitățile sale bune şi rele devin manifeste, la fel, când natura se trezeşte la suprafața pământului, apar şi influentele pozitive şi negative, care încep să se înfrunte. La început, la fel ca şi în cazul pasiunilor copilului, acestea dorm liniştite sub stratul gros de zăpadă, fără să se confrunte unele cu altele. De îndată ce apar însă condițiile prielnice ale primăverii, ele se trezesc la viață, se separă şi încep să se certe, dar din acest conflict constant rezultă o vegetație vie şi luxuriantă, care creşte din ce în ce mai puternică şi mai viguroasă, devenind astfel capabilă să reziste luptei dintre elemente şi celorlalte influențe negative.

Primăvara, întreaga natură se grăbeşte în mod inconştient să îşi împlinească destinul. Micuța plantă creşte şi se transformă într-un copăcel, pregătindu-şi toate condițiile de care are nevoie pentru ca într-o bună zi să îşi poată împlini menirea sa (de pom fructifer), în mod similar, animalele îşi construiesc adăposturi pentru puii care vor veni, fără să ştie de unde vin aceştia. Întreaga natură este activă şi lucrează intens. Distrugerea vechiului şi clădirea noului, schimbarea formelor şi naşterea noii generații - acestea sunt sarcinile care îi revin planetei pământ primăvara. Aceasta este vremea tinereții, inclusiv a greşelilor. Naşterea noului produce uneori monştri şi forme care nu se integrează în ciclul normal al naturii, care vor fi mai târziu eliminate. La fel se petrec lucrurile şi în cazul aşa-zişilor „adolescenți”, cu rebeliunile lor şi cu exagerările lor frivole.

La fel ca şi tinerii cu obraji trandafirii, atunci când vine primăvara natura se împodobeşte cu cele mai frumoase flori şi avansează treptat către maturitate, către acea perioadă în care se coc fructele. Potrivit intenției creatorului, această perioadă este rezultatul forțelor care acționează primăvara.

Vara, perioada maturității, este deja foarte cald. La rândul lui, bărbatul adult năduşeşte, căci este nevoit să-şi asigure pâinea cea de toate zilele, pentru el şi pentru familia lui. Cu cât un copac este mai matur şi mai încărcat cu fructe, cu atât mai puțină apă are el la dispoziție pentru a-şi hrăni copiii, frunzele şi fructele.

De multe ori, şi omul îşi lasă mâinile să cadă, cuprins de disperare, la fel ca pomul care îşi lasă frunzele să cadă, obosit. Orice vânt mai puternic este suficient pentru a-i spulbera copiii, fructele pe care le-a produs cu atâta migală.

De multe ori, bolile le răpesc oamenilor copiii. Dar chiar când nici omul, nici copacul, nu mai aşteaptă alinare, nici ajutor, furtuna aduce cu ea norii de ploaie, revărsând binecuvântarea asupra lor. Ploaia umezeşte câmpurile secătuite, dând plantelor energia necesară pentru a-şi produce fructele, purifică aerul, iar vitalitatea veşnică a naturii retrezeşte din nou la viață întreaga fire. Furtuna a făcut ravagii; ea a distrus multe plante în calea ei, iar acestea vor trebui înlocuite cu altele.

Atunci când, lovit de dezastru, omul nu mai ştie ce să facă, când întregul său edificiu religios, clădit uneori din tinerețe, se prăbuşeşte din cauza furtunilor vieții, în inima sa apare un licăr de speranță. La început este doar o stea micuță, dar aceasta creşte treptat, până când devine un soare uriaş. Este soarele grației, care are în centru imaginea Mea. Coroana sa de raze sunt învățăturile Mele, care iluminează inima nefericită a omului, reconfortând-o şi alinând-o. Poate pentru prima oară în viața sa, omul greu încercat simte gustul spiritual al cerului, iubirea divină.

El se ridică, înțelege grația revărsată asupra sa de Tatăl şi binecuvântează loviturile sorții, dându-şi seama că acestea nu au avut decât scopul de a-l conduce către Acela care şi-a deschis cu mult timp în urmă brațele pentru a-l primi la pieptul Lui. Din păcate, omul nu a găsit altă cale de a se întoarce acasă decât aceea a suferinței.

În acest fel, bărbatul se maturizează şi avansează către vârsta bătrâneții, la fel cum pomul îşi coace fructele toamna. Când vine acest anotimp, forțele naturii, latente în timpul iernii, care s-au trezit la o viață nouă în timpul primăverii şi au devenit active în timpul verii, conducând toate ființele către destinul lor, au obosit acum, căci şi-au îndeplinit scopul, aşa că se duc din nou la culcare.

Frunzele cad, iar copacul, încărcat cu roade bogate, îşi pierde forma viguroasă, cocoşându-se. Treptat, el se goleşte de roade, rămânând doar un schelet. Din el nu mai rămâne decât temelia, cea care a născut toată această bogăție, dar culorile sale frumoase, vitalitatea vieții - dispar. Copacul se odihneşte, pentru a-şi putea asuma din nou menirea în anul care vine, atingând o perfecțiune poate chiar mai mare, sau invers, apropiindu-se de disoluția finală în elementele din care a provenit.

La fel se petrec lucrurile şi în cazul omului, care se apropie treptat de bătrânețe. Energia şi capacitatea lui de a lua decizii rapide dispar, culoarea feței se schimbă, părul îi albeşte (lucru care indică pierderea fierului din sânge, acest metal fiind considerat un stimulent al activității). Lumea exterioară i se pare din ce în ce mai îndepărtată, iar viața interioară din ce în ce mai importantă pentru el. La fel se petrec lucrurile şi cu copacul, a cărui sevă îşi reduce substanțial circulația toamna, după care urmează o încetinire generală a activității sale, invizibilă pentru ochiul uman.

Copacul aşteaptă apoi anul următor, neştiind dacă va fi tăiat pentru lemne de foc, sau dimpotrivă, va fi altoit, pentru a da fructe mai bune, asigurându-i omului noi plăceri fizice şi spirituale, pe de o parte prin fructele pe care le produce, iar pe de altă parte prin starea contemplativă pe care o trezeşte în el.

Toate fructele care există în natură, folosite ca hrană de ființele vii, trec prin diferite etape ale digestiei, ajungând pe un nivel superior, spiritual, servind drept hrană pentru aspectele subtile ale ființelor. Ele au aşadar două destinații, hrănind deopotrivă corpul material şi cel subtil al animalelor şi oamenilor care le consumă, şi ajutându-i astfel să evolueze pe calea spirituală.

Ceea ce reprezintă fructele pentru pământ, reprezintă în cazul oamenilor acțiunile lor. Acestea le permit să se descurce în viața terestră, ajutându-i totodată să îşi construiască Sinele spiritual şi să evolueze pe o treaptă superioară.

Tot ce v-am spus până acum cu referire Ia lumea plantelor şi animalelor, dar şi la universul uman şi la cele patru perioade din viața oamenilor, se aplică în egală măsură şi națiunilor.

Acestea trec şi ele printr-o etapă a copilăriei, urmată de tinerețe, maturitate şi bătrânețe. Popoarele sunt conduse de Mine prin diferite dezastre, războaie, molime devastatoare şi felurite alte evenimente până când ajung la o maturitate deplină, putând trece pe un nivel spiritual superior. Totul depinde de dorința lor de a-Mi urma sfaturile, în funcție de care un popor avansează mai rapid şi altul mai lent, la fel ca şi în cazul oamenilor. Avem aici de-a face cu o altă perspectivă, superioară, din care pot fi explicate cele patru cuvinte prezentate în titlu: iarna, primăvara, vara şi toamna. Vom trece acum la o perspectivă încă şi mai înaltă, contemplând împreună cu Mine creația Mea, astfel încât să înțelegeți şi mai clar iubirea şi înțelepciunea Mea, orientate numai către fericirea ființelor pe care le-am creat!

Capitolul 8

Cele patru perioade de creație ale lumilor şi ale planetelor

(29 iulie 1870)

Întrucât tot ceea ce fac EU respectă acelaşi principiu fundamental, pentru ca un act de creație să poată produce rezultate clare şi bine definite, el trebuie să se deruleze în etape succesive, avansând către perfecțiune, sau altfel spus, să se întoarcă înapoi la Mine. Nu întâmplător, între cele două capitole anterioare şi cel de fată există o corespondență strânsă. Este vorba de acelaşi proces de evoluție în patru perioade succesive de care am vorbit în cazul omului, respectiv în cazul naturii (când am vorbit de cele patru anotimpuri) şi în cel al Popoarelor. De data aceasta, vom descrie acest proces la scară cosmică, motiv pentru care s-a derulat de-a lungul unor perioade imense de timp, înainte ca etapele descrise anterior să poată deveni efective.

Am început cu etapele finale numai pentru că ele pot fi înțelese mai uşor de către voi, care le trăiți direct, astfel încât să puteți înțelege prin analogie ceea ce vom discuta în continuare.

La fel cum în copilăria omului, viața mentală şi spirituală se află încă într-o stare latentă, de sământă, urmând să se dezvolte apoi către o maturitate deplină, la fel cum sub stratul alb de zăpadă al iernii forțele vieții vegetează şi îşi aşteaptă eliberarea, a fost o vreme când în spațiul infinit toate energiile au fost amestecate, aşteptând într-o stare latentă Cuvântul Meu atotputernic pentru a se trezi şi pentru a deveni active.

Gândurile Mele creatoare au înzestrat tot ceea ce exista cu o capacitate de reproducere, care a reprezentat primul impuls primit de masa infinită de eter, în care toate lucrurile se aflau atunci într-o stare de pace (de latență), nesimțind nevoia să se atragă sau să se respingă unele pe altele. Când voința Mea a transmis energiei nediferențiate acest prim impuls, lucrurile au început să se separe, cele asemănătoare atrăgându-se reciproc şi cele diferite respingându-se între ele.

Sub influența forțelor spirituale, elementele individuale au început să se separe sau să se combine, potrivit unei anumite ordini care corespundea legilor Mele. Astfel s-a născut viața, sau apariția formelor. Energia potențială, care până atunci stătuse într-o stare de latență, neafectată de cele trei dimensiuni sau de timp, a început acum să se structureze în forme. Astfel a început procesul de copilărie a elementelor, aflate încă sub stratul gros de zăpadă, cu conflictele aferente de îndată ce prima rază de soare (impulsul spiritual) a trezit sufletul copilului, topind stratul de nea sub care miliarde de vieți întemnițate îşi aşteptau mântuirea.

A început astfel marea primăvară a creației cosmice, iar lumile, planetele şi sorii au început să se formeze. Era o vârstă în care lucrurile nu erau pe deplin separate, dar în care, printr-un proces specific de fermentare, fragmentele neascultătoare au fost eliminate din soarele central, devenind treptat sori mai mici, care s-au fragmentat la rândul lor, de-a lungul unor perioade cosmice, eliminând anumite particule care au devenit planete. Acestea se roteau în jurul sorilor, ca nişte copii.

Metaforic vorbind, aceasta a fost perioada în care sorii cosmici au trecut prin vârsta tulbure a adolescenței, urmându-şi calea evolutivă şi trecând prin tulburări violente, prin adevărate revoluții interioare şi de suprafață, care le-au modificat atât ființa interioară cât şi înfățişarea exterioară, la fel ca în cazul tinerilor, ale căror pasiuni puternice, specifice tinereții, lasă urme deopotrivă psihice şi fizice.

Conflictul a continuat astfel, conducând la distrugerea multor lucruri, dar numai pentru a renaşte apoi pe un nivel mai înalt. Sub influența acestor presiuni, la un moment dat s-a ajuns la un echilibru între forțele interioare şi cele exterioare. Marii sori cosmici, cei mai mici şi planetele lor au intrat astfel în faza de maturitate, continuându-şi viața într-o manieră ordonată. Revoluțiile violente şi perioadele de distrugere au devenit tot mai rare, lăsând loc ordinii şi legii. Impulsul către perfecțiune a continuat să acționeze la toate nivelele, silind esența spirituală întemnițată în materie să acționeze, transformând forma exterioară a sorilor şi a planetelor, astfel încât, prin milioane de schimbări succesive, acestea să evolueze către destinația lor superioară.

În acest fel, lumile, sorii şi planetele vor ajunge şi ele - peste milioane de ani - la vârsta senectuții, pierzându-şi treptat vitalitatea şi transformându-se din nou în elementele spirituale din care au provenit. Materia se va schimba şi ea, la felea în cazul copacului din care nu mai rămâne decât scheletul, fără frunze şi fără fructe, sau la fel ca în cazul omului, al cărui corp uzat nu mai serveşte sufletului său avansat ca un instrument corespunzător, întrucât învelişul material rigid nu reprezintă decât un obstacol pentru esența spirituală purificată.

Astfel s-au petrecut şi se petrec lucrurile în ceea ce priveşte marile universuri, sorii şi planetele. După ce acestea îşi vor accelera activitatea într-o asemenea măsură încât învelişul lor exterior se va uza, nemairămânând din ele decât impulsul interior şi atotputernic, care le va mâna încă şi mai vehement către progres, esența spirituală va renunța la corpul său (la fel cum procedează sufletul uman), care i-a servit până atunci drept înveliş şi organ de activitate, în acest fel, dintr-un univers se va naşte un univers încă şi mai elevat, mai spiritualizat şi mai perfect (respectiv dintr-un sistem solar se va naşte un sistem solar superior, iar dintr-o planetă se va naşte o planetă superioară).

Prin comparație cu actuala creație, cea care îi va succeda va fi precum zgura comparată cu fierul (pentru a-şi putea împlini destinația superioară, fierul este nevoit să renunțe la zgură).

Acestea sunt cele patru mari epoci ale creației, care s-au succedat încă de la începuturile eternității în spațiul infinit, şi care vor continua să se succeadă până la sfârşitul timpului, când voința Mea se va împlini (lucru pe care voi nu îl puteți înțelege întru totul).

Actuala creație materială va fi urmată aşadar de una spirituală, la fel cum viața terestră a omului este urmată de o viață spirituală. Toate obiectele şi ființele vii care alcătuiesc astăzi universul material vor avea atunci o existență corespunzătoare noului nivel, superior, de conştiință.

Vă voi descrie în continuare un nou nivel, încă şi mai înalt, pe care se desfăşoară jocul creației. Este vorba de nivelul cel mai spiritual şi cel mai sublim, care este implicit şi cel mai apropiat de Mine.

Capitolul 9

Viața spiritului, viața sufletului, viața angelică şi viața divină

Atunci când vorbesc de viața spiritului, Mă refer de fapt la viața tuturor acelor spirite sau forțe ale naturii care afectează continuitatea întregului univers material, adică existența şi permanența tuturor metalelor, pietrelor şi planetelor.

Aceste spirite stau la baza tuturor formelor, obiectelor şi ființelor vii, cu excepția locuitorilor lumilor spirituale, care îmi seamănă Mie. Deşi scântei divine pure, ele se află pe diferite nivele de conştiință, în funcție de inteligența pe care o posedă, şi sunt plasate de Mine în tot ceea ce există. De aceea, ele sunt implicate în existența şi evoluția tuturor lucrurilor care există în univers. Nu au o personalitate în sine, dar dispun de o inteligență cu ajutorul căreia acționează asupra materiei în care sunt întemnițate, conferindu-i acesteia stabilitate, În acest fel, ele dobândesc o inteligență din ce în ce mai mare, evoluând la rândul lor pe diferite nivele succesive de conştiință. La început dispun doar de un impuls interior, apoi de un instinct animal, care evoluează treptat într-un suflet uman.

În marea creație, aceste spirite corespund impulsurilor şi pasiunilor aflate încă într-o stare de latență în ființe, care au nevoie de ghidare pentru a putea progresa spiritual.

Echivalentul vieții angelice pe pământ este viața de familie a omului. Pe de altă parte, lumea îngerilor poate fi privită ca o grădiniță pentru copiii lui Dumnezeu.

Pe acest nivel al vieții angelice ajung îndeosebi locuitorii planetei voastre, Pământul. Dacă doresc să devină copiii Mei, locuitorii celorlalte planete şi sisteme solare trebuie să suporte calea încarnării pe acest pământ, în afara lui nu există nici o altă cale care să ducă la Mine, adică în imediata Mea apropiere. Eu corespund vârstei senectuții, fiind Spiritul perfect ce trăieşte prin el însuşi. De aceea, Eu reprezint țelul final şi punctul culminant al tuturor lucrurilor care există şi al tuturor ființelor care trăiesc.

Aceasta este viața divină, o viață individuală, dar trăită la un nivel omniprezent, prin toți şi pentru toți! Ea reprezintă punctul culminant, dar şi cel de început, la fel ca într-un cerc infinit, căci totul se naşte din Mine, trece prin toate schimbările posibile, după care, din ce în ce mai rafinat, se întoarce la Mine.

V-am descris aşadar cel patru etape ale vieții spirituale: cea a materiei, un aspect limitat şi lipsit de conştiință de sine, cea a sufletului, un aspect activ şi înzestrat cu conştiință de sine, cea a spiritului, care dispune de o libertate deplină, şi etapa care îmi corespunde Mie, Dumnezeu, Creatorul şi Domnul întregii creații, care operez şi domnesc singur, aspectul cel mai nobil şi mai sublim al întregii creații. Eu nu sunt un judecător fără milă, care ține frâiele tuturor lucrurilor şi ființelor create, ci operez numai cu atributele cele mai blânde, prin intermediul iubirii părinteşti care uneşte totul, îmbrățişează totul şi îi conduce pe toți, prin blândețe, înapoi la inima Mea părintească.

V-am expus aşadar panorama infinită a întregii creații, încercați să înțelegeți, copiii Mei dragi, locul pe care îl ocupați în această lume spirituală a ființelor vii şi a spiritelor.

Urmăriți să înțelegeți care este poziția voastră, menirea pentru care ați fost aleşi şi sacrificiile pe care trebuie să le faceți pentru a ocupa locul pe care - între atâtea miriade de ființe, iubirea Mea părintească vi l-a predestinat.

Faceți aceste sacrificii şi acceptați mâna părintească ce vi se întinde, dorind să vă tragă înapoi, la pieptul Părintelui vostru. Această mână părintească nu doreşte altceva decât să vă cruțe de nenumărate alte încercări şi drumuri dificile, pentru ca voi să vă întoarceți mai repede la Cel care nu cunoaşte altă bucurie decât să îşi vadă întreaga creație şi marile Sale idei oglindindu-se în spiritul şi în inimile copiilor Săi. Singura răsplată pe care o aşteaptă El pentru tot ceea ce face pentru voi este să vă vadă alergând către El, spunându-i pe nume şi confesându-vă Lui: „Tată, cine suntem noi pentru ca Tu să-ți aminteşti de noi?!"

Pentru ca Eu, Părintele care îşi întinde brațele către voi, să vă pot răspunde: „Voi sunteți cei pentru care am creat această lume: copiii Iubirii Mele! Amin. Amin. Amin".

Capitolul 10

Un răspuns adresat unui raționalist - 1

(22septembrie 1870)

Fratele tău, M., ți-a cerut un răspuns pentru un prieten al său, care, înzestrat numai cu lumina rațiunii, încearcă să-şi explice numai din această perspectivă întreaga creație, cu toate misterele sale. Întrucât a exclus din inima sa întreaga viață a emoțiilor, şi implicit viața spirituală interioară, el este incapabil să găsească însă un răspuns satisfăcător.

Ei bine, voi încerca să găsesc răspunsul potrivit pentru un suflet care, deşi înfometat şi însetat, nu ştie care este adevărata hrană care i-ar putea potoli foamea şi setea. Dacă el va putea accepta şi digera din punct de vedere spiritual această hrană, vom mai vedea.

Fratele tău, M., a înțeles foarte bine că, presupunerile umane nu vor putea satisface niciodată un spirit ca cel al prietenului său. Orice sistem rațional este alcătuit din argumente, cărora li se pot găsi oricând contraargumentele pe măsură, ambele având, din perspectiva Mea, aceeaşi fragilitate şi lipsă de soliditate. De aceea, el s-a întors către Mine, cerându-mi - plin de iubire - ca prietenul său să-şi găsească liniştea şi pacea de care se bucură el însuşi într-o măsură atât de mare, întrucât el citeşte şi aplică Cuvântul Meu.

Voi încerca, precum mama care îi oferă copilului său sânul, să îi dăruiesc acestui suflet rătăcit, dar nu malefic, prima sa hrană spirituală. Se întâmplă deseori ca nou-născuții să refuze sânul matern. Vom vedea dacă prietenul vostru va accepta această hrană, care provine din mâna unei persoane necunoscute lui.

La început, îi va fi imposibil acestui prieten al vostru să înțeleagă că un Dumnezeu, un Creator şi un Părinte al tuturor ființelor create, se poate revela pe Sine unui om prin intermediul altuia, încercând astfel să-l educe din punct de vedere spiritual şi să facă din el o persoană mai bună. Probabil că îşi va spune: „Acest lucru este imposibil! De ce s-ar deranja un Dumnezeu atotputernic, presupunând că există, cu nişte viermi ca noi? De ce s-ar preocupa Cel Omniprezent de felul în care gândeşte unul sau altul, şi dacă acesta are un viitor spiritual sau este pierdut pentru totdeauna? întreaga creație demonstrează clipă de clipă că distrugerea unei singure vieți, ca să nu mai vorbim de cea a miilor de vieți, nu contează deloc pentru El!

Şi voi, oameni creduli şi proşti, încercați să mă convingeți pe mine că un asemenea Dumnezeu, se va coborî pentru a-mi da o lecție mie, un simplu fir de praf care trăieşte pe această planetă minusculă din universul său? O, ce prostie cumplită!”

Probabil cam aşa va gândi prietenul vostru, dragul Meu copil, iar din perspectiva din care priveşte lucrurile chiar are dreptate. El nu poate gândi altfel, date fiind experiențele lui de până acum şi cărțile pe care le-a citit (singurele în care crede), care l-au condus la o anumită viziune asupra creației.

De aceea, înainte de a Mă ocupa de îndoielile sale, trebuie să-l facă să înțeleagă că asemenea revelații extraordinare sunt într-adevăr posibile. Ele s-au petrecut încă din primele etape ale istoriei şi continuă să se petreacă şi astăzi. Mai mult, la ora actuală ele sunt revărsate într-o măsură mai mare ca oricând asupra umanității.

Prietenul vostru împarte viața într-o viață rațională şi una emoțională, făcând o mare distincție între cele două. Eu aş dori să-l întreb următorul lucru: şi-a dorit vreodată să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă viața rațională şi cea emoțională, şi care este originea lor? Examinând mai îndeaproape chestiunea, el îşi va da seama că nu poate da un răspuns satisfăcător la această întrebare. Ei bine, voi răspunde Eu însumi la ea, căci pentru Mine contează să îmi explic opiniile care contravin părerilor sale (şi ale celor ca el).

Ce înseamnă de fapt viața emoțională? Ce sunt emoțiile? De unde provin ele şi încotro conduc? Şi prin ce anume diferă viața emoțională de cea rațională?

Sunt întrebări importante, cărora merită să le răspundem, dacă dorim să înțelegem plenar structura infinității, fără a mai putea fi zdruncinați în credința noastră de noile idei care apar astăzi din partea aşa-zişilor oameni de ştiință. Să trecem deci la răspunsurile propriu-zise.

Ce înseamnă o emoție? Iată care este răspunsul Meu: emoția este ceea ce simte omul. Dar ce înseamnă a simți? Aici apare dificultatea, căci simțirea este ceva complet diferit de gândire.

Omul percepe impresiile provenite de la natura înconjurătoare cu ajutorul simțurilor sale. Capacitatea sa interioară de a simți îi permite să perceapă inclusiv influențele naturii spirituale. Oricât de mult le-ar nega, acestea există şi sunt prezente în el.

Aici intră de pildă vocea conştiinței, care, potrivit limbii voastre (germana), este ceva sigur, care transcende disputa filosofică şi ştiințifică dintre raționalişti şi nu ține cont de ideile pe care aceştia încearcă să le impună altora, deşi nu reuşesc să se pună ei înşişi de acord asupra lor.

Aceste emoții nu sunt aşadar de origine materială, ci spirituală. Această primă concluzie ne conduce la ipoteza că dincolo de elementele naturale ale lumii vizibile şi invizibile există un nivel superior, al lucrurilor spirituale, complet invizibil pentru simțurile noastre şi imposibil de analizat din punct de vedere chimic. Ele sunt prezente şi pot fi simțite, dar nu pot fi văzute sau auzite, nici măcar gândite, aşa cum se întâmplă de pildă cu emoția care îi cuprinde pe oameni atunci când ascultă o muzică sublimă. Deşi generată de instrumentele muzicale fizice, muzica nu poate fi gândită în termenii acestora (spre exemplu, te poți gândi la coarda unui instrument sau la o notă muzicală, dar asta nu are nimic de-a face cu muzica ce te-a înălțat atât de sus; o coardă nu lasă nici o impresie asupra sufletului).

Dacă am căzut de acord asupra existenței sentimentelor şi a vieții emoționale, ne putem pune întrebarea: de unde provin aceste emoții sublime pe care le simte uneori inima umană? Unde încep şi unde se termină ele? Care este punctul lor culminant? Lumea spirituală de care am vorbit mai sus, şi care înseamnă înainte de toate materie elementală, trebuie să fie mai mult sau mai puțin prezentă în materie, pentru a-i asigura acesteia permanența.

Atunci când oamenii lovesc un copac sau scot o plantă din rădăcini, ştiu ei ce simte planta în timpul acestui act violent? Nu, nu ştiu! Faptul că ei nu conştientizează acest lucru nu înseamnă însă că planta nu simte durerea fizică şi moartea spirituală. Simplul fapt că simțurile noastre nu percep o anumită realitate nu reprezintă o dovadă că aceasta nu există. Viața emoțională există şi este prezentă practic în tot ceea ce este creat, în funcție de natura sa individuală. Vă veți pune probabil întrebarea

firească: dacă, potrivit legilor creației, emoțiile există pretutindeni, cine este cel care a stabilit aceste legi, şi limitele dincolo de care ele nu mai pot acționa?

Oriunde există legi, trebuie să existe şi un legiuitor, căci elementele şi forțele naturale nu pot evolua singure, în mod spontan. Rezultă de la sine că legile cele mai înțelepte trebuie să aibă în spate un legiuitor extrem de înțelept, practic chintesența întregii înțelepciuni.

Învățând de la natură, voi, oamenii, ați avut posibilitatea să constatați pretutindeni, la scară mică şi la o scară mai mare, aceeaşi perfecțiune. Nu cred că ați putut observa undeva vreun semn cât de mic de imperfecțiune sau de neglijență. Un soare central este la fel de perfect ca şi un fir de iarbă.

Ce rezultă din aceste descoperiri? Concluzia nu poate fi decât una singură: că există o lege fundamentală potrivit căreia pentru Legiuitorul şi Susținătorul întregului univers, începând cu cele mai îndepărtate constelații şi până la cel mai mic infuzor de pe pământul vostru, nici un lucru nu este mai important decât altul, totul fiind, pe nivelul care îi este caracteristic, susținut, aranjat şi ajutat să se dezvolte cu aceeaşi grijă părintească, de dragul progresului său.

Dacă puteți constata acest lucru din investigațiile voastre, rezultă în mod evident că dacă un singur fir de iarbă este atât de important pentru Creator, cu atât mai mult va fi important spiritul uman, cu toate calitățile cu care a fost înzestrat, şi de vreme ce Creatorul nu lasă nici măcar un singur atom să piară sau să dispară, cu atât mai mult este preocupat el de un om sau de o națiune întreagă.

De ce vi se pare atunci inexplicabil că în această epocă, în care oamenii - cu liberul lor arbitru - au deviat atât de mult de la menirea pentru care au fost creați, Dumnezeu sau Creatorul este nevoit să adopte măsuri speciale, trimițând influxuri mai puternice în inima unui profet ales de El, încercând să readucă astfel pe calea cea bună milioanele de suflete pierdute sau rătăcite? Sper ca amicul vostru să se convingă, în fața acestor argumente, de posibilitatea trimiterii unui asemenea influx spiritual, ce-i drept, în cazuri cu totul excepționale.

Pe de altă parte, aceste influxuri spirituale nu pot fi receptate decât cu ajutorul unui organ corespunzător Celui care îl trimite, respectiv înțelegerea inimii, adică emoția. Acest organ, cel mai important şi mai prețios între toate, este singurul potrivit pentru cea mai înaltă şi mai sublimă dintre toate emoțiile: extazul spiritual divin.

Intelectul uman aparține lumii exterioare, nevoilor şi intereselor materiale ale acesteia. Emoția este organul vieții spirituale, care în această lume nu pot fi savurate decât într-o măsură infimă, doar ca o intuiție a unei lumi superioare.

Aceasta este cunoaşterea pe care i-o ofer prietenului vostru, încercând să-l fac să înțeleagă ce grație infinită reprezintă această învățătură adresată de Mine, Domnul întregii creații, unuia ca el. Eu îl iubesc şi pe el, la fel ca pe toți ceilalți copii ai Mei, la fel cum îmi iubesc întreaga creație, şi nu doresc ca cineva să se piardă, inclusiv el, care nu face în nici un caz parte dintre sufletele lipsite de noblețe ce trăiesc la ora actuală pe această planetă a încercărilor.

În scrisoarea adresată fratelui tău, acest prieten se plânge de diferitele discrepanțe pe care le-ar fi observat în creație, îndeosebi la nivelul vieții umane, oriunde şi-ar întoarce privirea. El nu se sfieşte să citeze din diferiți savanți care Mă contestă şi vorbeşte de creația Mea precum orbul de culori. Dragă prietene, ți-am spus deja: intelectul nu serveşte decât pentru judecarea lucrurilor lumeşti, pentru a inventa maşinării şi pentru a face anumite descoperiri care vă pot face viața mai confortabilă, sau pentru a le permite politicienilor voştri să guverneze, etc. Oricâte ați pune la cale cu intelectul vostru, voi nu veți putea înțelege niciodată cu ajutorul lui creația Mea, acel „de ce aşa şi nu altfel”. Pe de altă parte, emoțiile vă pot oferi o intuiție legată de această creație, fără a o înțelege însă. Lumina înțelegerii nu va coborî asupra voastră decât atunci când Eu voi interveni direct, lăsându-vă să aruncați o privire asupra acțiunilor Mele. Nu veți descoperi atunci un Dumnezeu implacabil, ci un Părinte plin de iubire, care nu doreşte vreodată să distrugă, ci numai să clădească şi să salveze!

Tot în scrisoarea lui, prietenul vostru mai afirmă că s-au cheltuit mult mai mulți bani pentru educarea înțelegerii inimii, decât pentru cultivarea intelectului.

Părerea Mea este exact pe dos. În toate sistemele voastre educative, înțelegerea inimii, acest organ atât de nobil, este aproape complet neglijată, aproape întreaga educație îndreptându-se asupra

cultivării intelectului lumesc. Aşa se explică de ce există atâta rău între oameni, pentru că ei dispun cu toții de creier, dar aproape nimeni nu mai dispune de o inimă trezită. Tot din acelaşi motiv permit şi Eu toate aceste suferințe şi catastrofe în societatea umană, pentru a trezi în voi sentimentele lăuntrice, complet neglijate de voi, astfel încât să puteți auzi din nou vocea interioară, învățând astfel să cultivați bunăstarea spirituală în defavoarea celei lumeşti.

Suferințele şi bolile sunt instrumentele care îmi permit Mie să trezesc inimile adormite. Ajunşi în durere, oamenii Mă caută pe Mine, adică pe Cel pe care L-au uitat în timpul vieții lor de plăceri, acționând de multe ori chiar împotriva voinței Lui.

Aceasta este perspectiva din care trebuie să privească amicul vostru viața pe pământ, ca o perioadă de tranziție. La fel de trecătoare sunt şi suferințele care i-au trezit atât de des compasiunea. Dacă va înțelege realitatea din această perspectivă, va ajunge şi el - la fel ca îngerii şi ca spiritele Mele cele mai pure - să binecuvânteze acolo unde acum blestemă.

Ce ar fi omul dacă nu ar dispune de inima sa, de lumea sa interioară, ca refugiu suprem în fața tuturor acestor nenorociri? Intelectul şi cunoaşterea lui sunt reci, iar acolo unde domneşte frigul nu poate exista viață!

Sentimentele interioare sunt calde. Atunci când razele spirituale, embleme ale iubirii eterne, încălzesc inima suferindă, flacăra entuziasmului se reaprinde rapid. Omul trăieşte astfel o inițiere superioară, intuind existența unei lumi mai înalte şi mai sublime, care depăşeşte cu mult această viața şi pe care o întrezăreşte ca prin ceață.

Cine nu a trăit asemenea momente sublime contemplând frumusețea naturii sau desfătându-se cu opera marilor poeți sau compozitori? Şi unde conduc toate aceste senzații minunate? Cu siguranță nu către un Dumnezeu distructiv, către un Judecător sever, ci către un Părinte plin de iubire, care îşi susține toate ființele pe care le-a creat.

Chiar şi în natură aparenţele pot fi înşelătoare, dacă ochiul uman priveşte distrugerea unui animal de către un altul numai prin prisma intelectului său lumesc. Voi, oamenii, judecați cu o inimă plină de compasiune măcelurile aparente care se petrec în sânul naturii şi care sunt permise de Mine din motive foarte bine determinate, dar atunci când vă plictisiți sau doriți să vă distrați, nu ezitați să vânați şi să ucideți animale nevinovate, din pura plăcere de a ucide.

Voi condamnați pasărea care ucide fără milă o insectă pentru a o mânca, deşi ea face acest lucru numai pentru a-şi prezerva viața. Vi se pare atunci că Dumnezeu este nedrept, dar la voracitatea voastră nu vă gândiți, deşi voi ucideți mult mai multe animale decât ați avea nevoie, ca şi cum întreaga creație nu ar exista decât de dragul stomacului vostru. Când vă pretați la asemenea acțiuni abominabile, din pură plictiseală sau din lăcomie, vi se pare că acțiunile voastre sunt întru totul justificate, chiar lăudabile, în timp ce nu vă sfiiți să-l acuzați pe Creatorul vostru de nişte acțiuni care sunt mai necesare pentru însăşi existența voastră decât v-ați putea imagina vreodată.

Aşadar, dragul Meu prieten, învață mai întâi cum să-L cinsteşti şi să-L slăveşti pe Cel care revarsă asupra ta, cu fiecare bătaie a inimii tale, mii de binecuvântări, învață să înțelegi limbajul naturii, şi nu vei mai găsi atâtea neconcordanţe şi nedreptăți ca şi până acum.

O inimă plină de iubire nu descoperă decât iubirea, în timp ce una plină de ură şi de amărăciune nu vede decât discordia. Tu nu vezi cu adevărat lumea, ci numai reflexia ei în inima ta. Curăță-ți mai întâi oglinda interioară şi natura Mea, care este întotdeauna aceeaşi, ți se va revela în curând într-o lumină mult mai pură.

Citeşte cuvintele Mele, cele de demult şi cele prezente, şi vei descoperi pacea şi liniştea interioară, pe care le cauți zadarnic în cărțile scrise de savanții voştri. Majoritatea filosofilor voştri îşi scriu cărțile ca să descopere liniştea care le lipseşte lor înşile, sau ca să-i convingă pe alții de convingerile lor asupra lumii, deşi nu înțeleg nimic din nici o sferă de activitate.

Foloseşte-ți intelectul pentru cariera ta lumească, dar învață să-l combini cu iubirea. Vei dobândi astfel mai multă pace, vei învăța să-L cunoşti şi să-L iubeşti pe Dumnezeu, Creatorul şi Părintele tău, şi astfel, nu vei mai fi nevoit să îi plângi sau să îi invidiezi pe alții.

Urmează sfatul Meu, şi în curând vei auzi tu însuți această voce care acum îți vorbeşte prin intermediul altei persoane, în inima ta. Vei cunoaşte astfel alinarea şi vei înțelege realitatea în adevărata ei lumină.

Ți-am spus toate aceste lucruri pentru a te ajuta. Te prețuiesc, căci îți cunosc inima. Nu ai nevoie decât de ghidul potrivit şi vei ajunge cu uşurință pe calea cea dreaptă. Deocamdată, Eu însumi îți voi fi Ghid. De aceea, urmează sfatul Meu şi nu vei regreta nici o clipă. Ți-a vorbit Tatăl tău cel plin de iubire. Amin.

Capitolul 11

Fată, fecioară, mamă şi soție

(4 august 1870)

Întrucât voi vă însoțiți atât de des cu tovarăşele voastre de sex feminin, care exercită o influență atât de mare asupra educației spirituale a copiilor Mei, voi spune câteva cuvinte şi în legătură cu surorile voastre, pentru ca acestea să afle ce trebuie să facă pentru a merita la rândul lor numele de „copile ale Mele”, dar şi cum să ghideze acele suflete pe care Eu le încredințez lor (sub forma copiilor), astfel încât să o apuce pe calea cea dreaptă, care duce la Mine, în acord cu legea Mea supremă. Să trecem aşadar la subiect:

Să revenim pentru câteva clipe la cele patru etape de care am discutat anterior, respectiv: copilăria, care în cazul femeilor corespunde etapei în care acestea sunt numite fete.

La scurt timp după naştere nu se poate vorbi de vreo diferență între băieți şi fete în ceea ce priveşte impulsurile şi pasiunile lor. Cea care predomină la ambele sexe este viața vegetativă, singura diferență vizibilă fiind cea legată de corpul fizic, în cazul fetelor, natura predominantă este cea pasivă, mai slabă, mai calmă, mai predispusă către suferință, în timp ce în cazul băieților, cel care predomină este temperamentul activ, care le va forma mai târziu caracterul.

Pe scurt, această etapă nu este practic diferită în cazul celor două sexe. Toate pasiunile şi virtuțile zac adormite în pace, şi aşa vor rămâne până la crearea condițiilor prielnice pentru trezirea lor, când ele se vor separa şi vor intra în conflict. La fel ca în cazul băieților, primele atribute negative care se trezesc la tinerele fete sunt încăpățânarea şi mânia.

Tot ce am spus despre aceste două atribute se aplică în egală măsură şi în ceea ce priveşte fetele. Trebuie să precizez totuşi că în cazul lor, încăpățânarea este o pasiune chiar mai periculoasă decât în cazul băieților, căci pe măsură ce cresc, aceştia din urmă capătă o putere mai mare a voinței, devenind astfel capabili să îşi controleze mai uşor acest defect, în timp ce fetele, fiind mai slabe, nu i se pot opune cu acelaşi succes, în plus, din cauza sexului lor, indulgența cu care sunt tratate fetele este mai mare decât în cazul băieților, creând astfel condiții mai favorabile pentru manifestarea acestui atribut negativ. Din păcate, această indulgență va avea mai târziu multe consecințe nefericite, când fata se va transforma într-o adolescentă (etapa a doua, care corespunde fecioarei) şi respectiv când va deveni mamă, căci la acea vârstă, ea intră în contact cu sexul opus, predestinat de Mine Personal pentru a conduce, nu pentru a fi condus. Nu vom mai insista deci asupra acestor două atribute negative.

Recomandați-le surorilor voastre care au copii de crescut să supravegheze cu cea mai mare atenție aceste două buruieni otrăvite. Deşi femeia a fost creată pentru a restaura, oriunde s-ar afla, starea de pace şi binecuvântare, alinându-i pe cei suferinzi, tot ea are capacitatea de a transforma cerul cel mai sublim într-un iad, dacă nu reuşeşte să îşi controleze aceste două defecte majore. Consecințele acestei situații neplăcute sunt dintre cele mai tulburătoare, nu numai pentru femeia încăpățânată şi

care se înfurie repede, ci şi pentru copiii aflați în îngrijirea ei, fie ei fii sau nepoți, căci aceste vibrații negative se răspândesc la fel de repede ca şi cancerul.

Când mai cresc, principalul defect al băieților este dorința de a se lua la bătaie, dorința de a fi mai puternic decât ceilalți şi de a-i domina; în cazul fetelor, echivalentul acestui defect este vanitatea. Băiatul doreşte să fie considerat de tovarăşii săi ca fiind cel mai puternic şi cel mai deştept, pentru ca ceilalți să se teamă de el. În schimb, fata doreşte să fie cea mai frumoasă şi mai bine îmbrăcată (şi deci cea mai atrăgătoare) între prietenele sale. Trebuie să insist asupra faptului că pasiunea specifică băieților nu este nici pe departe la fel de periculoasa ca şi cea a fetelor, care va degenera mai târziu în gelozie.

Gelozia este cea mai cumplită şi mai teribilă pasiune care poate izvorî din inima unei femei, capabilă să se combine cu ura, mânia şi dorința de răzbunare, izgonind toate calitățile bune din sufletul feminin. Ceea ce v-am spus odată rămâne la fel de valabil şi astăzi: „Dacă doriți să-l cunoaşteți pe Satan, priviți o fată vanitoasă sau o femeie geloasă!”

Într-adevăr, femeia care se lasă guvernată numai de pasiunile ei nu este altceva decât o furie personificată, în cazul bărbaților, chiar dacă sunt mânioşi şi dornici de răzbunare, rațiunea ajunge să prevaleze mai devreme sau mai târziu, dar în cazul femeilor, pasiunea dezlănțuită alungă orice urmă de rațiune din mintea lor, astfel încât ele ajung să fie guvernate numai de inimă, locul celor mai înalte calități, dar şi al celor mai abjecte defecte.

Dacă i se dă posibilitatea sau dacă se află în poziția de putere necesară, o femeie este în stare să distrugă întregul pământ, privind calmă râurile de sânge care curg şi suferințele pe care le-a provocat, îi este suficient să ştie că răzbunarea ei a fost completă, că ambiția din sufletul ei satanic i-a permis în cele din urmă să exclame: „Eşti răzbunată!”

Priviți istoria umanității: cât de mult au suferit oamenii, în viața lor de familie sau chiar în viața națiunilor, de când femeia a încetat să mai fie subordonată bărbatului, de când a început să iasă din sfera care i-a fost predestinată, şi anume cea casnică! Deşi acest sex a fost cel destinat de Mine pentru a primi laurii victoriei, din cauza caracterului său receptiv, dar şi blândeții sale, care ar trebui să predomine în fața pasiunilor aspre ale bărbaților, Satan a triumfat asupra femeilor, care îi seduc şi îi conduc pe bărbați nu spre victoria iubirii, ci către pierzanie şi către declinul total, datorită dorinței lor de putere! Atât de departe au ajuns lucrurile încât în curând Mă voi vedea nevoit să intervin din nou, eliberându-i pe bărbați de aceste lanțuri îngemănate cu spini, care au fost predestinate de Mine să fie trandafiri, eliminând din inimile femeilor aceste pasiuni distructive prin intermediul suferinței, al sărăciei şi al bolii, astfel încât creația Mea să o ia din nou pe calea cea bună, în care locul femeii este acela de a-i fi tovarăş de nădejde bărbatului, o aducătoare de pace şi de linişte, şi nu unul dominant, de comandă.

Am început prin a vă spune toate aceste lucruri pentru a vă arăta ce s-a ales de sexul feminin, înzestrat de Mine cu atâtea calități excepționale, care nu mai pot fi însă întâlnite astăzi decât în câteva inimi, în majoritatea inimilor femeilor din zilele noastre nu mai poți întâlni decât ambiții şi vanitate.

V-am povestit mai sus cum o scânteie, aparent minoră în copilărie, se poate aprinde mai târziu ca o vâlvătaie, generând nenumărate suferințe, pentru a şti să vă feriți de aceste manifestări, deopotrivă pe voi înşivă şi pe copiii voştri.

Să privim acum lucrurile dintr-o altă perspectivă, arătând cum am creat Eu femeia şi care sunt calitățile cu care am înzestrat-o, pentru a se integra în planul creației Mele.

Ca de obicei, vă voi prezenta femeia în patru ipostaze diferite, care corespund celor patru etape fără respectarea cărora nu va putea deveni un copil al Meu şi nu îşi va putea împlini menirea pe pământ.

V-am spus deja câteva lucruri legate de copilărie. Faceți toate eforturile pentru a trezi blândețea în inimile tinerelor fete, având grijă ca mai târziu aceasta să se transforme în iubire, alinare şi compasiune. Când o inimă învață să simtă suferințele altora, ea încearcă întotdeauna să le aline, atât cât îi stă în puteri. Compasiunea are puterea de a menține trează inima, stimulându-i dorința de a-i

ajuta pe cei din jur şi eliminând alte dorințe mai puțin importante; în caz contrar, acestea din urmă pot cuceri complet o inimă orgolioasă, nemailăsând spațiu pentru alinarea semenilor.

Compasiunea conduce la respect, la sentimentul egalității cu semenii tăi, fiind diametral opusă mândriei, emoție guvernată de iluzia că tu eşti mai bun decât alții. Această veritabilă nestemată a coroanei iubirii de aproape, compasiunea, îndulceşte viața, alină durerile şi conferă o stare de linişte interioară în toate circumstanțele. Şi cine credeți că este aceea pe care am înzestrat-o în cea mai mare măsură cu această calitate excepțională, asigurându-i inclusiv cele mai potrivite instrumente pentru a o manifesta?

Oare nu v-am dăruit Eu vouă, iubitele Mele copile, cele mai frumoase şi mai gingaşe forme, cele mai fine trăsături ale feței, cei mai frumoşi ochi, astfel încât nici un bărbat să nu poată rezista privirii voastre scăldată în lacrimi de compasiune?

Nu v-am dăruit Eu cea mai frumoasă voce cu putință, a cărei tonalitate melodioasă să aducă alinare celor aflați în suferință?

Dar cum folosiți voi (cele mai multe dintre voi) aceste calități?! Sunt nevoit Eu însumi să-Mi întorc privirea de câte ori observ ce faceți voi cu aceste daruri divine, pe care numai întru slava Mea nu le folosiți! Dar să nu mai insistăm asupra acestui aspect. Mai bine să revenim la imaginea femeii aşa cum am creat-o Eu.

Aşa cum spuneam, supravegheați cu atenție tinerele fete, pentru ca aceste calități negative să nu crească în inimile lor. Odată ajunse la vârsta adolescenței (la etapa pe care Eu am denumit-o: a fecioarei), este imposibil să mai faceți ceva, căci în această fază de înflorire, inima femeii aleargă cu toate pânzele sus către obiectul pasiunii ei, acela de a deveni soție şi mamă (fără să-şi dea încă seama ce înseamnă acest lucru). Odată ajunsă la această vârstă, adolescenta fecioară poate să-şi găsească împlinirea în viața de familie, sau dimpotrivă, se poate simți dezamăgită de toți şi de toate, aflând prea târziu adevărul crud din gura mamei sale, din care altădată curgea numai lapte şi miere, în cazul din urmă, suferința nu este altceva decât rezultatul firesc al unei educații greşite, a cărei responsabilitate cade mai degrabă în sarcina părinților, şi nu a tinerei fete.

Pe de altă parte, suferința înmoaie inima şi o ajută să devină mai înțeleaptă. Duritatea realității aduce sub control pasiunile tinereții şi îi permite mamei, devenită mai înțeleaptă din cauza experiențelor trăite, să îşi crească altfel copiii, pentru a nu repeta greşelile părinților ei.

În acest fel, Eu ghidez întotdeauna inimile rătăcite, nevoite să treacă prin cele mai dezagreabile experiențe, ajutându-le să ajungă din nou în locul în care au luat-o într-o direcție greşită, în speranța că de această dată o vor lua pe calea cea bună.

Astfel, la căpătâiul copilului ei bolnav, mama îşi întoarce privirea către Mine, uitând de deşertăciunile acestei lumi şi interiorizându-se. Nu de puține ori, ea realizează cu tristețe cât de gol este acel loc, prea puțin cultivat până atunci. Sunt momente dificile, de încercări şi resemnare, şi în timp ce fecioara credea că viața trăită în veselie va continua şi după măritiş, în locul nopților de petrecere şi desfătare femeia descoperă suferința şi tristețea, pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată înainte.

Ochii care altădată se umpleau de lacrimi de fericire atunci când îl priveau pe cel ales să-i fie soț, sunt acum la fel de plini de lacrimi, dar la căpătâiul celui bolnav, sau chiar mort. Lacrimile de fericire din tinerețe au îndepărtat-o de Mine şi de cuvintele Mele, în timp ce lacrimile de tristețe sunt primele indicii ale întoarcerii ei la Mine. Mă aflu de multe ori, cu brațele deschise, într-o cameră solitară în care o mamă îşi plânge amarul, asist cu tristețe la durerea ei maternă, la prăbuşirea speranțelor ei, precum un castel din cărți de joc, când deodată - o, ce bucurie supremă!, din ruinele speranțelor distruse se naşte o floare divină! Este floarea credinței şi a abandonării în fața voinței Mele.

Ceea ce nu ar fi fost niciodată posibil în toiul plăcerilor şi al distracțiilor lumeşti, cuvintele care nu ar fi fost niciodată auzite de urechile surde ale fetei sau ale fecioarei, încep să înflorească acum, pe patul de boală al unui copil, în cazul de față, ceea ce nu a reuşit iubirea, a reuşit teama: a adus înapoi la Mine o inimă care în alte circumstanțe ar fi fost pierdută.

Înțelegeți, copilele Mele, în ce constă planul Meu divin, şi cum îmi educ Eu copiii recalcitranți?

În panorama infinită a vieții, Eu le permit multor reprezentante ale sexului vostru să rătăcească dintr-o distracție în alta, dintr-o desfătare în alta, dar fiți convinse că în ceea ce priveşte salvarea unui suflet, Eu cunosc cel mai bine momentul potrivit, şi ştiu să Mă ocup de micuța păsărică ce a zburat până atunci din pom în pom, fără să-şi facă probleme, până când aripile i-au amorțit şi ea nu mai reuşeşte să se ridice de la sol, pentru că tot ce a iubit mai mult au fost plăcerile oferite de acest pământ.

Aşadar, mama îşi continuă drumul ei presărat cu spini, fiind rareori răsplătită de toate suferințele îndurate de dragul copiilor ei. Acesta este însă chiar punctul de cotitură în care ea are şansa să înțeleagă deşertăciunea acestei lumi, ideile ei greşite şi obiceiurile ei eronate, întorcându-se treptat către Mine. După ce impulsul sexual intră în perioada de odihnă, femeia încearcă să-şi găsească sprijinul fie în bărbatul ei, mai puțin apreciat până atunci, fie în Mine, unde va găsi cu siguranță alinarea şi mângâierea pe care o caută.

Aşadar, dragele Mele copile! Ştiu că cele mai multe dintre voi ați păşit deja pe calea grea a lacrimilor şi a suferinței, dar nu vă pierdeți cu firea, căci Eu M-am milostivit de voi şi v-am dăruit vouă Cuvântul Meu. Greşelile voastre din trecut nu vor atârna atât de greu în balanța dreptății Mele, aşa cum cred unii, iar viitorul vă va fi mult îndulcit, dacă nu veți uita de Mine şi de învățăturile Mele.

Ascultați aceste cuvinte, rostite pentru alinarea voastră de Cel care vă iubeşte la fel de mult ca pe toți ceilalți copii ai săi! Amin.

Capitolul 12

Credință, încredere şi siguranță

(4 octombrie 1870)

Întrucât ai citit ieri despre aceste trei cuvinte într-o carte spirituală (Adelma, „Cartea Contemplației”, Viena 1857), pe care nu ți le poți scoate din minte, Mi-ai cerut să îți spun la rândul Meu câte ceva despre aceste calități, într-adevăr extrem de importante, îndeosebi pentru tine, dar şi pentru cei din anturajul tău. Căci şi lor le lipseşte credința, încă şi mai mult încrederea, iar despre siguranță aproape că nu se poate vorbi.

Credința, acest cuvânt atât de frumos şi de nobil, înseamnă abandonarea deplină a omului, în ființa sa spirituală, în fața adevărului perceput, pe care îşi bazează toate acțiunile şi din care îşi extrage pacea sufletească şi fericirea. Cât de puțini sunt cei care au această calitate, şi chiar şi în aceste rare cazuri, cât de infimă este ea!

Aşa cum i-am spus recent prietenului tău, cel care se îndoia, credința este fundamentul tuturor lucrurilor, în absența ei, nimic nu poate avea o bază spirituală, împreună cu primele impresii ale copilului, credința este prima punte de legătură a acestuia cu mama sa şi cu lumea exterioară. El acceptă cu dragă inimă tot ce îi spune mama sa, acesta fiind începutul procesului de trezire a spiritului său. Copilul este convins că mama îi spune numai adevărul. A ajuns la această convingere fermă din cauza legăturilor puternice care îl leagă de aceasta, fizice şi spirituale şi numai ea îl susține în această lume. Dacă este pură şi sinceră, credința în aceste prime adevăruri imprimate asupra sufletului său este atât de puternică încât omul nu le mai uită niciodată în viață, acceptându-le chiar şi în ultimele zile ale sale pe acest pământ. Aceasta este puterea primelor adevăruri imprimate de mamă asupra copilului ei şi acceptate de acesta cu o inimă pură, în deplinătatea lor, păstrându-le ca pe nişte comori spirituale.

Mulți oameni exclamă: „O, fericite zile ale copilăriei, când depindeam de mama mea şi îi ascultam povestirile înțelepte, acceptând tot ce îmi spunea ca fiind adevărul deplin, pe care nici acum, cu toate vicisitudinile vieții, nu mi-l pot scoate din inimă!”

Într-adevăr, credința, această virtute a acceptării cu o inimă de copil, reprezintă primul suport care îl poate conduce pe om către templul păcii şi care îl poate susține împotriva tuturor îndoielilor care îl asaltează.

Dacă vom aplica această definiție domeniului religios, cât de bogate devin semnificațiile cuvântului „credință”! Credința este stindardul sfânt pe care omul inspirat se jură să-l apere întotdeauna, ca bază a tuturor adevărurilor şi preceptelor pe care vi le-am dat cândva, pe vremea când Mi-am asumat o formă vizibilă, şi pe care continui să le susțin şi astăzi, prin influența Mea spirituală.

De-a lungul timpului au existat mulți oameni care au jurat să apere acest drapel, pe care l-au apărat apoi până la ultima suflare, nu de puține ori chiar cu prețul sângelui lor. Mult mai mulți au fost însă cei care l-au trădat şi l-au abandonat. Alții au permis pervertirea zelului lor religios în fanatism, care a condus de-a lungul timpului la atâtea orori, păstrate în analele preoției până în zilele noastre.

Credința poate fi asemănată cu focul. Deşi este un element util şi benefic pentru cei care ştiu să îl folosească cu înțelepciune, focul poate avea efecte teribile pentru cei care îi neglijează efectele şi care abuzează de el, cărora le poate face mai mult rău decât bine.

Întreaga Mea creație are două aspecte: unul bun şi unul rău. La fel stau lucrurile şi în ceea ce priveşte credința: Dacă se traduce printr-o abandonare totală în fața voinței divine, ea răspândeşte în inima omului o căldură plăcută. Dacă este folosită însă de mâini greşite, ea poate deveni intolerantă, aprinzându-se ca o vâlvătaie, nu ca o torță în mâinile celui care caută calea către adevăr!

De aceea, copiii Mei, feriți-vă de extreme! Mai ales în aceste zile, folosiți credința ca un balsam vindecător şi aveți grijă ca ea să nu devină o otravă care să vă consume din interior.

Pentru a fi siguri că sunteți pe calea cea bună, credeți numai în Mine, ascultați numai vocea Mea în inimile voastre, căci ea nu vă va amăgi, şi nu vă lăsați păcăliți de interpreții vicleni ai Cuvântului Meu. Iată motoul pe care ar trebui să-l urmați tot timpul:

„**Analizați ceea ce auziți şi ceea ce citiți; acceptați ceea ce este bun şi respingeți ceea ce este rău**”.

Dacă veți respecta întotdeauna cu rigurozitate această regulă, stindardul credinței va flutura în permanență pentru voi, fiind deopotrivă un sanctuar sacru şi o torță care vă va conduce pe calea către beatitudine şi către inima Mea.

Pentru a vă putea consolida credința, aveți însă nevoie de cea de-a doua calitate, de o încredere deplină în cuvintele Mele. Strict vorbind, credința şi încrederea sunt aproape unul şi acelaşi lucru.

Credința înseamnă acceptarea fermă a adevărului, iar încrederea se referă la convingerea interioară deplină că ceea ce a fost acceptat cu credință este autentic şi conduce la țelul propus.

Pentru a vă lămuri mai bine în legătură cu aceste două concepte, să presupunem, metaforic vorbind, că cineva s-a rătăcit în pădure, întâmplător, el se întâlneşte cu un pădurar care strânge lemne. Primul îl întreabă pe al doilea care este cărarea pe care trebuie să o apuce. Pădurarul îi dă instrucțiuni precise, în care omul rătăcit crede fără nici o ezitare. De aceea, el o apucă pe cărarea indicată, cu convingerea fermă că aceasta îl va conduce afară din pădure.

Aceasta este diferența între credință şi încredere, prezentată într-o manieră metaforică. Dacă veți aplica această imagine vieții voastre, este evident că deşi nu vă lipseşte credința în cuvintele Mele, voi nu le aplicați totuşi cu încrederea că ele vă vor conduce la rezultatul dorit şi anticipat de Mine.

Rezultă deci că deşi credeți în Evangheliile şi în cuvintele Mele, inclusiv în cele de față, nu aveți totuşi o încredere deplină în infailibilitatea lor. Dacă ne raportăm din nou la exemplul de mai sus, putem spune că voi sunteți precum cel rătăcit, care nu are o încredere deplină în explicațiile pădurarului, şi deşi o apucă inițial pe cărarea indicată de acesta, se rătăceşte din nou, căci pe drum începe să se îndoiască şi o ia din nou pe cărări greşite.

Cam aşa se petrec lucrurile cu voi. Credeți, sunteți convinşi, cel puțin pentru moment, dar de îndată ce se pune problema să aplicați în practică ceea ce credeți, în sinea voastră apar îndoielile, semnele de întrebare, „de ce”- urile sau „cine ştie dacă acțiunea mea mă va conduce la rezultatul anticipat”. Vă lipseşte aşadar încrederea, caz în care credința nu vă este de prea mare folos. Altfel spus: cuvintele nedublate de acțiune sunt doar sunete lipsite de sens.

Pe scurt, adevărata credință trebuie dublată de o încredere corespunzătoare. Prima este copacul ce trebuie plantat, a doua este simbolizată de florile acestuia, iar cea de a treia, siguranța deplină, reprezintă fructele ce vor fi recoltate. Cuvintele pe care le-am rostit cândva în fața discipolilor mei: „Cine are credință şi voința de a acționa, poate muta şi munții din loc!” se aplică şi astăzi în cazul celor care dispun de aceste trei calități, fuzionate în inima lor.

Dacă aveți credință în puterea cuvintelor, dublată de încrederea deplină în adevărul lor, veți dispune şi de siguranța deplină în rezultatele finale la care vor conduce acestea.

Unde este însă omul în care aceste trei atribute divine sunt perfect unite în inima sa? Oriunde privesc, nu văd decât o credință superficială, o încredere limitată şi nici un pic de siguranță. V-am repetat de o sută de ori: „Acționați şi trăiți în acord cu Cuvântul Meu, şi veți asista la adevărate miracole!”

Atributele sublime ale credinței, încoronate de o încredere de nezdruncinat, pot trezi siguranța divină că şi voi, la fel ca Mine, puteți controla elementele şi puteți face fapte ce contravin legilor obişnuite ale naturii, care în ochii celorlalți vor apărea ca miracole, căci ei nu ştiu că legea supremă a creației este voința Mea, cu care cei care dispun de credință se află la unison. Toate celelalte legi sunt secundare în raport cu această lege supremă.

Eu ştiu că la fiecare încercare veți fi asaltați de îndoieli. Asemenea tentative de pătrundere în esența legilor Mele naturale nu pot fi încercate decât de cei care au renăscut pentru a doua oară şi care îmi invocă ajutorul pentru asemenea demersuri, şi numai dacă acestea sunt cu adevărat necesare pentru progresul umanității, încercarea de a controla legile naturii în glumă, din ambiție sau din vanitate, nu se poate solda decât cu un eşec.

Mesajul Meu este altul: aceste lucruri sunt posibile, dovadă că ele au fost realizate deja de discipolii Mei, dar şi de alți oameni inspirați, şi că ele nu pot fi realizate decât cu o singură condiție: trezirea în cel mai înalt grad a celor trei calități în ființa umană: credința, încrederea şi siguranța.

Siguranța deplină în succesul unei acțiuni întreprinse nu poate proveni decât din credință şi încredere. De aceea, urmăriți să amplificați în voi aceste calități.

Începeți prin a vă întări credința, pentru a deveni la fel de fermă ca şi un copac, nu oscilantă ca o buruiană cățărătoare. Pe acest fundament, construiți apoi edificiul ferm al încrederii, iar rezultatul pe care îl veți obține va fi siguranța, într-un asemenea cămin, clădit pe un asemenea fundament, veți putea rezista în calea tuturor furtunilor, deopotrivă a celor interioare şi a celor exterioare, continuându-vă neabătuți calea către perfecțiune.

Iată, copiii Mei, ce am dorit să vă transmit în legătură cu aceste trei cuvinte!

Cât despre tine, dragul Meu scrib, trebuie să recunosc că îți cam lipsesc aceste calități. Dacă ar fi să le exprimăm în numere, la fel ca în cazul iubirii, manifestată ca iubire de Dumnezeu, iubire de semeni şi iubire de sine (aceasta este semnificația numărului 666: 600 = numărul corect al omului spiritual; 60= iubirea de aproape; şi 6 = iubirea de sine. Prezentate inversat, ele devin numărul diavolului), rezultatul în cazul tău ar fi foarte slab, lucru care nu îți face cinste. Căci credința ta este mică, încrederea încă şi mai redusă, iar siguranța în cuvintele Mele aproape că lipseşte cu desăvârşire, deşi Eu îți repet zi şi noapte: lasă lumea să vorbească şi rămâi alături de Mine, căci în Mine nu există decât adevărul, şi nici un pic de minciună!

Din fericire, îți cunosc inima şi motivele care te împing la îndoială. Aşa se explică încercările pe care ți le trimit; dacă le vei trece, capitalul tău de credință, încredere şi siguranță se va amplifica mult, iar tu vei deveni un model pentru cei din jurul tău, ajungând primul între ei, şi nu ultimul, aşa cum eşti acum. Meditează la aceste cuvinte, căci ele cântăresc foarte mult, la fel ca toate cuvintele Mele.

(20 ianuarie 1871)

Cât despre voi, ceilalți, nu trebuie să credeți că l-am ales pe el ca scrib al Meu din cauza calităților sale morale de excepție, şi nu trebuie să-l considerați mai bun decât voi. În nici un caz. L-am ales pentru simplul motiv că dispune de timpul necesar şi de cunoaşterea potrivită pentru a recepta aşa cum se cuvine sublimele Mele învățături, pe care altcineva nu le-ar putea înțelege la fel de uşor. Cât despre valoarea sa morală şi încrederea sa în Mine, el nu este cu nimic mai bun decât voi, ceilalți. De aceea, nu trebuie să credeți că ori de câte ori se află de față, Eu sunt alături de el. Vă asigur că gândind astfel, îi acordați o venerație care îi depăşeşte cu mult meritele personale. El este doar penița cu ajutorul căreia Tatăl le scrie copiilor Săi, nimic mai mult. Ce simțiți atunci când citiți o scrisoare plină de iubire? Bănuiesc că nu vă ataşați de penița care a scris cuvintele, ci de autorul lor.

El este un om la fel ca voi, cu slăbiciunile şi defectele lui, cu dorințe şi griji personale. Se luptă şi el, la fel ca voi, să scape de aceste defecte, implorându-Mă la fel de mult să ridic povara lacrimilor din viața lui. În acest fel, el demonstrează, la fel ca voi, că are o încredere foarte limitată în Mine. Puteți constata astfel din nou că principalul vostru defect, dar şi obstacolul major în calea progresului vostru, este lipsa voastră de încredere.

Nici unul dintre voi nu a înțeles încă de ce am ales acest moment pentru a vă dezvălui toate secretele creației Mele şi aspectele cele mai intime ale sinelui Meu divin. Iată, dragii Mei, care este motivul: dorința Mea de a sădi în voi acea calitate care vă lipseşte cel mai mult - încrederea în Mine. Ajutându-vă să traversați împreună cu Mine imensele spații ale creației infinite, deschizându-vă mintea în fața cerurilor Mele spirituale, oferindu-vă o imagine legată de ceea ce vă aşteaptă dincolo, deja pregătit pentru voi, revelându-vă propriul Meu sine, care nu este altceva decât iubire, şi care nu doreşte altceva de la voi decât iubirea voastră, dovedindu-vă că Eu, Creatorul şi Părintele vostru, susțin întreaga creație prin această iubire, nu doresc să vă dovedesc altceva decât că o Ființă atotputernică şi omniprezentă merită încrederea voastră, iar prin comparație cu omnipotența şi omnisciența Mea, toate activitățile voastre (realizate pe o bază personală, nu la unison cu Mine), înseamnă ceva mai puțin decât Nimic.

Meditați asupra acestor cuvinte, căci sunt foarte importante, ca tot ceea ce iese din gura Mea. Pătrundeți-le adânc semnificația şi veți descoperi astfel pacea şi alinarea. Mai mult, veți înțelege mai bine poziția în care vă aflați, vă veți putea corecta slăbiciunile şi vă veți putea apropia astfel de Mine.

Nici unul din cuvintele pe care vi le adresez prin intermediul scribului Meu nu este lipsit de semnificație. Cât despre aceste trei cuvinte despre care tocmai am vorbit, am insistat atât asupra lor tocmai din cauză că îmi dau seama că ele încep să se clatine în conştiința voastră. Voi nu mai cunoaşteți viața spirituală. Nu trăiți decât pentru afacerile şi pentru interesele voastre mărunte, uitând aproape cu desăvârşire de Mine şi de învățăturile Mele, şi neamintindu-vă de ele decât atunci când unul dintre voi ține un discurs pe teme religioase.

Treziți-vă şi rugați-vă, dacă nu doriți să cădeți din ce în ce mai mult în tentație. Nu vă bateți joc de grația Mea! Eu nu o revărs, aşa cum cred unii, asupra celor care nu Mă caută pe Mine şi învățăturile Mele decât atunci când se plictisesc sau nu au altceva de făcut. Aceştia ar trebui să se teamă, căci s-ar putea să fie loviți când le este lumea mai dragă, constatând astfel că au acordat o importanță secundară singurului lucru asupra căruia ar fi trebuit să se focalizeze.

Cine nu cunoaşte învățăturile Mele şi păcătuieşte împotriva lor nu este atât de vinovat ca şi cel care le-a citit, a ajuns să creadă pe jumătate în ele, dar nu le respectă în practică, întrucât îi lipsesc încrederea şi siguranța că poate atinge mântuirea dacă le va urma. Pe aceştia din urmă voi fi nevoit să-i trezesc prin lovituri puternice, căci visul lor lumesc este echivalent cu somnul spiritual şi cu uitarea şcolii Mele. Deocamdată nu fac decât să vă avertizez, dar cine poate şti, în afară de Mine, cum voi proceda mâine? Vă asigur că solul pe care păşiți şi pe care vă bucurați de viață este foarte fragil sub picioarele voastre. Acest înveliş ascunde în interiorul său forțe teribile, iar voi aveți datoria să priviți cu încredere şi cu speranță către Mine, rugându-vă să nu dezlănțui aceste forțe, care înseamnă pentru voi moartea instantanee. Voi păşiți cu inconştiență pe acest strat subțire de pământ, convinşi că va

mai veni o zi în care să vă bucurați de viață, fără să știți însă ce luptă cumplită dau elementele dincolo de această crustă. Cum se face că aveți o încredere atât de deplină în fermitatea solului material, dar nu şi în chestiunile spirituale? Într-adevăr, din cauza credinței voastre în fermitatea materiei. Eu nu permit zdruncinarea ei! De ce nu o fac? Pentru că, inconştient, voi aveți încredere în Tatăl vostru, care nu va permite pedepsirea fără motiv a copiilor Săi prin anihilarea finală. Acesta este chiar fundamentul încrederii de care vă vorbesc: speranța continuă că Eu îmi voi revărsa în permanență grația asupra voastră!

Acum, dacă aveți atâta încredere în Mine în ceea ce priveşte fermitatea pământului pe care păşiți, îngăduiți-Mi şi Mie să vă cer, dacă nu din perspectiva voinței Mele divine, cel puțin dintr-o perspectivă omenească, să vă amplificați credința, încrederea şi siguranța şi în ceea ce priveşte chestiunile spirituale, să înțelegeți că toată grația pe care o revărs continuu asupra voastră nu are alt scop decât propriul vostru beneficiu, nicidecum amuzamentul Meu, ci numai dorința Mea ca voi să meritați şi să deveniți copiii Mei înzestrați cu toate atributele divine.

Voi îmi cereți grația Mea nelimitată, iar Eu vă cer iubirea voastră nelimitată. Voi sunteți singurii care aveți de câştigat din acest schimb, căci Eu nu doresc decât să vă acord puterea de a deveni stăpânii creației.

După o asemenea promisiune, cred că am tot dreptul de a-i trezi pe aceia care s-au angajat pe calea care duce către Mine, în măsura în care adorm în timpul mersului, prin câteva zgâlțâieli blânde, aşa cum procedez acum! Veți înțelege astfel că nimeni nu poate merge pe calea Mea cu ochii închişi, ci numai cu ochii şi urechile deschise, pentru a nu se rătăci din greşeală.

Vă repet aşadar:, meditați asupra cuvintelor Mele, aprofundați-le şi rugați-vă, ca să nu cădeți în tentație! Aceasta este calea care vă poate conduce către o credință, o încredere şi o siguranță mai mare! Amin.

Capitolul 13

Un răspuns adresat uimi raționalist - 2

(8 decembrie 1870)

Fratele tău te-a rugat din nou să intervii pe lângă Mine pentru amicul său, ca urmare a ultimei sale scrisori, pentru, a-i da explicații suplimentare. Amândoi sunteți preocupați, dintr-o iubire frățească, să spulberați îndoielile şi convingerile (născute din lectura prea multor cărți scrise de savanții acestei lumi) prietenului vostru, care tânjeşte după iluminare, dar refuză să renunțe la învățătura lumească, pentru a câştiga astfel liniştea sufletească şi alinarea către care aspiră. Să vedem dacă putem aprinde în acest suflet, pe lângă lumina „ştiințifică”, şi una spirituală, care poate fi comparată cu lumina soarelui față de cea a unei lumânări.

Evident, amicul vostru s-a supărat din cauza cuvintelor pe care i le-am adresat. Această hrană nouă pentru el, nu foarte greu de digerat, dar neobişnuită, căci este o hrană pentru inimă, nu pentru minte.

Aşa cum v-am mai spus, savanții voştri materialişti nu cred ei înşişi în tot ceea ce scriu, şi nu de puține ori resping pe patul de moarte ceea ce au susținut toată viața. Aceşti savanți, cum îşi spun ei, fără mult temei, îşi bazează întregul sistem de valori pe o ipoteză care, bună sau rea, poate fi dovedită de către ei şi pe care îşi construiesc întregul edificiu de idei, folosind cuvinte deştepte şi trăgând concluzii aparent logice. Evident, cel care acceptă prima frază a edificiului, cea care conține ipoteza de lucru, este nevoit să accepte întregul sistem de idei care urmează.

Care este însă concluzia obişnuită a unei asemenea cărți, scrisă „cu inteligență”? De regulă, ea este următoarea: „Aceasta este limita la care a ajuns cercetarea rațională şi materială. Ea nu poate fi susținută de fapte istorice sau dovedită experimental, întrucât nivelul actual al cunoaşterii şi instrumentele de care dispunem nu sunt adecvate pentru a demonstra ipoteza inteligentă de la care am pornit”.

Câte nu au scris savanții voştri despre originea, structura şi vârsta pământului, şi care este rezultatul final? Singura concluzie pe care o putem trage este că nu ştiu nimic! Crearea acestui pământ, dezvoltarea lui graduală, locuitorii săi, începând cu crustaceele cele mai inferioare şi terminând cu omul, presupun nişte perioade atât de îndelungate de timp încât oricât de mult ar săpa geologii voştri în straturile superficiale ale Terrei, nu vor găsi nimic cu adevărat important din istoria acestuia. Singurul care o cunoaşte cu adevărat sunt Eu.

Ce au descoperit astronomii voştri, mergând pe calea laborioasă a matematicii, în legătură cu universul, care afişează în fiecare noapte deasupra capetelor lor un întreg ocean de miracole pentru mintea umană? Singurul lucru pe care l-au descoperit este un număr mic de planete care se învârtesc în jurul soarelui; în afară de acest lucru, ei nu ştiu nimic. Cu toate instrumentele lor, cel mai apropiat soare aflat în afara sistemului vostru solar rămâne pentru ei o stea mică şi un mare mister.

Ce ştiu ei în legătură cu imensele complexe stelare sau solare pe care le numesc nebuloase? Nimic! Telescoapele lor nu ajung până la acestea şi ei nu au nici cea mai mică idee legată de distanțele până la ele, ca să nu mai vorbim de toate splendorile acestor sori, pe care locuiesc ființe care Mă iubesc, întregul univers este un imn de laudă adus Mie, Creatorul lui, iar prietenul vostru nu îmi acceptă existența decât din necesitate, și fără prea multă convingere! Ce știți voi despre ceea ce se ascunde dincolo de acest univers vizibil, pe lângă care acesta nu este altceva decât un atom infim?

Ce ştiu savanții voştri în legătură cu regatul animal şi cu felul în care privesc animalele lumea voastră umană? O vacă este pentru voi un mister desăvârşit. Voi nu aveți habar dacă ea vă vede ca fiind albaştri, cenuşii sau roşii, dacă vă consideră înalți sau scunzi. Pentru voi şi pentru savanții voştri, viața ei intelectual-spirituală va rămâne de-a pururi un mister, la fel ca şi viața oricărui alt animal. Tot ce pot face oamenii de ştiință este să clasifice animalele din punct de vedere al speciilor de care aparțin, să le disece, să afle care este structura lor fizică şi asemănările sau deosebirile față de alte animale, precum şi felul lor de viață. Cu toate cercetările lor, ei nu îşi dau seama de ce există aceste animale. Când nu mai ştiu să iasă la lumină din labirintul de enigme în care s-au vârât singuri, ei încep să Mă acuze pe Mine, convinşi că ei, cu cunoaşterea lor obținută din cărți, ar fi făcut mai bine lucrurile decât Mine!

Ce ştiu doctorii şi anatomiştii voştri, care disecă într-una cadavre (ba recurg uneori chiar la vivisecție), analizând din punct de vedere chimic elementele din care este alcătuit trupul uman?

Din perspectiva Mea, ei sunt la fel ca nişte croitori care încearcă să afle caracterul şi calitățile spirituale ale clientului lor analizând hainele pe care le poartă acesta. Singurul lucru pe care îl cunosc ei este învelişul material al omului, cel mai grosier şi mai neînsemnat dintre toate. Cât despre energia tăcută, dar inteligentă, care construieşte acest înveliş până la ultimul detaliu, fără să greşească niciodată, care îl animă şi îl susține de la naştere şi până la moarte, ei nu cunosc nimic, căci această inteligență nu poate fi descoperită prin disecție.

Priviți creierul uman. Ce înseamnă acest țesut cu masele sale de materie, separate prin membrane, cu circumvoluțiunile sale?

Ce reprezintă aceste circumvoluțiuni? De ce nu există o masă unitară de materie, şi de ce este împărțită ea în materie albă şi materie cenuşie? Unii oameni de ştiință sunt convinşi că au descoperit care sunt zonele din creier care controlează o calitate sufletească sau alta. Dar ce înseamnă această calitate? Este ea un fluid, un câmp electric sau magnetic? Ce înseamnă procesul de gândire? Ce se petrece în creier în timpul acestuia?

Iată o mulțime de întrebări la care oamenii de ştiință nu pot răspunde, deşi au disecat în fel şi chip creierul. Din păcate pentru ei, gândul uman nu este de natură fizică.

Aici, în cele două emisfere cerebrale alcătuite dintr-o materie alb-cenuşie se întâlnesc cele două lumi, din care una este aprig contestată de savanți, dar a cărei realitate nu poate fi totuşi contestată. Mulți materialişti neagă universul subtil, deşi însăşi ființa lor, felul în care funcționează ea, este dovada cea mai vie a existenței sale.

După cum vedeți, prietenul vostru a acumulat otrava dulce a cunoaşterii oferite de aceste cărți, urmându-i pas cu pas pe oamenii de ştiință. S-a lăsat convins de argumentele lor, căzând din păcate pradă acestei pseudo-cunoaşteri. Această falsă cunoaştere are dezavantajul că nu oferă nici un fel de satisfacție, nici consolare, condamnându-l pe posesorul ei la trista soartă pe care oamenii de ştiință i-au atribuit-o omului, şi anume aceea de a aştepta cu răbdare, acceptându-şi suferințele, până când ora finală îl va răpi din această vale a plângerii, reducându-l la câțiva atomi de apă, sau de eter, sau de azot (cam aşa văd ei lucrurile). Această perspectivă sumbră este cea care îl deprimă pe amicul vostru.

Întrucât nimeni nu l-a lămurit cum se cuvine, el se simte bolnav şi obosit de această existență şi de viața sa.

Da, dragul Meu copil, ai dreptate să priveşti viața aşa cum o faci, blestemând ziua în care te-ai născut şi gândindu-te înfiorat la ziua în care te vei întoarce în vidul inconştient din care ai provenit. Această perspectivă este într-adevăr tristă şi lipsită de speranță, după atâtea nenorociri, suferințe şi boli, care însoțesc omul pe calea sa terestră, fără nici o răsplată finală, fără să ştie măcar de ce a fost nevoit să ducă o asemenea viață!

Te asigur că nu ar fi deloc întru slava lui Dumnezeu crearea unor ființe umane care să se chinuiască de-a lungul întregii lor vieți, numai pentru a înceta în final să mai existe, fără nici o explicație şi nici o menire. O asemenea viziune nu poate conduce decât la imaginea unui Dumnezeu crud, care se desfată cu chinurile oamenilor, pe care nu i-a creat decât din plictiseală, ca să-şi mai petreacă timpul.

Dacă doreşti însă să fii sincer cu tine însuți, dragul Meu copil, Eu te-aş întreba: nu te-a uimit niciodată faptul că, în pofida tuturor nenorocirilor, ai trăit totuşi deseori şi alte sentimente, nu neapărat cele de dezgust şi teamă, ci unele mai gingaşe, mai blânde, care revelează existența unei vieți spirituale în ființa ta?

Nu ai trăit niciodată o stare de compasiune, sau dorința de a privi în sus? Nu ai simțit niciodată în inima ta sentimentul atât de dulce al iubirii, care te-a îndemnat să-i ierți pe toți cei care au greşit față de tine?

Nu ai simțit niciodată o senzație de cutremurare privind măreția naturii sau frumusețea cerului înstelat? Nu ai trăit atunci o intuiție care, dacă ai fi acceptat-o, te-ar fi putut conduce în înaltele sfere spirituale, în care toate nenorocirile specifice vieții umane ar fi dispărut ca prin farmec, făcând loc unor sentimente mai delicate, precum iertarea şi iubirea?

Nu ți-a apărut oare, în asemenea momente, Dumnezeu într-o lumină mai blândă decât cea în care ți l-au prezentat oamenii de ştiință, aceea de tiran implacabil? Eu ştiu foarte bine că au existat numeroase asemenea momente; din păcate, ai refuzat să le asculți!

Doresc totuşi să îți reamintesc de ele, în speranța că te voi readuce astfel pe calea cea dreaptă, a cărei destinație este promisiunea mântuirii pe care v-am făcut-o tuturor. Vezi tu, aceste momente au fost acele ore solemne în care Spiritul Meu ți-a vorbit ție, copilul rătăcit. Acestea au fost momentele în care Eu am fost foarte aproape de tine, în care am dorit să te consolez, să îți vindec rănile pe care ți le-au făcut cărțile citite şi raționamentele tale filosofice. Am dorit să-ți arăt atunci că dincolo de toate cercetările aşa-zis ştiințifice există o altă lume, în care dispar chiar şi cele mai cumplite dizarmonii şi cruzimi ale vieții terestre, transformându-se într-un imn al armoniei şi al slavei adus Celui pe care nu L-ai găsit încă, cu toate căutările tale, sau cel puțin pe care nu L-ai înțeles aşa cum doreşte El să fie înțeles de ființele umane.

Multe din aceste adevăruri sunt încă departe de tine. Îmi ceri miracole, dar când ți le prezint, susții că acestea nu sunt miracole.

Te-aş întreba: ce înseamnă atunci pentru tine miracolul? După cum ştii prea bine, multe din invențiile de astăzi, pe care le înțeleg chiar şi copiii mici, ar fi părut adevărate miracole acum câteva secole, în realitate, ce sunt acestea?

Ele nu sunt altceva decât nişte legi ale naturii pe care oamenii de altădată nu le cunoşteau sau pe care nu ştiau cum să le aplice!

Credeți voi oare că ați descoperit tot ce era de explorat? Nu rămâne această lume un mister pentru voi, îndeosebi în ceea ce priveşte aspectele ei spirituale? Şi dacă le permit din când în când accesul unor oameni la viața spirituală, pentru a Mă cunoaşte pe Mine, Spiritul cel pur, credeți că trebuie să fac neapărat acest lucru printr-un miracol, ca să-i conving?

Scriai în scrisoare că dacă penița ta de oțel s-ar transforma subit într-un stilou, ai crede. Ce s-ar întâmpla însă dacă Eu aş permite acest lucru? În prima clipă ai fi forțat să crezi, dar nu sunt sigur că peste câteva ore nu ai începe să conteşti că a fost vorba de un miracol, gândindu-te că a fost vorba probabil de o confuzie în mintea ta.

Dragul Meu copil, nu există miracole! Tot ce există, depinde în mod exclusiv de legile pe care le-am decretat Eu cu mult timp în urmă. Ştii tu oare ce este cu adevărat un miracol? Îți voi spune Eu: un miracol s-ar produce numai dacă Eu aş permite să se întâmple ceva contrar legilor imuabile pe care le-am dat încă de la începuturile creației, fiind astfel nevoit să Mă acuz singur de o contradicție. Căci trebuie să ştii că legile Mele au fost astfel create încât să nu permită nici o acțiune contrară lor, cel puțin nu din partea Mea.

Evident, voi acționați deseori în contradicție cu legile Mele, dar încălcarea lor este imediat urmată de pedeapsa corespunzătoare. Cât despre legile Mele, voi nu cunoaşteți decât prea puține dintre ele, iar pe unele nu le veți cunoaşte niciodată.

Vezi tu, dragul Meu copil, tu citeşti acum ce ți-am transmis Eu, Dumnezeul tău, dar nu pari să înțelegi ce se întâmplă. Mintea ta nu poate accepta cu nici un chip faptul că Dumnezeul şi Creatorul tău ți se poate adresa, şi deşi continui să dai din cap a negație, Eu totuşi fac acest lucru, căci te iubesc prea mult pe tine, o ființă creată de Mine, pentru a dori să te văd rătăcit, victimă a materialismului şi a necredinței!

Încearcă să înțelegi că porți în tine o scânteie divină din Sinele Meu, aşezată în ființa ta la naştere. Destinul tău este deci complet diferit de cel pe care ți-l imaginezi. Ca să nu te pierd, am permis întâlnirea ta, aparent întâmplătoare, cu o altă persoană (scribul Meu), aflată deja mai aproape de inima Mea şi care a auzit deseori Cuvântul Meu înlăuntrul ei. Acest om, aflat deja pe calea care duce acolo unde toți oamenii ar trebui să fie, ți-a facilitat accesul la Mine, într-o manieră directă, în acest fel, cuvintele Mele ajung la tine dintr-o zonă a cărei existență nici măcar nu o bănuiai.

De aceea, fă efortul să digeri această hrană spirituală, chiar dacă este foarte nouă pentru tine. Cine ştie, poate că vei găsi în ea ceea ce nu ai descoperit la filosofii tăi, şi anume o cunoaştere mai bună legată de Mine, Creatorul tău.

Compară cuvintele Mele cu cele din măruntele tale cărți! Care dintre cărțile tale poate fi citită de mai multe ori fără a te plictisi? Dacă vei face efortul să înțelegi aceste lucruri, vei descoperi că Cel pe care îl considerai cândva ca fiind undeva, deasupra stelelor, a fost întotdeauna mult mai aproape de tine, privindu-te plin de compasiune, cu o iubire părintească, dublată de milă în fața rătăcirilor tale.

Orice început este dificil. Nici un om nu renunță uşor la o haină veche, dar confortabilă, pentru a purta una nouă, cu care nu s-a obişnuit încă. Încearcă totuşi, şi viitorul ți-ar putea demonstra că nu ai motive să regreți vechea haină. Cel care îți transmite acest lucru este Tatăl tău, care nu ține laolaltă creația cu ghearele unui tiran, ci prin puterea iubirii Sale, şi care nu doreşte pierderea nici măcar a unui atom, ca să nu mai vorbim de un suflet uman ca al tău. Amin.

Capitolul 14

Despre limbaj, artă şi muzică

(14 ianuarie 1871)

Aceste trei concepte se regăsesc, împreună cu realitățile pe care le incumbă, în toate lumile şi sistemele solare din univers, căci reprezintă o activitate fundamentală şi principalul instrument către progresul spiritual. Le puteți găsi pretutindeni, adaptate, desigur, la dimensiunea relativă a planetei sau a soarelui pe care îl examinați, dar şi la nivelul de dezvoltare spirituală a locuitorilor acestora.

De vreme ce aceşti trei factori vitali, extrem de importanți, există pretutindeni, iar fără ei viața nu ar putea - exista, inclusiv cunoaşterea reciprocă sau cunoaşterea lumii spirituale, ca să nu mai vorbim de înțelegerea structurii creației Mele şi a propriului Meu sine, merită să ne punem următoarele întrebări:

Ce este limbajul? Ce este arta? Ce este muzica?

Mai mult, de ce sunt necesare ele? Care este substanța spirituală pe care o ascund aceste trei concepte manifestate în viața materială, indiferent dacă este vorba de cuvinte rostite, de sunete articulate, de forme sau idei referitoare la anumite domenii limitate, sau de sunete care nu pot fi înțelese cu mintea, ci doar simțite cu inima?

Să răspundem aşadar la prima întrebare: „Ce este limbajul?”

După cum v-am arătat deja într-un text anterior, limbajul reprezintă o formă de comunicare a unei ființe cu alta, venită din interiorul său, dar manifestată cu ajutorul unor instrumente exterioare.

Limbajele pot fi extrem de diferite. Ele pot avea la bază sunete articulate, gesturi şi semne, sau sunete nearticulate.

În ceea ce priveşte limbajul articulat, prin care oamenii îşi transmit unul altuia ceea ce doresc să comunice, acesta diferă de la o planetă sau de la un sistem solar la altele, în funcție de nivelul dezvoltării spirituale a locuitorilor acestora. Cu cât sufletul este mai nobil, cu atât mai nobil este şi limbajul său. Cu cât sufletul este mai redus, cu atât mai sărac este limbajul său.

Întrucât limbajul manifestat prin sunete articulate nu este suficient pentru ființele umane, acestea caută să amplifice impactul cuvintelor lor cu ajutorul unor gesturi. Putem vorbi aşadar şi de un limbaj al semnelor, care pot fi înțelese de regulă de către alți oameni chiar fără ajutorul cuvintelor. Este vorba de aşa-numita mimică, dezvoltată în mod artificial de artiştii voştri, pentru a exprima prin gesturi tot ceea ce nu poate fi spus în cuvinte în cadrul spectacolelor lor.

În sfârşit, mai există şi limbajul prin semne al surdomuților. La fel, în cazul orbilor se poate vorbi de o deschidere mai mare față de lumea spirituală prin intermediul simțului tactil, dar şi printr-o mai mare acuitate auditivă.

Limbajul semnelor, inclusiv cel al cuvintelor descriptive, este un limbaj al formelor, de care ne vom ocupa în detaliu mai târziu, când vom vorbi de conceptul de artă”, arătând de ce au nevoie toate ființele umane de semne în vederea comunicării, şi cum au apărut cestea.

În sfârşit, mai există şi sunete nearticulate care nu exprimă nici un concept, ci doar stări emoționale, cum ar fi durerea sau bucuria. Acestea stau nu numai la dispoziția oamenilor, adică a ființelor înzestrate cu rațiune, ci practic la dispoziția tuturor ființelor create, pentru ca ele să-şi poată manifesta plăcerea sau disconfortul. Această manieră incompletă de expresie aparține lumii sunetelor (muzicii). Când vom vorbi de această lume, ne vom ocupa mai îndeaproape de ea.

De ce este aşadar limbajul universal? De ce reprezintă el o necesitate pentru o ființă vie? Acestea sunt primele întrebări la care aş dori să vă răspund. Vedeți voi, un suflet, indiferent dacă este de om sau de animal, reprezintă o ființă vie care absoarbe continuu impresiile provenite din lumea exterioară, digerându-le spiritual şi prelucrându-le pentru propriul său Sine, după care, din cauza iubirii sale înnăscute pentru cei de o seamă cu el, doreşte să le împărtăşească concluziile sale, adică ceea ce simte, ceea ce experimentează şi felul în care le înțelege.

Aşa cum Eu, Creatorul tuturor lucrărilor Mele minunate, nu le pot admira singur, ci caut acele inimi care sunt dornice să împărtăşească alături de Mine bucuriile Mele, căci aceasta este fericirea Mea supremă, la fel, nici o ființă vie nu poate păstra numai pentru sine impresiile primite de la lumea exterioară, care acționează continuu asupra sa. Ea simte nevoia să împărtăşească sentimentele şi gândurile pe care i le trezeşte această lume semenilor săi, proces care stimulează empatia ființelor cu minți asemănătoare, adică o împărtăşire în comun a bucuriei uneia dintre ele. Pentru a-şi satisface acest impuls, sufletul a inventat un limbaj articulat sau nearticulat, pentru a le comunica celorlalți călători pe această cale terestră toate descoperirile sale, dublându-şi astfel bucuria.

Această nevoie de a comunica se manifestă sub forma unor sunete slabe, nearticulate, în cazul animalelor, sub forma unor sunete articulate în cazul oamenilor, şi sub forma unor imagini plastice, extrem de clare, precum şi a unor cuvinte nerostite, dar perceptibile, în cazul spiritelor şi al îngerilor, în lumea spirituală, tot ceea ce oamenii exprimă prin sunete articulate poate fi simțit şi înțeles printr-un altfel de limbaj, al corespondențelor spirituale, despre care voi nu aveți nici cea mai mică idee, întrucât nu poate fi definit în limbajul vostru conceptual.

Pe scurt, limbajul este o „spiritualitate materializată”. Prin intermediul lui, lumea interioară se manifestă în lumea exterioară. Orice progres spiritual este definit de el. Fără el, creația însăşi nu ar fi decât o lucrare pe jumătate terminată (sau chiar mai puțin).

Toate animalele dispun de un limbaj, de instrumente de comunicare, folosindu-se de sunete sau de gesturi. Orice ființă trebuie să le poată comunica celorlalte ce doreşte, altminteri creația ar fi lipsită de impulsul de a progresa.

Iubirea şi opusul ei, ura, se exprimă la rândul lor prin gesturi sau prin sunete manifestate față de obiectul lor.

Viața spirituală ar fi imposibilă fără limbaj, fără comunicare, căci progresul universal nu este posibil decât prin intermediul acestora.

Eu, Cel care am creat lumea cu milioanele de spirite şi de ființe, vă întreb: cum ar arăta această lume fără limbaj? Ce s-ar întâmpla cu toate miracolele pe care le-am creat, cu factorii spirituali care acționează asupra întregii creații, respectiv iubirea, bucuria, extazul fericirii, dacă ființele care trăiesc aceste stări nu le-ar putea comunica altora?

Dacă nu le-ar putea transmite mai departe, ființele ar exploda sub impactul atâtor impresii provenite de la lumea exterioară, făcându-le să se dilate de fericire sau să se contracte de durere.

Oriunde este posibil procesul de absorbție trebuie să fie posibil şi un proces de descărcare/eliminare, în caz contrar, viața, schimburile şi progresul spiritual nu ar fi posibile. Comunicarea reprezintă o necesitate vitală, singura punte de legătură care poate uni întreaga creație într-o singură unitate: oamenii cu animalele, oamenii cu spiritele, sau oamenii cu Mine.

Această punte universală de legătură, încă imperfectă şi limitată în cazul minusculelor infuzoare, dar avansând apoi până la limbajul inspirat al celor mai mari dintre îngeri, este un produs al iubirii. Fără iubire nu poate exista limbaj, iar fără limbaj nu poate exista iubire!

De aceea, acest impuls reprezintă una din necesitățile absolute ale întregii creații, aş putea chiar spune fundamentul pe care se sprijină aceasta, căci fără limbaj, toate ființele ar rămâne exact aşa cum au fost create, fără să progreseze, ceea ce ar face ca viața lor să nu aibă nici un sens!

Această punte de legătură spirituală care ne uneşte pe toți într-o singură mare familie, dându-ne viață şi apropiindu-ne unii de alții, care ne conduce pe voi către Mine şi pe Mine către voi, reprezintă marele principiu al vieții, care uneşte toate lucrurile şi toate ființele în jurul unui obiectiv comun, oriunde există lumină, viață şi iubire. Ea vă înalță pe voi, ființele create de Mine, şi îmi îngăduie Mie să simt pentru a doua oară bucuria şi frumusețea creației Mele - prima oară în calitate de Creator, iar a doua oară într-o lumină mult mai frumoasă: lumina iubirii părinteşti pentru copiii Săi!

Prin sentimentele de iubire şi de bucurie pe care le exprimă, limbajul transfigurează animalele şi oamenii, îi face să arate mai frumoşi, le conferă o strălucire aparte ochilor, le transformă vocea, care devine astfel mai melodioasă, şi face ca întregul lor organism să tremure de fericire. El reprezintă

expresia celei mai intime părți a ființei, indicând măsura în care a înțeles ea impresiile lumii exterioare şi cât de corect le-a interpretat ea din punct de vedere spiritual.

De aceea, în afara instrucțiunilor primite prin intermediul limbajului, acesta poate transmite şi rezultatele digerării spirituale a impresiilor provenite din lumea exterioară. Este vorba de limbajul bine formulat, extrem de clar, care exprimă entuziasmul sufletului, trezind la rândul lui entuziasmul în rândurile ascultătorilor. Aceasta este una din manierele în care trebuie înțelese cuvintele din Evanghelia lui Ioan: „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era Dumnezeu!” Da, începutul creației a fost Cuvântul, iar Cuvântul am fost Eu!

Fără Cuvântul Meu nu ar exista o creație, la fel cum fără creație nu ar exista ființe şi iubire, fără iubire nu ar exista viață, şi fără viață nu ar exista comunicare!

Încă de la început, Eu am fost „Cuvântul”, expresia arhetipală a unui concept etern, şi tocmai pentru că Eu am fost Cuvântul, prima condiție necesară pentru revenirea la Mine a ființelor create este chiar cuvântul sau comunicarea prin intermediul lui. Eu am creat aceste ființe în infinitatea spațiului prin intermediul Cuvântului, şi ele trebuie să se întoarcă la Mine tot prin intermediul cuvintelor, gesturilor şi sunetelor lor, toate derivate din Cuvântul primordial.

„Cuvântul” primordial a fost o chintesență a unei singure idei. La sfârşit, când toate perioadele creației se vor încheia, tot ceea ce trăieşte va fi reunit din nou într-un singur Cuvânt, iar acest Cuvânt voi fi Eu!

Cuvântul, care a creat din iubirea sa ființele şi lumile, nu poate atinge punctul culminant într-o ființă creată decât tot prin iubire. De aceea, la sfârşitul evoluției, când spiritul atinge nivelul omului spiritual celest, devenind una cu Mine şi centrul întregii creații, Cuvântul trebuie slăvit de toate celelalte creaturi.

Conceptul infinității poate fi comparat cu un cerc. Din Mine s-a născut Cuvântul: „Facă-se! (Fiat)”. Acesta a răsunat cu putere în toate spatiile infinite, devenind realitate!

Astfel au apărut lumile şi ființele, care trăiesc, comunică şi iubesc, continuându-şi progresul de-a lungul perioadelor cosmice, până când se întorc la Mine, spiritualizate şi transfigurate, exclamând:

„Tată! Tu ne-ai creat cândva prin Cuvântul Tău: ‚Facă-se! Iată, copiii tăi au ascultat chemarea Ta şi se află acum în fața Ta, bucurându-se şi binecuvântându-şi Creatorul şi Părintele. Căci noi suntem dovada vie a Cuvântului Tău, şi astfel, după ce ne-am întors la Tine, Cel din care ne-am născut cândva, se poate spune că ciclul perioadei de creație s-a încheiat, astfel încât poate începe un nou ciclu etern, în Tine şi prin Tine!” Amin.

Arta

Am vorbit până acum despre limbaj ca formă de comunicare şi despre puterea cuvântului. Ne vom ocupa mai departe de artă, adică despre nevoia inerentă tuturor ființelor umane de a-şi exprima gândurile şi conceptele sub formă de imagini.

Animalele trebuie excluse din această categorie, căci orice „formă de artă” ar crea ele, aceasta este determinată numai de natura şi de Sinele lor superior, în scopul prezervării speciei şi al procreației. De aceea, animalele îşi realizează formele de artă instinctiv, fără să îşi dea seama ce fac, astfel încât nu se poate vorbi de o îmbunătățire sau de un progres al lor ca urmare a acestei forme de manifestare.

Arta, sau impulsul de a exprima ceea ce vezi prin semne, imagini sau forme clar definite, este un fel de limbaj al sufletului. La fel ca orice limbaj, ea exprimă necesitatea de a comunica anumite percepții, de data aceasta însă numai vizuale. Singura diferență constă în faptul că în cazul limbajului, sufletul îşi revelează starea interioară prin sunete şi tonalități articulate, în timp ce în cazul artei, el reproduce impresiile sale favorite prin semne, forme şi imagini, îmbrăcându-le în această formă

materială, el doreşte să le confere o valoare de permanență, pentru a putea retrăi respectivele impresii oricât de des doreşte. Altfel spus, necesitatea manifestării artistice are la bază impulsul de fixa mai ferm fluxul volatil al cuvintelor sau conținutul gândurilor şi impresiilor vizuale.

Toate ființele spirituale care trăiesc în alte lumi decât a voastră împărtăşesc acest impuls, la fel ca voi. Arta există pretutindeni, deşi este creată în stiluri diferite, corespunzătoare nivelului spiritual al ființelor care trăiesc în lumea respectivă, a căror natură interioară o revelează.

Chiar şi pe planeta voastră puteți vedea cum oamenii inferiori, primitivi, s-au desfătat dând o valoare permanentă impresiilor plăcute pe care le resimțeau, prin intermediul desenelor şi picturilor murale.

Odată cu dezvoltarea spirituală a națiunilor şi popoarelor, formele de artă au devenit din ce în ce mai variate şi mai rafinate. La început, ele nu făceau altceva decât să imite ceea ce vedeau în natură. Treptat, artiştii au început să idealizeze, să stilizeze aceste forme, pentru a le amplifica valoarea (potrivit conceptelor lor culturale specifice). Expresia ideatică, abstractă, reprezintă un aspect mai subtil şi mai rafinat decât forma materială grosieră. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât mai nobile sunt ideile şale, deci şi imaginile sau obiectele artistice care le exprimă, căci el urmăreşte să imprime în toate creațiile sale amprenta divinității.

Arta cunoaşte şi ea cele patru etape despre care am vorbit, la fel ca şi indivizii sau popoarele. Imaginația şi puterea de înțelegere a lumii dintr-o perspectivă spirituală evoluează ascendent sau descendent, la fel ca şi națiunile. Există la ora actuală pe pământ națiuni care au fost cândva pe culmile spiritualității, dar care au decăzut, ca urmare a cultivării excesive a pasiunilor lumeşti sau a rătăcirii de pe calea destinului lor, aflându-se astăzi pe un nivel cultural foarte redus. Arta şi moştenirea spirituală decad şi dispar odată cu națiunile. Ideile pe care le manifestă ele nu mai conțin în final decât rămăşițe palide ale înaltei filosofii spirituale de altădată. De pildă, pictura devine o caricatură a naturii, care nu mai conține nici o stilizare spirituală.

Aceleaşi schimbări au loc şi în formele artistice create prin intermediul cuvântului scris. Aşa cum spuneam, limbajul este o formă volatilă de redare a experiențelor trăite şi a percepțiilor generate de ele. În scris, el poate căpăta însă o formă mai permanentă. Limbajul scris a fost cultivat din timpuri imemoriale, variind şi el în conformitate cu nivelul cultural al popoarelor. Hieroglifele de altădată au devenit astăzi cuvinte tipărite în nenumărate exemplare, care au facilitat mult păstrarea lor, generând beneficii universale. Cuvântul scris a devenit astăzi apanajul tuturor, nu doar al câtorva privilegiați.

În înțelesul ei suprem, arta nu este altceva decât realizarea ideilor spirituale ale sufletului, pe care, din compasiune şi iubire, acesta doreşte să le împărtăşească cu alții. Sufletul simte nevoia să dea o formă materială acestor idei, în speranța că le va putea păstra de-a pururi, transmițându-le inclusiv altora, în acest fel, prin admirația celor din jur, el îşi poate dubla bucuria, văzând-o reflectată în bucuria celorlalți.

Arta reprezintă aşadar o punte de legătură între indivizi, națiuni şi popoare. Dar mai presus de toate, ea are puterea de a uni inimile oamenilor, care în caz contrar ar trece nepăsătoare unele pe lângă altele. Formele artistice, mai permanente decât cuvintele efemere, încălzesc inimile, atrăgându-le unele față de altele şi ridicându-le astfel pe un nivel spiritual din ce în ce mai înalt, deci mai apropiat de Mine. De aceea, se poate spune că arta reprezintă în plan material ceea ce reprezintă limbajul în plan spiritual.

Fără ea, lumea ar fi infinit mai săracă. Invers, o minte strălucită, plină de idei geniale, pe care majoritatea oamenilor nici nu le bănuiesc că există, le poate permite semenilor săi să se bucure de ele prin intermediul artei, înălțându-i astfel într-o lume mai sublimă şi mai frumoasă, şi arătându-le prin imitarea ideatică a naturii esența spirituală conținută în întreaga creație, aşezată de Mine pretutindeni, dar pe care nu toată lumea are privilegiul de a o vedea.

Cuvântul rostit dispare în eter, lăsând în urma lui doar o impresie generală şi evocând alte şiruri de idei. În schimb, imaginea reținută de suflet reprezintă un efect al puterii creatoare, un moment portretizat al vieții spirituale a omului, şi deci un impuls spiritual. Absorbit de frumusețea unei forme artistice, omul redescoperă iubirea față de Creatorul şi Părintele său, pe care îl recunoaşte

în natură şi în formele ei. Desigur, vorbesc aici numai de expresia cea mai nobilă a artei, nu de maniera abuzivă şi grosolană în care folosesc unii această putere creatoare a imaginației, acest dar divin, într-o manieră nedemnă de un om.

Arta adevărată continuă să existe din punct de vedere spiritual, având un impact puternic educativ, la fel ca şi cuvântul scris. Deşi nu toată lumea o înțelege, ea reuşeşte să le transmită tuturor impulsul ei activ, chiar dacă acesta este filtrat în funcție de nivelul spiritual al fiecăruia.

La fel ca în cazul vostru, arta este cultivată în toate lumile din acest univers, fiind aplicată în viața casnică, dar şi religioasă, în temple, case de rugăciune şi locuințe, pentru a da expresie - aşa cum faceți şi voi - manierei în care îşi percep Dumnezeul şi Creatorul aceste ființe umane, în funcție de care activitatea lor curentă este dominată de aspectele spirituale sau materiale.

Oricine poate evalua cu uşurință nivelul de dezvoltare al ființelor dintr-o lume sau alta, pornind de la operele lor artistice. La fel ca în cazul cuvântului rostit, care transmite o impresie spirituală unei alte persoane, generând un răspuns din partea acesteia, felul în care este creată şi judecată arta poate da măsura nivelului spiritual al unui popor. Spiritul este pretutindeni puntea de legătură care uneşte ființele umane şi spiritele, atât între ele cât şi cu Mine însumi.

Limbajul este o formă de comunicare prin intermediul conceptelor şi ideilor transpuse în cuvinte şi propoziții; arta este o formă de comunicare prin intermediul gândurilor transpuse în culori, semne şi forme. Această fixare a gândurilor şi sentimentelor, acest joc între artist şi spectator, între creatorul activ şi receptorul pasiv care trebuie educat, are capacitatea de a-i uni pe oameni cu Mine şi cu lumile Mele spirituale, sensul fiind acela de dăruire şi primire.

Artistul se înalță prin activitatea sa creatoare până la Mine şi la nivelul spiritual al existenței; cel care contemplă arta creată, încercând să îi descopere sensurile ascunse, percepe ce a dorit artistul să spună. Aceasta îl înalță cu o forță magnetică într-o altă sferă mentală, la care nu ar fi avut acces în mod normal, îngăduindu-i să înțeleagă anumite vibrații ale artistului care lui îi lipsesc, în acest fel, sufletul său este încurajat să urce la rândul lui muntele inspirației. Natura, această expresie a iubirii Mele față de întreaga creație, manifestată în forme excepțional de frumoase, le strigă tuturor: „Veniți voi toți, cei însetați, pentru ca Eu să vă potolesc setea!” Contemplarea unei scene din natură, a unei imagini umane frumoase, a unei acțiuni nobile şi curajoase, îi permite privitorului să audă vocea Mea tăcută, care îi spune:

„Primeşte iubirea Părintelui şi Creatorului tău, care o manifestă pretutindeni, pentru a-ți demonstra cât de inutile sunt bucuriile lumeşti şi cât de puțin îți trebuie ca să fii cu adevărat fericit!”

De pildă, atunci când privitorul are capacitatea de a transfigura o formă umană pe care o contemplă, văzând în ea toate acele calități pe care Creatorul le-a dăruit omului, după chipul şi asemănarea Sa, dar pe care acesta nu le manifestă în totalitate, din păcate, el percepe ideea de formă umană într-o viziune abstractă, în aspectul său spiritual. Văzând diferența între această formă potențială şi ceea ce manifestă în realitate omul, el îşi dă seama cât de mult s-a îndepărtat acesta de ideal. Pe de altă parte, văzând cât de mare este grația pe care Creatorul şi Tatăl divin continuă să o reverse totuşi asupra omului, inclusiv asupra sa, el nu se poate abține să nu exclame: „Cine sunt eu, Doamne, pentru ca Tu să-ți aminteşti cu atâta iubire de mine?”

În acest fel, artele cu adevărat nobile trezesc în privitor senzații şi idei noi, care rămân în sufletul său sub forma unor impulsuri permanente, care îl împing către progres şi îi conferă o stare de entuziasm, în el apare astfel dorința ca această stare de grație să nu mai fie limitată numai la creația spirituală a unui artist, ci să devină proprietatea universală a tuturor oamenilor. Prin limbajul său articulat sau prin formele pe care le reproduce, arta devine astfel unul din mijloacele prin care oamenii pot fi ajutați să progreseze, avansând pe calea spirituală, din univers în univers şi din soare în soare, cunoscând forme de artă din ce în ce mai subtile şi mai rafinate, şi apropiindu-se astfel din ce în ce mai mult de Mine. În final, în cerul spiritual suprem, forma perfectă de artă voi fi Eu însumi, Centrul, Cuvântul sau Arhetipul, Omul Perfect, care le va aduce bucuria supremă, extazul divin, care include în sine toate impresiile pe care le-au simțit vreodată, ascultând un discurs inspirat sau contemplând o pictură sublimă.

Aşadar, arta - această ilustrare spirituală a marilor Mele idei creatoare - atrage sufletele către Mine. Ceea ce inspiră limbajul, arta portretizează. Pentru a completa trinitatea, va trebui să aducem în discuție şi limbajul sunetelor, acea stare de exaltare pe care o numim muzică. Ajungem astfel la ultimul capitol al acestei trinități, care va demonstra cum totul se reunifică din punct de vedere spiritual în Mine, sinteza supremă a creației Mele materiale şi spirituale, alias „Cuvântul”, „Forma” şi „Sunetul”. Amin.

Muzica

Am ajuns aşadar la cel de-al treilea factor care influențează viața spirituală a omului, şi anume la limbajul care exprimă emoțiile. Acesta reprezintă limbajul primordial al spiritului, care nu poate fi tradus verbal, întrucât începutul creației este incomprehensibil pentru ființele create, putând fi cel mult intuit. Voi numiți acest limbaj „muzică”, dar deşi percepeți această muzică în camera voastră, într-o pădure, în aer, şi uneori chiar sub suprafața pământului, voi nu realizați semnificația ei spirituală, adică ce înseamnă şi ce reprezintă ea la modul fundamental. Atunci când am vorbit despre limbajul articulat, v-am explicat că sufletul, mânat de impresiile sale provenite din lumea exterioară şi de nevoia sa lăuntrică, a creat un instrument prin intermediul căruia să poată împărtăşi aceste impresii semenilor săi. V-am explicat de asemenea implicațiile ulterioare ale acestui proces, originea, efectele şi finalitatea sa.

Atunci când am vorbit despre artă, v-am arătat că aceasta urmăreşte să dea o expresie materială limbajului pictural, prin intermediul semnelor, al imaginilor şi al formelor, lucru dificil de realizat în plan verbal. Este vorba aşadar de un al doilea tip de limbaj. Dacă pe primul îl putem numi un „limbaj al capului”, pe cel de-al doilea l-am putea numi „limbajul mâinii”, sau al acțiunii, în cazul de față avem de-a face cu un al treilea tip de limbaj, cel „al inimii”, cel mai entuziast dintre toate. Este limbajul emoțiilor (şi al sunetelor), deşi este folosit de multe ori în asociere cu limbajul verbal (al cuvintelor), dar numai în legătură cu chestiunile divine cele mai sublime, care nu vorbesc despre cunoaştere, ci despre credință. (N. Tr.. Menționăm că pe vremea lui Lorber, principala formă de muzică asociată cu cuvintele erau oratoriile religioase şi misele.)

Vă propun să ne ocupăm aşadar de această ultimă formă de limbaj, cel mai sublim între toate, folosit numai de către spirite, întrucât este limbajul inimii. Ascultați-Mă: ori de câte ori un spirit se deschide în fața influențelor naturii, exprimate însă numai pe cale sonoră, trăind astfel emoțiile cele mai elevate, sunetele care ajung în interiorul urechii au de multe ori o natură atât de sublimă şi reuşesc să trezească în spiritul care locuieşte în centrul sufletului un dor atât de mare față de adevăratul său cămin, încât sufletul simte o stare asemănătoare cu un fel de beție divină. El nu o poate descrie însă prin cuvinte, semne, imagini sau forme. Acest univers sonor, cu ritmuri şi melodii, este ceea ce voi numiți „muzică”. Ea reprezintă o vibrație a spiritului născută din centrul inimii, o vibrație de desfătare pură, adusă pe calea aerului de către undele sonore, care interferează până când generează o senzație de căldură, eliberând astfel spiritele armonioase ale aerului. Astfel eliberate şi vrăjite de beția muzicii, aceste spirite scapă fericite din închisoarea lor, generând sunete care exprimă starea lor de încântare fără seamăn. Aceste sunete ajung în interiorul urechii, punând în vibrație timpanul şi generând prin intermediul acestuia o serie de senzații extrem de armonioase în interiorul omului spiritual, pe care le transmit apoi sufletului, şi chiar trupului fizic.

Întrucât aceste sunete sunt produse de spirite, ele nu pot fi înțelese decât de alte spirite, fiind inaccesibile sufletului'. Acesta este încă prea puțin legat de spirit, şi deşi are acces la anumite intuiții, de genul celor pe care i le oferă muzica, ce îi permit să guste puțin din deliciile spirituale, el nu le poate totuşi interpreta.

Aşa se explică de ce muzica, deşi are un impact atât de puternic asupra sufletului uman, nu este totuşi înțeleasă de nimeni. Orice om simte că este sublimă, dar nimeni nu ştie „de ce”!

Pentru a putea surprinde aceste sunete armonioase şi pentru a le genera voi înşivă, voi ați creat instrumentele muzicale, capabile să reproducă aceste vibrații sonore nu numai la nivelul aerului, ci şi al substanței din care sunt alcătuite aceste instrumente, unde se află întemnițate alte spirite.

Eliberarea acestor spirite şi fuziunea lor cu spiritele aerului dă fiecărui instrument timbrul său aparte, astfel încât pentru a putea obține armonia dorită este de multe ori necesară colaborarea dintre două, trei sau mai multe asemenea instrumente.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă muzica, trebuie să vă explic mai întâi de toate de unde provine acest impuls interior pe care îl aveți voi, la fel ca şi celelalte ființe vii, de a vă manifesta sentimentele interioare prin intermediul sunetelor nearticulate.

Din când în când, prin creație suflă vântul iubirii, trezind totul la viață, fără ca animalele sau oamenii să ştie de ce sunt atât de veseli şi de fericiți. În asemenea momente, omul simte în interior un impuls blând, care nu-şi poate găsi forma de expresie nici prin cuvinte, nici prin imagini sau forme, ci numai prin cântec, strigăte şi exaltare. Acelaşi impuls se manifestă şi printre animale, care doresc să-i mulțumească astfel, fiecare în propria sa manieră, Creatorului şi Celui care a stat la originea acestei fericiri, prin sunete care nu exprimă idei, ci stări sufleteşti.

Întrucât Eu, Creatorul, nu am creat o natură lipsită de viață, ci una vie, care să Mă întâmpine cu bucurie, am aranjat astfel lucrurile încât animalele cele mai sensibile să fie înzestrate cu organe sonore, pentru a le putea folosi în aceste stări spiritual-profetice. Am înzestrat astfel şi aceste ființe, cărora nu li s-a permis limbajul vorbit, cu un limbaj mult superior - limbajul sunetelor.

Exemplul cel mai la îndemână este cel al ciripitului păsărelelor, care îmi mulțumesc astfel, fiecare pe limba ei, pentru fericirea lăuntrică pe care o simt odată cu venirea căldurii, care este echivalentă cu iubirea.

Când prima rază de soare a dimineții pătrunde în ochiul ciocârliei, aceasta intră într-o stare profundă de exaltare şi se înalță din ce în ce mai sus pe cer, cântând de fericire. Cu cât se înalță mai sus, cu atât mai mare este fericirea ei şi eliberarea pe care o simte dând glas acestei stări sublime, până când devine un mic punct, aproape invizibil cu ochiul liber de pe pământ, după care este atrasă din nou în jos de legea inexorabilă a gravitației. După un scurt moment de odihnă, ea îşi reia din nou zborul, manifestându-se în acelaşi fel.

Dacă ați putea înțelege minunatele cântece de laudă aduse Mie de către viețuitoarele din lumea zburătoarelor, atunci când natura se trezeşte primăvara şi când soarele se înalță pe cer, orgoliul vostru s-ar mai diminua şi ați fi nevoiți să vă aplecați capetele de ruşine, văzând cât de mare este necredința voastră şi împietrirea inimilor voastre. Căci dintre toate ființele devotate Mie, voi sunteți singurii care rămâneți împietriți, deşi suflul cald al primăverii pătrunde şi în plămânii voştri, în egală măsură. Voi preferați să vă gândiți însă la orice altceva, numai la Mine nu!

Ştiți voi de unde provine ciripitul păsărilor şi diversitatea cântecelor lor?

Vă voi răspunde Eu, căci trebuie să ştiți că toate instrumentele create de voi au drept unică origine natura ființelor create de Mine. Observatorii atenți ai naturii au studiat pe timpuri lumea animalelor, imitând apoi aranjamentele acesteia şi perfecționându-le, până când s-a ajuns la actualele voastre instrumentele muzicale.

Îndeosebi instrumentele cu coarde au drept model gâtlejul uman sau animal, acolo unde este localizat întregul aparat vocal, cartilagiile din interiorul laringelui, glota şi limba. Atunci când scoate un sunet, limba îşi modifică vibrația, generând o vibrație în coloana de aer care trece prin gât; în acest fel ea produce sunetul dorit, se izbeşte apoi cu putere de bolta palatului, dobândind timbrul caracteristic al vocii.

Glota corespunde în cazul instrumentelor de coarde cu scobitura făcută în lemn, de regulă în formă de S, în timp ce bolta pereților corespunde palatului, ca rezonator, etc. Astfel, dacă veți analiza fiecare instrument pe care îl folosiți, veți constata că principiul fundamental care stă la baza lui este organul vocal animal sau uman.

Vocea variază în funcție de mărimea organului vocal, îndeosebi în cazul păsărilor, acesta diferă de la o specie la alta, ceea ce explică diferența dintre sunetele scoase de unele sau de altele.

Un alt factor care contribuie decisiv la modificarea sunetelor, a vibrațiilor şi modulațiilor lor, se referă la aerul inspirat, care diferă de cel expirat, deopotrivă în cazul oamenilor şi în cel al animalelor. Aerul inspirat conține alte elemente decât cel expirat. Ele sunt absorbite în trupul animal, unde sunt prelucrate chimic şi modificate. Astfel, când o pasăre cântă, sunetul este alcătuit din elementele aerului inspirat, dar şi din cele ale aerului expirat. Altfel spus, este alcătuit din acele elemente care regenerează vitalitatea păsării, dar şi din cele care trebuie eliminate. Aşa se explică de ce ciripitul fiecărei păsări diferă de cel al unei alte păsări, întrucât deşi inspiră acelaşi aer, ele expiră numai acele substanțe pe care nu le pot folosi. Aerul expirat variază de la un animal la altul, dar şi de la un om la altul. Aşadar, în afara diferenței dintre organele vocale, elementele diferite din aerul expirat contribuie la modificarea sunetelor scoase. Iată deci la ce diversitate se poate ajunge folosind una şi aceeaşi substanță (în cazul de față, aerul), ceea ce demonstrează o dată în plus divinitatea şi puterea Mea, căci Eu realizez întotdeauna foarte multe, folosindu-Mă de foarte puțin.

Mai există o cauză care exercită o mare influență în întreaga natură. Aşa cum ştiți din studiul naturii, cele mai multe păsări cântătoare cu penaj simplu şi colorat se află în emisfera nordică a pământului vostru, în timp ce păsările din emisfera sudică se deosebesc mai ales prin splendoarea penajului lor. În ceea ce priveşte însă ciripitul, aceste păsări sunt vestite pentru urâțenia sunetelor pe care le scot. Motivul este legat din nou de interpretarea spirituală a muzicii.

Emisfera nordică a pământului, îndeosebi Polul Nord, este zona prin care pământul absoarbe elementele spirituale din spațiul cosmic, în timp ce Polul Sud este canalul de eliminare al pământului, pe unde acesta aruncă în spațiu elementele sale uzate*.

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie să vă spun că emisfera nordică corespunde cu partea superioară a trunchiului uman, acolo unde sunt situate capul, inima şi plămânii, în timp ce emisfera sudică corespunde jumătății inferioare a corpului uman. Dintr-o altă perspectivă, emisfera nordică a pământului reprezintă aspectul său masculin, şi deci pozitiv, în timp ce emisfera sudică reprezintă aspectul feminin, şi deci negativ. De aceea, aspectele spirituale sunt preponderente în partea de nord a pământului, în timp ce cele materiale predomină în jumătatea sa sudică.

Astfel, în jumătatea nordică, influența spirituală a eterului cosmic şi a soarelui nu creează o diversitate atât de mare în rândul plantelor, dar aici găsim cele mai viguroase şi mai hrănitoare plante. Atât flora cât şi fauna sunt mărunte şi nu au forme excesiv de reuşite dar speciile sunt mai evoluate din punct de vedere spiritual.

În sud, situația este exact inversă. Totul este mai mare aici. O plantă care în emisfera nordică este de dimensiunea ierbii capătă aici mărimea unui copac, dar fructele ei sunt micuțe şi puține, căci Polul Sud este polul eliminării substanțelor uzate ale pământului. Substanțele vitale, absorbite de pământ din atmosfera eterică, sunt digerate de acesta, hrănind întreaga emisferă nordică. Elementele pe care le absorb plantele şi animalele din nord sunt diferite de cele la care au acces plantele şi animalele din sud, ceea ce conduce la diferențe în refracția luminii în fructele, penajul sau blana lor. Astfel, emisfera sudică distribuie la suprafața pământului elementele uzate ale acestuia, care favorizează creşterea fizică, dar mai puțin cea spirituală, în timp ce în emisfera nordică situația este opusă - înfățişarea exterioară este neglijată, dar natura spirituală este mai viguroasă. De aici şi enorma diversitate şi sunetele melodioase ale păsărilor din nord, prin comparație cu culorile splendide ale sudului.

În nord avem de-a face cu raza divină a marelui om spiritual, în timp ce în sud, predominantă este influența omului material. În nord predomină înțelepciunea şi spiritul, în sud forma şi materia.

Dacă ați putea asculta muzica marilor sfere cosmice care se învârt unele în jurul celorlalte, ați regăsi acelaşi aranjament. Splendoarea spiritului se manifestă întotdeauna la nivelul capului şi al inimii, iar splendoarea formei şi a culorilor în zonele inferioare, în partea superioară viața este dominată de iubire, în cea inferioară de rațiune. Cu cât vă veți înălța mai sus, în cerurile spirituale, cu atât mai rafinat, mai pur şi mai armonios devine sunetul, căci acolo viața spirituală este predominantă, iar ființele nu vorbesc şi nu înțeleg decât limbajul inimii.

În centrul marelui om spiritual, acolo unde muzica atinge puritatea ei maximă, sunetul este din nou personificat de Mine, Cel Omniprezent. Acolo, totul vibrează: lumina, aerul şi sunetul, iar viața spirituală atinge apogeul, într-o fericire pe care nimeni altcineva nu o poate experimenta.

Acolo, singurul limbaj înțeles este cel al inimii, iar ființele care au atins acest nivel suprem văd în fiecare vibrație a aerului şi a luminii perfect pure forme corespondente care reprezintă cele mai frumoase cuvinte de iubire şi cele mai înalte rugăciuni de mulțumire adresate Mie. Acolo, poezia este mai importantă decât proza, din cauza ritmului şi a muzicalității sale, care fac o impresie mai profundă inimii. Acolo, vibrația esențială este armonia, deopotrivă a inimii şi a sunetului. Singurul sunet care predomină în această lume este sunetul fundamental al lumii, pe temelia căruia este clădită întreaga creație: Eu Sunt.

Acolo, limbajul este însăşi înțelepciunea spiritelor Mele, arta este reprezentată de arhetipurile spirituale ale tuturor lucrurilor create, iar muzica este limbajul inimii, care nu are nevoie de cuvinte, ci numai de simțire. Tot ceea ce în lumile inferioare apare ca fiind separat, ca o trinitate de căldură, lumină şi iubire; sau de înțelepciune, formă şi iubire; de limbaj, artă şi muzică; de cauză, efect şi rațiune; de trecut, prezent şi viitor; de existență, ființă şi devenire; de gând, concept şi idee - acolo devine una. Iisus Omul devine una cu Iisus Dumnezeul.

În centrul acelei lumi divine stă Tatăl, susținând cu brațele Sale întreaga creație, pe toți copiii Săi, pe care îi hrăneşte cu hrana Sa spirituală şi cărora le strigă:

“Folosiți-vă de limbaj pentru a-i educa pe frații voştri,
folosiți-vă de artă pentru a-i inspira,
folosiți-vă de muzică pentru a le indica drumul către rafinarea emoțiilor şi către Mine!”

După cum vă spuneam odată, într-un imn: „Fără tonalitate nu se poate naşte nimic”. La fel vă spun şi acum:

„Fără o viață emoțională nu se poate vorbi de o renaştere spirituală!”

Acolo unde nu domneşte decât rațiunea şi unde sentimentele sunt absente, nu se poate vorbi decât pe jumătate sau deloc de o viață spirituală. Acolo, progresul este vegetativ.

În schimb, dacă uşa inimii este larg deschisă, făcând legătura cu urechea spirituală prin intermediul undelor sonore ale aerului spiritual, reminiscențe ale unei lumi mai sublime şi mai desăvârşite, adevărul poate fi găsit. Chiar dacă viața nu este întotdeauna un tratat muzical, ea îşi găseşte împlinirea şi plenitudinea în centrul inimii, dincolo de lumile materiale şi spirituale, în centrul absolut al ființei unice, în Mine.

Urmăriți să vă uniți cu Mine, avansați în această direcție, căci în lumea Mea, limbajul, arta şi muzica devin una, fiind întrupate spiritual în toate creațiile care există, într-o singură clipă, puteți afla aici toate secretele creației, pe care pe pământ nu le-ați putea scrie şi înțelege în mii de ani.

Aceasta este menirea voastră. Acum ştiți de ce merită să faceți efortul de a trece prin toate greutățile vieții voastre terestre, atât de scurtă şi de iluzorie, pentru a ajunge la sunetul cel pur, la Tatăl vostru, care vă permite de multe ori să gustați încă din timpul vieții o mică parte din frumusețea şi fericirea pe care o veți găsi aici!

De aceea, nu încetați lupta! Merită să faceți toate eforturile de a deveni copiii Lui, ai Celui care pentru o singură privire încărcată de iubire din partea voastră vă poate dărui întregi sisteme solare şi cosmice! Amin.

(* Vezi „Pământul şi Luna” de Jakob Lorber n.r.)

Capitolul 15

Limbajul

(30 ianuarie 1871)"

Noaptea trecută, doi dintre frații voştri au discutat despre stilul şi sintaxa folosite de mine şi care, în viziunea lor, nu corespunde întotdeauna gramaticii germane. Prima remarcă critică a fratelui vostru M. a fost legată de faptul că este nevoit să revină adeseori asupra ordinii cuvintelor folosite de Mine, pentru a le înțelege. Fratele vostru L. i-a dat răspunsul corect, spunându-i că aceste cuvinte nu trebuie citite cu mintea, ci cu inima, iar semnificația lor îi va deveni atunci clară.

Întrucât cea de a doua observație a pus punctul pe i, doresc să clarific felul în care trebuie să vă exprimați, care este sintaxa corectă, şi în sfârşit, un adevăr fundamental care se aplică întregii Mele creații, de la îndoieli precum cele ale fratelui vostru M. şi până la marele om spiritual.

Înainte de a intra în fondul problemei, explicându-vă de ce stilul Meu diferă deseori de cel folosit de voi, trebuie - ca de obicei - să ne lămurim o serie de aspecte elementare:

Ce este limbajul? Cum s-a născut acesta? Care a fost prima minte care a potrivit cuvintele în maniera în care o faceți voi la ora actuală, atunci când vorbiți, gândiți sau scrieți?

Dacă începe cu lucrurile elementare, omul ajunge cu uşurință la concluzia justă, care, dacă este construită pe o temelie solidă, simplă şi fermă, este precum o cetate construită pe o stâncă, ce nu poate fi distrusă niciodată.

Să începem aşadar cu prima întrebare: ce este limbajul?

Limbajul este o combinație de sunete produse de anumite organe din gură, care exprimă, în diversitatea lor, fie singure, fie în asociație cu altele, anumite cuvinte şi concepte.

Cu cât nivelul spiritual al oamenilor este mai redus, cu atât mai mică este nevoia lor de a-şi exprima necesitățile şi de a da nume diferitelor obiecte.

Prin urmare, limbajul s-a născut prin articularea sunetelor, din dorința oamenilor primitivi de a imita sunetele din natură sau de a-şi exprima anumite necesități, fizice sau sufleteşti. Puteți regăsi această etapă în cazul bebeluşilor, care îşi exprimă propriile necesități într-o manieră proprie, prin diferite sunete nearticulate.

Exact la fel au stat lucrurile cu primii oameni, care au fost nevoiți să inventeze diferite cuvinte. Pe de altă parte, ei au primit multe cuvinte din lumea spiritelor, cu care se aflau în contact. Aceste cuvinte aveau o semnificație mai înaltă, spirituală.

Când umanitatea s-a înmulțit, mai exact după căderea primului om, posibilitățile de comunicare cu spiritele s-au redus treptat, iar limbile şi dialectele au apărut cu miile. Oamenii au ajuns să nu se mai înțeleagă unii cu ceilalți, decât cu condiția de a-şi învăța reciproc limbile.

Evident, de-a lungul timpului toate aceste mii de limbi au suferit schimbări importante. Unele au progresat, altele au regresat, în funcție de nivelul cultural şi de dezvoltare spirituală al popoarelor în cauză.

Oriunde există o limbă, una din caracteristicile sale principale, în afară de existența unor cuvinte care desemnează anumite obiecte, este maniera de a combina respectivele cuvinte în propoziții şi fraze, precum şi aceea de a le înregistra în scris.

În ceea ce priveşte sintaxa, adică exact subiectul pe seama căruia cei doi frați ai voştri au avut o dispută în legătură cu felul în care o utilizez Eu, merită să ne punem întrebarea: cum trebuie manipulată aceasta?

Am ajuns astfel la chestiunea de la care am plecat, şi anume: de ce Mă exprim Eu diferit de felul în care sunteți obişnuiți voi? Pentru a vă putea explica acest lucru, să începem mai întâi printr-o altă întrebare: ce este o propoziție?

O propoziție este exprimarea unui gând care explică un concept sau o acțiune. Dacă doresc să explic o acțiune, fraza Mea trebuie să conțină un verb activ, ca expresie a voinței de a acționa, şi abia apoi trebuie urmată de cuvântul care descrie acțiunea.

Astfel, în limbajul tuturor spiritelor, primul gând fundamental este: eu doresc să fac ceva, urmat de ceea ce doresc să fac.

De pildă, în Biblie se spune: „Şi El a creat lumina”, în nici un caz nu se spune: „El lumina a creat-o” (aceasta este sintaxa specifică limbii germane), aşa cum sunteți voi obişnuiți să scrieți. Cuvântul „creează” trebuie să preceadă cuvântul „lumină”. (Ca în română, n.r.)

În dictările Mele veți întâlni aceeaşi sintaxă, iar L. avea dreptate. Dacă o veți citi cu inima, urmărind conținutul lor spiritual, le veți citi exact aşa cum le-am dictat Eu şi cum se obişnuieşte în aproape toate limbile vechi din Orient şi din Asia, inclusiv în câteva din limbile mai noi. În limba voastră (germana), această sintaxă este evitată, prin introducerea unui substantiv (sau chiar a unor fraze întregi) între verbul auxiliar şi cel principal, astfel încât verbul care arată ce se întâmplă de fapt apare numai la sfârşit.

Întrucât în spatele oricărui fenomen se ascunde o esență spirituală, la fel stau lucrurile şi cu sintaxa Mea. Dacă veți înlocui cuvântul „spiritual” cu „inima”, îmi veți accepta cu uşurință sintaxa, căci veți gândi cu inima, nu cu intelectul (la fel cum procedează toate spiritele Mele). Poporul vostru a renunțat la limbajul interior al sufletului şi a trecut la cel al intelectului, inversând astfel ordinea corectă a cuvintelor.

Toate limbile vechi din Asia şi din Africa seamănă cu limbajul universal al spiritelor. Scrierea şi citirea corectă trebuie făcută de la dreapta la stânga, adică exact invers decât faceți voi, care trăiți numai orientați către exterior, motiv pentru care v-ați dezvoltat excesiv de mult intelectul. Această inversare indică aceeaşi prevalentă a materialului în fața spiritualului, de care am mai vorbit.

În sfera materială, de pildă în corpul uman, partea stângă este partea în care este situată inima şi din care sângele curge către întregul organism. Ea reprezintă partea pozitivă sau spirituală, în timp ce partea dreaptă, din care sângele este transportat către plămâni şi înapoi către inimă, reprezintă partea negativă sau materială.

Aspectele receptate din lumea exterioară de către organul interior al sufletului (simțirea şi emoțiile), respectiv al omului spiritual, au aceeaşi valoare negativă, în timp ce emanațiile sufletului către lumea exterioară (prin organele sale specifice) au o valoare pozitivă.

Orice lucru care există are două laturi: stânga şi dreapta, cărora le corespund două aspecte: pozitiv şi negativ, sau interior şi exterior.

De pildă, în interior şi pe partea stângă, pielea umană este pozitivă, în timp ce în exterior şi pe partea dreaptă, ea este negativă. Prin aspectul ei pozitiv ea elimină, în timp ce prin aspectul ei negativ absoarbe. Jocul celor două principii elementare ale vieții se petrece pretutindeni, fiind manifestat prin respingere şi atracție, prin fricțiune şi căldura generată de aceasta, prin distrugere şi printr-o nouă creație.

Dacă este privit ca organ de receptare a impresiilor vizuale, ochiul este un organ negativ, dar dacă este privit ca o oglindă a impresiilor interioare, el devine pozitiv.

În lumea spiritelor, acestor două principii le corespunde apropierea sau distanțarea de Mine şi de legile Mele.

În timpurile de demult, când oamenii şi națiunile erau mai apropiate de viața spirituală, ei şi-au inventat limbile în acord cu nivel superior, lucru valabil inclusiv pentru sintaxă şi pentru scris. Când au început să se îndepărteze de marea lege a naturii, luând-o pe cărări greşite, maniera lor de exprimare şi descriere a deviat la rândul ei, astfel încât majoritatea limbilor noi au un stil greşit şi o manieră absurdă de scriere.

Oamenii au renunțat la limbajul spiritual al inimii, trecând la limbajul intelectual al creierului, şi s-au îndepărtat astfel de Mine şi de menirea lor. Din acest motiv, ei înțeleg greşit multe din lucrurile care există în natură, deşi oamenii primitivi, care duceau o viață simplă, le vedeau în adevărata lor lumină.

După cum vedeți, este vorba de un joc al inimilor, de un schimb între inimă şi intelect, de un du-te-vino, de o apropiere sau de o distanțare, de o îmbunătățire sau de o înrăutățire.

Ceea ce v-am spus despre pielea umană se aplică inclusiv pieliței fructelor, scoarței copacilor şi suprafeței oricărui obiect. Există pretutindeni două aspecte, prin care inteligența lăuntrică se

manifestă în exterior sau primeşte impresii din lumea exterioară. Ele manifestă întotdeauna polaritatea pozitiv-negativ, bine-rău, apropiere-distanțare, eliminare-absorbție, corect-inversat, etc.

La fel se petrec lucrurile în întreaga creație, până la marele om cosmic, ale cărui organe interioare nu sunt altceva decât sorii, cometele şi planetele universului, şi mai departe, până la omul cosmic spiritual, care este infinit mai mare decât primul, organele sale interioare fiind diferitele ceruri şi beatitudini.

Toate aceste nivele absorb din exterior ceea ce pot transforma în substanță spirituală, şi resping sau elimină substanțele uzate.

Mai presus de orice, cerul Meu reprezintă inima creației şi marele său pol pozitiv, din care emană în exterior întreaga bunătate. Spiritele din lumea materială reprezintă polul negativ al creației, care poate reveni la Mine prin purificare spirituală, prin transformarea negativului în pozitiv.

Aceasta este marea lege fundamentală a creației: Eu, Iubirea, reprezint polul pozitiv, iar voi, la fel ca şi spiritele şi îngerii Mei, reprezentați elementele absorbante, adică polul negativ al creației, până când, printr-un proces continuu de absorbție şi respingere, echivalent cu viața, polul Meu pozitiv va sfârşi prin a înghiți totul, rămânând singur, ca esență spirituală eternă şi imuabilă, în acel moment, toate elementele care au fost absorbite vor fi la fel de spiritualizate ca şi Mine şi se vor bucura de pacea şi de beatitudinea eternă. Atunci nu va mai exista respingere, ci numai o atracție blândă, generalizată.

Evident, până la acest moment final vor mai trece mulți eoni, dar va veni cu siguranță clipa când spiritul şi materia (complet spiritualizată la acea vreme) vor renunța la opoziția dintre ele, datorată primului impuls al creației, şi toate elementele care altădată nu-şi puteau asigura permanența decât prin conflict şi disoluție, vor trăi atunci împăcate, unele lângă altele şi prin altele, astfel încât unitatea va domni pretutindeni.

Vedeți aşadar, dragii Mei copii, cum pornind de la o chestiune minoră ridicată de răspunsul lui L. am ajuns la omul spiritual şi am demonstrat că aceeaşi punte ne uneşte pe toți. Aceasta este puterea atracției şi a respingerii, care afectează totul, de la chestiunea minoră a sintaxei şi până la marile spații cosmice.

Vă puteți da seama de aici cât de puțin este necesar pentru a descoperi şi pentru a elucida un mare adevăr, o mare lege fundamentală a Căminului Meu divin. Evident, explicația nu poate veni decât prin intermediul Celui care a creat această lege, aplicând-o deopotrivă lumilor mai mari sau mai mici, obiectelor materiale şi ființelor spirituale. Aveți nevoie de Tatăl vostru, care doreşte să vă explice marile miracole pornind de la micile voastre întrebări, demonstrându-vă astfel cât de mult, şi în acelaşi timp cât de puțin este necesar pentru a înțelege măreția Mea infinită, pe de o parte, şi iubirea Mea, pe de altă parte, învățând să le prețuiți! Amin.

Capitolul 16

Energie, substanță şi spirit

(22 februarie 1871)

Aceste trei concepte sunt bine cunoscute de oameni, care au din păcate o percepție foarte eronată asupra lor. Îndeosebi primele două le dau mari dureri de cap materialiştilor, care cred că au descoperit în ele întreaga esență a universului, unica explicație a apariției, devenirii şi dispariției sale, explicație cu care Dumnezeu, Ființa Spirituală care guvernează universul, nu poate fi de acord.

De vreme ce primii care se folosesc de aceste cuvinte, pe care le consideră premisa pe care a fost clădit universul, considerând că nu mai este nimic altceva de spus în legătură cu ele, sunt tocmai „învățații voştri profesori” de geografie, ştiințe ale naturii şi mineralogie, ne vom propune şi noi să

începem tot cu aceste cuvinte, pentru a le demonstra deștepților profesori cât de mare este ignoranța lor. Mai întâi de toate omul trebuie să știe cu ce instrumente lucrează, căci numai folosirea instrumentului corect demonstrează dexteritatea maestrului.

Așadar, ce este „energia”?

Ascultați-mă, îndeosebi voi, cei care vă pretindeți învățați și care, după toate cercetările voastre, ajungeți de fiecare dată în locul din care ați plecat, care doriți sa măsurați energia, considerând-o un factor universal al întregii lumi vizibile și invizibile. Doresc să vă spun ca energia, acest cuvânt mult îndrăgit de voi, care apare pe prima pagină a tuturor manualelor voastre, nu este ceva care există independent sau în sine, ci rezultatul unui alt factor, invizibil, a cărui existență nu o acceptați. Pe scurt, doresc să încep prin a vă declara sintetic că: „Energia este o lege naturală egală cu mișcarea sau cu viața”.

Apare imediat întrebarea: dacă lumea este alcătuită numai din substanță și din această expresie a energiei, cine este acela care dă un impuls energiei, pentru ca ea să se manifeste așa cum o face și nu altfel, influențând întotdeauna prin forța ei cea de-a doua premisă fundamentală a științei voastre, respectiv substanța?

Voi vedeți o piatră rostogolindu-se la vale sau căzând de sus și imediat trageți concluzia: forța care pune în mișcare piatra este gravitația, forța de atracție a pământului. Când piatra întâlnește un obstacol dur, ea se oprește din cădere sau din rostogolire, fiind blocată de o altă „forță”, care acționează diferit de prima.

Dacă Eu aș fi studentul acestor „înțelepți”, aș începe prin a-i întreba cum de s-a creat singură lumea, cum se susține și cum se va distruge ea, și le-aș spune: „Domnilor! Este adevărat, Mi-ați arătat efectele forței; le-am verificat Eu însumi și am constatat că premisele voastre sunt corecte, dar întrucât nu pot vedea energia, ci numai efectele ei, aș dori să știu ce este de fapt ea și cum poate fi explicată”.

Marii învățați se vor grăbi să-Mi răspundă: „Energia este o lege a naturii fără de care aceasta nu poate exista”.

„Bine, le-aș spune Eu, aveți dreptate! Dar aș dori să știu: există în natură ceva care își stabilește propriile sale legi? Căci voi, domnilor, nu îl recunoașteți pe Legiuitor, deși încercați să-Mi închideți gura cu conceptul ‚legilor voastre naturale”. Ei bine, întâmplarea face ca Eu să fiu un student care dorește să înțeleagă în profunzime lucrurile și care nu este satisfăcut cu jumătăți de explicații, de genul celor „științifice”, pe care le aduceți voi”.

Evident, domnii cei învățați se vor înfuria auzind că un student dorește să știe mai mult decât îi pot oferi ei, așa că îmi vor întoarce spatele. M-aș trezi atunci nevoit să îmi caut singur calea de ieșire din acest haos științific, căci nava științei s-a împotmolit în apele puțin adânci ale „legilor naturale”.

Voi vorbiți foarte mult de „energie”, „forțe naturale”, „propulsie”, „respingere”, „gravitație”, „presiune”, „atracție”, etc. De aceea, vă propun să vedem ce este de fapt energia, cum se manifestă ea în natură și cum influențează viața organică și anorganică, cine dă viață, ia viața, dar mai ales cine construiește și distruge, devenind astfel susținătorul universului.

Mai întâi de toate, ce este energia? Energia nu este altceva decât manifestarea perceptibilă a unui obiect care trebuie să-și schimbe forma sau locul, din cauza unui alt obiect care îl influențează, determinând o mișcare interioară sau exterioară a obiectului, o mărire sau o reducere a dimensiunii sale, sau chiar disoluția acestuia.

Acest impuls care determină atracția unui obiect către un alt obiect nu este altceva decât dorința celui de-al doilea obiect de a scăpa de elementele din jur care îl influențează. Altfel spus, este impulsul către inerție, opus mișcării.

Astfel, piatra dorește să fie lăsată să se odihnească, astfel încât toate părțile ei componente, până la cel mai mic atom, să nu fie deranjate și să nu-și modifice dimensiunile. De aceea atunci când un alt obiect exercită o influență asupra pietrei, încercând să o scoată din inerția ei confortabilă, întreaga natură interioară a acesteia opune rezistență. Părțile ei componente, perfect omogene până

atunci, din cauza inerției sale, încep să se dilate sau să se contracte, adică intră într-o stare de vibrație. Pe scurt, din cauza rezistenței pe care o opune obiectului care interferează cu ea, piatra nu mai este acum obiectul dur, fără viață, de dinainte, ci capătă viață. Toate elementele sale se mişcă şi vibrează.

Ce se întâmplă însă atunci când un obiect inert intră într-o stare de vibrație, sau de mişcare? Rezultatul firesc este că el renunță la forma sa anterioară, fiind forțat să devină altceva, întrucât elementele sale nu mai sunt la fel de ferm legate ca şi înainte. Dacă forța este suficient de puternică, ea sparge piatra, şi dacă este posibil, ea îi dizolvă complet componentele, transformând-o în praf.

De aceea, se poate spune că forța gravitației, sau forța de atracție a pământului asupra părților componente ale acestuia se opune întotdeauna unei alte forțe, respectiv forța sau impulsul de a distruge tot ceea ce există, pentru a crea apoi altceva, nou.

Aşa cum se manifestă şi cum o percepe omul prin efectele ei, energia reprezintă un factor care nu se găseşte în interiorul pietrei, nici în împrejurimile acesteia, ci este determinat şi stimulat de alte elemente; ea generează schimbarea formei obiectelor şi a părților lor componente, dă viață şi ia viața, construieşte şi distruge, asigurând astfel permanența eternă printr-o nouă creație simultană cu distrugerea anterioară.

Energia se manifestă în toate direcțiile posibile şi într-o mare varietate de forme. Factorul care stă la baza ei reprezintă o putere superioară, care în dorința sa de a se manifesta, devine vizibilă sub forma forței. De aceea, nu se poate spune că energia există într-o formă independentă, aşa cum doresc să creadă savanții voştri materialişti; ea nu este un factor vital independent, ci rezultatul a doi factori superiori, respectiv inerția şi mişcarea.

Lumea este creată, susținută şi transformată în ceva veşnic nou numai datorită conflictului dintre aceste două principii fundamentale.

Inerția se manifestă prin substanță, care este al doilea nume al ei. Cât despre principiul activității şi al vieții, cel care acționează asupra substanței, acesta este spiritul, cel care stimulează producerea energiei şi care permite unitatea substanței, fiind astfel principalul factor al vieții. Fără spirit nu se poate vorbi de viață; fără viață nu se poate vorbi de substanță, şi deci nici de energie, căci energia este rezultatul interacțiunii dintre cei doi factori anteriori. Dacă aceştia lipsesc, nimic nu poate exista.

Am clarificat aşadar conceptul de energie sau de forță. Putem trece acum la următorul concept, cel prin care se manifestă energia, respectiv substanța, într-adevăr, energia nu poate exista decât acolo unde există rezistență. Prin unitatea componentelor sale substanța sau materia asigură rezistența fizică sub forma principiului inerției, care se opune mişcării şi devine astfel vizibil ca forță.

Ce este, aşadar, substanța? Oamenii de ştiință se vor grăbi să răspundă: „Substanța este orice obiect înzestrat cu dimensiuni (lungime, lățime şi înălțime)”.

„Bun, dar atunci, din ce este alcătuită substanța?”

„Substanța este alcătuită de tot ceea ce există în univers, într-o formă compactă sau dizolvată. Totalitatea elementelor de bază ale creației alcătuiesc substanța”.

„Bun, dar câte feluri de substanțe există, şi cum le putem distinge sau separa unele de altele?”

Oamenii de ştiință vor răspunde din nou: „Prin analizele noastre chimice, noi am descoperit nenumărate substanțe indisolubile (cel puțin pentru noi), care reprezintă elementele constitutive ale universului. Diferitele lor combinații alcătuiesc tot ceea ce putem vedea sau simți la nivel fizic. Aceste combinații, sau (după cum le place lor să spună), aceşti compuşi chimici, sunt supuse anumitor legi, din care una este legea asimilării, iar alta legea respingerii”.

„Dar, domnilor, aş fi Eu nevoit să le dau replica, văd că vorbiți din nou de legi, ceea ce Mă duce din nou cu gândul la un Legiuitor”.

„Prietene, Mi-ar spune ei, nu asta am vrut să spunem noi. Diferitele tipuri de substanțe au caracteristici variate, care le permit să intre în combinații diferite, în timp ce alte asemenea combinații sunt imposibile”.

Văzând din nou că nu putem fi pe deplin de acord cu profesorii, vom fi nevoiți să ne bazăm iarăşi pe noi înşine şi pe cele cinci simțuri ale noastre, punându-ne din nou întrebarea: „Ce este substanța?” Răspunsul simplu pe care ni-l dă inima este:

„Substanța” nu înseamnă ceva anume. Ea reprezintă doar un termen generalizat, care pune un semn de egalitate între toate lucrurile, nepermițând nici un fel de varietate. Dacă ne-am propune să definim tot ceea ce există în universul vizibil ca fiind substanță, ar fi imposibil să găsim o singură definiție pentru combinații precum cea dintre o masă densă şi lumină, sau între un obiect solid şi unul volatil.

În cel mai bun caz, putem spune că „substanța” este reprezentată de marele spațiu eteric care se extinde dincolo de atmosfera pământului, în care sunt prezente toate ingredientele care alcătuiesc corpurile cereşti şi atmosferele din jurul acestora.

Acesta este singurul depozit universal de substanță, din care este clădit întregul cosmos. Cât despre pământul şi atmosfera sa înconjurătoare, substanța nu mai este „substanță”, căci elementele sale simple sau combinate sunt supuse unor forțe superioare, precum viața şi mişcarea, care le silesc să îşi modifice forma, să se transforme şi să apară într-o formă nouă, ca ceva complet diferit.

Substanța pământului este supusă anumitor legi, care fac ca formele sale primitive (elementare) să nu mai fie posibile. Aceste componente individuale sunt deja atât de strâns unite întrucât alcătuiesc un ansamblu perfect unitar (o unitate în sine), opunându-se separării prin mijloace artificiale. Domnii cei învățați sunt convinşi că au descoperit „legi ale naturii”, dar numai pentru că nu recunosc puterea superioară care domneşte asupra întregii creații şi care poate realiza orice doreşte, şi anume puterea Spiritului.

Oamenii de ştiință nu recunosc faptele decât acolo unde natura operează prin mijloace grosiere, vizibile pentru instrumentele lor. De aceea, ei nu pot înțelege că dincolo de neîncrederea lor, există totuşi un principiu mai subtil decât toate analizele lor chimice, decât microscoapele şi telescoapele lor, decât barometrele, electrometrele, termometrele şi anemometrele lor. Ceea ce observă ei nu sunt decât nişte procese empirice care au loc în eprubetele lor, cărora le acordă o importanță mult prea mare, fără să le înțeleagă. Refuzând să îl recunoască pe Dumnezeu, Marele Legiuitor, ei învestesc aceste substanțe cu inteligență, spunând: „Ele urmează numai cutare sau cutare impuls”, la fel cum procedează ei înşişi, atunci când îşi urmează impulsul materialist şi iluzia că ştiu ceva, deşi sunt orbi şi ignoranți.

Ei nu doresc să descopere adevăratul mister al naturii, şi anume corelația dintre materie şi spirit, manifestată în propriul lor creier, a cărui materie cenuşie - această masă materială şi vizibilă - produce rezultate spirituale, sau de propriul lor corp, al cărui metabolism le permite să se bucure de o viață sănătoasă. Nu, ei nu sunt de acord cu aceasta, căci nu doresc să accepte existența spiritului!

Aceşti domni, care nu doresc să accepte existența Domnului, a puterii superioare, deşi ar putea să-şi dea seama cu uşurință că spiritul domneşte asupra materiei observându-şi propriul corp, vorbesc de legi ale naturii care structurează energia şi materia în formele pe care le văd şi în forțele invizibile pe care le simt. În ceea ce priveşte propriul lor corp, ei nu recunosc însă aceste legi ale naturii, dorind să îl controleze într-o manieră autocrată.

„Cât de slabi şi de subiectivi sunteți, o, oameni orbi!” le strigă întreaga natură, atât cea vie cât şi cea aparent moartă. „Noi existăm, într-adevăr, dar nu suntem înlănțuiți întâmplător sau potrivit ‚legilor' voastre, ci avem drept cauză o putere superioară, atrăgându-ne şi respingându-ne reciproc în funcție de individualitatea noastră, şi aceasta numai pentru a vă asigura vouă, scepticilor, un sejur agreabil pe această planetă, dar şi pentru a vă striga în permanență ceea ce - în orgoliul şi ignoranța voastră nemăsurate - nu doriți să auziți:

Da, existăm, dar nu în calitate de ‚energie' sau ‚substanță' aşa cum ne priviți voi, oameni orbi, ci în calitate de spirite. Chiar dacă suntem întemnițate într-o măsură mai mare sau mai mică, noi suntem cele care creăm formele, distrugându-le şi recreându-le în permanență. Mai devreme sau mai târziu, vom scăpa din acest conflict spiritualizat şi vă vom demonstra că tot ce există în natură este spirit, lucru pe care voi refuzați să-l înțelegeți, cu toate revelațiile pe care vi le oferă natura vizibilă şi

invizibilă. O, oameni mândri, voi nu recunoaşteţi că ceea ce ştiţi nu înseamnă nimic! Când veţi fi în stare să exclamaţi cu toată sinceritatea că nu ştiţi absolut nimic, abia atunci veţi putea spune că aţi făcut primul pas către marea menire cu care v-a înzestrat marele Spirit, care vă tratează cu atâta compasiune şi graţie, făcând tot ce îi stă în puteri pentru a vă demonstra că el, un Spirit, nu poate da naştere unei creaţii materiale, ci numai uneia 100% spirituale!"

După ce v-am explicat cât de absurde sunt ipotezele materialiste ale ştiinţei, să trecem la ceea ce ne interesează, pentru a le demonstra scepticilor (de bună credinţă) că nu există „energie" sau „substanţă", ci numai „spirite" şi un Creator Spiritual Suprem! Amin.

(23 februarie 1871)

Ieri am afirmat că principalul element din care este constituit universul este spiritul. Astăzi vom încerca să demonstrăm ceea ce am afirmat ieri.

Prima întrebare pe care merită să ne-o punem este: ce anume este „spiritul" şi din ce este alcătuit el?

Răspunsul la această întrebare nu este deloc uşor, dar Mă voi strădui să vă clarific această chestiune cu ajutorul unui exemplu, pentru a putea face mai uşor diferenţa între „spirit" şi „manifestarea forţei".

Să presupunem că cineva doreşte să înceapă o anumită lucrare, care, potrivit înţelegerii sale, dacă va urma unei anumite logici şi dacă va fi urmărită cu perseverenţă, ar trebui să conducă la un anumit rezultat. Pentru a o finaliza, el trebuie să conceapă mai întâi o idee, să reflecteze asupra ei şi să îşi imagineze mental toate etapele pe care va trebui să le urmeze, de la prima la ultima. După ce s-a gândit la toate, până la cele mai mici detalii, el va trebui să-şi procure instrumentele şi materialele de care are nevoie, iar apoi, sub influenţa ideii originale, va combina, va amesteca şi va prelucra aceste materiale până la obţinerea rezultatului dorit.

Dacă veţi analiza acest proces, veţi constata că puterea care conduce la obţinerea rezultatului final este ideea spirituală care a stat la baza întregului proiect. Toate elementele care vor alcătui în cele din urmă proiectul realizat trebuie mai întâi impregnate cu energia acestei idei originale, pentru ca, sub influenta ei, să se combine şi să se armonizeze într-un ansamblu omogen, care nu face altceva decât să exprime ideea concepută iniţial.

Acest proces de spiritualizare a materiei, sau de utilizare a ei pentru a-şi împlini scopurile, această trezire a elementelor spirituale care se odihnesc în interiorul materiei, subjugându-le într-un efort colectiv, reprezintă viaţa, sau axul motor al întregii maşinării. Această forţă vitală activă, care transcende toate elementele măsurabile şi nemăsurabile, este „Spiritul". Spiritul are diferite nivele de conştiinţă, cel mai înalt fiind Eu, Creatorul unic şi Domnul întregii creaţii, în care sălăşluieşte întregul potenţial al acestei puteri.

De vreme ce această putere are drept scop creaţia într-o anumită logică (logică ce apare pentru voi sub forma legilor naturii), rezultă în mod evident că dacă ceva este creat pentru a fi permanent, el nu poate fi distrus, ci numai prezervat. De aceea, această putere spirituală trebuie „să-şi găsească plăcerea" în ceea ce a creat, să se simtă apropiată de obiectul creaţiei sale, şi în ce altceva ar putea consta această „apropiere" dacă nu în iubire? Principiul invers, aversiunea, sau impulsul de a distruge obiectul creat, nu poate fi numit altfel decât ură.

Rezultă deci că fiind principiul activ, creator, al vieţii nepieritoare, Spiritul Primordial (sau puterea supremă) este sinonim cu iubirea, adică, mai pe scurt, că Dumnezeu este iubire!

Acolo unde există iubire nu poate exista ură, nici distrugere!

Aşadar, întrucât Spiritul Suprem, manifestat de Persoana Mea ca entitate independentă şi eternă, nu poate avea alt atribut fundamental decât „iubirea", rezultă că Eu trebuie să posed în mod automat şi toate celelalte calităţi atribuite iubirii, fără de care aceasta nu ar putea exista.

Aceste calități sunt: blândețea, răbdarea, perseverența (sau credința), umilința şi dragostea părintească (având în vedere că tot ce am creat Eu sunt produsele Mele, deci, cum s-ar spune, copiii Mei).

Mai mult, dacă un Creator doreşte să creeze ceva, El trebuie să-şi înzestreze creatura cu o scânteie din propriul Său Sine, pentru ca acesta să semene cu Creatorul său şi să fie demn de El!

Altfel spus, pentru a crea toate universurile, cu sorii şi planetele lor, cu lumile minerale, vegetale şi animale, am fost nevoit să înzestrez fiecare din aceste părți cu o scânteie din Sinele Meu, cu dorința de a evolua treptat şi de a se întoarce la Mine. În virtutea legii rezonanței, potrivit căreia „elementele asemănătoare se atrag”, scânteia spirituală atrage în jurul ei anumite elemente (care îi sunt caracteristice), care se solidifică sau se condensează, căpătând volum şi formă. Spiritul capătă astfel un corp.

Aceasta este maniera în care a fost creată întreaga materie, alcătuită din elemente solubile, volatile sau dense, până la cea mai dură rocă. Principalul constituent este întotdeauna spiritul, care se combină cu alte spirite de acelaşi fel sau diferite, generând mase mai mari sau mai mici, mai mult sau mai puțin solide.

Un exemplu plastic este apa, care reprezintă un element flexibil, cu o densitate moderată, dar care, sub influența focului, se transformă în vapori; invers, dacă din structura ei scapă o anumită cantitate de căldură, ea capătă aparența densă a gheții.

Apa se solidifică numai prin pierderea căldurii, adică a iubirii care atrăgea particulele sale elementare. Iubirea este forța care uneşte totul în acest univers. Ea este sinonimă cu un alt factor vital, şi anume căldura.

Când iubirea uneşte două sau mai multe spirite (sau particule spirituale), din această fuziune se naşte o stare beatifică sau o cantitate de căldură. Oriunde apare căldura, apare implicit impulsul către o stare mai bună, către o combinație mai subtilă, mai rafinată. Astfel se naşte cel de-al doilea factor vizibil: viața.

Acolo unde nu există iubire, nu există nici căldură, iar unde nu există căldură, nu există viață!

La rândul ei, fiind un produs al căldurii şi iubirii, sau al fricțiunii care se naşte datorită mişcării dintre diferitele particule spirituale întemnițate în materie, viața dă naştere unui alt factor al creației. Oriunde există căldură, există fricțiune; invers, oriunde fricțiunea creşte, apare căldura, şi odată cu ea starea materiei se modifică. Particulele spirituale capătă alte forme, mai uşoare, mai subtile, corespunzând unei stări superioare de eliberare. Această eliberare parțială generează o stare de fericire care se manifestă prin vibrații puternice, manifestare pe care o numim lumină!

Aşadar, oriunde există iubire, există căldură; oriunde există căldură, există viață; şi oriunde există viață, există lumină!

Aceştia sunt cei trei factori principali care stau la baza creației, care o susțin şi fără de care nimic nu ar putea exista. Indiferent de obiectul creației, unul din cei trei factori trebuie să predomine. Dacă toți cei trei factori ar înceta să existe, nu am mai putea vorbi de creație, de viață, de căldură, ci doar de moarte, frig şi dezintegrare sau distrugere, pentru ca părțile dizolvate să se poată întoarce din nou la ciclul primordial al creației.

Aşadar, „energia” nu este altceva decât impulsul spiritual de a crea ceva nou din ceea ce există. Când acest impuls se manifestă în realitate, oamenii voştri de ştiință îl recunosc sub numele de legi ale naturii.

„Substanța” nu este altceva decât un principiu spiritual solidificat, care şi-a pierdut cu mult timp în urmă forma primordială, căpătând o aparență mai solidă şi mai grosieră (aşa cum o puteți vedea chiar pe pământul vostru), în această ipostază, ea nu mai este substanță, ci materie. (N. Tr. Regăsim acest limbaj conceptual pretutindeni în opera lui Lorber, unde termenii de „substanța” sau „substanțial” se refera întotdeauna la universul subtil (astral), în timp ce termenul de „materie” se referă la universul fizic.). Influența celor puternici asupra, celor slabi, a celor mari asupra celor mici, generează dezintegrarea acesteia, eliberând spiritele întemnițate în ea şi deschizându-le calea către nivelele superioare de existență.

Această diviziune, generată ca urmare a influenței reciproce a obiectelor create unele asupra celorlalte, se manifestă sub ochii voştri sub forma „vieții” - marea lege naturală a „naşterii şi a morții”. Prin puterea sa de dizolvare, moartea reprezintă principiul complementar al vieții, care permite intrarea în marele joc al creației urmată de ieşirea din joc şi renaşterea într-o formă superioară, în acest fel, elementele spirituale parcurg drumul înapoi, către Mine, proces numit evoluție.

De aceea, ceea ce savanții voştri numesc legi ale naturii (care nu fac altceva decât să urmeze voința Mea), nu sunt în realitate decât o viață spirituală, care depăşeşte cu mult - ce-i drept - tot ceea ce pot înțelege la ora actuală aceşti savanți.

De altfel, tocmai din acest motiv, pentru că Principiul spiritual refuză să se supună voinței lor şi nu acceptă să devină monopolul lor exclusiv, ei au decis să-l conteste cu totul.

Pentru ei nu există Dumnezeu, nu poate fi vorba de un Legiuitor, deşi vorbesc de legi ale naturii. Mai mult, conform teoriei lor materialiste, „substanța” este cea care îşi creează propriile legi, dovedindu-se astfel o substanță inteligentă!

Pentru ştiință, legile nu reprezintă altceva decât o „necesitate”, care face ca tot ce există în univers să se dizolve în elemente substanțiale şi să-şi reînceapă ciclul mecanic. Conform acestei viziuni, nu se poate vorbi de o evoluție ascendentă, ci numai de o stagnare eternă.

Dacă aceşti savanți se mulțumesc să se transforme, după disoluția finală, în oxigen, carbon sau azot, ori alte elemente măsurabile sau nemăsurabile, personal, Eu nu am nimic împotrivă. Le-aş putea chiar îndeplini dorința, obligându-i să înoate în supa cosmică timp de câteva milioane de ani, în atmosfera unei planete sau alta. Chiar şi aşa, mai devreme sau mai târziu tot va veni ziua în care conştiința dinlăuntrul lor se va trezi din această stare de vis, simțind nevoia să se manifeste, dar atunci, calea de la o particulă de aer la un suflet uman va fi mult mai lentă şi mai dureroasă!

Până acum, am ținut cont de liberul lor arbitru şi i-am lăsat să facă ce vor. Culmea este că atunci când se confruntă ei înşişi cu disoluția „finală” pe care au proclamat-o toată viața cu atâta sânge rece, cei mai mulți dintre ei doresc să retragă tot ce au scris de-a lungul vieții, renunțând la imaginea dezolantă pe care au prezentat-o lumii şi pe care au încercat s-o impună şi altora. Din păcate, această retragere nu mai este posibilă acum!

Dacă nu ar exista iubirea şi compasiunea Mea nelimitată, aş fi nevoit să Mă port altfel cu aceşti copii neascultători. Din fericire pentru ei, Eu Mă port precum omul care vede şi care îl iartă pe orbul care a intrat din greşeală în el, chiar dacă l-a doborât la pământ. Căci orbul nu ştie ce a făcut.

Spiritul este omniprezent, oricât de mult s-ar opune filosofii şi savanții voştri. Fără spirit nu ar putea exista nici creație, nici soarele de pe cer, nici viața, aşa cum o ştiți!

Elementul spiritual este cel care dăruieşte viața şi impulsul de a se mişca formelor rigide şi moarte ale materiei, îndemnând toate creaturile să se bucure şi să aspire către Spiritul suprem, către iubirea personificată, către Mine. Fără spirit nu ar exista iubire, şi ce ar fi viața fără iubire? Doar un haos, o natură rece, fără nici un principiu care să încălzească, să aline, să lumineze!

Chiar şi viața voastră pământească, ce ar fi ea fără iubire? Ce sentiment cunoaşteți voi mai presus de iubire? De ce vi se pare natura atât de frumoasă şi de încântătoare? De ce trezeşte muzica în voi sentimente atât de exaltate şi de sublime? Ce anume inspiră şi încălzeşte sărmana inimă care suferă şi plânge?

Venite din sferele spirituale invizibile, razele iubirii pătrund în natura voastră materială şi vă impulsionează să vă căutați unii pe alții, să vă mângâiați reciproc, să vă îmbrățişați, pentru a simți astfel bătaia inimii celuilalt, care, la fel ca şi a voastră, reprezintă un imn de slavă închinat frumuseții şi sfințeniei.

Ce ar fi întreaga voastră lume vizibilă dacă nu ar exista această punte spirituală care uneşte toate ființele vii, care face legătura voastră cu Mine, care vă atrage către Mine, şi pe Mine către voi? Ce ați fi voi fără iubire?

Acest sentiment beatific şi sacru este singurul care vă poate conduce dincolo de limitele universului vostru fizic, dincolo de stele, acolo unde vă aşteaptă, în starea sa perfectă de beatitudine şi

pace eternă, Cel care v-a dăruit o scânteie din propriul Său Sine şi care nu doreşte altceva decât ca voi să înțelegeți că fără iubire, lumea ar fi fost creată în zadar!

Priviți această lume ca pe un spectacol spiritual, în care spiritele, unite în mii de forme, cântă împreună acelaşi imn de slavă: „Dumnezeu este iubire!”, indiferent dacă este vorba de o rază de lumină provenită de la o stea îndepărtată sau de viermele care se târăşte la picioarele voastre.

Da, eu sunt „Iubire”, Eu sunt „Spiritul” care a creat totul şi care susține totul prin iubirea Sa.

Eu sunt Dumnezeu, Cel care a coborât cândva la voi, pe acest mic pământ, pentru a-şi realiza cea mai mare dintre lucrările iubirii şi smereniei Sale.

Da, Eu sunt Dumnezeu, Cel care, deşi Spirit Atotputernic, nu doreşte să fie singur în creația Sa.

Eu sunt acel Dumnezeu care doreşte să fie un Părinte şi să-şi vadă copiii în jurul Său, dispuşi să-i acorde iubirea lor necondiționată, cu toată puterea Lui absolută!

Acesta este motivul pentru care nu încetez să vă reamintesc continuu acelaşi mesaj: „Mu vă uitați originea! Voi sunteți ființele create de Mine, deci scântei spirituale! Urmăriți prin acțiunile voastre să deveniți demni de Mine, pentru a fi din nou copiii Mei!”

Acesta este mesajul pe care vi-l strigă toate cerurile şi toate profunzimile creației Mele, ca să-l puteți auzi oriunde v-ați afla: „Iubiți-l pe Dumnezeu mai presus de orice! Căci El este Iubire, El ne-a creat pe toți pentru a iubi - şi numai pentru a iubi! Urmăriți să deveniți la fel ca El, pentru ca mesajul Lui să nu fie irosit!”

Acest apel răsună pretutindeni. Treziți în inimile voastre sentimentul iubirii, încântați-L pe Tatăl cu iubirea voastră, inclusiv față de semenii voştri. Aceasta este dorința Tatălui vostru! Amin!

Capitolul 17

Despre alchimişti

(6 iulie 1871)

Observație preliminară citată dintr-o scrisoare: „Domnul însuşi te îndeamnă să îi revelezi dorințele şi îndoielile tale cele mai intime, pentru ca El să îți ofere explicațiile dorite. De aceea, ascultă: „Dragul Meu fiu, în acele vremuri, M-ai căutat pe Mine, Tatăl tău, citind lucrările alchimiştilor. Tu nu ai înțeles ce este adevărat şi ce nu în aceste cărți, şi ai ajuns să te îndoieşti, la fel cum în zilele noastre majoritatea oamenilor nu înțeleg Biblia, pentru că nu îi mai pot pătrunde înțelesul spiritual”.

Încă din timpuri imemoriale au existat oameni preocupați de latura întunecată a ştiinței şi care s-au numit magi, astrologi, alchimişti, etc. Aceşti oameni ştiau că dincolo de natura vizibilă se ascunde ceva mai mare şi mai sublim, în tăcerea nopții, ei obişnuiau să privească ore în şir cerul înstelat, studiindu-l întreaga noapte, căci noaptea mintea se concentrează mai uşor decât ziua. În întunericul nopții, marele Spirit care lucrează în tăcere şi care penetrează întreaga Mea creație, i-a asistat în cercetările lor. Ei i-au simțit influența, fără să-L cunoască însă direct. De ce? Pentru că scopurile lor erau orientate către cele lumeşti, către propriul lor avantaj, pentru sporirea influenței şi îmbunătățirea poziției lor sociale.

Din acest motiv, ei nu au descoperit nimic valoros prin cercetările lor, nici „piatra filosofală”, nici „arcanum iongae uitae” (elixirul vieții). Ei nu au devenit cu nimic mai iluminați, şi la fel ca toți oameni care se nasc, au fost nevoiți să moară la un moment dat.

Ceea ce aceşti copii rătăciți numeau spiritul universal (folosindu-se de cuvinte latineşti sau greceşti), se referea de fapt la voința Mea, adică la puterea activă care susține întreaga creație,

distrugând-o şi recreând-o din nou, cu scopul de a o conduce din nou pe calea către Mine, de-a lungul unui proces complex de transformări succesive.

Din când în când, câte un gând inspirat trecea prin mintea unuia sau altuia din aceşti savanți ai nopții. Din păcate, ei încercau să înțeleagă cu intelectul ceva ce nu avea nici o legătură cu acesta, dându-i un nume necunoscut şi o aparență mistică, astfel încât ceea ce era deja de neînțeles să devină încă şi mai indescifrabil, pentru a-i convinge pe alții de ceea ce nu credeau ei înşişi, şi anume că ştiu mai multe decât ceilalți. De aceea, ei îşi puneau mantia de magician, alchimist sau astrolog, pentru ca cei din jur să nu vadă lungile urechi de măgar care le atârnau.

Ceea ce pseudo-filosoful pe care l-ai citat numea salpetru, forța activă pe care vântul o poartă în pântecele său, fiind chiar spiritul pe care îl caută, nu înseamnă altceva decât forța activă a vieții pe care o conține orice briză şi orice vânt. Căci ce este de fapt salpetrul, ce este sarea? Şi respectiv, ce este spiritul creației, principiul vital activ?

Ascultă, dragul Meu fiu, este vorba de unul şi acelaşi lucru, dar trebuie să-l examinezi cu ceva mai multă atenție. Salpetrul, sau sarea, este o substanță care rezultă din divizarea altor elemente, care divid la rândul lor alte substanțe cu care sunt amestecate. La ce se referă această divizare? În limbajul Meu conceptual, divizarea nu poate însemna decât o stimulare, o dezvoltare a activității vieții, o eliberare a substanței întemnițate în materie.

Când salpetrul precipită într-o formă cristalină, ca urmare a reducerii chimice a altor substanțe elementale, el reprezintă cel mai subtil element spiritual rezultat, aflându-se pe un nivel spiritual superior substanței inițiale. Pe măsură ce se combină cu alte elemente, el trăieşte o viață superioară, continuându-şi procesul de spiritualizare de sine, dar şi de eliberare a celorlalte substanțe, pe care continuă să le dividă. În acest fel, se poate spune că salpetrul pavează calea către progresul spiritual.

Proprietatea sa de coroziune (ca a oricărei sări) reprezintă factorul activ, capabil să trezească substanța la o viață superioară. De aceea, el este o manifestare directă a voinței Mele atotputernice, cea care guvernează evoluția întregii creații.

Când filosoful tău afirmă că vântul îşi poartă în propriul pântec spiritul pe care îl caută, el vrea să spună că mişcarea aerului, care stimulează metabolismul, este mama vieții active. La fel cum animalul sau femeia îşi poartă în pântec fructul care se va naşte cândva, pentru a-l coace, şi la nivelul aerului se produce o anumită concepție, observabilă îndeosebi atunci când vântul se mişcă cu putere, declanşând un proces mai rapid de precipitare. Vântul înseamnă că spiritul, pe care Eu l-am aşezat în interiorul naturii Mele, pentru a stimula procesele, trebuie să dividă elementele şi să creeze ceva nou. Când alchimiştii din vechime intuiau că există o viață eternă, indestructibilă, ei nu se refereau la viața terestră, ci la viața spiritului lăuntric, pe care nu îl înțelegeau însă şi pe care îl interpretau în mod greşit, cu toate inspirațiile lor nocturne provenite din lumea spiritelor.

Tatăl şi mama pământului nu sunt soarele şi luna. Tatăl întregii creații sunt Eu, iar mama, cea care dă naştere şi care lucrează, stimulează, susține şi creează în permanență este voința Mea. Ea se manifestă prin toate substanțele care există în eter, care poartă înlăuntrul lor, la fel ca şi sarea, impulsul activ de a stimula, de a crea noi forme, pentru a se întrupa în ele şi pentru a le divide apoi din nou, precipitându-le sub formă de săruri, în acest fel, prin aceste combinații noi, ele se apropie din ce în ce mai tare de edificiul cosmic spiritual din care au provenit şi în care trebuie să se întoarcă din nou, mânate de voința Mea.

Fiul Meu, aceste substanțe au fost dintotdeauna susținătoarele creației Mele.

„Forța activă” din univers este voința Mea, care atrage dacă se manifestă prin magnetism, respinge dacă se manifestă prin electricitate, stimulează dacă se manifestă prin lumină, dezvoltă dacă se manifestă prin căldură şi distruge dacă se manifestă prin foc. În sfârşit, fiind marea forță a trezirii spirituale, ea sileşte elementele transformate de săruri şi acizi să îşi asume forme noi, mai spiritualizate decât înainte, intrând din nou în ciclul creației.

Ce se poate spune însă despre viața voastră? Este ea diferită?

Ascultă, copilul Meu, diferitele ramificații ale drumului vieții sunt sărurile, aceşti stimulenți capabili să inducă trezirea. Ele sunt cele care vă stimulează să simțiți, să gândiți şi să acționați, pentru a divide apoi impresiile pe care le-ați absorbit din lumea exterioară. Din acest proces „alchimic" se naşte caracterul sau fizionomia spirituală a omului.

Aceste experiențe permit evoluția spiritului vostru, pe care îl purifică şi îl eliberează, unind impresiile vieții într-un tot unitar.

Voința Mea - vântul spiritual - suflă prin sufletul vostru, dând naştere unor gânduri noi, care se transformă apoi în acțiuni, capabile să vă ghideze pe căi mai bune şi scurtându-vă astfel considerabil drumul către Mine.

Acesta este salpetrul şi sarea vieții, pe care îl puteți găsi pretutindeni, în munți şi în văi, în peşteri, dar şi acasă la voi. El este principiul stimulent al coincidenței (declanşarea sincronă a evenimentelor sau unirea acestora prin fire invizibile), care se manifestă la nivelul creației prin legea rezonanței (atracția şi respingerea permanentă a elementelor asemănătoare sau diferite între ele).

Lumea este silită astfel să se schimbe. La fel şi voi.

Ți-am explicat în câteva cuvinte ce doreau să spună cărțile tale vechi, din perspectiva cea mai spirituală cu putință.

Încă din timpuri imemoriale, gânditorii au simțit nevoia să descopere ceea ce era necunoscut. Cu cât ceva era mai greu de revelat, cu atât mai mult îi fascina el, indiferent dacă era vorba de un aspect material sau subtil-spiritual.

Din acest proces s-au născut toate aberațiile spiritului uman, astfel încât astăzi foarte puțini oameni îşi mai recunosc cu claritate menirea. Tu, copilul Meu, ai avut şansa să păşeşti din întuneric în lumină.

Urmează sfaturile Mele şi vei putea citi marea carte a naturii care te înconjoară, cu inima, nu cu intelectul, dându-ți astfel seama că sarea vitală universală, care trezeşte, inspiră şi ghidează totul, este voința Tatălui tău, Cel care îți strigă de pretutindeni, din natura exterioară, dar şi din inima ta: „Nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Creator şi un singur Domn!" Dorința Lui este una singură: ca prin acest proces de ghidare, să te poți întoarce la sursa din care ai provenit, ca spirit născut din Sinele spiritual al Ființei Sale primordiale! Amin.

Capitolul 18

Despre diferitele forme şi tipuri de animale

(9 august 1872)

Mulți dintre voi îşi frământă creierele să înțeleagă de ce există atâtea tipuri diferite de animale, a căror utilitate nu o înțelegeți şi a căror formă vi se pare urâtă (în conformitate cu principiile voastre estetice), în condițiile în care Eu, Creatorul, ar fi trebuit să creez numai lucruri demne de Mine, adică înzestrate cu cele mai frumoase forme. Cam aşa gândiți voi şi savanții voştri, care se aşteaptă ca totul să corespundă imaginației lor, nicidecum voinței Mele în acord cu înțelepciunea Mea.

Ei bine, după cum spune proverbul vostru: „Fiecare pasăre cântă pe limba ei" (N. Tr. În limba germană, proverbul sună astfel: „Fiecare pasăre cânta în funcție de forma ciocului ei".). Aceşti oameni atât de „învățați" şi aceşti raționalişti atât de „subtili" trebuie iertați, căci, în orbirea lor, ei nu înțeleg şi nu vor înțelege niciodată aceste lucruri.

Pentru a-Mi dovedi compasiunea față de copiii Mei imaturi, doresc să vă explic cum stau lucrurile în realitate, pentru ca măcar voi să nu rămâneți cu o impresie greşită. La fel ca în atâtea alte ocazii, voi ridica din nou vălul lui Isis, pentru ca voi să puteți privi dincolo de el, dovedindu-le celor

care cred în Mine şi care doresc să Mă urmeze că nu tot ceea ce vouă vi se pare urât este aşa cum îl percepeți voi, şi că „bătrânul Dumnezeu" ştia foarte bine ce face, cu mult timp înainte să apară măcar ideea unei inimi umane bătând! Să trecem aşadar la explicații.

Voi vedeți un număr foarte mare de animale, a căror menire nu o înțelegeți. Având în vedere că Eu sunt Cel care le-a creat, este normal să credeți că la baza creației lor a existat un motiv bine determinat.

Problema se pune însă în alți termeni: dacă nu ați fi atât de preocupați de aritmetica voastră simplă şi ați putea înțelege matematica complexă pe care o practic Eu, v-ar fi mult mai uşor să înțelegeți lucrurile.

Aritmetica voastră vă învață să extindeți concluziile voastre de la ceea ce ştiți la ceea ce nu ştiți. Ea vă învață să gândiți întotdeauna logic, trăgând concluzii abstracte. Aceasta este diferența între o ființă umană finită şi Dumnezeu cel infinit. Deşi cunoaşte şi El logica matematicii voastre, Dumnezeu calculează, gândeşte şi trage concluzii într-o altă manieră decât voi, copii slabi şi imaturi ai Domnului atotputernic.

Rezultă în mod evident că dacă aplicați gândirea voastră limitată creației Mele infinite, vor exista întotdeauna" decalaje pe care gândirea umană nu le va putea umple, căci nu cunoaşte gândurile divine care completează aceste decalaje.

Spre exemplu, voi cunoaşteți un mare număr de insecte, a căror utilitate nu o înțelegeți şi care vă chinuiesc zilnic, silindu-vă să vă protejați de ele prin toate mijloacele care vă stau la dispoziție*. Cunoaşteți de asemenea alte animale, care nu trăiesc decât pentru a le consuma pe cele inferioare lor, aşa-numiții prădători.

Mai cunoaşteți şi o serie de animale care sunt invizibile pentru ochiul liber, pe care nu le puteți vedea decât la microscop, dar care sunt înzestrate cu o energie creatoare şi cu o longevitate prin comparație cu care viața animalelor superioare, inclusiv a omului, rămâne mult în urmă.

Constatați astfel în lumea animală o sumedenie de contradicții pentru care nu găsiți explicații, dar dacă veți observa oricare din aceste animale cu cea mai mare atenție, veți remarca o formă atât de perfectă şi o susținere atât de deplină din partea naturii, pentru ca specia sa să nu dispară, încât nu veți putea decât să vă minunați. Concluzia este evidentă: dată fiind forma, viața şi imensa putere de reproducere a animalului, este limpede că trebuie să existe un motiv pentru care Creatorul, adică Eu, am înzestrat respectivul animal cu atributele sale caracteristice, pe care le-am refuzat în schimb altor ființe inteligente, de pildă vouă, copiii Mei.

Această concluzie vă umple de îndoieli, nemaiştiind ce să credeți despre un asemenea Creator şi despre creația Lui.

Pentru a vă putea explica această aparentă contradicție, trebuie să încep prin a face o serie de referiri la o altă lume decât cea materială. Pe scurt, trebuie să începem cu lumea spirituală, pentru care materia nu reprezintă altceva decât un înveliş exterior.

Numai ochiul spiritual poate vedea ceea ce va rămâne de-a pururi ascuns ochilor fizici şi celor ai intelectului.

Ideea de Dumnezeu, sau de Ființă spirituală, implică automat faptul că tot ce a creat El trebuie să fie de natură spirituală. Totuşi, dacă Dumnezeu doreşte să creeze o lume sau o expresie vizibilă a divinității Sale, El trebuie să inventeze un anumit joc, care corespunde felului vostru de a gândi şi reprezintă baza existenței şi permanenței lumii create. Numai în acest fel se poate vorbi de o viață, de o mişcare ascendentă, de la principiile inferioare către cele superioare, a cărei menire este „naşterea, existența şi perfecționarea".

De aceea, tot ceea ce a fost creat are la bază un principiu mai mult sau mai puțin spiritual, în tot ceea ce există se ascunde o scânteie din divinitatea Mea!

Pentru ca această divinitate să se poată extinde pe nivele superioare, ei i s-a dat un corp, o structură interioară şi o durată a vieții corespondente nivelului pe care se află ea.

În natură nu există salturi bruşte, ci numai tranziții de la un animal la altul. Aceste tranziții au necesitat numeroase creații, precum şi existența unor verigi de legătură care să permită trecerea de pe

un nivel pe altul. Aceste specii intermediare (dacă sunt privite din perspectiva spirituală) sunt tocmai cele care vă încurcă atât de tare pe voi, întrucât nu ştiţi la ce folosesc ele.

Atunci când vă grăbiți să trageți concluzii, voi uitați de multe ori că pentru ca progresul spiritual să devină posibil, în conformitate cu gândirea Creatorului universului, sunt necesare şi alte nivele ale logicii, diferite de al vostru.

Mai există şi un alt motiv care justifică existenţa acestor specii de animale. Ele nu servesc numai ca verigi intermediare şi ca fiinţe de tranziţie, ci au şi scopul de a exercita o influenţă asupra fiinţelor mult superioare lor, cu scopul de a le stimula către progresul spiritual.

Să luăm, de pildă, toate muştele, ţânţarii şi celelalte insecte care vă enervează atât de tare. Acestea au rolul de a vă stimula din punct de vedere spiritual, silindu-vă să aveţi grijă de corpul şi de căminul vostru, pentru ca primul să fie demn de spiritul inteligent care locuieşte în el, iar cel de-al doilea să fie ţinut în curăţenie, pentru a facilita astfel sănătatea celui dintâi, astfel încât să nu trăiţi ca porcii, în murdărie şi noroi, ci să vă ridicaţi din ce în ce mai sus.

Aceste animale şi altele la fel ca ele, care vă chinuiesc atât de tare, mai au şi o altă menire, mult mai înaltă decât v-aţi putea imagina vreodată. Ele permit stabilirea unei legături între inteligenţele inferioare şi cele superioare, lucru pe care voi nu-l puteţi înţelege. Depăşindu-vă cu mult în putere şi rezistenţă, ele v-ar putea demonstra (dacă aţi dispune de vederea spirituală, pentru a le privi din această perspectivă superioară) cât de mare este efortul de a trezi scânteia divină aflată pe un nivel inferior faţă de o unitate cât de mică de inteligenţă superioară.

Pentru mii de animale inferioare, dezvoltarea ascendentă este imposibilă altfel decât prin ingerarea lor de către animalele superioare, pentru ca în acest fel să ajungă parte integrantă din structura acestora şi să le asimileze vibraţia. Mai târziu, ele se vor combina cu miile pentru a alcătui la rândul lor un asemenea animal superior.

Infuzoarele şi unicelularele minuscule, viermii, coralii şi crustaceele, nu există decât pentru a construi din trupurile lor carapacea pământului vostru, conferindu-i soliditate şi generând o cantitate suficient de mare de minerale şi de fire de nisip din apa oceanelor pentru a-şi solidifica mai întâi propriile corpuri, care vor alcătui mai târziu munţii solizi sau pietrele de calcar.

Întrucât aceste animale sunt atât de mici încât trăiesc cu milioanele într-o singură picătură de apă, vă puteţi imagina cu uşurinţă cât de mare trebuie să fie capacitatea lor de reproducţie pentru a putea clădi, în perioada stabilită de Mine, crusta unei planete precum pământul, capabilă să poarte pe ea munţii şi tot ceea ce există la ora actuală, inclusiv să opună rezistenţă imensei presiuni a vaporilor din interior.

Soldaţii voştri trebuie să-şi plătească hrana şi echipamentul cu solda pe care o primesc. Nu există nici un drum în ţara voastră pentru care călătorii să nu fi trebuit să plătească prin taxe şi impozite. O societate complexă nu poate trăi fără ca locuitorii săi să plătească pentru nevoile generale, inclusiv pentru cele ale guvernanţilor săi. Rezultă că statul, care nu produce bani în sine, nu este altceva decât depozitarul şi gestionarul banilor care îi sunt încredinţaţi.

Cam la fel procedez Eu cu lumile Mele. Fiecare dintre acestea trebuie să se dezvolte, să se susţină şi să se perfecţioneze, pregătind astfel formele necesare următoarei tranziţii, care să corespundă noilor condiţii de viaţă.

Animalele minuscule, multe dintre ele invizibile pentru ochii voştri, construiesc crusta pământului vostru, susţinând astfel viaţa a milioane de alte animale şi contribuind la înfrumuseţarea şi la solidificarea suprafeţei pământului. Alte animale, situate pe un nivel superior, în care scânteia Mea divină este ceva mai dezvoltată, le asimilează pe primele, dar reprezintă ele însele hrana altor animale, aflate pe un nivel încă şi mai înalt, proces care continuă până la om. Oriunde există mari forţe creatoare, în apropierea lor se vor găsi alte forţe, gata să le consume, ţinând astfel sub control capacitatea lor de reproducere în anumite limite acceptabile.

În acest fel este susţinută armonia întregului ansamblu. Legea asimilării uneşte toate aceste verigi succesive, de la spiritul întemniţat în rocă şi până la omul cel liber, astfel încât nimeni nu poate exista independent de ceilalţi, nu se poate perfecţiona fără ajutorul lor şi nu poate evolua decât

împreună cu semenii săi, ajungând la nivelul omului, placa turnantă ce permite revenirea în regatul spiritelor, din care a plecat cândva.

Nu Mi-ar fi de ajuns ani întregi pentru a vă explica toate detaliile legate de animale, începând de la infuzoarele cele mai mici şi până la elefant, nici măcar cele legate de o singură clasă de animale, cum ar fi spre exemplu moluştele.

Important este că toate aceste minuscule particule ale vieții au fost astfel unite încât să capete o anumită formă, specifică vieții în apă, în aer sau pe pământ, care să permită transformarea necesară şi împlinirea menirii animalului.

De aceea, înainte de a pune întrebări legate de scopul creării unui anumit animal şi de rolul pe care îl joacă el în creație, trebuie să înțelegeți mai întâi care este structura sa interioară. Ce savanți ar putea explica însă acest lucru?

Priviți micul nerv central care există în orice organism viu. Care este rostul lui? Este el canalul prin care se propagă viața? Este el viu, sau doar un instrument al vieții?

Ca să înțelegeți structura interioară a unui animal trebuie să răspundeți mai întâi la această întrebare. Ce v-ar putea explica însă asemenea aspecte subtile?

În calitatea sa de ființă finită, omul se loveşte în acest caz de limitele cunoaşterii sale, ale capacității sale intelectuale. Aici trebuie să intervină Dumnezeu, Creatorul, care nu poate decât să-i spună omului: „Sărmane copil imatur! Cum vrei să înțelegeți tu cu intelectul tău limitat ceea ce a creat Dumnezeu, Ființa infinită? Pentru tine, un simplu nerv va rămâne o enigmă veşnică. Cum poți judeca şi critica tu o ființă vie alcătuită din milioane de părți, care, indiferent de forma pe care şi-o asumă, exprimă în realitate unul şi acelaşi aspect: nivelul prezent al particulei spirituale, acea scânteie minusculă din marele Creator? Cum poți să crezi că acest Creator nu a făcut toate aranjamentele necesare pentru ca această minusculă scânteie să poată progresa? Cum poți tu să-ți compari înțelepciunea limitată cu cea a Creatorului? Eu te-am creat cu o singură menire: aceea de a contempla cu ochii spirituali larg deschişi creația Mea, pentru a învăța să te supui şi să-L iubeşti pe marele Creator, ca pe un Părinte spiritual! Să-L înțelegi îți depăşeşte însă limitele, aşa cum depăşeşte limitele întregii creații. Căci numai Eu sunt perfect infinit, necreat, în timp ce tu, în calitatea ta de ființă creată, eşti şi vei fi de-a pururi, imperfect şi limitat!”

Urmăriți să înțelegeți acest mesaj, copiii Mei! Vă va fi mult mai uşor atunci să înțelegeți că odată cu progresul lent al particulelor spirituale prin diferite ființe individuale şi specii, ele trebuie să-şi modifice inclusiv forma exterioară, pentru ca aceasta să se adapteze nevoilor spiritului!

Aşa cum în cazul vostru, al oamenilor, fața şi corpul exprimă într-o anumită măsură spiritualitatea interioară, iar caracterul omului poate fi parțial recunoscut prin contemplarea trăsăturilor sale exterioare, care noblețea sau micimea sufletului uman, la fel, forma animalelor, de la cele mai inferioare şi până la cel mai apropiat de om, respectiv maimuța, reprezintă o expresie a scânteii interioare. Aşa se explică de ce formele inferioare, ale căror organe de simț şi facultăți sunt încă nedezvoltate, nu pot corespunde simțului estetic al omului, ființă spirituală superioară. Spiritele inferioare, încă imature, au alte necesități decât omul, motiv pentru care necesită alte aranjamente pentru a-şi împlini menirea. Chiar şi în forma sa spirituală, scânteia interioară se află doar într-o fază embrionară, pe cel mai de jos nivel de dezvoltare. Fiind atât de simplă, ea nu necesită un înveliş exterior complicat, ci unul la fel de simplu ca şi ea.

Singurul factor care determină forma animalelor este regiunea în care trebuie să trăiască, să se multiplice şi să se reproducă. Anumite medii necesită o mie de picioare, în timp ce altele nu necesită nici unul. Anumite condiții de viață impun existența unui singur ochi, altele presupun existența mai multor ochi. În toate cazurile, forma exterioară reprezintă însă doar expresia fizică a nivelului de evoluție pe care se află scânteia spirituală inerentă.

Aşa se explică de ce există atâtea animale care, judecând după criteriile voastre, apar drept urâte. Dacă ați putea vedea însă speciile şi nivelele de dezvoltare dintr-o perspectivă spirituală, începând cu cel mai de jos, prin care spiritul trebuie să treacă pentru a urca pe un nivel superior de

conştiinţă de sine, v-ați da seama că forma pe care o au ele reprezintă învelişul cel mai potrivit cu putinţă, corespunzând perfect nevoilor materiale şi spirituale ale entității respective.

Estetica voastră derivă din estetica formei umane, pe care o folosiți ca punct de plecare, mai ales că Eu v-am creat după chipul şi asemănarea Mea. Formele animalelor nu pot fi judecate însă în funcție de estetica trupului uman, pentru simplul motiv că forma spirituală interioară nu este încă perfect dezvoltată în cazul lor, având nevoie de încă multe adăogiri pentru a ajunge la nivelul formei fizice şi spirituale umane. Chiar şi atunci când se apropie cel mai mult de forma umană, cum este cazul maimuței, animalului îi lipseşte atributul suprem care corespunde condiției umane: eliberarea de forța limitatoare a naturii (instinctul) şi marele dar spiritual al liberului arbitru, această veritabilă piatră de temelie a creației, fără de care ființa nu se poate scutura de cătuşele naturii, subordonând-o şi devenind stăpânul ei, al propriei sale ființe şi un domn spiritual al creației!

Pe de altă parte, forma unui păianjen, a unui vierme sau a unei insecte, a unei păsări sau a unui patruped, ține cont de anumite principii estetice cunoscute numai de Mine, dar vă poate oferi o imagine intuitivă asupra începuturilor primordiale ale conceptului de frumusețe, care şi-a atins apogeul în forma umană. Chiar şi această imagine intuitivă este parțial ascunsă de factori precum locul în care trăieşte animalul, felul în care se hrăneşte el şi menirea pe care o are (altfel spus, ea nu poate fi văzută decât cu ochiul spiritual).

Forma spirituală ascunsă este de o frumusețe desăvârşită, iar dezvoltarea ei nu poate fi altfel. Singurul lucru pe care vi-l pot împărtăşi este următorul: întreaga lume organică este străbătută de un lanț al ideilor, care derivă unele din altele şi pregătesc cu atenție naşterea unei forme superioare dintr-una inferioară. Aceste idei adaugă întotdeauna ceva, perfecționează întotdeauna ceva, până când ating punctul culminant, reprezentat de forma umană. Evoluția începe cu stânca cea dură şi se sfârşeşte cu omul, singura ființă care a ajuns prin propria sa logică la concluzia existenței unei Ființe superioare, a unui Dumnezeu, care a dorit să creeze prin om propria Sa imagine spirituală (dar şi fizică), la care toate celelalte animale să privească cu respect, supunându-i-se şi recunoscând în el nu doar un stăpân, ci şi un prieten şi un model de urmat.

Când spun toate aceste lucruri, Eu nu Mă refer - desigur - la om aşa cum îl ştiți voi, ci aşa cum l-am creat Eu, o imagine perfect pură a Mea, înzestrată cu toate puterile spirituale şi cu cea mai desăvârşită formă materială cu putință.

Cândva, forma umană a reprezentat cu adevărat expresia spiritului său născut din Mine. Acesta este de altfel şi idealul la care el trebuie să se întoarcă.

Când omul îşi va împlini menirea şi va fi astfel înnobilat, întregul regat animal va contribui la această înnobilare. Raporturile dintre oameni şi animale nu vor mai rămâne atunci cele actuale.

Cândva, omul înțelegea mult mai bine decât acum lumea animală. Animalele îl ascultau şi nu erau duşmanii săi**. Din păcate, omul s-a îndepărtat treptat de forma sa primordială. El s-a schimbat, dar animalele au rămas la fel. Din cauza intențiilor sale din ce în ce mai ostile, animalele din prezent au ajuns să-l privească pe om cu teamă, ca pe un duşman. Relația amicală care exista la începuturi a dispărut, locul prietenului fiind luat de stăpânul inflexibil şi egoist.

Din acest motiv, omul modern este nevoit de multe ori să lupte pentru a-şi apăra viața pusă în pericol de atacurile animalelor, care în trecut stăteau liniştite la picioarele sale, ascultându-i chiar şi cele mai mici porunci.

Omul s-a folosit în mod greşit de libertatea cu care a fost înzestrat şi a transformat această lume a păcii într-un cartier rău famat, plin de criminali şi de hoți, în care nimeni nu mai ştie ce este iubirea şi încrederea, ci numai ura şi teama.

Vă scriu aceste rânduri vouă, celor puțini care mai credeți în Mine, ca o nouă dovadă a dorinței Mele de a vă transforma, fără a aduce atingere liberului vostru arbitru, astfel încât să redeveniți asemenea ființe umane, precum cele care au ieşit cândva din mâna Mea, iar Pământul acesta să redevină din nou un paradis, o Grădină a Edenului, pentru locuitorii săi!

Vă scriu aceste rânduri ca să citiți printre ele iubirea şi bunătatea infinită pe care o simt pentru voi, căci nici un suflet şi nici o particulă spirituală pe care am creat-o vreodată - nu trebuie lăsată să se

rătăcească, ci trebuie respectată întru totul. Ori de câte ori este posibil, le ajut personal să avanseze pe calea către perfecțiune, pentru ca toate infuzoarele, fie ele simple sau complexe, toate monadele, animalele şi ființele umane să meargă mai departe pe calea către adevăr, să se purifice şi să se maturizeze, pentru a putea reintra astfel în regatul spiritelor din care le-am trimis cândva pentru a trece testul încercărilor pe toate nivelele lumilor Mele materiale şi spirituale, şi pentru a putea recăpăta astfel - în fuziune cu spiritul suprem al lumilor şi al pământurilor - acea formă umană care îmi este cu adevărat pe plac.

Care este sinteza acestor rânduri? Concluzia este că Iubirea este singurul factor decisiv al creației, care, deşi începe prin a separa spiritele, face acest lucru numai a le vedea în final mai strâns unite şi fuzionate, căci au redevenit perfecte.

Pentru a putea atinge această stare de fuziune întru perfecțiune, voi trebuie să luptați însă pentru ea, să o binemeritați. Căci numai „cel realizat merită coroana”!

Conştiința realizării conduce la beatitudinea posesiunii. De aceea, ar trebui să faceți toate eforturile pentru a atinge starea pe care v-am descris-o, pentru a redeveni imagini ale Mele şi a binemerita numele de „Copii ai Mei”!

Toate aceste lumini ale grației pe care vi le trimit din când în când nu servesc decât acestui unic scop, acela ca voi să realizați din ce în ce mai profund că mesajul lui Dumnezeu pentru voi este unul singur, şi el este valabil pentru toată lumea, de la cea mai mică monadă şi până la voi, oamenii. Mesajul vă este repetat în permanență, cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare plimbare prin natură, şi sună astfel: „Nu uitați scopul pentru care ați fost creați! Folosiți fiecare minut şi fiecare Cuvânt al Meu pentru a împlini acest scop!”, căci va veni în curând vremea când grâul va fi separat de neghină. Fericiți cei care îşi vor fi folosit corect timpul şi cuvintele, devenind un aluat bun, din care să iasă o pâine proaspătă în ceruri, continuându-şi astfel calea către perfecțiune. Nu uitați că Eu, unicul Păstor, voi veni în curând pentru a-Mi aduna turma şi a o pune sub protecția Mea! Amin.

(* Vezi „Musca” de Jakob Lorber n.r.)

(** Vezi „Casa Domnului” de Jakob Lorber n.r.)

Capitolul 19

Esența vieții

(12 august 1872)

Titlul acestui capitol este o altă expresie enigmatică şi imposibil de înțeles de către savanții voştri, de către cei care se ocupă cu studiul ştiințelor naturii sau de către medici, motiv pentru care Mi-am propus să vă ofer o nouă lumină, care să strălucească de-a pururi în voi şi în generațiile care vor veni după voi.

Ce este Viața? Ei bine, dacă aş aborda şi Eu această problemă la fel ca savanții voştri, aş fi nevoit la rândul Meu să trag aceleaşi concluzii greşite ca şi ei. Căci toți, fără nici o excepție, consideră efectul ca fiind cauza, produsul final ca fiind una cu factorii care au stat la baza producerii sale, judecând lucrurile numai din perspectiva vizibilă sau tangibilă pentru ei.

Dacă aş aborda cuvântul „viață” din perspectiva pe care v-am explicat-o anterior, atunci când am afirmat că „oriunde există lumină, există căldură, şi oriunde există căldură, există viață”, nu aş face decât să vă explic efectul vizibil al apariției vieții din căldură şi din lumină. Nu doresc să Mă refer astăzi la această abordare, ci îmi propun să vă prezint viața dintr-o perspectivă mai profundă şi

mai elevată din punct de vedere spiritual, în speranța că îi voi convinge pe mulți atei şi necredincioşi de ceea ce astăzi contestă cu încăpățânare.

Să vedem aşadar: ce este viața?

Dacă ne raportăm la simțurile voastre, „viața” există oriunde există o transformare, o schimbare, o mişcare manifestă. Voi spuneți: această plantă, acest animal, acest om est viu. Acolo unde viața nu este vizibilă, întrucât nu este perceptibilă de simțurile voastre, aşa cum se întâmplă în regatul mineral, voi spuneți că nu există viață, ci cel mult o combustie care ține cont de anumite legi şi care face ca până şi piatra să experimenteze o transformare, deşi mult mai lentă şi imperceptibilă, în viziunea voastră, această transformare este generată exclusiv de influența altor elemente asupra ei.

Aşa vedeți voi viața. Botaniştii voştri vă demonstrează prin studiile lor că în interiorul plantei circulă anumite sucuri, vă vorbesc despre alcătuirea interioară a unui copac, a unei frunze, a unei flori sau a unui fruct, aşa cum rezultă ea din analizele lor chimice şi la microscop, prezentându-vă fibrele şi canalele care există înăuntrul acestora. Ei nu reuşesc însă să explice astfel decât mediul şi canalele prin care curge viața, nu viața însăşi.

Anatomiştii voştri disecă animale vii sau moarte, încercând să descopere viața fie în mijlocul torturii, fie acolo unde ea nu mai există. Ei vă vorbesc despre nervi, despre substanța albă sau cenuşie, pe care le consideră factorii senzațiilor şi ai mişcării. Vă explică de asemenea viața organică şi animală a omului, descoperind uneori centrul din care se naşte viața, în sfârşit, vă vorbesc despre creier şi despre circumvoluțiunile acestuia, despre corespondența şi dependența sa față de sistemul nervos prin intermediul nervilor voluntari şi involuntari, şi vă explică structura acestora, pe care îi consideră purtătorii voinței şi ai forței vieții, în ceea ce priveşte însă viața propriu-zisă, ei continuă să nu o înțeleagă. Nu realizează de ce transmite nervul, precum un fir telegrafic, mesajele creierului către membre şi invers, deciziile sufletului şi viața pe care o conțin acestea. Tot ce pot spune ei este că nervul este construit aşa şi aşa, şi că rolul lui este acela de canal conductor, în ceea ce priveşte însă fluidul care dă viață acestui canal telegrafic, puterea în sine a vieții, sunt incapabili să spună ceva despre acestea şi vor rămâne astfel atâta vreme cât se vor limita să investigheze natura numai cu ajutorul intelectului. Căci nu vor putea înțelege niciodată ce este gândul, acest factor esențial al vieții care se manifestă prin cuvântul scris sau vorbit şi pe care îl transmit circumvoluțiunile creierului, fără a-l genera însă.

Gândul este un produs spiritual. De aceea, felul în care apare şi dispare nu poate fi înțeles decât prin clarviziune, de către omul mai evoluat din punct de vedere spiritual.

Din acest motiv, viața sa, care transcende viața organică şi animală, nu poate fi explicată prin examinarea acesteia din urmă. Studierea materiei cenuşii sau a nervilor care se nasc din ea nu va permite niciodată înțelegerea lumii interioare a omului, nici schimbul de mesaje care are loc între această lume şi cea exterioară, cu scopul evoluției spirituale a omului psihic.

Zadarnic se străduiesc savanții voştri materialişti să reducă mişcările şi fenomenele vieții vegetale, animale şi umane numai la reacțiile chimice. Această concluzie este şi va rămâne de-a pururi una greşită. Ori de câte ori oamenii de ştiință vor insista asupra elementelor pe care le-au descoperit în interiorul corpului uman, animal sau vegetal, Eu le voi răspunde doar atât: amestecați aceste elemente primitive şi vedeți dacă reuşiți să obțineți o arteră, o venă, un nerv sau chiar o inimă care pulsează.

Voi, savanți orbi, v-ați dat seama că în cadrul vieții organice anumite elemente chimice se combină cu altele, dând naştere unor compuşi de ordin superior, dar toate laboratoarele voastre nu vor reuşi niciodată să producă măcar un singur fir de iarbă, ca să nu mai vorbim de o ființă vie, înzestrată cu viață organică!

Pentru a realiza acest lucru este necesar un alt tip de energie, care dispune de elementele empirice ale lumii minerale, pe care le supune altor legi decât cele ale atracției şi respingerii, alcătuind din ele organe capabile să susțină viața organică. Acest proces are la bază alte legi, o altfel de viață interioară, care va rămâne de-a pururi un mister pentru voi şi pentru oamenii de rând. Acesta este şi motivul pentru care Mi-am propus să ating astăzi acest subiect.

Viața de care vă vorbesc este forța care determină transformarea pietrelor, naşterea sau dizolvarea lor în alte elemente, care creează organele plantelor, care asigură instinctele animalelor şi care, în cazul omului, combină toate formele anterioare de viață, dând naştere unui nucleu spiritual, capabil să-şi asigure o viață eternă. Această viață nu poate fi descoperită şi clasificată prin intermediul analizei chimice, nici cu ajutorul microscopului sau al disecției. Această forță ține de o ordine superioară, mai presus de ceea ce credeți voi, sărmani investigatori orbi, căci ea nu este un produs al materiei, ci „o consecință a propriei Mele vieți, eternă şi nepieritoare!"

Cum ați putea măsura voi, sărmane ființe slabe, viața infinită a lui Dumnezeu? Voi îi puteți vedea acțiunile Lui în tot ceea ce vă înconjoară, dar nu îl veți putea descoperi niciodată pe El, decât dacă veți medita asupra Sinelui vostru real, care este pentru cei mai mulți dintre voi o enigmă.

Orice aspect al creației ați analiza, veți descoperi mai presus de elemente, electricitate şi magnetism, această forță superioară, căci primele nu există decât pentru a propaga viața, pentru a construi şi a susține întreaga lume vizibilă, conducând-o către menirea ei superioară, spirituală.

Va veni clipa când toți aceşti domni materialişti care debitează absurdități vor regreta acest lucru, blestemându-şi lipsa de inspirație. Este clipa când corpul pe care l-au cântat atâta își va da duhul, fiind aşezat într-un sicriu şi returnat în pământul din care a provenit cândva.

În acest moment special, care face legătura cu eternitatea, ei vor tremura, trezindu-se față în față cu o lume pe care au considerat-o inexistentă, încercând să-i convingă şi pe alții de această absurditate.

Va fi însă „prea târziu": vor fi nevoiți atunci să intre în lumea de dincolo pe uşa din dos, trezindu-se într-un fel de „vid", exact aşa cum şi l-au imaginat. Acolo vor avea suficient timp la dispoziție pentru a renunța la vederile lor materialiste asupra creației, învățând să suporte măcar într-o mică măsură lumina spirituală.

Aceasta va fi soarta lor, pe care nu Eu le-am pregătit-o, ci pe care şi-au pregătit-o singuri. Nu v-a spus Apostolul Pavel: „După cum cade copacul, astfel va rămâne el culcat"?

Cine va cădea fără credință, se va trezi în lumea de dincolo tot fără credință, în clipa morții, cel care a contestat toată viața esența spirituală va fi nevoit să renunțe nu numai la corp, ci şi la viața creierului său, deci la intelectul pe care l-a prețuit atâta, fără să îi rămână nimic în schimb. Viața sa spirituală, pe care a negat-o cu atâta putere, va fi în continuare egală cu zero. Nu vă puteți imagina, copiii Mei, cât de mizerabile vor fi condițiile care îl vor întâmpina în lumea de dincolo!

Să îi lăsăm însă pe savanți să se preocupe de orgoliile lor şi să ne întoarcem la semnificația cuvântului „viață". Căci Eu nu doresc să vă descriu viața pe care o vor avea dincolo cei necredincioşi, ci cea a celor credincioşi. Aceasta este perspectiva către care trebuie să tindeți voi. Cât despre ceilalți, fiecare își va primi destinul pe care îl merită.

Încercați să înțelegeți acest proces spiritual: viața, aşa cum v-am descris-o Eu, ca o emanație din „Viața Mea eternă şi nepieritoare", penetrează întreaga creație, până la cele mai îndepărtate colțuri ale acesteia, generând prin vibrația ei căldură. Potrivit legilor Mele imuabile, ea sileşte elementele primordiale să se combine, atingând, pas cu pas, nivele din ce în ce mai înalte ale vieții anorganice, până când devin pregătite să facă tranziția către viața organică. Prin intermediul organelor, fostele elemente primordiale, transformate acum pentru a servi unor scopuri superioare şi trecute din stare solidă în stare lichidă, devin suportul unei noi vieți.

În acest fel, „substanța interioară" devine vie, transformându-se într-o substanță a sufletului - în cazul animalelor, şi într-o substanță spirituală - în cazul omului.

Mireasma minunată a primăverii nu reprezintă o combinație de oxigen şi carbon, ci noua viață spirituală care se trezeşte din hibernarea sa într-una din emisferele pământului, în timp ce emisfera opusă intră în perioada de odihnă.

Senzația sublimă pe care i-o oferă muntele celui care se aventurează pe el, admirând curgerea rapidă a torentelor, formațiunile stâncoase sau culmile înzăpezite şi inaccesibile, nu reprezintă o simplă senzație materială de bunăstare pe care o oferă muntele, ci o chemare mult mai exaltată a lumii

spirituale, care îl atrage către sine pe călător, oferindu-i intuiția că dincolo de materia cea mută din care este alcătuită natura există un spirit superior, care i se adresează cu prietenie: „Priveşte, micuțule călător! Ceea ce simți în preajma mea este vocea lui Dumnezeu care îți vorbeşte direct, revărsând asupra ta această stare de mulțumire, de linişte şi fericire, dornic să îți spună următoarele:

Omule, nu cădea în capcana intereselor tale materiale, care nu privesc decât scurta perioadă a vieții tale pământeşti! Consacră-te mai degrabă evoluției tale spirituale! Noi, spiritele unei naturi virgine, care a existat cu mult timp înainte ca picioarele tale să fi călcat pe pământ, depunem mărturie în fața ta în ceea ce priveşte măreția, omnipotența şi iubirea lui Dumnezeu! Apropie-te de noi! Trăieşte simplu şi la unison cu natura, iar viața ta fizică şi spirituală nu va fi nevoită să se învolbureze printre pietre şi stânci, aşa cum sunt nevoite să o facă torentele noastre, ci va curge lin, printre pajişti cu flori şi păduri umbroase, îndreptându-se către marele Ocean!

Consideră viața o emanație a Spiritului Creatorului tău, prin a cărui voință atotputernică ne-am născut inclusiv noi, pietrele dure, pentru a decădea apoi din nou, în viitorul îndepărtat, descompunându-ne în elementele primordiale, astfel încât viața noastră, ajunsă pe un nivel mai matur, să poată evolua în forme noi, superioare!”

Aşa vă vorbesc munții. Aşa se adresează viața lor spirituală spiritului din voi, singurul care poate vedea dincolo de apă şi de culmile înzăpezite, sesizând corespondențele spirituale, hrana sa sufletească şi spirituală.

Cultivați această viață şi abia apoi priviți curgerea ei prin canale şi vase; veți înțelege atunci că fluidele vii care curg prin aceste canale vă vorbesc în realitate de un principiu superior, mai sublim, care depăşeşte cu mult legea atracției şi a respingerii, sau asimilarea elementelor chimice înrudite. Veți înțelege atunci mai uşor necesitatea creierului, ca element de susținere a vieții, a tuturor canalelor, vaselor şi nervilor conductori, care asigură curgerea impulsului către manifestarea vieții animale, organice şi anorganice, fără a putea fi confundate însă vreodată cu viața însăşi.

Plângeți-i pe cei care consideră manifestarea vieții vegetative însăşi esența vieții, fără să recunoască nici un principiu spiritual superior, situat deasupra calamităților vieții! Sărmane creaturi! Ele îşi fac probleme în legătură cu materia, care nu le poate oferi nimic. Fericiți-i în schimb pe cei care recunosc principiul spiritual, trăind nenumărate impresii beatifice, chiar şi în momentele materiale cele mai dificile, care încearcă să-i tragă în jos, în praful din care s-au născut!

Da, copiii Mei! Există o viață superioară, care transcende cu mult tot ceea ce este trecător şi care este infinită pretutindeni, chiar şi într-o piatră. Singurele care se schimbă sunt forma şi structura chimică, dar esența nu poate fi niciodată redusă la zero. Principiul infinit din interiorul pietrei, care îşi are originea în Mine şi care devine din ce în ce mai manifest în lumea vegetală, apoi în cea animală şi culminează în cea umană, este puntea de legătură între planul material şi cel spiritual, precum şi între acestea două şi Mine.

Cu cât devine mai puternică intuiția interioară că ceea ce pune în mişcare inima şi determină sufletul să gândească nu este un efort mecanic, rezultat al unor factori materiali, cu atât mai profundă devine conştiința vieții spirituale, care transcende aceste manifestări trecătoare ale energiei la nivel organic, continuând să existe chiar şi atunci când materia dispare complet.

Urmăriți să înțelegeți acest impuls de a merge mai departe, de a urca mai sus, şi veți descoperi chiar şi în cele mai mici infuzoare sau monade o viață superioară, independentă de elementele care alcătuiesc trupul minusculei creaturi, încercați să înțelegeți că toate organele micuțelor animale, deşi invizibile pentru ochii voştri, sunt animate şi penetrate de aceeaşi energie unică, ce animă deopotrivă marile lumi cosmice, mânându-le către aceeaşi perfecțiune.

Această viață spirituală se manifestă în mod natural prin viața vegetativă, organică, pentru că nu se poate altfel. Cele două aspecte nu se identifică însă. Viața spirituală este superioară şi permanentă (spre deosebire de cealaltă).

Viața organică nu se poate manifesta decât atâta vreme cât are la dispoziție organele necesare, capabile să îşi îndeplinească funcțiile. Dacă un organ nu mai este activ, viața sa încetează. Principiul

spiritual, activ, care a silit organul să funcționeze până atunci, nu dispare însă, dar devine invizibil, din cauza incapacității organului de a-l mai susține.

Viața spirituală, viața Mea, nu încetează niciodată. Când sufletul nu mai poate progresa în trupul său, ea determină disoluția celui din urmă, generând noi combinații, astfel încât viața să poată continua pe nivele superioare şi în circumstanțe diferite, pentru a se apropia de menirea ei supremă: revenirea la Mine.

Se poate spune aşadar că viața, privită ca scânteie spirituală născută din Mine, este acel principiu care a dăruit primilor atomi din eter energia necesară pentru a se solidifica, care a construit apoi din aceşti atomi lumile şi stelele, înzestrându-le cu toate minunile creației şi populându-le. Acelaşi principiu va conduce mai devreme sau mai târziu aceste lumi, aceste stele şi aceste ființe înapoi, către sursa din care au provenit, construind din elementele rămase în urma lor noi lumi şi noi trupuri, superioare, pentru spiritele devenite mai libere şi mai evoluate.

Viața născută din Mine este infinită. La fel sunt şi efectele pe care le produce ea. Cine nu reuşeşte să-şi privească propria viață şi viața celor din jur în această lumină, nu poate înțelege nici conceptul de Dumnezeu, sau de Creator. El este incapabil să accepte ideea de Părinte divin, preaplin de iubire, a cărui unică dorință este aceea de a fi recunoscut, acceptat şi iubit de creaturile Sale. La fel, nu va putea înțelege niciodată de ce Eu am ales tocmai acest moment, mai mult decât oricare altele din trecut, pentru a vă trimite mesaj după mesaj, lumină după lumină, astfel încât să nu mai păşiți în întuneric, să renunțați la prejudecăți şi la neînțelegeri, recunoscând în schimb adevărata lumină a adevăratei vieți. Fiecare bătaie a inimii voastre reprezintă un mesaj, o manifestare a grației Mele, un impuls al vieții divine de care v-am vorbit, care nu are început, nici sfârşit.

Urmăriți să înțelegeți aceste cuvinte cu inima. Păstrați-le aici şi digerați-le, căci acesta este locul din care viața voastră spirituală, susținută de cea organică, țâşneşte şi penetrează întregul vostru corp, revărsând asupra voastră sănătatea, binecuvântarea şi pacea.

Procedând astfel, cuvintele Mele vor umple treptat toate golurile, vor elimina toate îndoielile pe care le mai aveți încă şi vă vor conferi din ce în ce mai mult certitudinea că nu trăiți într-o lume materială, ci într-una spirituală, în care elementele materiale nu reprezintă decât suportul dur, în timp ce cele spirituale reprezintă viața şi permanența.

Nu există o materie abstractă, ci numai elemente spirituale întemnițate. Acestea generează impulsurile care transformă materia, manifestându-se mai întâi în forme anorganice, apoi organice, pentru a trece apoi mai departe, în forme noi, adecvate sursei spirituale din care au provenit.

În lumea vizibilă în care trăiți voi, tot ceea ce percep simțurile voastre nu reprezintă altceva decât un instrument în vederea atingerii unui scop. Cauza care stă la baza acestor fenomene este mai profundă şi nu poate Fi sesizată şi înțeleasă decât cu ajutorul simțurilor spirituale.

În inima spirituală se află sursa eternă a vieții, marea baterie electrică, care îşi trimite prin firele ei telegrafice impulsurile ce dinamizează lumile, împingând întreaga creație către progres, către perfecțiune. Acolo se află adevărata viață, principiul spiritual etern, la fel ca şi Mine, al cărui unic scop este redobândirea perfecțiunii spirituale pure, deşi este nevoit să se folosească de instrumentele materiale, fiind încă dependent de organe.

Viața spirituală se va folosi de aceste organe atâta vreme cât va avea nevoie de ele. Când creația va redeveni spirituală, activitatea ei va fi mult mai intensă şi mai puternică, iar ceea ce astăzi se petrece lent, pe dificila cale materială, se va petrece atunci în mod spontan, la fel cum creez şi cum distrug Eu lumile atunci când marele Meu plan solicită acest lucru, fără ca Eu să fiu nevoit să parcurg lenta cale materială a evoluției.

Voi nu cunoaşteți imensa forță a acestei vieți spirituale, deşi unii dintre voi au o anumită intuiție în această direcție. Cuvintele pe care vi le-am spus au scopul de a vă conduce către aceasta, astfel încât să redeveniți conştienți că sunteți „copii ai lumii spirituale”, că dispuneți voi înşivă de principiul spiritual, pentru trezirea căruia va trebui să faceți eforturi mai mari, reducându-le în schimb pe cele orientate către lumea materială, efemeră, care nu durează decât o scurtă perioadă de timp, în timp ce lumea spirituală va dura de-a pururi, la fel ca şi esența voastră.

Călătoria voastră în planul terestru are un anumit scop precis, şi anume de a utiliza scurtul timp pe care îl aveți la dispoziție pentru a valorifica din plin capitalul spiritual cu care ați fost înzestrați, pentru a putea culege apoi dobânda şi a vă putea bucura de rezultatele acțiunilor voastre în lumea de apoi! Amin.

Capitolul 20

Demnitatea umană

(23 octombrie 1872)

În ceea ce priveşte „demnitatea umană” există tot atâtea păreri câți oameni educați. Evident, oamenii primitivi şi cei depravați nu au nici o idee despre ce înseamnă cuvântul „uman” şi despre felul în care ar trebui să se poarte pentru a deveni demni de această titulatură.

Nu putem vorbi de demnitatea umană decât în cazul oamenilor care dispun de un simț etic, educați din punct de vedere cultural şi moral. Aşa cum este firesc, semnificația acordată cuvântului depinde de educația primită şi de diferențele culturale dintre popoare.

Nu acesta este însă motivul pentru care doresc să Mă refer la conceptul de „demnitate umană”. Ceea ce doresc Eu este să asociez învățătura Mea cu viața practică, pentru ca voi, ființele plasate între două lumi, să puteți atinge nivelul corespondenței sufleteşti şi spirituale cu marile idei creatoare ale Tatălui vostru ceresc. Deşi ați primit foarte multe informații de la Mine, voi nu înțelegeți încă ce înseamnă cu adevărat „demnitatea umană”, lucru demonstrat cu prisosință de semenii voştri, care au pretenția de a fi demni, dar fără să se abată nici o secundă de la dorințele lor. Altfel spus, fiecare are propria sa demnitate, fără să se raporteze la un arhetip comun.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă demnitatea umană, vom începe - ca de obicei - să explicăm semnificația conceptului, descoperindu-i rădăcinile şi originea, pentru a stabili apoi valoarea sa actuală, felul în care trebuie să-l aplicați voi şi ceea ce înțeleg Eu prin el.

(Nota traducătorului: în paginile care urmează apar jocuri de cuvinte care nu sunt aplicabile decât limbii germane, dar care nu au nici un înțeles în alte limbi. De aceea, vom prezenta cuvintele în limba germană, dând între paranteze semnificația lor în limba română. Termenul german de „demnitate” mai poate fi asociat cu cuvintele: „valoare” sau „merit”.)

Să luăm spre exemplu cuvântul „Wiirde” (demnitate, valoare). Acesta este derivat din „Werden” (a deveni, devenire), cuvânt care aparține gândului creațional care stă la baza ființei Mele, fiind intrinsec întregii lumi vizibile. Fără „Werden” (devenire) nu ar putea exista sori şi planete, nici un univers material sau spiritual, căci Eu am animat întreaga infinitate printr-o singură expresie: „Es werde!” (Facă-se!), pentru fericirea ființelor create, dar şi pentru fericirea Mea, care sunt iubirea personificată. De altfel, prin „iubire” voi trebuie să înțelegeți exclusiv acțiunea realizată în serviciul altora şi obținerea fericirii proprii exclusiv prin evoluția şi perfecționarea lor.

Expresia „Es werde” (Facă-se) a permis inclusiv apariția legii şi a căii pe care trebuie să o parcurgă fiecare spirit sau suflet, adică gradul de perfecțiune căruia îi sunt predestinate acestea, care au făcut ca spiritele încarnate, întemnițate în lumea materială, să o apuce pe o cale diferită de cea a spiritelor libere din lumea spirituală infinită, perfect conştiente de sine.

Evident, odată cu „werde” (facă-se) a apărut şi problema spiritelor lăsate să acționeze liber. Erau acestea ceea ce trebuiau să fie, sau altfel spus, ştiau ele care este scopul pentru care le-am creat?

Prin cuvântul „wurde” (a devenit) a apărut o stare care, conform intenției Mele, trebuia să fie egală cu titlul de „wiirde (demnitate) sau „wiirdig” (demn), la fel cum voi, în lumea voastră fizică, îi acordați o „wiirde” (demnitate, funcție, titlu) sau îl numiți „wiirdig” pe cel care merită respectiva

titulatură sau care manifestă anumite calități derivate din atributele sale ca om spiritual (altfel spus, care corespunde arhetipului pe care trebuie să-l încarneze funcția respectivă).

De aceea, cuvântul „wiirde” (demnitate, funcție, titlu) nu înseamnă altceva decât că persoana respectivă, dispune de toate calitățile care înnobilează omul, privit ca ființă spirituală, şi care îl diferențiază de semenii săi care nu manifestă încă aceste calități.

Această idee de demnitate (wiirde), aşa cum o înțelegeți voi, o aplic şi Eu ființelor create de Mine, dar cu o altă măsură.

Atunci când am creat primul om de pe pământul vostru, l-am învestit cu o funcție înaltă, dându-i puteri foarte mari şi făcându-l superior tuturor celorlalte ființe de pe pământ. Datorită atributelor sale spirituale, derivate din faptul că era un descendent al Meu, i-am acordat o autoritate deplină, cu speranța că el va deveni exact ceea ce l-am numit Eu, adică „Stăpânul pământului”, în acest scop, el trebuia să-şi folosească aceste atribute divine în propriul său beneficiu, dar şi în beneficiul celorlalte ființe de pe pământ.

Pentru ca el să poată înțelege cuvântul „demnitate” aşa cum îl înțelegeam Eu, i-am acordat liberul arbitru, lăsându-l complet liber să-şi folosească înclinațiile aşa cum doreşte: în bine sau în rău. Doream să-l ajut astfel să înțeleagă că demnitatea cu care l-am înzestrat consta în ținerea sub control a înclinațiilor, calităților şi dorințelor, ca o ființă liberă şi independentă, nu ca o maşinărie automată; altfel spus, demnitatea spirituală nu putea fi atinsă decât prin controlul pasiunilor. În această direcție, l-am înzestrat cu toate calitățile necesare pentru a putea deveni o ființă demnă, trăind în lumea intermediară situată între universul ființelor întemnițate în materie şi cel al spiritelor complet libere.

L-am lăsat apoi să „werde” (să devină), şi ce a devenit el? Puteți da singuri răspunsul la această întrebare, căci este vizibil cu ochiul liber. Vai, oamenii nu au devenit ceea ce am dorit Eu să devină, căci în loc să devină stăpânii pământului, ei au devenit sclavii pasiunilor lor, încălcându-şi vocația şi folosindu-şi în mod greşit calitățile cu care i-am înzestrat, în detrimentul lor şi al naturii înconjurătoare. Ei au devenit astfel „nedemni”. Aşa se explică toate nenorocirile şi suferințele materiale şi spirituale care s-au revărsat acum asupra umanității. Contrar destinului lor, în loc să devină demni de Mine, oamenii au părăsit calea cea dreaptă şi au devenit „unwiirdig” (nedemni) să mai fie numiți „oameni”, căci Eu am suflat asupra lor suflul Meu divin, cu scopul de a face din ei copiii marelui Meu regat spiritual. Ei pot ajunge şi astăzi în acest regat, dar numai după un ocol foarte lung, confruntându-se cu tot felul de adversități şi de suferințe.

Întrucât oamenii, cu pretinsa lor ştiință şi cunoaştere, au ajuns într-un punct în care, după egoism, acest veritabil contra-pol al iubirii Mele şi al iubirii în general, interpretează şi „demnitatea umană” aşa cum le convine, lucru devenit un adevărat hobby pentru cei care trăiesc la ora actuală. Acest comportament nesănătos generează un număr atât de mare de greşeli încât răbdarea Mea se apropie de sfârşit. De aceea, Mi-am propus să vă explic din nou această expresie, pentru a salva cât mai mulți oameni de la declinul complet, căci fără demnitate spirituală, omul nu are ce căuta în lumea spiritelor perfecte.

Ce-i drept, aceste cuvinte ale Mele, la fel ca şi alte texte pe care vi le-am revelat prin intermediul scribilor Mei, nu sunt accesibile decât unui număr mic de oameni, dar răbdare! Nenorocirile din ce în ce mai numeroase care se vor abate asupra umanității vor atrage un număr tot mai mare de oameni în barca voastră. După ce vor încerca toate soluțiile cu putință, ei vi se vor adresa:

„Prieteni şi frați! Oare nu cunoaşteți nici un remediu pentru sufletul meu bolnav? Simt că mi-am pierdut demnitatea de om, că am călcat-o în picioare, iar astăzi; când aştept alinare şi pace, înțeleg că toate dogmele religioase, toate aberațiile pe care le-am considerat pline de înțelepciune, se dovedesc greşite şi lipsite de substanță, întreg visul cunoaşterii raționale şi logice se evaporă acum, precum ceața. Dăruiți-mi înapoi demnitatea mea de om spiritual, ca să mă simt din nou o ființă umană născută din mâna Creatorului preaplin de iubire şi care doreşte să se întoarcă la El, fiind din nou demnă de El.

Cuvintele pe care le transmit acum prin voi, copiii Mei, vor fi tocmai cele care le vor aduce atunci alinare celor însetați, determinându-i să strige din nou, cu fața către cer: „Cine sunt eu, Doamne, ca Tu să-ți aminteşti de mine?”

Acesta este scopul pentru care Mi-am propus să vă reamintesc din nou ce înseamnă adevărata „demnitate a omului”, pentru ca toți cei care caută adevărul, păcătoşii, cei care se îndoiesc, să poată înțelege cât de mult s-au îndepărtat de ea şi încotro trebuie să caute pentru a redescoperi calea către Paradisul pierdut.

Încercați să înțelegeți ce vă spun acum: **atunci când Adam a acționat împotriva poruncii Mele, el a pierdut accesul la Paradis**. Acest lucru echivalează cu pierderea demnității sale spirituale. Această pierdere cumplită i-a aruncat pe toți descendenții săi, până în ziua de astăzi, în capcana celor mai eronate idei, noțiuni şi concepții despre viață şi despre lumea în care trăiesc. Imboldul principal care mână astăzi umanitatea mai departe este acela de a-şi recâştiga demnitatea spirituală pierdută, singura care îl poate ridica pe om mai presus de materie şi de senzualitate, care îl poate ajuta să transceandă nenorocirile şi dezastrele, şi să-şi îndrepte privirea către o altă lume, în care aceste nenorociri nu există, căci - de fapt - ele nu privesc decât bunăstarea fizică a omului. Ajuns în acea lume, omul va înțelege în sfârşit că toate aceste suferințe nu au avut decât unicul scop de a-l ridica din nou, de a-l ajuta să transceandă materia şi să redevină stăpânul spiritual al universului, aşa cum l-am creat cândva. Scopul final este acesta; spre el vă îndreptați cu toții. Singurul lucru care diferă este momentul în care unul sau altul dintre voi va ajunge acolo. Ceea ce s-a născut din Mine trebuie să se întoarcă la Mine, căci a fost cândva al Meu şi trebuie să redevină astfel.

Acum, după ce v-am explicat în puține cuvinte ce înseamnă „demnitatea”, cum v-am dăruit-o Eu la origini şi cum voi, ființele umane, ați folosit-o în mod greşit, doresc să aprofundez acest termen, pentru ca voi să-l înțelegeți mai bine şi să vă conformați dorinței Mele în cunoştință de cauză.

Ascultați, copiii Mei! Demnitatea umană nu înseamnă altceva decât „acțiunea constantă, gândirea şi voința manifestate la unison cu legile Mele şi cu iubirea Mea”! Eu, iubirea personificată, v-am creat pe voi din iubire. De aceea, voi, cei creați, trebuie să faceți toate eforturile de a-l imita pe Creatorul vostru, Cel care a implantat sămânța iubirii în ființa voastră.

Aceasta este principala semnificație a iubirii, dar şi a demnității umane: tinerea sub control a pasiunilor, urii, mâniei şi răzbunării, şi acțiunea constantă în folosul celorlalți, din iubire.

Cine acționează astfel, indiferent de suferințele pe care le presupune uneori iubirea de aproape, devine spiritualizat prin sublima căldură a iubirii divine şi începe să înțeleagă demnitatea spirituală, dar şi pe Creatorul său, de care se apropie treptat.

Aşadar, demnitatea omului trebuie înțeleasă ca o subjugare a tuturor instinctelor inferioare, inclusiv a gândurilor, faptelor şi cuvintelor care nu sunt demne de Tatăl ceresc! Numai astfel poate deveni omul superior animalului, care are destule calități în comun cu el; altfel spus, prin folosirea acestor calități într-un scop mai nobil, prin sublimarea dorințelor senzuale grosiere, dându-le o motivație superioară, mai nobilă, în acest fel, omul însuşi este înnobilat, recăpătându-şi demnitatea înnăscută, singura care îl poate ajuta să devină un cetățean al lumii spiritelor libere, care va deveni cândva sălaşul său permanent.

Omul nu poate fi înnobilat prin ralierea convențională la regulile sociale şi la legile statului. Aceasta este o aberație! Omul nu poate fi înnobilat decât prin conştiința sa, atunci când ştie că a acționat numai din cele mai nobile şi mai pure motivații, sau din iubirea pentru Creatorul său şi pentru frații săi creați.

Nu acțiunea determină valoarea, ci motivația ei! Voi puteți vedea acțiunile celor din jur, dar motivațiile lor nu sunt cunoscute decât de două persoane: de cel care săvârşeşte fapta şi de Mine, care Mă manifest sub forma conştiinței lui, care aprobă sau dezaprobă acțiunea respectivă.

Ce altceva credeți că sunt „mustrările de conştiință” dacă nu dezaprobarea de a fi acționat împotriva demnității spirituale? De aceea, ori de câte ori faceți ceva, ori de câte ori vă trece un gând prin minte, fiți atenți la fapta sau la gândul respectiv, ca să nu vă simțiți lezat. Căci orice om poartă în el o carte a vieții, iar la sfârşitul vieții sale terestre va avea posibilitatea să vadă într-o imagine de

ansamblu care este adevărata lui fizionomie spirituală (cum arată omul spiritual dinlăuntrul lui). Reflexia vieții sale trăite pe pământ va deveni atunci expresia veşmântului său spiritual (forma sufletului). Altfel spus, cea care va revela omul spiritual celorlalte spirite va fi suma totală a gândurilor şi dorințelor sale (care alcătuiesc forma spirituală a omului), nicidecum forma sa fizică.

Privit din această perspectivă, omul spiritual poate avea milioane de forme, de la o simplă caricatură, care aminteşte vag de forma umană, şi până la forma omului cel mai nobil, care a trăit la unison cu principiul demnității spirituale, în lumea de dincolo, fiecare are forma în funcție de felul în care a trăit pe pământ. Chiar şi pe pământ este posibil uneori să intuieşti forma sufletului anumitor persoane, deşi aici este foarte uşor să cazi în confuzie, în lumea de apoi nu mai poate fi vorba însă de confuzii. De aceea vă învăț şi vă spun:

Trăiți o viață demnă, în acord cu Sinele divin! Renunțați la ipocrizie şi arătați-le celor din jur că sunteți adevărate ființe umane, la fel ca primul om creat de Mine, oameni care poartă în sine scânteia spiritului nemuritor, predestinați unui scop divin, aşa cum demonstrează întreaga istorie a umanității, inclusiv întruparea Mea!

Nu faceți concesii în ceea ce priveşte demnitatea; controlați-vă strict lumea gândurilor. Gândurile sunt primii seducători care vă ademenesc să treceți granița nobleței, coborând în lumea sordidului.

Demnitatea umană este singurul sanctuar pe care îl aveți. Ea vă poate permite să atingeți orice. Fără ea, vă veți scufunda înapoi în lumea animalelor, veți deveni la fel ca şi ele, ființe materiale nedemne de scânteia divină. Mai mult, vă veți scufunda chiar mai jos de lumea animalelor, căci atunci când acestea comit acte care par reprobabile şi crude în ochii voştri, voi nu le puteți judeca, întrucât fac parte integrantă din natură. Omul poate coborî însă mai jos de nivelul animal, căci el dispune de facultatea gândirii, poate reflecta asupra acțiunilor şi gândurilor sale, şi ştie foarte bine că ar fi trebuit să facă altfel, dar continuă să acționeze invers pentru a-şi satisface natura senzuală, nu pe cea divină. Demnitatea umană este altarul care ar trebui menținut mereu pur. Numai în această puritate poate fi găsită liniştea şi alinarea față de greutățile de tot felul, căci în acest sanctuar poate fi cultivată încrederea în ghidarea Tatălui, care, chiar şi atunci când pare să pedepsească, nu face altceva decât să transforme, mânat de iubirea pentru creaturile Sale.

Demnitatea umană îi transformă pe oameni în îngeri, la fel cum lipsa ei îi transformă în diavoli încarnați în formă umană.

Dacă această „demnitate", atât de frecvent înțeleasă greşit, nu ar fi pilonul fundamental şi principiul care trebuie să stea la baza tuturor gândurilor şi acțiunilor voastre, nu aş fi insistat acum atât de mult asupra ei, în atâtea detalii, spunându-vă să vă supravegheați ceva mai strict, pentru a vă da seama în fiecare clipă cât de des păcătuiți împotriva acestei demnități prin cuvintele, gândurile şi acțiunile voastre.

Gândurile impure trec neobservate de ceilalți oameni, dar influențează omul psihic. Va veni cândva ziua când cei din jur vor putea observa, plini de oroare, cât de mulți din demnitarii care ocupă funcții lumeşti sunt lipsiți de demnitatea pe care le-am acordat-o Eu, creându-i după chipul şi asemănarea Mea şi dându-le apoi drumul în lume.

De aceea, lăsați aceste notabilități să îşi înfrunte singure destinul. Vă asigur că vor ajunge să se confrunte cu situații - dacă nu în această lume, atunci cu siguranță în cealaltă - în care cei care roiesc acum în jurul lor, tămâindu-le, vor fugi de ele, îngrozite.

Dezamăgirea, deşi aparent târzie, va veni cu certitudine, iar celor nevrednici li se va părea că a venit mult prea devreme. De aceea, păstrați-vă gândurile pure! Cultivați demnitatea umană sub forma flăcării pure a iubirii, a toleranței şi respectului, şi vă veți bucura chiar aici, pe pământ (deşi neînțeleşi de semenii voştri), de bucuriile cerului, care în lumea voastră par trecătoare, dar care vor deveni permanente în interiorul şi în jurul vostru.

Vedeți voi, copiii Mei, dacă nu aş fi ştiut ce vă aşteaptă de-a lungul acestei călătorii terestre pe care sunteți nevoiți să o faceți, nu aş fi insistat atât de mult asupra acestei demnități umane. Atunci

când observă însă simptomele bolii, un medic bun ştie ce remedii profilactice să ofere, pentru a preveni declanşarea propriu-zisă a bolii. Dacă boala se declanşează totuşi, el ştie cum să o trateze.

Acelaşi principiu îl aplic şi Eu. Nenorocirile vor începe în curând să apară pe pământ, revărsându-se una după alta asupra voastră. Procesul fermentației şi al separării se va apropia astfel de sfârşit. Aerul spiritual al globului vostru pământesc (la fel ca şi atmosfera materială, de altfel) este plin de vapori otrăvitori. Va fi necesară o descărcare electrică, şi tocmai de aceea vă dau atâtea sfaturi.

Veniți către Mine! Nu mai încălcați demnitatea cu care v-am înzestrat! Numai în acest fel veți putea face față furtunilor ce vor veni. Această demnitate spirituală are puterea de a vă ridica deasupra vieții obişnuite, vă ajută să vedeți nenorocirile de zi cu zi într-o lumină diferită şi vă umple inima cu credința în Tatăl ceresc, care este nevoit la ora actuală să permită asemenea orori tocmai pentru că umanitatea şi-a pierdut cu mult timp în urmă demnitatea cu care a înzestrat-o, în speranța de a obține prin suferință ceea ce nu a fost posibil să obțină prin bunătate.

Demnitatea omului, sinonimă cu conştientizarea gândului că: „Nu aparțin acestei lumi, ci alteia, mai bună şi eternă”, îl înalță pe om, chiar dacă acesta este nevoit să sufere din cauza diferitelor adversități, ridicându-l cu mult deasupra acestei lumi terestre, la fel ca un om care stă pe culmea unui munte înalt, privind detaşat la tumultul care se desfăşoară la bază, bucurându-se de viziunea sa splendidă, panoramică, şi gândindu-se:

„O, de ce sunt oamenii atât de orbi?! Acolo jos, scufundați în mlaştina pasiunilor lor inferioare, ei uită ceea ce este esențial de dragul lucrurilor lumeşti, uitând cine ar trebui să fie. O, dacă ar avea curajul să vină aici, sus, alături de mine, cât de stupide li s-ar părea toate aceste lucruri cărora acum le acordă o importanță atât de mare! Cât de cumplit li s-ar părea gândul că au obținut toate posesiunile pe care le prețuiesc atât de mult cu prețul demnității lor de oameni!”

În acest fel vor gândi toți cei care vor renunța la mirajul pasiunilor inferioare şi îşi vor redobândi demnitatea spirituală. Aşa trebuie să gândiți şi voi, cei cărora le-am adresat atât de multe explicații şi asupra cărora am revărsat atâta grație, în speranța că vă veți regăsi din nou demnitatea cu care v-am înzestrat, făcând toate eforturile pentru a redeveni demni de sublimul titlu pe care vi l-am adresat de atâtea ori, acela de „copiii Mei dragi”.

Acest apelativ părintesc nu se adresează decât celor care îşi păstrează demnitatea de oameni, căci numai prin intermediul său vor putea atinge ei statutul pe care l-am predestinat primului om creat, dar pe care acesta nu a reuşit să-l atingă.

De aceea, „vegheați şi rugați-vă, ca să nu cădeți pradă tentației”, aşa cum le-am spus odată discipolilor Mei. La acea vreme ştiam foarte bine de ce le spun acest lucru; şi iată, astăzi vă spun din nou aceleaşi cuvinte. Vegheați şi rugați-vă, şi aveți grijă să nu vă coborâți niciodată sub pragul demnității de oameni. Rămâneți întotdeauna credincioşi ideii asupra căreia am insistat atât de mult astăzi (şi cu alte ocazii), potrivit căreia demnitatea umană nu poate fi atinsă, consolidată şi păstrată, decât prin noblețe sufletească. Fără această virtute, lecturile textelor sacre şi rugăciunile nu au nici o valoare! Faceți tot ce vă stă în puteri pentru a pătrunde în lumea de dincolo cu o formă spiritual-psihică strălucitoare. Este mai bine să vă pregătiți încă din această lume pentru acest trup spiritual, decât să încercați să-l obțineți numai acolo. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți în această lume este să vă păstrați „demnitatea umană”, care se va transforma acolo într-o „demnitate a spiritului”, octava superioară a primeia, care nu poate fi atinsă însă decât dacă cea dintâi a fost deja realizată.

Eu vă pregătesc pentru a atinge în această viață atât de scurtă ceea ce în lumea de dincolo este mult mai dificil de atins. De aceea, ascultați cuvintele Mele, care vin de la Tatăl vostru, care nu doreşte altceva decât să vă ajute să deveniți demni de El. Nu veți putea dobândi însă această demnitate decât dacă veți începe prin a deveni demni de voi înşivă.

V-am adresat aceste cuvinte vouă şi tuturor celor care sunt însetați de adevăr, care încearcă să regăsească ceea ce au pierdut cândva, conştient sau inconştient, şi anume propria lor demnitate, singura ancoră de care se pot folosi în viață, în mijlocul conflictelor şi al privațiunilor de tot felul. Vorbesc de ancora credinței, a iubirii şi a speranței! Amin.

Capitolul 21

Rugăciunea „Tatăl nostru”

(11 noiembrie 1872)

Mii de oameni rostesc zilnic această rugăciune, chiar şi de mai multe ori pe zi, fără să înțeleagă practic nimic din ceea ce am dorit să spun atunci când le-am transmis-o discipolilor Mei.

Nici chiar voi, care sunteți mai bine informați decât alții şi care ați primit în mai multe rânduri informații legate de această rugăciune direct de la Mine, nu înțelegeți semnificația ei cea mai profundă şi cea mai pură, şi nu vă rugați privindu-Mă în față, ci o rostiți în pripă, la fel ca orice altă rugăciune.

De aceea, Mi-am propus să vă explic din nou această rugăciune, trimițând şi pe această cale lumina Mea către inimile voastre, în speranța că vă voi clarifica minunile lumii Mele spirituale dintr-o nouă perspectivă. Veți înțelege astfel semnificația ei, potrivit căreia Dumnezeu însuşi, Creatorul şi Tatăl vostru preaplin de iubire, v-a învățat această rugăciune pentru a vă descrie în puține cuvinte întreaga lume spirituală, astfel încât să puteți intra cu uşurință în comuniune cu Mine. Mai mult, această rugăciune adresată Mie include sintetic toate cerințele materiale şi spirituale de care aveți nevoie, tot ceea ce merită să-Mi cereți vreodată, aşa cum un copil se adresează Tatălui său.

Vă voi explica aşadar această rugăciune pe care v-am revelat-o în timpul întrupării Mele terestre, cuvânt cu cuvânt, frază cu frază, dezvăluindu-vă semnificațiile ei cele mai profunde, în dorința de a vă îmbogăți cu o comoară spirituală neprețuită.

Dacă veți ține cont de circumstanțele în care le-am revelat această rugăciune discipolilor Mei, veți înțelege că - spre deosebire de toate practicile religioase - Eu le-am arătat contemporanilor Mei încă din primele cuvinte ale rugăciunii cât de puțin înțeleg din cărțile lor religioase, pe care sunt incapabili să le interpreteze din punct de vedere spiritual. Deşi evreilor le era interzis să ia numele Dumnezeului lor în deşert, deşi îl priveau ca pe un Dumnezeu al răzbunării şi al mâniei, implorându-L de multe ori să răspundă unor cereri similare din partea lor, temându-se mai degrabă decât având încredere în El, Eu i-am învățat să îşi înceapă orice rugăciune cu aceste două cuvinte: „Tatăl nostru”, pentru a restabili astfel puntea de legătură între Dumnezeul şi Creatorul lor, pe de o parte, şi umanitate pe de altă parte, transformând astfel judecătorul sever într-un Părinte plin de iubire.

Acest titlu dă sensul întregii rugăciuni, căci numai un copil îşi poate implora Tatăl aşa cum i-am învățat Eu pe discipolii Mei. Totuşi, nimeni nu avea dreptul la acea vreme să-i ceară lui Dumnezeu lucruri triviale (conform preceptelor epocii), căci oamenii şi-l imaginau încă pe Dumnezeu ca fiind inaccesibil, situat undeva în spațiul cosmic, mult dincolo de stele.

Cuvântul „Tatăl”, dar încă şi mai semnificativ, pronumele „nostru” - aveau menirea să-l readucă pe acest Dumnezeu îndepărtat în viața omului de rând, permițându-i omului la fel ca unui copil dependent, să-şi îmbrățişeze plin de iubire Tatăl, Creatorul său, lucru de neconceput în toate religiile vremii, inclusiv în cele păgâne!

În acest fel, rugăciunea începe din start cu un impuls puternic, care înaltă şi smereşte deopotrivă inima, scufundând-o în cea mai profundă pietate. Nimic nu ar fi putut trezi în inimă un imbold atât de puternic decât acest apelativ atât de blând: „Tată”, „Tatăl meu”, sau, având în vedere că principalul mesaj al rugăciunii este legat de iubirea de aproape: „Tatăl nostru”. Această expresie este suficientă pentru a trezi încrederea în Cel căruia i te rogi, credința că El îți va asculta rugăciunea, la fel cum procedează un Părinte cu copilul său, dăruindu-i tot ce este mai bun pentru bunăstarea lui materială şi spirituală!

Următoarea frază este: „Care eşti în ceruri”. Aceste cuvinte au o dublă semnificație: mai întâi, dacă ai un Tată în ceruri, adică în acel sălaş al spiritelor pure şi al beatitudinii infinite, rezultă de la

sine că ai coborât de acolo, iar dacă te vei dovedi demn, vei avea cândva din nou acces lângă Cel care îți permite să-L numeşti „Tată”.

Cea de-a doua semnificație se referă la omniprezența şi omnipotența evidentă a Tatălui „din ceruri”, fără de care cererea voastră ar fi în zadar: Tatăl nu v-ar putea auzi sau nu v-ar putea-o îndeplini.

Mai mult, dacă Tatăl se află în ceruri, rezultă că El este o Ființă spirituală, care trebuie abordată ca atare, într-o stare de abandonare deplină, dată fiind măreția Lui şi nimicnicia voastră. Acest lucru rezultă şi din analizarea frazei care urmează, şi anume: „Sfințit fie Numele Tău!” Numai cei care înțeleg primele cuvinte în sensul lor cel mai profund pot realiza ce înseamnă aceste cuvinte: „Sfințit fie numele Tău!”

Spre deosebire de un părinte fizic, Tatăl ceresc, Spiritul pur, nu poate fi decât slăvit atunci când este invocat. Numele Ființei Supreme nu poate fi luat în deşert, şi în nici un caz nu trebuie invocat pentru lucruri mărunte, lumeşti, căci acest Creator, care v-a permis să vă adresați lui numindu-L Tată, este prea sublim, iar voi, copiii Lui, ocupați un loc mult prea important în jocul creației, în rândul ființelor gânditoare, pentru a-i invoca Numele, şi implicit pe El însuşi, Tatăl şi Dumnezeul vostru, pentru motive minore. Numai dacă veți înțelege plenar poziția acestui Tată situat în ceruri - sălaşul etern al preafericiții, şi numai acționând în consecință, veți putea continua cu fraza următoare: „Vie împărăția Ta!” Numai atunci veți fi demni de această împărăție a lui Dumnezeu, de acest paradis al sufletelor, coborând în inima voastră pentru a simți acolo, la o scară mică, ceea ce vi s-a pregătit la scară mare şi ceea ce veți primi cândva.

Numai după împlinirea primelor fraze devine omul apt să fie admis în împărăția acelor spirite care îl recunosc pe Creatorul universului ca fiind unicul lor Dumnezeu şi Părinte preaplin de iubire.

Pentru ca această împărăție să devină permanentă pe pământ, este necesară îndeplinirea legilor divine, adică a voinței acestei Ființe supreme, pe care voi o numiți Tată. Lucrul acesta este afirmat în fraza următoare: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ”. Abia când oamenii vor începe să recunoască şi să prețuiască moştenirea lor spirituală, când vor respecta legea iubirii de Dumnezeu şi cea a iubirii pentru semenii lor, va fi posibilă coborârea împărăția lui Dumnezeu pe pământ şi transformarea acestuia într-un nou Paradis, la fel ca acela în care s-au născut cândva. Abia când aceste două legi vor fi împlinite pe pământ, aşa cum sunt în ceruri, pe planeta voastră va domni pacea şi fericirea eternă.

Încercând să-Mi fac discipolii să înțeleagă cum poate fi îmbunătățită viața pe pământ, le-am spus - în această manieră spirituală - că deşi viața beatifică, paradisiacă, nu poate fi atinsă cu uşurință nicăieri, această fericire pură a lucidității şi păcii poate fi totuşi atinsă de oameni în inimile lor. Ei vor avea astfel o demonstrație la scară mică a ceea ce li se pregăteşte pentru viitor, atunci când vor intra în sferele superioare ale creației.

Această rugăciune are puterea de a induce, chiar şi numai pentru câteva momente, o stare de alinare şi de pace, care dăruieşte sufletului putere şi capacitatea de a îndura încercările viitoare pe calea către adevăr.

Pentru ca această stare de elevare spirituală în care sufletul se înalță către Părintele tuturor ființelor să nu poată fi tulburată de abuzuri lumeşti, pentru ca acțiunile voastre pe pământ să aducă fructe de care să vă bucurați împreună cu alții, astfel încât să nu fiți nevoiți să vă ridicați tot timpul ochii înlăcrimați către El, cerându-i ajutorul pentru o mie de probleme cu care vă confruntați, cererea spirituală anterioară este completată cu una materială: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi!” Numai cel care are zilnic pe masă pâinea necesară îşi poate îndeplini obligațiile lumeşti, ajutându-şi totodată şi semenii.

I-am învățat pe discipolii Mei să se roage astfel deoarece starea de conştiință spirituală nu este plenar posibilă decât dacă trupul - această punte absolut necesară între lumea materială şi cea de dincolo - nu suferă din cauza unor dificultăți.

Evident, după ridicarea Mea la cer, discipolii Mei au fost forțați uneori să postească şi au fost lipsiți de multe din lucrurile care le erau necesare. Am formulat totuşi în acest fel rugăciunea pentru

ca toți oamenii să ştie că îmi pot adresa şi cereri lumeşti, şi că apropierea de Mine nu presupune numai solicitarea mântuirii spirituale.

În forma pe care v-am oferit-o, rugăciunea se referă la întregul pelerinaj al vieții umane, inclusiv la cele Zece Porunci şi la cele două legi fundamentale pe care le-am dat Eu: iubirea de Dumnezeu şi iubirea de aproape.

Ea şi-a propus să fie pragmatică, să se potrivească tuturor circumstanțelor vieții şi să le ofere oamenilor aflați în cele mai diverse situații alinarea dorită, pe care numai Dumnezeu, Tatăl ceresc preaplin de iubire o poate oferi, evident, dacă aceştia se roagă plini de ardoare şi cu înțelegerea spirituală necesară. Urmează apoi o nouă frază: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre", care reprezintă recunoaşterea deschisă a faptului că oamenii încalcă uneori legile lui Dumnezeu, rătăcindu-se sau păcătuind, dar în calitate de ființe umane, şi nu de copii ai Tatălui ceresc.

Solicitarea iertării păcatelor presupune o recunoaştere a propriei slăbiciuni. Ea arată că ființa umană care se roagă, sau copilul care îi cere ceva Tatălui ceresc, îşi recunoaşte slăbiciunea şi capacitatea de a greşi, de multe ori împotriva voinței sale. Într-adevăr, deşi oamenii doresc uneori să se opună anumitor acțiuni greşite, pasiunile lor sau lumea exterioară se dovedesc prea puternice pentru ei, astfel încât în pofida intențiilor lor bune copiii greşesc, devenind astfel nedemni de Tatăl lor ceresc.

Cuprinşi de remuşcări, copiii trebuie să se arunce la picioarele Tatălui lor spiritual, să-şi mărturisească păcatul în fața Lui şi să-i facă promisiunea fermă că îşi vor corecta comportamentul, lucru atestat inclusiv de fraza următoare: „Precum şi noi iertăm păcatele celor care au greşit față de noi!"

În acest fel veți afirma intenția voastră de a-L imita pe Tatăl ceresc, chiar dacă la o scară mai mică, acționând în maniera divină, prin iertare şi iubire, nu prin ură şi răzbunare, şi devenind astfel demni de Tatăl vostru spiritual. Această frază a avut o semnificație cu totul deosebită în acele timpuri în care principalul dicton acceptat era: „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte", în care răzbunarea era permisă şi chiar considerată un atribut divin al lui Iehova!

Vedeți aşadar că această rugăciune nu ignoră pasiunile umane. Ea vorbeşte de stările exaltate, dar şi de pasiunile umane, având puterea de a transforma omul rătăcitor prin această lume într-un cetățean al cosmosului, cu condiția să rostească plin de aspirație aceste câteva cuvinte, rostite cândva de gura Mea.

Totuşi, pentru ca această intenție fermă să nu cadă pradă eşecului, rugăciunea precizează în următoarea frază principala cauză care seduce şi forțează omul să acționeze împotriva voinței divine. Este vorba de circumstanțele în care trăieşte acesta şi de lanțul cauzalităților care creează în jurul lui diferite tentații, pe care omul nu reuşeşte întotdeauna să le stăpânească.

Deşi aceste tentații sunt o necesitate în lumea exterioară, căci fără conflict nu ar fi posibilă întărirea credinței în Mine, omul îşi recunoaşte astfel slăbiciunea inerentă naturii sale duale, alcătuită dintr-un suflet şi un spirit, afirmând că nu reuşeşte întotdeauna să se controleze: „Şi nu ne lăsa să fim duşi în ispită", care, într-o traducere spirituală, înseamnă: „O, Tată, ai milă de copilul tău slab şi ajută-l, chiar dacă, în pofida voinței sale, cade atât de des pradă tentațiilor din lumea exterioară".

În această recunoaştere sinceră a propriei slăbiciuni stă întreaga forță a acestei rugăciuni adresate Celui Atotputernic, care admite să fie numit Tată şi care încearcă să educe ființele umane pentru ca ele să poată deveni copiii Lui.

Atât timp cât în inima celui care se roagă domneşte încă mândria sau convingerea în propria sa putere, cererea sa nu poate ajunge cu adevărat la Mine. Ceea ce am spus cândva rămâne valabil şi astăzi: „Chiar dacă ați făcut tot ce vă stătea în puteri ca oameni, tot rămâneți nişte servitori leneşi".

Indiferent de circumstanțele în care se găseşte sau de dificultățile cu care trebuie să lupte, omul trebuie să fie întotdeauna conştient de faptul că el nu face aproape nimic, şi că Eu sunt cel care face aproape totul.

Numai în acest fel poate creşte încrederea lui în Mine, redobândindu-şi starea de pace chiar şi în mijlocul luptei. Numai cel care se aruncă plin de smerenie la picioarele Mele, strigând: „Doamne,

cine sunt eu ca, să-ți aminteşti de mine?”, numai atunci când îşi mărturiseşte slăbiciunea şi incapacitatea de a atinge singur marele scop spiritual va înțelege el valoarea grației pe care o revarsă asupra lui Tatăl ceresc şi imensa diferență dintre aceasta şi ajutorul ocazional primit din partea semenilor săi!

Numai în acest fel, prin recunoaşterea propriei incapacități şi prin abandonarea deplină în fața voinței Tatălui etern şi neschimbător, poate fi înțeleasă fraza de final a rugăciunii: „întrucât am înțeles că fără Tatăl din ceruri nu reprezint nimic, îl las pe El să mă ferească de tot ceea ce este rău”, sau, după cum afirmă rugăciunea: „Şi ne izbăveşte de cel rău”.

Acesta este procesul mântuirii, adică al iertării greşelii comise în mod voit sau împotriva voinței, astfel încât omul să poată deveni progresiv fiul Tatălui ceresc.

De aceea, rugăciunea se încheie cu fraza: „Fereşte-ne de toate pericolele care ne pot ieşi în cale”... şi care ne-ar putea întârzia progresul pe cale, în loc să ni-l grăbească. „Iartă greşelile noastre trecute şi fereşte-ne de eventualele pericole viitoare”.

Numai astfel îşi poate găsi omul liniştea şi pacea prin rugăciune, care îi explică în numai câteva cuvinte care este poziția lui ca om şi copil al lui Dumnezeu, arătându-i că fiind situat între două lumi, cea materială şi cea spirituală, trebuie să urmeze întru totul voința divină, dacă doreşte să fie demn de numele de Părinte cu care i se adresează Creatorului său şi al întregului univers.

De aceea, rugăciunea începe cu apelativul „Tată” şi se încheie cu o cerere adresată aceluiaşi Dumnezeu, care nu l-ar putea feri pe om de pericole, nu l-ar ierta şi nu şi-ar revărsa grația asupra lui dacă nu i-ar fi un autentic Tată!

Aşadar, copiii Mei, adresați-Mi această rugăciune, iar atunci când o faceți, nu vă gândiți numai la voi, ci îmbrățişați întreaga umanitate, spunând: „Tatăl nostru”, căci în epoca voastră, mai mult ca oricând înainte, oamenii nu mai sunt decât o ceată de copii rătăciți. Apatici şi lipsiți de motivație, se grăbesc cu toții să-şi întâmpine sfârşitul. Cei mai mulți dintre ei uită de Tatăl ceresc sau chiar îl resping, fără să-i intereseze faptul că El îi aşteaptă în continuare în ceruri, pentru a-i îmbrățişa pe toți cu brațele Sale pline de iubire.

Rugați-vă Lui, Părintele tuturor ființelor create, să îi ierte pe toți cei care îi iau în deşert Numele, în loc să-L slăvească. Rugați-vă ca împărăția păcii şi a fericirii eterne - sălaşul etern al lui Dumnezeu sau cerul - să coboare asupra voastră, şi ca omul să nu se mai lupte cu semenii săi, într-o continuă ură şi discordie, ci să practice în cuvintele şi acțiunile sale iubirea pentru frații săi, în sensul ei cel mai înalt, căci numai astfel va putea redeveni acest pământ un paradis, când voința Tatălui ceresc va fi din nou împlinită pe el.

Rugați-vă ca oamenii de pe pământ să beneficieze de pâinea cea de toate zilele, ca să binecuvânteze soarele care răsare şi să nu blesteme începutul unei noi zile de suferințe.

Rostiți rugăciunea „Tatăl nostru”, iar păcatele voastre vor fi iertate, direct proporțional cu capacitatea voastră de a-i ierta pe alții. Tentațiile cu care vă veți confrunta vor fi mai puține, căci, întăriți întru credință, veți putea lupta mai uşor cu ele, şi veți fi izbăviți de cel rău, căci veți redeveni puri. „Pentru cel pur, totul este pur”. Chiar dacă la început veți mai ezita şi veți mai cădea încă, pe măsură ce credința voastră în Mine se va întări, pericolele se vor diminua, căci îşi vor pierde puterea de seducție a tentației.

Rostiți rugăciunea Mea, pe care, acum aproape 2.000 de ani, am dăruit-o discipolilor şi copiilor Mei de atunci, şi pe care v-o dăruiesc din nou vouă, copiilor Mei de astăzi!

Urmăriți să realizați frumusețea sublimă a cuvintelor Mele şi încercați să înțelegeți că atunci când Dumnezeu vă învață personal cum să vă rugați, cuvintele pe care vi le indică sunt pline de adevăr şi pot conferi o fericire infinită celor care, aşa cum spuneam cândva, Mă adoră întru spirit şi adevăr Începutul acestei rugăciuni conține cele mai înalte adevăruri spirituale, fiind legat apoi de adevărul lumesc. La început, conştienți de descendența voastră divină, vă adresați Tatălui din ceruri, fără a uita însă de slăbiciunile şi de defectele inerente naturii umane, lucru demonstrat de cea de a doua parte a rugăciunii, în care vă închinați plini de devoțiune în fața Creatorului infinit, Tatăl vostru,

implorându-L să vă ajute să nu uitați, prinşi în mirajul pasiunilor senzoriale, de descendența voastră spirituală.

Astfel trebuie să rostiți Rugăciunea Domnului, iar Tatăl va revărsa asupra voastră, copiii Lui, iubirea Sa infinită, cu condiția să doriți şi voi să practicați, aşa cum o face El, iubirea şi iertarea în viața voastră terestră, şi nu pedeapsa, răzbunarea şi mânia. Reamintindu-vă prin rugăciune, cu inima plină de emoție, de grația Tatălui ceresc, de iubirea şi puterea Lui infinită, vă veți apropia de El şi veți putea conta pe omnipotența Lui pentru a vă proteja de propriile voastre slăbiciuni! Amin.

Capitolul 22

Lumea gândurilor

(25 noiembrie 1872)

V-am povestit multe despre creația Mea, v-am lăsat să aruncați o privire asupra secretelor cele mai profunde ale naturii Mele spirituale, v-am revelat interacțiunea dintre spirit şi materie şi v-am explicat importanța şi necesitatea marilor sori centrali, dar şi a celor mai infime infuzoare. V-am arătat corelațiile care există între lucruri şi lanțul pe care îl alcătuiesc ele, începând cu Mine şi până la cel mai mic dintre atomi. Explicația fundamentală a acestor lucruri vă lipseşte însă. Este vorba de temelia şi piatra unghiulară a creației Mele, a Mea şi a voastră. Această piatră unghiulară, primul motor care a pus în mişcare creația, care continuă să o susțină şi la ora actuală şi o va susține întotdeauna, Prima Cauză a tuturor lucrurilor - este gândul, din care s-au născut toate celelalte corelații. De aceea, Mi-am propus să vă prezint acum, ca într-o mare panoramă, lumea gândurilor, a principiilor spirituale pure, pentru a vă face o idee strict spirituală asupra creației, asupra tuturor lucrurilor care au existat şi care vor exista.

Fără un gând primar, nici lumea spirituală nici cea materială nu s-ar fi născut vreodată, într-adevăr, dacă aş dori să vă arăt esența Mea spirituală, ar trebui să o fac în contextul infinității, căci gândul care Mă caracterizează pe Mine nu este limitat de timp, spațiu şi forță.

Dacă v-ați putea proiecta înapoi în timpurile primordiale, în care stelele nu străluceau încă pe firmamentul ceresc, în care sorii nu se învârteau unii în jurul celorlalți, căci nici măcar lumea spiritelor nu fusese creată încă, singurul lucru care exista şi strălucea eram Eu, sau gândul Meu unic.

În jurul Meu totul era scufundat în întuneric, lipsit de viață şi rigid. Numai Eu eram viu. Fiind un Gând viu, etern, Eu străluceam singur în totalitatea creației, sau altfel spus, Eu singur eram conştient că exist, ca gând viu şi lumină a vieții.

Vedeți voi, în acele timpuri primordiale nu exista decât o singură Ființă, un Gând unic în eterul infinit, toate celelalte elemente fiind adormite şi găsindu-şi expresia prin centrul lor lăuntric, Eu însumi.

Eu singur ştiam că sunt şi că trăiesc. Dacă doriți să înțelegeți mai bine această stare, comparați-o cu a voastră, care sunteți o unitate în ansamblul creației, conştienți de faptul că existați şi că trăiți.

Voi spuneți: „Eu sunt”, dar - simultan - în interiorul vostru au loc mii de alte procese de nu sunteți conştienți. Voi strigați: „Eu sunt!”, dar Sinele vostru se raportează mai degrabă la veşmântul spiritual al sufletului vostru, care se extinde până la ultimele capilare şi terminații nervoase ale pielii trupului vostru, de care nu sunteți conştienți.

La fel eram cândva şi Eu însumi. Trăiam, iar Ființa Mea includea întregul eter infinit, neavând nevoie decât de un stimul interior pentru a declanşa tot acest du-te-vino, toată această activitate exterioară care nu se sfârşeşte niciodată şi care reprezintă aspectul Meu exterior (sau universul).

Se poate spune astfel că gândul a precedat acțiunea, creând mai întâi de toate lumea spirituală, din care s-a născut mai apoi universul material.

Fără gânduri, centrul ar fi rămas imuabil şi nemişcat, Sinele Meu. Lumea gândurilor este cea care a exteriorizat spiritele din ființa Mea, creând apoi lumea materială, pentru ca acestea să se poată manifesta şi perfecționa.

Trebuie să înțelegeți această lume a gândurilor ca pe o lume abstractă, spirituală, în care gândurile reprezintă primele principii care stimulează, asimilează şi prezervă tot ceea ce există în lumea spirituală invizibilă şi în cea materială vizibilă.

Primul Meu gând, care a dus la crearea lumii şi la împlinirea dorinței Mele de a-Mi vedea conştiința reflectată în spirite şi în ființele vii (relația dintre noi fiind aceea dintre lumină şi reflexia ei) a fost: „Facă-se!" Toate lumile, până la cel din urmă atom, s-au născut din acest gând primordial. Odată cu el, a început procesul de asimilare a elementelor compatibile între ele, mai întâi la nivel spiritual, iar apoi la nivel material. Ceea ce se întâmplă cu corpul vostru, ale cărui funcții afectează până şi ultima celulă, este la fel de valabil şi în cazul Meu:

Gândul primordial „Facă-se!" a avut milioane şi milioane de consecințe, ca rezultat al legii cauzei şi efectului. Pretutindeni, gândul era principiul stimulator (activ), generând un lanț de efecte. Aşa s-a născut marea familie a spiritelor* şi uriaşul univers material, care sunt eterne, la fel ca şi Mine, căci toate s-au născut dintr-un singur gând, susținut de Mine, Creatorul şi Dumnezeul infinit al întregii creații, în mod similar, gândurile Mele creatoare, născute din cel primordial, dar aflate în plin proces de transformare, de evoluție şi de progres, dezvoltându-se unul din altul, în adevărate încrengături infinite - sunt şi ele eterne.

V-am spus toate aceste lucruri pentru a vă face o idee cât de sumară în legătură cu dimensiunea spirituală şi importanța gândului. Un gând spontan, aflat însă într-un proces de evoluție, poate crea mai devreme sau mai târziu un întreg univers de gânduri. Altfel spus, tot ceea ce există nu este altceva decât învelişul vizibil al unei lumi spirituale invizibile a gândurilor.

A trebuit să vă spun toate aceste lucruri, căci voi vă grăbiți întotdeauna să jonglați cu o idee sau alta, fără a medita mai profund asupra semnificației ei profunde, asupra nucleului ei spiritual. Voi vorbiți despre gândire şi despre gânduri într-o manieră atât de lipsită de rațiune, încât este de-a dreptul uimitor cum nişte ființe inteligente, născute dintr-o Ființă spirituală cum sunt Eu, pot avea o concepție atât de superficială despre ceea ce le diferențiază de celelalte ființe din universul material în care trăiesc, stabilind puntea de legătură cu lumea invizibilă de dincolo.

V-am demonstrat aşadar că gândul este elementul esențial care stă la baza întregii creații, după care v-am vorbit despre factorul evolutiv, al transformării spontane, care exercită o influență spirituală asupra materiei care îl înconjoară. Să ne întoarcem acum de la sfera spirituală a creației la o serie de aspecte mai limitate, mai apropiate de voi şi deci mai uşor de înțeles, căci vă influențează direct viața, fiind chiar parte integrantă din viața voastră materială şi spirituală, pe care o creează, o susțin şi o perfecționează.

Doresc să subliniez odată în plus că - la fel cum în spațiul infinit al creației, lumile se nasc şi evoluează având la origine gândul primordial -, învelişul vostru material, această expresie exterioară a omului psihic interior, se naşte şi evoluează în funcție de o lume interioară a gândurilor, care îşi lasă amprenta deopotrivă asupra formei exterioare a corpului şi asupra formei interioare a sufletului.

Este uşor de înțeles astfel că această mare lume a gândurilor reprezintă de fapt chiar lumea spirituală, în funcție de care totul va fi judecat şi clasificat la un moment dat. Dacă în cazul Meu, gândul a fost primul principiu activ, care a stat la baza întregii creații, este evident că şi în cazul vostru (şi al celorlalte ființe vii) lucrurile trebuie să stea la fel: gândurile lor sunt cele care îşi imprimă valoarea asupra acțiunilor şi faptelor care derivă din ele.

Când Eu am emis primul gând în spațiul infinit, generând toate lumile vizibile şi invizibile prin acel „Facă-se!", elementele au început să se structureze în funcție de propria Mea Ființă, întrucât Eu, în calitate de Dumnezeu, sunt infinit, iar în calitate de Ființă sunt iubire pură, combinată cu înțelepciunea perfectă, lumile spirituale şi materiale nu pot fi decât similare Mie. De aceea, toate spiritele au fost create la unison cu iubirea şi cu înțelepciunea Creatorului lor. La început, toate au fost

perfecte, fără păcat, conformându-se întru totul legilor divine create pentru a le susține, ca semn al iubirii Mele pentru ele.

Această perfecțiune care caracterizează întreaga creație, conform principiului corespondenței, fiind derivată din Mine, este valabilă şi în cazul vostru, în calitatea voastră de ființe spirituale.

Înfățişarea voastră este reflectarea fidelă a lumii voastre interioare. Din păcate, voi nu puteți citi pe fața aproapelui vostru amprenta hieroglifică pe care o are imprimată sufletul său. Doar uneori, ochii săi (oglinda sufletului, după cum vă place vouă să spuneți) trădează ceea ce există în interiorul acestuia.

Ştiința pe care un mare apărător al adevărului şi al iubirii (J.C. Lavender, Zurich) a încercat să o creeze, a fizionomiei, nu a avut succesul scontat, deşi ea ar fi fost cu adevărat benefică pentru umanitate, căci lumea în care trăiți ar arăta cu totul altfel dacă toți şi-ar da seama pe loc cu ce fel de oameni au de-a face.

Vă voi oferi Eu câteva explicații în această direcție, ca să înțelegeți cât de perfecte sunt analogiile din ansamblul creației şi cât de permanente sunt legile divine, care se aplică deopotrivă la scară macrocosmică şi la scara voastră, microcosmică.

Am vorbit mai devreme despre felul în care conştiința de a fi viu penetrează întregul suflet uman, şi implicit corpul său fizic natural, la fel cum marele Meu univers este umplut de conştiința Mea, de viața divină, a cărei reflectare este.

Tot ceea ce există în creația Mea se naşte în conformitate cu legile divine şi nu poate manifesta decât ceea ce este sublim şi frumos, căci toate elementele creației se nasc din acelaşi centru, Eu însumi, răspândindu-se apoi până în cele mai îndepărtate spații, oriunde există o lume. Toate tânjesc după acelaşi principiu, căci tot ceea ce este creat reprezintă reflexia şi expresia Mea în diferite imagini. Fără ca voi să controlați neapărat acest proces, lumea gândurilor dinlăuntrul vostru acționează după aceleaşi principii, exercitând o influență mai mare sau mai mică asupra diferitelor organe necesare pentru executarea gândurilor respective. Procesul este mecanic, pielea sau tegumentele exterioare ale diferitelor organe reflectând întocmai (către exterior) ceea ce doreşte să afirme lumea interioară a gândurilor.

Procesul mecanic al vieții poate fi accelerat, încetinit sau chiar blocat prin intermediul gândurilor, în funcție de efectul acestora asupra nervilor, aceştia activează diferitele organe, conform intențiilor omului psihic. Sănătatea, boala sau chiar moartea nu reprezintă rezultatul direct al încetării funcțiilor corporale, ci al aceloraşi gânduri invizibile, capabile să dea naştere unui corp bolnav sau sănătos, unui exterior frumos sau urât, prin activarea nervilor şi accelerarea proceselor metabolice sau de eliminare. Cum cele mai multe dintre pasiuni nu sunt altceva decât consecința unor gânduri alimentate de iubire, este normal ca acestea să lase urme asupra înfățişării umane. Trăsăturile faciale frumoase sau urâte sunt o reflectare a vieții interioare a sufletului.

Vă puteți da seama aşadar câte bucurii şi câte suferințe îşi au originea în această activitate imperceptibilă, şi totuşi neîncetată, a vieții spirituale interioare. Invers, când funcțiile vitale dezechilibrate influențează psihicul, mergând până la scufundarea lui completă în întuneric, omul ajunge să judece lumea exterioară, situația în care se află şi pe el însuşi prin prisma minții sale tulburate, denaturând complet lucrurile, consecințele acestui proces fiind boala, suferința, amorțeala sau chiar moartea prematură.

Toate aceste efecte îşi au originea în lumea gândurilor, care interacționează cu trupul, influențând apoi spiritul. Omul ajunge astfel să tragă noi concluzii, să comită noi acțiuni. Şi cum toate lucrurile sunt legate din perspectiva spirituală, această lume a gândurilor influențează alți oameni, alte familii şi națiuni întregi. Efectele sunt cu deosebire nefaste atunci când liderii politici sunt bolnavi din punct de vedere spiritual, silindu-şi popoarele să sufere din cauza unor gânduri greşite, dar mărunte, fără ca oamenii să înțeleagă de ce trebuie să treacă prin asemenea evenimente nefericite. De regulă, ei ajung să Mă învinovățească pe Mine, care sunt nevoit să intervin, pentru a repara greşelile comise de nişte oameni bolnavi din punct de vedere spiritual şi fizic.

Un gând bun sau rău emanat de o singură persoană este suficient uneori pentru a influența mii şi milioane de persoane, la fel cum o piatră aruncată în apă generează valuri concentrice ce se îndepărtează din ce în ce mai mult de punctul în care a căzut piatra, tulburând liniştea apei şi distrugând locuințele micilor cetățeni ai lacului, incapabili să înțeleagă ce anume a provocat distrugerea locuințelor şi moartea puilor lor.

În mod similar, oceanul gândurilor îşi continuă la nesfârşit fluxul şi refluxul, influențând gândirea tuturor ființelor vii, care intră într-un proces de fermentație, la fel ca bulele ce se ridică de pe fundul unei ape liniştite. Tot ceea ce există gândeşte, simte, se străduieşte să-şi îmbunătățească starea, viața. Tot ceea ce există construieşte, distruge, face eforturi şi încearcă să extragă necunoscutul din cunoscut. De aceea, se poate spune fără a greşi că această imensă lume a gândurilor este în realitate principalul factor al creației Mele. Căci la fel ca şi Mine, această lume este nelimitată, eternă, şi dacă circumstanțele permit acest lucru, infinită.

De aceea, urmăriți să păstrați un control cât mai strict asupra acestei lumi a gândurilor, gândind numai acele lucruri care li se potrivesc copiilor Mei. Nu uitați: gândul este creatorul înfățişării voastre exterioare în această viață şi amprenta voastră în lumea de dincolo. Când veți ajunge acolo, singurul lucru pe care îl veți lua cu voi vor fi rezultatele gândurilor pe care le-ați avut pe pământ. Aici, ele sunt ascunse de voi şi de ceilalți; acolo nu vor mai fi. Înfățişarea exterioară nu este la fel de importantă ca cea interioară, căci este doar o reflectare a ei. În lumea de dincolo, ipocrizia nu mai este posibilă, nici păstrarea secretelor față de alții. Acolo, toate ființele ştiu să citească în mintea celuilalt, şi cunosc implicit valoarea sau lipsa sa de valoare morală.

Această lume a gândurilor - creatoarea spirituală a materiei - este atât de puternică deoarece creează, clădeşte, distruge şi transformă fără încetare, dând naştere unui lanț al cauzalităților. Privită în totalitatea ei, importanța sa este majoră, căci apariția celui mai slab şi mai neajutorat gând este urmată inevitabil (mai devreme său mai târziu, în funcție de circumstanțe) de fapta care corespunde gândului respectiv, care generează consecințe pe care nu le mai suportă numai cel care a emis gândul, ci întreaga lume materială şi spirituală.

Cu greu v-ați putea imagina mai bine infinitatea decât vizualizând-o ca pe o lume a gândurilor. Viteza, imensele distanțe ale spațiului şi intervalele de timp dispar prin comparație cu viteza gândului, cu puterea şi efectele sale, îndeosebi când circumstanțele îi sunt favorabile.

De aceea, copiii Mei, vegheați, şi aveți grijă ca atunci când veți intra în lumea gândurilor să o faceți ca nişte spirite demne de Mine. Ori de câte ori sunteți asaltați de un gând nepermis, alungați-l sau controlați-l cu cea mai mare atenție. Nu uitați că între gând şi acțiune nu există decât o distanță infimă; în schimb, consecințele faptelor apasă greu asupra celor care le-au comis, fiind la originea gândului respectiv.

Nu vă lăsați păcăliți de ideea că: „A fost un simplu gând, care nu a prins viață!" Această concluzie este o simplă amăgire. Aşa cum am mai spus, atunci când circumstanțele devin favorabile, gândul se transformă în acțiune, de consecințele căreia omul nu mai poate scăpa, chiar dacă se căieşte pentru ele. Ele vor rămâne de-a pururi borne pe calea pe care a evoluat omul, de care acesta se va putea bucura, sau dimpotrivă, se va simți ruşinat.

Nu v-am ținut în zadar această prelegere. Tot ceea ce există are în spate o motivație, şi dincolo de toate motivațiile există o Motivație universală. Eu ştiu foarte bine cum gândiți voi şi sunt conştient de greşeala pe care o faceți atât de frecvent, considerând ceea ce este puternic ca fiind slab. Gândul reprezintă o mare putere spirituală, şi nu trebuie să vă jucați cu el.

Eu am datoria să vă clarific toate aceste lucruri, sensibilizându-vă conştiința, căci voi aparțineți de-a pururi regatului Meu spiritual, în timp ce nu faceți decât o scurtă vizită în această lume materială.

Învățați să gândiți independent! Învățați să gândiți logic! Învățați să gândiți moral! Este important să stăpâniți perfect aceste trei modalități de gândire, căci numai astfel veți putea evalua corect situația prezentă şi viitorul, construindu-vă Sinele spiritual şi pregătindu-vă pentru viața care vine. Scufundați în marele ocean al gândurilor' emise de miliarde de ființe, urmăriți să nu pierdeți

niciodată din vedere centrul, omul spiritual. Un gând vă poate binecuvânta sau condamna. El vă arată valoarea interioară, valabilă acum şi de-a pururi.

La ce îți foloseşte dacă oamenii te idolatrizează, dar tu însuți eşti nevoit să te respingi, din cauza slăbiciunii tale? Va veni ziua când îi vei plânge pe idolatri, care trăiesc în amăgire, dar de Sinele tău nu vei scăpa niciodată.

Lumea gândurilor, registrul Sinelui, este manualul care vă însoțeşte pretutindeni, permisul vostru de acces în această lume şi paşaportul pentru eternitate, în el sunt trecute toate semnele distinctive pe care le aveți şi care vor decide cursul viitor pe care îl veți urma.

Evitați din răsputeri să aveți pagini goale în acest registru, căci ele nu arată altceva decât timpul irosit. Evitați de asemenea acele gânduri care v-ar face de ruşine dacă ar fi revelate celor din jur.

Mintea gânditoare este fotografia voastră vie, luată în lumina spiritului. Dacă doriți să puteți fi numiți într-o : bună zi „copiii Mei”, faceți efortul să aveți o fotografie cât mai frumoasă.

Dacă faceți o fotografie în lumina soarelui, aceasta nu ascunde nimic, ci prezintă toate detaliile pe hârtia sensibilă la acest gen de lumină (Hârtia fotografică). În mod similar, lumina Mea spirituală, lumina adevărului, îi arată celui ajuns în lumea de dincolo forma pe care şi-a clădit-o prin gândurile pe care le-a avut pe pământ. Fericit este cel care trece de acest test al gândurilor: cu excepția câtorva neclarități, datorate unor greşeli comise fără intenție, imaginea sa va fi una frumoasă, conformându-se tuturor regulilor perfecțiunii, iubirii şi înțelepciunii - gândurile primordiale din care am construit aceste lumi, inclusiv ființele voastre.

Închei aici capitolul despre lumea gândurilor. Meditați asupra cuvintelor Mele! Timpul, acest consumator universal, vă răpeşte minut după minut. Viața trece ca un vis, iar trezirea vă aşteaptă în lumina eternă a lumii spirituale, unde gândurile - imponderabile în această viață - vor cântări mult mai greu decât vă imaginați pe cântarul valorii morale. Acolo, spiritele nu prețuiesc decât ceea ce este spiritual.

V-am oferit aceste revelații pentru a vă arăta calea ce vă poate elibera de povara materiei. Ați primit revelația acum, când vă aflați încă în mijlocul universului material, tocmai pentru a putea deveni cândva cetățeni ai unei alte lumi, în care ați locuit cândva şi în care trebuie să vă întoarceți. La început, ați locuit acolo în calitate de manifestări ale ideilor Mele creatoare, în viitor, vă veți întoarce ca ființe umane purificate din punct de vedere spiritual, devenind astfel mai apropiate de Mine şi de spiritele Mele! Amin. (* Vezi: http://www.scribd.com/doc/5880817/CINE-ESTE-DUMNEZEU-Explicat-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde- n.r.)

Capitolul 23

Viața spiritelor şi viața cosmică

(24 februarie 1873)

Mai devreme, v-am vorbit în câteva cuvinte, în capitolele „Lumea gândurilor” şi „Despre viață”, de varietatea unghiurilor din care poate fi privită viața spirituală şi de felul în care trebuie înțeleasă ea, ca să vă faceți o idee despre creația şi despre puterea Mea.

În cele câteva cuvinte pe care le-am adresat raționalistului limitat, v-am sfătuit să studiați natura Mea în toată vastitatea ei. Căci un Creator atotputernic poate fi mai uşor înțeles prin studierea marilor Sale lucrări, deşi un investigator adevărat va descoperi aceeaşi măreție şi în cel mai mic dintre infuzoare.

Am dorit să încep cu aceste explicații pentru a vă da un nou impuls, acela de a sta tot timpul cu ochii şi cu urechile spirituale deschise, pentru a putea percepe astfel influxul de lumină spirituală şi

tonul vocii cosmice, care proclamă - prin tot ceea ce este creat - marele imn al iubirii şi al compasiunii eterne, pe care Tatăl le manifestă în permanență.

Atunci când v-am vorbit despre „Timp”, v-am explicat ce înseamnă acesta şi cum trebuie folosit el, iar în capitolul „Demnitatea umană” v-am spus ce trebuie şi ce nu trebuie să faceți pentru a deveni copiii Mei, după chipul şi asemănarea Mea, şi cum trebuie să acționați pentru a fi demni de această imagine, în capitolul „Lumea gândurilor” v-am explicat că fiecare faptă va fi cântărită şi judecată cândva, în funcție de originea sa, respectiv ideea care a stat la baza ei. Continui în acest capitol şirul marilor idei creatoare, cu scopul de a vă explica şi mai amănunțit felul în care funcționează creația Mea şi scopul care se ascunde în spatele ei. Dorința Mea este să învățați să vedeți şi să recunoaşteți chiar în mijlocul haosului exterior şi al pasiunilor dezlănțuite faptul că în spatele lumii material-fizice se ascunde întotdeauna Spiritul, voința Mea, marea susținătoare a întregii creații, care a permis naşterea ei, o susține o vreme, după care o conduce către un scop superior, prin schimbarea formei sale exterioare.

În „Lumea gândurilor” am afirmat că gândul, principiul activ, este superior oricărui principiu material, stând practic la baza tuturor lucrurilor care există. Voi dezvolta în continuare această idee, căci doresc să înțelegeți că această creație este un produs spiritual, care trebuie contemplat cu ochiul spiritual. Nu voi înceta să vă repet că sunteți spirite, şi numai în această calitate veți putea înțelege cândva pe deplin creația Mea, durata ei, pe Mine însumi şi pe voi înşivă. Dacă nu veți reuşi acest lucru, veți rămâne orbi în mijlocul unui ocean de lumină, surzi în mijlocul marii simfonii cosmice, incapabili să auziți muzica sferelor şi muzica cosmică.

Vă voi conduce aşadar într-o călătorie spirituală, într-o lume a spiritelor în care nu există nici un atom de materie, în speranța că veți recunoaşte astfel cine este Acela care a creat lumea care vă înconjoară, de ce a creat El această lume şi de ce v-a înzestrat pe voi (la fel ca şi pe celelalte ființe inteligente, pe fiecare după capacitatea ei), cu instrumentele necesare pentru a-L cunoaşte şi înțelege pe El, Creatorul şi Domnul atotputernic, dar şi Tatăl care vă va iubi de-a pururi.

Vedeți voi, această lume, atât cea spirituală cât şi cea materială, care nu reprezintă altceva decât un înveliş grosier al primeia, a fost creată cu scopul de a exprima într-o formă vizibilă ceva ce a existat dintotdeauna şi va continua să existe de-a pururi în lumea spiritelor, deşi într-o formă invizibilă pentru ființele materiale. Este vorba de principiul primordial, din care s-a născut întreaga frumusețe, adevărul şi bunătatea. Este vorba de expresia Mea şi a atributelor Mele.

Această lume materială vizibilă, un simplu înveliş al lumii spirituale, nu are alt scop decât acela de a conduce toate ființele întrupate, de la cele mai mici infuzoare şi până la marii sori centrali, pe un nivel spiritual superior, prin intermediul materiei. Materia joacă un rol esențial în acest proces de perfecționare de sine, dar principiul care o determină să joace acest rol este scânteia spirituală din interiorul ei, singura care va rămâne în cele din urmă, când materia va fi întru totul purificată şi spiritualizată, ca un principiu permanent, imposibil de distrus şi etern, capabil să-L reflecte pe Cel care l-a creat. Dumnezeu fiind etern, este evident că El nu putea crea ceva efemer, ci numai ceva la fel de etern ca şi El.

Copiii Mei! Ridicați-vă deasupra materiei şi contemplați întreaga creație ca pe un produs spiritual. Numai astfel veți putea înțelege, prin intermediul ochiului spiritual, ce sunt viața materială şi cea spirituală. Viața spirituală este impulsul etern care animă spiritul întemnițat în materie, în timp ce viața materială reprezintă totalitatea transformărilor pe care acest impuls le generează în lumea materială vizibilă, cum ar fi naşterea, existența şi moartea.

Infinitatea nu conține altceva decât ființe spirituale, căci infinitatea sunt chiar Eu, la fel cum trupul vostru reprezintă forma vizibilă a sufletului vostru.

Toate principiile spirituale din spațiul infinit urmează calea progresului, toate au un scop, o menire. Unele trebuie legate de materie, altele eliberate, urmând cicluri alternative materie-spirit, cu scopul de a deveni conştiente de spiritualitatea lor.

Aşa s-a născut lumea prezentă şi aşa se vor naşte noile lumi din cele vechi, care au murit şi s-au descompus, pentru ca infinitatea să devină un concept comprehensibil inclusiv pentru ființele finite.

Aşa cum cea mai mică particulă spirituală, întemnițată în piatra dură şi manifestându-şi viața prin intermediul materiei, sileşte piatra să între într-un proces de transformare, de disoluție, pentru ca ea să poată atinge un nivel spiritual diferit, superior, la fel se petrec lucrurile şi cu sistemele cosmice, cu spațiile imense, şi în cele din urmă, cu întregul univers vizibil. Principiul mişcării şi al transformării este „viața”, pretutindeni aceeaşi, înscriind pe orbita evoluției cel mai mic vierme, dar şi cel mai mare sistem solar, sau spiritul angelic îmbrăcat încă într-un înveliş material, determinându-i să progreseze şi să treacă pe nivele superioare de conştiință, de beatitudine şi de fericire.

Corpul vostru nu are alt scop decât acela de a vă asista pe calea spiritualizării sufletului, dacă este folosit corect şi silit să comită numai acțiuni demne de o ființă umană, în mod similar, cel mai mare dintre sorii centrali şi chiar întregul om universal-cosmic trebuie să comită anumite acțiuni, ce nu pot fi calculate în termeni temporali, dar care au ca menire eliberarea principiului spiritual interior, pentru ca acesta să poată atinge nivele superioare de conştiință.

În capitolul „Lumea gândurilor” v-am explicat mecanismul prin care funcționează întreaga sferă spirituală, care reprezintă temelia celei material-vizibile. În acest capitol doresc să vă ajut să înțelegeți principiul vieții spirituale, care sileşte materia să se spiritualizeze, motiv pentru care devine vizibilă în ochii voştri sub forma vieții materiale.

Acest impuls către evoluție nu încetează nici o clipă, la fel ca şi marele flux al timpului sau ca şi viața lumii gândurilor. Naşterea, existența temporară şi moartea, acestea sunt cele trei dovezi vizibile ale agitației continue din lumea spirituală, care nu are alt scop decât progresul către noi şi noi nivele superioare de conştiință! Începând cu cel mai mic atom eteric şi până la marele cosmos, totul parcurge ciclul naşterii, existenței temporare şi morții, pentru a trece apoi pe un nivel existențial diferit.

Priviți cu ochi spirituali propria voastră lume: cât de variate sunt transformările din ea, câte principii spirituale sunt eliberate în fiecare moment, în mod voluntar sau involuntar, pentru a putea intra apoi în noi combinații, superioare!

Contemplați animalele de tot felul: câte crime, ce lupte se dau între ele!

Chiar şi voi oamenii, câte vieți spirituale nu distrugeți zilnic pentru a vă asigura hrana stomacului vostru!

Câte animale nu trimiteți pe lumea cealaltă pentru că nu aveți nici o activitate spirituală cu care să vă ocupați mintea, motiv pentru care organizați toate acele vânători inutile, numai din plăcerea de a ucide!

Milioane de suflete animale îşi ratează destinul real, acela de a-şi atinge scopul parcurgând calea cea lentă, din cauza acestui comportament reprobabil şi nedemn al vostru. Particulele lor spirituale nu-şi pot continua evoluția decât trecând prin stomacul consumatorului lor.

În mod paradoxal, deşi multe din lucrurile pe care le faceți încalcă voința şi legile Mele, ele nu pot întârzia deloc progresul universal la care am supus lumea, ci dimpotrivă, nu pot decât să-l grăbească. Chiar dacă orice încălcare a legilor Mele are consecințe grave, singurii care sunt pedepsiți să suporte aceste consecințe sunt cei care le-au încălcat, provocând prin comportamentul lor diferite calamități. Nimeni şi nimic nu Mă poate împiedica însă pe Mine să-Mi duc planul la bun sfârşit, să-Mi conduc lumile la maturitate şi să primesc înapoi principiile spirituale care s-au născut din Mine, purificate!

După cum vedeți, întreaga lume vizibilă şi viața ei nu reprezintă decât o reflectare aparentă a lumii şi vieții invizibile, spirituale. La fel se petrec lucrurile cu întreaga creație, de la cel mai infim animal şi până la marile universuri. Durata de viață a oricărei creaturi depinde exclusiv de timpul necesar pentru eliberarea principiului spiritual ascuns în interiorul ei.

De pildă, în cazul vostru, al oamenilor, după împlinirea ciclului natural al vieții voastre, moartea nu se poate petrece decât atunci când sufletul vostru s-a maturizat suficient de mult pentru a

face trecerea în lumea de dincolo. Exact la fel se petrec lucrurile şi cu universurile şi sorii centrali. După ce toate elementele lor s-au purificat, ele mor sau se dizolvă gradat, devenind astfel din ce în ce mai spiritualizate, iar materia lor devine din ce în ce mai uşoară, la fel ca şi gazul.

Aşa cum corpul vostru nu va mai fi alcătuit în final, pe nivelul spiritual suprem, din această materie grea pe care sunteți nevoiți să o suportați astăzi, la fel, pământul vostru va fi cândva (într-un viitor îndepărtat) purificat, materia grea din care este alcătuit dizolvându-se astfel încât nu vor mai rămâne decât substanțe eterice, corespunzătoare noilor săi locuitori, care vor avea la rândul lor corpuri eterice. Din ce în ce mai spiritualizați, aceştia vor continua să moară, dar nu prin cataclisme cumplite, aşa cum se petrec de multe ori lucrurile la ora actuală, ci pe cale naturală, trecând într-o altă stare, manifestată prin alte circumstanțe, mai potrivite pentru nivelul lor spiritual de înțelegere.

Vedeți aşadar cum viața spirituală se dezvoltă treptat din cea materială, cea din urmă nefiind decât o expresie a primeia. Cred că ați înțeles acum mai bine cum am creat Eu lumile şi cât de mari trebuie să fie perioadele de timp necesare pentru desăvârşirea acestor procese de spiritualizare. Din păcate, nu aveți încă viziunea spirituală necesară pentru a putea înțelege cât de mare este viteza gândului cu care se produc aceste procese evolutive. Nu vă puteți da seama cât de multe lucruri se petrec într-o singură secundă din perspectiva acestui proces de purificare şi înnobilare interioară. Sunteți incapabili să recunoaşteți chiar şi în agitația politică ce animă micul vostru glob pământesc vântul spiritual care pune în vibrație marile corzi ale acestui instrument cosmic care este lumea spirituală. Armoniile sale răsună în infinitate, dar voi vă purtați ca nişte orbi şi surzi, incapabili să recunoască, să vadă şi să audă cum întregul univers se grăbeşte cu viteza unui uragan, mai mult, cu viteza gândului, pe calea eliberării din temnița materiei.

Voi citiți articolele din ziare, dar nu reuşiți să citiți printre rânduri, să stabiliți corespondențele dintre cuvinte - aceste instrumente materiale ale gândurilor, nu vedeți viața spirituală care se ascunde în spatele lor şi care îşi continuă nestânjenită dezvoltarea, fără să țină cont de calculele meschine şi de sofismele oamenilor, în dorința de a vă mai trezi din amăgirea în care vă complăceți şi de a vă ajuta să înțelegeți că dincolo de tronurile şi de lumea voastră există alte legi, mai presus de cele înscrise în codurile voastre, vă voi da din nou câteva lămuriri. Legile Mele dau în egală măsură viață unui soare central şi unui atom minuscul, pentru ca ele să îşi poată împlini menirea pentru care au fost create, şi anume aceea de a se spiritualiza continuu, revenind la sursa din care s-au născut cândva, obligate fiind să treacă prin procesul dezvoltării individuale, fie sub forma unui mare corp ceresc, fie sub forma unui vierme.

Voi citiți cuvintele Mele mai mult mânați de dorința cunoaşterii. Până acum nu ați înțeles nici un singur cuvânt în calitate de oameni spirituali, aşa cum ar fi trebuit să facă copiii Mei. Viața voastră este încă mult prea orientată către materialitate, căci voi aparțineți mai mult lumii decât vouă înşivă, ca să nu mai vorbim de Mine. De aceea, sunt nevoit să vă trimit din când în când avertismente, cu scopul de a vă trezi şi a vă ridica, cel puțin în momentele de concentrare spirituală, deasupra acestei vieți materiale. Dorința Mea este să vă deschid ochii şi urechile către acele mesaje care emană şi răsună pretutindeni, în toate colțurile creației, şi care vă comunică faptul că sunteți spirite, şi chiar dacă sunteți îmbrăcate pentru scurt timp în materie, veți intra în curând într-un alt mediu existențial, în care singura care va predomina şi va fi prețuită va fi viața spirituală.

De aceea, nu mai luați în deşert avertismentele Mele. Sigiliile marii cărți a creației vor fi rupte în curând, şi vor veni timpuri în care veți avea nevoie de toate resursele voastre spirituale pentru a putea rezista în fața tentațiilor lumii exterioare şi pentru a vă putea păstra tăria şi curajul.

Faceți efortul să înțelegeți cuvintele Mele, reflectați asupra lor, căci Eu vi le dăruiesc în dorința de a nu vă lăsa prinşi pe nepregătite în situația în care, spre exemplu, viața spirituală va sili lumea materială să distrugă vechile modalități de viață. Vă spun şi vouă, la fel cum le-am spus discipolilor Mei înainte de a fi luat prizonier: „Vegheați şi rugați-vă, ca să nu cădeți în tentație!”

Insist din nou, mereu şi mereu: recunoaşteți viața spirituală! Treziți-vă din somnul vostru lumesc! Înțelegeți faptul că timpul vă presează, că distrugerea tuturor aspectelor nobile din această lume atestă faptul că nu este departe vremea când oamenii vor culege ce au semănat. Recunoaşteți

fluxul de lumină care începe să inunde lumea voastră. Ascultați vocile din lumea spiritelor, care vă lovesc timpanele sub forma unor unde sonore extrem de puternice. Toate acestea sunt cuvintele de avertisment ale Tatălui vostru preaplin de iubire, care, în mijlocul acestui tumult de evenimente, nu doreşte să-şi piardă copiii, ci dimpotrivă, doreşte să-i susțină, ba chiar - dacă este posibil - să le sporească numărul, pentru ca toți să prețuiască viața spirituală şi să înțeleagă, chiar şi în mijlocul distrugerii generale, că iubirea Tatălui ceresc rămâne neclintită. Nu ea este cea care pedepseşte. Dimpotrivă, ea este cea care conduce totul către perfecțiune, la momentul potrivit, cu scopul ca întreaga creație să se întoarcă la sursa din care s-a născut, astfel încât, în final, Tatăl şi copiii Săi să învețe să se cunoască reciproc, iar copiii să înțeleagă ce înseamnă să se lase conduşi şi ghidați de El, de Cel care a creat lumile şi care, în pofida marilor splendori ale creației infinite, nu uită de nici una din creaturile Sale, fie ea şi un simplu vierme care se târăşte în țărână!

Aşa trebuie să înțelegeți creația Mea, inclusiv viața materială şi spirituală. Numai în acest fel va coborî pacea în inimile voastre, numai astfel veți învăța să înțelegeți cuvintele Mele şi motivele pentru care vi le adresez.

Cât timp nu veți atinge acest stadiu, veți rămâne nişte simpli ucenici, nu copiii Mei!

Copiii Mei trebuie să fie capabili să privească natura cu ochiul spiritual, separând nucleul spiritual de învelişul material şi recunoscând adevărul. Ei trebuie să înțeleagă vocea lumii spirituale, să-şi deschidă urechile spirituale în fața muzicii sferelor, singura capabilă să aducă alinare. Trebuie să ştie şi să înțeleagă faptul că, deşi materia reprezintă o temniță pentru principiul spiritual, numai în acest fel a fost posibilă revelarea celui din urmă în fața ființei vii, aducând-o astfel mai aproape de Creatorul tuturor lucrurilor, materiale şi spirituale deopotrivă.

Atunci când ochii şi urechile voastre se vor deschide, înțelegând procesul de evoluție către perfecțiune a tuturor lucrurilor şi ființelor, veți putea spune că ați atins nivelul spiritual care vă este predestinat şi către care orice ființă umană ar trebui să tindă. Un asemenea om realizat nu mai măsoară timpul şi durata materiei. El recunoaşte existența lumii spirituale care domneşte deasupra celei materiale efemere, şi îşi dă seama că materia şi viața materială nu sunt decât nişte factori intermediari care, deşi necesari pentru atingerea destinației finale, nu reprezintă totuşi esența vieții.

Acesta este vălul lui Isis, zeița adevărului pe care o venerau egiptenii antici şi despre care afirmau că nici un muritor nu-i poate ridica vălul, în felul lor aveau dreptate, căci cine ridică vălul şi priveşte în față adevărul divin, ştie cu certitudine că ceea ce vede este nemuritor, iar ceea ce este nemuritor nu poate fi contemplat şi înțeles decât de către cel care este nemuritor el însuşi. Pentru un asemenea om, materia fizică încetează să mai fie o povară. Ea devine un simplu înveliş din ce în ce mai subtil şi mai eterat, odată cu fiecare pas înainte către cunoaşterea adevărului. Chiar dacă materia continuă să fie separată de nucleul spiritual prin moartea fizică, această despărțire nu se mai produce brutal, ci aproape insesizabil, ca o trecere lină de la o stare la alta. Ea nu mai este dureroasă, căci legăturile dintre spirit şi corpul său purificat nu mai trebuie rupte cu brutalitate, ci doar desprinse uşor, eliberând omul psihic interior de ultimele obstacole care îi mai barau calea, încă de pe vremea când se mai afla încă pe pământ, spiritul unui asemenea om s-a purificat, permițându-i să se înalțe plin de avânt către o viață nouă, spirituală.

Aceasta este menirea pe care v-am predestinat-o, copiii Mei, iar scopul pentru care vă explic aceste lucruri este acela de a vă facilita această cale. Căci în lumea de dincolo vă aşteaptă un univers spiritual, în care condițiile şi circumstanțele exterioare diferă fundamental de cele de pe pământ. Pentru a vă netezi această cale, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă face să înțelegeți că nu există decât un singur Dumnezeu, care este iubire pură şi care doreşte să vă educe în acelaşi spirit, al iubirii pure. Iubirea este scopul suprem şi destinația finală a întregii creații. Aceasta nu poate fi înțeleasă decât prin iubire, singurul principiu capabil să imprime creaturilor Mele acea noblețe spirituală necesară pentru ca ele să poată fi numite „copiii Mei”!

O inimă plină de iubire înțelege limbajul naturii, inclusiv pe cel al lumii spiritelor, şi ştie cum să explice materia, viața şi forma acesteia, în conformitate cu legea iubirii!

De aceea, mai presus de orice, învățați să iubiți! Eliminați celelalte atribute din inimile voastre, iar ochii şi urechile voastre spirituale se vor deschide pentru a recepta viața Mea spirituală şi iubirea Mea pentru voi. Învățați să înțelegeți mai întâi semnificația spirituală a cuvintelor Mele, iar apoi veți înțelege de ce am atât de multă răbdare cu voi, pentru a face din voi copiii plini de iubire ai unui Tată iubitor!

În acest fel vă veți spiritualiza Sinele, aducându-l mai aproape de Mine, şi veți dobândi maturitatea necesară pentru a transmite mai departe, semenilor voştri, ceea ce străluceşte deja plenar în voi.

Amintiți-vă aceste cuvinte şi acceptați-le ca pe o nouă dovadă a grației şi a răbdării Mele neclintite, în încercarea de a-i aduce înapoi în centrul luminii pe copiii rătăciți atâta vreme în întuneric.

Aceste explicații referitoare la Viața Spiritelor şi la Viața Cosmică v-au demonstrat că nu înțelegeți încă suficient de corect cuvintele Mele, fiind necesare noi şi noi intervenții din partea Mea, astfel încât toate secretele creației Mele să vă fie revelate treptat, iar voi să deveniți capabili să Mă recunoaşteți în ele pe Mine, Creatorul lor şi Părintele vostru. Cu cât veți înțelege mai bine cuvintele Mele, cu atât mai bine Mă veți înțelege pe Mine, cu atât mai mult vă veți spiritualiza Sinele, pregătindu-vă în acest fel pentru tranziția către alte nivele superioare, pe care nu le-ați putea atinge fără această cunoaştere, căci viața este scurtă, iar eternitatea lungă. Aşa se explică grija Mea pentru voi, căci această viață plină de încercări nu reprezintă decât o scoală şi o perioadă de probă înaintea marii tranziții.

Folosiți această şcoală şi învățați acele calități fără de care nu vă veți putea descurca dincolo. Folosiți scurtul interval de timp pe care îl aveți la dispoziție şi reflectați asupra cuvintelor Mele, pe care le revărs din abundență asupra voastră, pentru ca recolta să fie bogată, pe măsura eforturilor voastre, încercați aşadar să înțelegeți, încă înainte să pătrundeți în viața spirituală propriu-zisă, ce înseamnă viața la modul general, inclusiv derivatele ei: viața spirituală, cea cosmică şi cea materială.

Numai în acest fel, înarmați cu cunoaşterea spirituală, progresul vostru va fi uşor, iar voi veți creşte în cunoaştere şi înțelepciune, în funcție de maniera în care veți îndeplini aceste condiții.

Un spirit trebuie să cunoască diferența dintre o viață nedemnă şi una trăită în spiritul adevărului, fiind capabil să discearnă obstacolele, pentru a le transforma în elemente de progres, fără a mai cădea în capcana lor.

Numai omul spiritualizat, înzestrat cu această cunoaştere, poate accepta calm viitorul, căci el nu se aşteaptă ca cerul să vină din afara lui, ci ştie că îl poartă înlăuntrul său. De aceea, tulburările exterioare nu-l afectează, căci el nu le priveşte decât ca pe nişte stimuli care nu fac decât să-i întărească aspirația şi credința.

Atâta vreme cât nu veți avea decât pe jumătate credința, încrederea şi răbdarea necesară, veți rămâne încă departe de recunoaşterea marii roți a vieții spirituale, cea care pune în mişcare întreaga creație, încercând să vă atragă şi pe voi în direcția către care se îndreaptă şi care este menirea universală a vieții.

De aceea, urmați sfatul Meu şi cântăriți cu atenție cuvintele Mele. Reflectați de la Cine provin ele şi cui sunt adresate!

Eu, Tatăl tuturor ființelor create de Mine, nu las nici o piatră neîntoarsă, în dorința Mea de a-i ajuta pe toți şi de a le netezi calea. Dacă spiritul nu doreşte însă să fie ajutat, circumstanțele pe care le provoacă acest refuz nu îmi pot fi imputate Mie, ci numai lui.

„Cântăriți totul, şi nu rețineți decât ceea ce este bun!”

Repet din nou aceste cuvinte pe care le-am rostit cândva, în dorința de a vă ajuta în timpurile care vor veni, când tentațiile vor fi mari, iar voi veți fi nevoiți să suportați consecințele propriilor voastre decizii.

Viața spirituală este fundamentul pe care se sprijină întreaga creație, în timp ce viața materială nu este decât forma vizibilă a acesteia. Cei care le încurcă între ele sau chiar contestă existența vieții spirituale vor descoperi mai devreme sau mai târziu că refuzul lor de a accepta

adevărul nu afectează cu nimic materia, dar orbeşte ochiul spiritual şi blochează sufletul, care devine astfel surd la vocea naturii înconjurătoare.

Dacă procesul vieții spirituale nu s-ar derula atât de rapid, ați putea repeta şi voi ce spune proverbul: „Timpul trece şi omul devine mai înțelept”. Din păcate, acest lucru nu este valabil în cazul de față, căci timpul pierdut nu mai poate fi recuperat, iar timpurile care vin aduc întotdeauna ceva nou cu ele, care se deosebeşte de ceea ce a existat în trecut. De aceea, folosiți cu discernământ timpul, ca să nu ajungeți să regretați cândva perioadele irosite în van.

Copiii Mei, începeți să luați lucrurile mai în serios. Luați cuvintele Mele mai în serios şi aplicați-le în practică, pentru ca nimeni să nu poată spune că am predicat în fața unor urechi surde!

Cel care v-a spus aceste cuvinte, în vederea progresului vostru spiritual, a fost Tatăl ceresc! Amin.

Capitolul 24

Viața în lumina iubirii

(l 9 martie 1873)

V-am vorbit de mai multe ori despre acest subiect şi v-am explicat din diferite perspective ce este viața şi care este sensul ei. Există însă şi alte aspecte legate de viață care merită să fie examinate cu atenție. Veți înțelege astfel mai bine care este semnificația profundă a vieții şi felul în care îmi reprezintă ea Sinele Meu spiritual, conducând întotdeauna, chiar dacă pe căi diferite, înapoi către Mine!

În capitolul „Viața spiritelor şi viața cosmică” am arătat cum fiecare formă de viață întemnițată tinde către eliberare, aspirând către nivele mereu superioare. Ați înțeles, sper, care au fost începutul şi originea lumii spirituale şi cosmice, dar şi sfârşitul inevitabil care va urma.

V-am ajutat atunci să aruncați o privire în cele mai profunde secrete ale creației Mele. Lipsea însă un factor, care ar explica o bună parte din aparentele contradicții din sânul creației Mele şi de care ne vom ocupa în prelegerea de astăzi. Este vorba de reconcilierea afirmației potrivit căreia „Dumnezeu este iubire” cu diferitele contradicții din natura vizibilă, care par să se opună acestui principiu!

Scopul acestui capitol este aşadar acela de a elucida mai bine acest mister, astfel încât să nu mai puneți la îndoială cuvintele Mele, venite de la Dumnezeul, Creatorul şi Părintele vostru preaplin de iubire.

Am afirmat în capitolele anterioare că pretutindeni în materie există spirite întemnițate, născute din Sinele Meu divin. Ele alcătuiesc întreaga creație vizibilă, fiind nucleul esențial al tuturor lucrurilor care există. Am mai spus atunci că principiul material are o importanță secundară, fiind doar un înveliş necesar pentru ca particulele spirituale individuale din univers să poată deveni ființe independente, separate.

Aceasta a fost prima rațiune a creației. O a doua rațiune a fost legată de subordonarea ființelor create unui scop universal şi stabilirea unei motivații spirituale care să explice necesitatea învelişurilor materiale. Aşa se explică impulsul etern al tuturor ființelor către schimbare, către eliberarea de temnița materiei şi către ridicarea pe nivelele superioare de conştiință, acolo unde există un grad mai mare de libertate şi unde sunt permise mai multe desfătări spirituale.

Datorită acestui impuls, orice creatură tinde să îşi distrugă forma, îndreptându-se instinctiv către o existență mai bună. Aceasta este esența vieții, alcătuită din cele trei faze ale creației: **naşterea, existența temporară şi moartea.**

Prin această triadă, care corespunde treimii Mele personale: **iubire, înțelepciune şi divinitate**, dar şi trinității umane: **spirit, suflet şi corp**, viața se manifestă în planul vizibil. Activitatea ei, acest sigiliu vizibil aplicat creației Mele, demonstrează existența unei Ființe mai presus de creaturile Sale, care se manifestă în această formă în fața lor. Ea încearcă să explice prin intermediul vieții vizibile adevărata viață, cea spirituală şi invizibilă, ființelor pe care le-a înzestrat cu rațiune, cu intelect şi cu o inimă. Numai în acest fel pot înțelege aceste ființe de unde au provenit, de ce se află aici şi care este sensul existenței lor.

Întrucât, aşa cum v-am demonstrat, această viață îşi are originea în Mine şi are drept unic scop revenirea la Mine, toate manifestările ei vizibile trebuie să aibă la rândul lor o motivație spirituală. Căutătorii care nu cunosc această motivație pot cădea cu uşurință în capcana concluziilor greşite, lucru care s-a şi întâmplat adeseori.

Motivul pentru care am continuat şi în acest capitol să mă refer la conceptul de „viață" este acela de a lămuri aceste neînțelegeri, căci este evident că nu ați înțeles cuvintele Mele anterioare în toată profunzimea şi în toate dimensiunile lor. Sunt extrem de preocupat de acest lucru, căci este aproape timpul când nu voi mai accepta în creația Mea ființe oarbe, ci numai ființe cu vederea spirituală trezită, care să Mă înțeleagă pe Mine şi creația Mea. De aceea, sunt pregătit să trag un nou văl de pe ochii voştri spirituali, revelându-vă astfel noi mistere până acum insondabile pentru voi.

Ascultați-Mă, copiii Mei: atunci când am creat lumea sau universul, motivul pentru care am întemnițat particulele spirituale în materie nu a fost acela ca ele, prin impulsul lor inerent, să opereze în sensul schimbării materiei pentru ca aceasta să dobândească o existență mai bună. Nici vorbă! Deşi este adevărat că ele asistă la spiritualizarea materiei, spiritele trebuie să se pregătească la rândul lor pentru un nou nivel de conştiință, scop în care trebuie educate prin suferință, privațiuni şi conflicte de tot felul, în acest fel, ele nu numai că pregătesc materia pentru un nivel existențial superior, dar capătă ele însele mai multă putere spirituală, apropiindu-se astfel de Acela care le-a revelat calea şi care simbolizează cele mai înalte atribute ale spiritului: iubirea, blândețea şi grația. Atunci când a coborât pe acest pământ minuscul, sub forma unui Om neînsemnat, aparținând celei mai de jos clase sociale, trăind în umilință şi smerenie, El a făcut dovada unui caracter spiritual suprem, arătând că este Dumnezeu întrupat, lucru demonstrat apoteotic prin moartea şi învierea Lui ulterioară!

Tot ce am experimentat Eu în timpul întrupării Mele pe pământ, începând cu naşterea Mea şi terminând cu crucificarea, mai exact: învățăturile Mele, suferințele şi patimile Mele, iubirea şi blândețea Mea, grația, puterea de a ierta şi renunțarea la atotputerea de care dispuneam, imensa Mea răbdare cu umanitatea rătăcită - toate aceste atribute au fost aşezate, în mod corespondent, în fiecare particulă spirituală. Eu am fost modelul divin, dar tot ce am experimentat Eu, toate suferințele şi toate idealurile Mele, au fost aşezate, la începutul timpurilor, în fiecare ființă creată, în întreaga materie, sub forma unei scântei spirituale, astfel încât până şi cel mai mic atom să poată evolua, alături de marele său Creator, parcurgând aceeaşi cale care conduce spiritul la ridicarea deasupra materiei. Această evoluție triumfătoare, această ascensiune de pe un nivel pe altul, demonstrează că aşa cum există legi ale materiei, precum atracția şi respingerea, există şi alte legi, morale, spirituale, sublime, emanate din Mine, care alcătuiesc Propria Mea ființă şi permanența tuturor lucrurilor create.

Puteți constata astfel cum spiritul întemnițat în interiorul pietrei, al cărui principal atribut ar trebui să fie inerția, este scos din repausul său de influența elementelor, dar şi de influențele din lumea animalelor şi a oamenilor. Dacă ați înțelege cu adevărat ce se petrece, ați realiza suferința sa, rezistența pe care o opune împotriva tuturor influențelor străine, până când, în cele din urmă, este nevoit să se supună, în timp ce învelişul său, aflat într-o stare continuă de vibrație, se modifică sub influența luminii, a căldurii şi umezelii, care îi schimbă forma, spiritul este nevoit să evolueze, de multe ori împotriva voinței sale.

La fel se petrec lucrurile şi în lumea plantelor. Viața vegetativă a spiritului care locuieşte în interiorul unei plante este silită de diferitele circumstanțe exterioare să îşi consolideze existența spirituală prin intermediul suferinței şi al conflictelor.

Atunci când smulgeți o plantă din rădăcini, când tăiați un copac sau când deposedați planta de podoaba ei cea mai sublimă, esența vieții ei, floarea, voi nu cunoaşteți durerea pe care o simte spiritul ei, tulburat în viața sa beatifică, durere care nu este cu nimic mai mică decât aceea pe care o simțiți voi atunci când vi se întâmplă ceva dezagreabil.

Dacă ați putea vedea lumea cu ochi spirituali, v-ați cutremura de oroare în fața acțiunilor pe care le comiteți cu atâta inconştiență, căci voi, oamenii, ființe înzestrate cu rațiunea de care sunteți atât de mândri, comiteți incredibil de multe atrocități împotriva ființelor care vă sunt inferioare, şi pe care acestea sunt nevoite să le suporte în tăcere, pentru că nu au fost înzestrate cu o limbă cu care să-şi exprime bucuria sau durerea.

Priviți eterna bătălie care se duce între elementele unei pietre, viața plantelor şi a animalelor, care conțin şi ele aceleaşi scântei spirituale ca şi voi. Toată lumea trebuie să intre pe câmpul de luptă, să sufere, dar numai omul, în superficialitatea lui, consideră că are dreptul să se plângă de această viață terestră, pe care o consideră o viață a amăgirilor şi a decepțiilor, care nu merită să fie trăită, căci nu conduce decât la suferință!

De multe ori, animalele, de care vă bateți joc cu atâta uşurință, suferă mai mult decât voi! De dragul progresului lor, legile naturii instaurează suferința şi conflictul în scurtele lor vieți; dar mult mai dramatică este suferința inocentă la care sunt supuse ele din cauza oamenilor, care le asupresc cu o cruzime ce depăşeşte cu mult orice formă de sclavie sau de despotism din cele experimentate de umanitate!

Animalele sunt atacate şi consumate de duşmanii lor naturali, dar acest proces serveşte la evoluția lor pe un nivel superior. Ele au fost înzestrate cu anumite atribute esențiale pentru reproducere şi pentru perpetuarea speciei lor. Este vorba de instinctul matern, de iubirea pentru puii lor, dar şi de iubirea pentru sălaşul lor natural sau artificial. Sunt calități impuse de natură, care în cazul vostru, al oamenilor, ar trebui să fie intrinseci, dar care s-au redus aproape la zero. Din acest punct de vedere, animalele lipsite de rațiune v-ar face oricând de ruşine, cu tot intelectul vostru de care sunteți atât de mândri.

Tocmai această iubire reprezintă scânteia divină, născută din Mine, care armonizează animalul cu mediul în care trăieşte, trimițând o rază de lumină şi fericire către micuțul său suflet, astfel încât acesta să nu se limiteze numai la instinctul care îl mână să se hrănească şi să se reproducă, ci să cunoască inclusiv o mică plăcere spirituală, care nu mai are nimic de-a face cu materia, ci numai cu spiritul.

Priviți teama şi disperarea care îl cuprinde pe animalul căruia i-au fost răpiți puii sau căruia i-a fost distrus cuibul, felul în care se agită încolo şi încoace, durerea sa; priviți şi ruşinați-vă, căci voi comiteți deseori asemenea acte de cruzime, imaginându-vă că sunteți nici mai mult nici mai puțin decât „stăpânii universului”. Dacă permit asemenea lucruri, fără să-i pedepsesc pe autorii lor aşa cum ar merita, fac aceasta pentru că aceste suferințe, oricât de dureroase ar fi pentru sărmanele creaturi lipsite de rațiune, sunt totuşi necesare pentru întărirea vieții lor sufleteşti şi spirituale.

Nici măcar animalele nu trăiesc în paradis!

Evident, aceasta nu vă dă dreptul să chinuiți vreun animal. Dimpotrivă, fiind mai puternici, ar trebui să fiți protectorii lor, şi nicidecum să le exploatați slăbiciunea, să le ucideți pentru a vă umple timpul cu care nu mai ştiți ce să faceți, să le îngrăşați de dragul burților voastre, chinuind sărmanele creaturi, a căror viață nu aveți nici un drept să o luați, căci nu voi ați fost cei care le-ați dăruit-o!

Voi, oamenii, ar trebui să vă aduceți aminte că Eu nu am creat lumea aşa cum o vedeți acum. Nici vorbă! În timpurile de demult, omul trăia în armonie cu lumea animală. Animalele nu îi considerau pe oameni duşmani, şi nici oamenii nu se temeau de ele. Astăzi, oamenii au reuşit să înlocuiască inclusiv această relație de încredere cu una de neîncredere, motiv pentru care trebuie să suporte consecințele.

Paradisul de altădată consta din unitatea întregii lumi create, ca un imn continuu de slavă adresat Mie. Omul a fost cel care a ieşit de bună voie şi nesilit de nimeni din această stare de armonie,

creând o atmosferă de discordie, ură şi răzbunare, astfel încât şi-a pierdut statutul de stăpân al lumii. S-ar putea spune chiar că situația s-a inversat: lumea a devenit acum stăpâna lui!

Pericolele care îl amenință, sarcina de a-şi proteja viața sa şi pe a familiei sale, reprezintă o şcoală dură, dar absolut necesară pentru a trezi animalul din repausul lui prelungit. Nu este obligatoriu să mai adăugați şi voi, oamenii, alte cruzimi inutile acestor legi vitale, pentru a chinui în plus sărmanele animale, a căror sferă de viață vă este oricum mult inferioară.

Pe de altă parte, în timp ce această suferință mută şi chinurile la care sunt supuse animalele servesc progresului lor spiritual, voi, oamenii, care vă pretindeți stăpânii lumii, vă dovediți de multe ori inferiori lor, prin cruzimea voastră inutilă şi prin apetitul excesiv de care dați dovadă. De altfel, prin ingerarea atâtor substanțe toxice pentru organismul vostru, nu faceți decât să vă scurtați durata vieții şi să invitați tot felul de boli şi de tulburări care le sunt absolut necunoscute animalelor pe care le disprețuiți atât de mult. Dar totul se plăteşte la momentul potrivit!

Să luăm spre exemplu toate acele animale care vă sunt de folos, care muncesc pentru voi sau pe care le considerați indispensabile pentru hrana voastră. Cât de nedemn este comportamentul stăpânilor pământului! Cum răsplătiți voi dorința necondiționată de a vă sluji a acestor animale, fără de care nu ați reuşi să faceți nimic sau aproape nimic? Să luăm calul, boul, oaia, etc. Ce soartă tristă au de pildă caii, cum suferă ei în tăcere, biciuiți de mâna omului pe care l-au transportat şi căruia i s-au pus la dispoziție cu toată ființa lor!

În ce constă în acest caz moralitatea omului? O asemenea cruzime nu poate fi întâlnită nici măcar în lumea animalelor!

Boul vă trage plugul şi vă ajută astfel să obțineți pâinea cea de toate zilele, vă trage carele, şi care este răsplata lui? Este îngrăşat peste măsură, pentru ca mai devreme sau mai târziu să fie mâncat tot de voi!

Voi îi numiți canibali pe cei care mănâncă carne de om, dar cu ce sunteți mai buni voi, locuitorii civilizați de la oraşe şi sate?

Cum tratați voi animalele cu care vă hrăniți*, de multe ori nu din necesitate, ci numai pentru a vă gâdila în mod artificial papilele gustative? Cât de lipsit de inimă este procesul de îngrăşare a lor, ca să nu mai vorbim de târgurile de vite!

Urechile voastre surde nu aud strigătele de spaimă ale sărmanelor animale chinuite. Vă gândiți numai la dorințele voastre de câştig şi la poftele voastre, uitând că şi animalele simt durerea, ca să nu mai vorbim de faptul că au fost create de Mine pentru un cu totul alt scop decât cel în care le folosiți voi.

După cum vedeți, marea şcoală a suferinței, prin care am trecut Eu însumi, cu scopul de a da un exemplu, este una simbolică, depinzând de nivelul pe care se află ființele create, ale căror vieți se întrepătrund. Dacă privesc cu răbdare tot ceea ce se întâmplă, felul în care mii de animale sunt nevoite să părăsească planul terestru cu mult înainte de timpul pe care li l-am stabilit Eu, explicația constă în faptul că din toate aberațiile la care se pretează rasa umană Eu ştiu să extrag un câştig spiritual de dragul acestor creaturi ale Mele mai puțin înzestrate, în ceea ce priveşte pedeapsa pentru faptele voastre, aceasta va veni cu siguranță, ca o consecință directă a lor. Veți fi nevoiți atunci să suportați tot ceea ce le-ați pregătit sărmanelor animale, în acest fel, vă pregătiți singuri o lume plină de suferințe şi de conflicte, de dorințe şi de privațiuni, adică exact opusul celei pe care ați visat-o şi pe care v-ați străduit să o obțineți.

Firul roşu se întinde aşadar în întreaga creație, arătându-le tuturor ființelor, prin suferință, conflicte, privațiuni şi realizări, singura cale care duce către viața spirituală şi către perfecțiune.

Spiritul întemnițat îşi caută odihna în materia solidificată, confundând-o cu beatitudinea. Animalele îşi caută odihna în instinctele lor, iar omul - „Domnul pământului” - îşi caută odihna şi pacea în satisfacerea poftelor sale animalice.

Această odihnă este tulburată însă în permanență de marea şi sublima lege a lumii spirituale, care o identifică cu moartea şi cu non-existența, silind particulele spirituale să intre în luptă şi să se

opună invadatorilor din afară. Acest efort este rezultatul vieții spirituale, care forțează spiritul născut din Mine să se schimbe, să se transforme, avansând astfel către perfecțiune.

După cum i-am spus odată lui Adam: „îți vei câştiga pâinea cu sudoarea frunții”, ceea ce înseamnă: „Nu ai înțeles semnificația odihnei pe care am vrut să ți-o dăruiesc Eu, folosind-o mai degrabă pentru moartea Sinelui tău, nu pentru viața acestuia. De aceea, îți voi răpi acum această odihnă, pentru ca Sinele tău spiritual să rătăcească prin haosul pasiunilor animale, în speranța de a regăsi prin efort şi suferință ceea ce Eu ți-am oferit cândva de bună voie şi de care tu ți-ai bătut joc”.

Aşa cum este astăzi, lumea nu poate fi considerată altceva decât o şcoală a suferinței, absolut necesară de altfel. La fel stau lucrurile şi în cazul animalelor, nevoite să treacă printr-o viață de suferințe, pentru a putea evolua astfel pe un nivel spiritual superior.

În ceea ce priveşte excesele şi cruzimile rasei umane împotriva animalelor, acestea au ținut pasul cu decăderea spirituală a omului, cu pierderea demnității sale, care a adus umanitatea într-o etapă fizică şi spirituală ce se apropie de sfârşit. În curând, demnitatea umană îşi va ocupa din nou locul pe care îl merită, iar omul o va manifesta activ nu numai în ceea ce îi priveşte pe semenii săi, ci şi față de ființele care îi sunt inferioare. Pământul va fi atunci din nou populat cu ființe umane spirituale, de care animalele vor tinde să se apropie într-o manieră mai puțin ostilă, astfel încât omul să poată recunoaşte din nou paradisul pierdut sub forma unității tuturor ființelor vii. Aceasta este marea şcoală spirituală a vieții, întreaga creație se îndreaptă către ea. Vântul spiritual regenerator bate astăzi din toate direcțiile. Umanitatea - sau cel puțin marea majoritate a oamenilor - nu ştiu să-l interpreteze, dar o parte dintre ei, şi îndeosebi voi, cei care vă aflați sub protecția Mea, veți învăța ce înseamnă viața spirituală. Veți înțelege atunci că semnele vă indică o transformare globală a societății umane, dar şi a lumii animale şi vegetale din jurul ei, astfel încât această lume să redevină ceea ce a fost cândva, şi anume o grădină pentru copiii Mei, un cămin pentru ființele create de Mine. Toate ființele au fost create potrivit legii iubirii. Educate corect, în spiritul aceleiaşi legi, ele se vor întoarce la Mine, cu dobândă mare, astfel încât să Mă pot bucura nu numai de lumea spirituală, ci şi de cea materială, spiritualizată. Voi fi înconjurat atunci de o lume a spiritelor, care vor aspira către împlinirea menirii lor, aceea de a Mă recunoaşte şi de a Mă iubi pe Mine, percepând creația ca pe o şcoală a încercărilor menită să transforme creaturile lui Dumnezeu cel unic în copiii Lui.

Faceți aşadar toate eforturile de a recunoaşte şi de a înțelege semnificația vieții spirituale, scopul suprem al tuturor ființelor create, de la cel mai mic vierme şi până la voi, ființe umane create după chipul şi asemănarea Mea. Redescoperiți-vă demnitatea umană şi acționați întotdeauna numai în funcție de ea, amintindu-vă de originea pe care o aveți atât voi, cât şi obiectele aparent neanimate şi ființele vii care vă sunt inferioare din jurul vostru. Atunci când omul acționează numai după legile societății sau ale familiei, noblețea sufletului nu se manifestă. Când un nobil (conform standardelor voastre) se comportă cu cruzime, legile societății nu-l pot pedepsi; numai conştiința sa o poate face. Adevărata demnitate nu se manifestă decât atunci când omul nu are alt judecător decât liberul său arbitru, când se află singur în fața Dumnezeului şi Creatorului său, acționând spontan, mânat de impulsul iubirii, şi revărsându-şi compasiunea față de ființele (umane, animale sau vegetale) care îi sunt inferioare. Numai în asemenea condiții generozitatea este cu adevărat autentică şi va fi răsplătită ca atare. Nu faptul că ați evitat strivirea unui vierme vă înalță deasupra maselor uniforme, ci conştiința că v-ați putut controla pasiunile, ascultând de legile superioare ale vieții, în acest fel, practicând iubirea şi compasiunea, acestea vor deveni a doua voastră natură, şi nu veți mai fi înclinați să le refuzați semenilor voştri ceea ce le-ați acordat cu atâta generozitate sărmanelor animale, dependente de voi.

Ce anume face din Mine marele Dumnezeu şi Creator? Atotputerea Mea? Omnipotența Mea? Nu, adevărata Mea măreție constă în faptul că Mă manifest ca un Părinte plin de iubire, care ghidează chiar şi cele mai mici infuzoare pe calea cea dreaptă, cu aceeaşi iubire şi răbdare cu care Mă ocup de cel mai înalt dintre îngeri, având în permanență grijă ca nici o creatură să nu-Mi simtă puterea, ci numai iubirea, grația şi blândețea Mea.

În această iubire constă adevărata Mea măreție: în faptul că sunt un Părinte căruia vă puteți ruga plini de fervoare, nu un judecător cu privirea rece, de care să vă temeți din cauza păcatelor voastre!

Deveniți şi voi la fel ca Mine, iertați-i pe cei care au greşit față de voi, renunțați la răzbunare, la pedeapsă, şi nu le mai reamintiți continuu de greşelile lor!

Ridicați-vă astfel, ca ființe libere, deasupra nivelului maselor cenuşii. Priviți lumea cu ochi spirituali şi nu adăugați mai multă suferință la conflictele deja existente, care sunt necesare pentru evoluția firească a ființelor. Mă refer cu deosebire la animalele inocente, nevoite să treacă prin destule chinuri, în scopul ca până şi cel mai mic dintre spiritele legate de materie să poată fi întărit şi consolidat în plan spiritual, pentru a-şi găsi mai uşor calea pe un nivel superior.

Dacă veți proceda în acest fel, viața voastră va deveni un şir neîntrerupt de binefaceri discrete, fără ca nimeni să ştie de ele, pe care le veți revărsa în egală măsură asupra animalelor şi oamenilor. Amintindu-vă de exemplul Meu, păstrați-vă noblețea inimii şi acționați ca nişte veritabili copii ai lui Dumnezeu, ori de câte ori aveți ocazia.

În acest fel, vă veți aduce şi voi mica voastră contribuție la progresul vieții spirituale, atât la nivel individual, cât şi la nivel general. Aceste fapte pline de iubire şi de compasiune au calitatea excepțională de a răspândi liniştea şi pacea, pe care Eu le-am manifestat chiar şi atunci când Mă aflam pe cruce, de vreme ce am afirmat: „Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!”

Conştiința divină de sine, care M-a făcut să exclam acest lucru, vă poate arăta în toată profunzimea cât de mare poate fi statura morală a unui om, capabil să ceară în mijlocul suferinței şi al chinurilor iertarea duşmanilor săi, şi nu răzbunarea.

Faceți efortul şi înțelegeți această viață spirituală! Practicați-o la scară mică, şi ea vă va înălța şi vă va face fericiți. Tratați mediul în care trăiți, până la ultima ființă vie, la fel cum am tratat Eu oamenii, pe vremea când am fost întrupat, fără să Mă folosesc de puterea Mea infinită, ci numai de iubirea şi de compasiunea Mea. Altfel spus, deveniți protectorii celor mai slabi şi apărătorii celor aflați în suferință!

Astfel trebuie înțeleasă viața Mea pe pământ. Urmând exemplul Meu, vă veți putea înălța şi voi până pe cele mai înalte culmi ale beatitudinii, făcând numai bine în jurul vostru, răspândind pretutindeni numai binefaceri, ridicându-vă astfel Sinele şi apropiindu-vă de Mine. Călcând pe urmele Mele, veți face şi voi acelaşi lucru pe care l-am făcut Eu şi pe care continui să-l fac. Cu alte cuvinte, dacă vă veți păstra demnitatea umană şi spirituală, vă veți înălța pe nivelul de conştiință pentru care ați fost predestinați, acela care corespunde copiilor lui Dumnezeu, ai Tatălui ceresc preaplin de iubire. Amin.

Capitolul 25

Cuvântul

(14 noiembrie 1873)

Titlul de mai sus este extrem de simplu, dar are o profunzime atât de mare încât cu greu o veți putea pătrunde, căci întreaga creație s-a născut din Cuvânt, şi chiar şi astăzi, orice cuvânt declanşează o nouă creație. Vă voi explica în continuare cum trebuie să înțelegeți aceste lucruri.

Pentru a putea pătrunde în toată profunzimea semnificația acestui termen, trebuie să explicăm mai întâi „ce este cuvântul”, căci fără înțelegerea clară a conceptului cu care lucrăm nu putem obține rezultate durabile.

Pe scurt, „cuvântul” nu este altceva decât un gând întrupat. Transformat în concept, gândul se manifestă sub formă de cuvânt. De aceea, el reprezintă un act de creație. La fel ca în întreaga creație,

trinitatea divină (manifestată la nivelul creaturilor sub forma spiritului, sufletului şi trupului) se regăseşte şi la acest nivel, sub forma gândului, conceptului şi cuvântului.

La fel cum în orice aspect creat există un suflet (dar, rețineți, nu întotdeauna conştient de sine), care, ghidat de Spiritul Meu, creează, susține şi transformă materia, cuvântul este şi el un concept întrupat, creat de gând.

În procesul de creație a existat mai întâi Spiritul Meu, care a stabilit pentru toate creaturile câteva principii care trebuie respectate: stabilitatea interioară şi timpul necesar existentei şi transformării sale.

Cel care aplică aceste principii este sufletul, care, în acord cu legile primordiale, creează, susține şi distruge materia, perfecționând-o şi spiritualizând-o pentru a o conduce, din nou, înapoi la Mine, Spiritul Primordial.

Gândul reprezintă astfel principiul activ, care se transformă într-un concept. Acest concept nu poate căpăta formă, substanță şi semnificație decât prin intermediul cuvântului, aspectul vizibil al unei creații invizibile.

La fel cum gândul Meu divin, manifestat sub forma unei idei creatoare sau a unui concept, nu capătă decât în lumea vizibilă un înveliş, tot ceea ce este creat, gândit şi înțeles din punct de vedere simbolic trebuie considerat ca fiind un tot unitar (ca făcând parte din totalitate), deşi există în mod individual.

Această lege trebuie aplicată inclusiv „cuvântului", căruia îi conferă întreaga sa semnificație, căci deşi individual şi separat, el nu poate fi înțeles decât în contextul mai larg al lumii gândurilor (lumii spirituale), în sine, el reprezintă ceva diferit (conceptul pe care îl manifestă), un aspect unic al înțelepciunii, dar care nu poate fi cu adevărat înțeles decât prin situarea lui în contextul general.

Aşa cum în creație fiecare lucru le influențează pe celelalte, astfel încât nici o ființă şi nici un obiect material creat nu poate scăpa de influențele generale, la fel, nici un „cuvânt" nu rămâne fără efect asupra celorlalte principii din lumea spirituală. El reprezintă un aspect autonom, un produs spiritual activ al gândului şi al conceptului, care influențează însă toate aspectele creației, în cadrul vieții materiale, el reprezintă un simbol vizibil al vieții spirituale.

După cum afirmă Moise în „Facerea" sa, Eu am creat lumea prin intermediul cuvântului.

Atunci când am rostit expresia: „Facă-se!", din Mine s-au desprins toate particulele spirituale individuale, cărora le-am atribuit o perioadă de existență şi transformare, în urma căreia, purificate şi perfecționate din nou, să poată reveni la Mine, pentru a începe pe un nivel superior şi cu puteri spirituale sporite o viață nouă, prin care să-şi continue procesul de perfecționare de sine, pe nivele din ce în ce mai înalte de conştiință, proces care continuă la infinit, întrucât şi Eu, Creatorul lor, sunt infinit.

Pe de altă parte, de vreme ce Eu sunt infinit, aşa cum trebuie să fie un Creator, nimic din ceea ce a fost creat nu poate fi imperfect, căci imperfecțiunea sa ar fi la fel de infinită ca şi principiul care a creat-o.

Altfel spus, nici una din ființele create de Mine nu are nevoie de o îmbunătățire sau de o înnobilare reală, ci doar de un proces care să le conducă pe noi şi noi nivele de perfecțiune, proces care a fost deja predestinat şi planificat încă de când ființa se afla în stare de embrion. Aceste atribute ale creației Mele, manifestate la nivel material şi individual, sunt valabile şi în ceea ce priveşte viața sufletului şi a spiritului. De pildă, gândul, conceptul şi cuvântul născut din ele respectă aceeaşi corelație spirituală, aceeaşi lege infailibilă ca şi restul creației Mele. Singura diferență constă în faptul că un gând eronat care apare într-un suflet conduce la un concept eronat şi la un cuvânt greşit, în timp ce gândul, conceptul şi cuvântul Meu nu pot crea decât ceva de-a pururi perfect. Altfel spus, un gând greşit care îşi manifestă efectele eronate asupra celorlalți prin intermediul cuvântului, nu poate avea decât consecințe negative (conform acestei legi).

După cum puteți vedea, cuvintele rostite de diferite suflete sau spirite au consecințe la fel de infailibile ca şi Cuvântul Meu, dar într-un sens diferit, căci perfecțiunea lor nu se poate compara cu propria Mea perfecțiune, în calitatea Mea de Dumnezeu, de iubire personificată, Eu nu pot gândi,

vorbi şi acționa decât în acord cu aceste principii, în timp ce spiritele subordonate, care dispun de liber arbitru, pot gândi, vorbi sau acționa inclusiv într-un sens contrar, în mod voluntar sau involuntar. Comportamentul lor va fi consecința naturală a felului în care gândesc, vorbesc şi acționează, ceea ce explică afirmația potrivit căreia cei care încalcă legile Mele sunt singurii care trebuie blamați pentru consecințele pe care vor fi nevoiți să le suporte, căci orice încălcare a legilor Mele atrage întotdeauna după sine o pedeapsă. Am dorit să vă explic toate aceste lucruri, pentru a vă ajuta să înțelegeți cât de important este să reflectați profund înainte de a rosti un cuvânt, căci dacă rostirea lui stă în puterile voastre, consecințele pe care le va produce vă depăşesc cu mult sfera de influență. Un cuvânt deja rostit nu vă mai aparține vouă, ci întregii lumi a spiritelor şi sufletelor, continuând să acționeze de-a pururi şi generând efecte pozitive sau negative, în funcție de originea sa.

A sosit momentul să vă explic mai în profunzime influența pe care o exercit Eu asupra voastră, fără a interfera însă cu liberul vostru arbitru.

Eu vă permit să gândiți şi să vorbiți liber, dar efectele gândurilor şi cuvintelor voastre asupra celor din jur depind în totalitate numai de Mine. Aceasta este legea care uneşte între ele sufletele şi spiritele, căci Eu am grijă ca până şi proiecțiile voastre negative să servească unui scop pozitiv, chiar dacă într-o manieră indirectă, după cum spune proverbul vostru: „Prudența se câştigă prin experiență”.

Eu nu influențez în nici un fel efectele pozitive sau negative ale cuvintelor, dar aranjez astfel circumstanțele încât să le reamintesc oamenilor de necesitatea de a gândi, vorbi şi acționa cu toată ardoarea iubirii, sau de a deveni conştienți de răul făcut prin gândurile, cuvintele şi acțiunile lor negative, astfel încât să se poată corecta.

După cum vedeți, proverbul vostru care afirmă că „Omul propune, dar Dumnezeu dispune” nu este complet lipsit de semnificație, într-adevăr, chiar aşa se petrec lucrurile. Voi puteți gândi şi rosti orice cuvinte doriți, dar efectele lor țin deja de sfera Mea, căci aparțin lumii spirituale, pe care voi încercați să o influențați prin „cuvintele” voastre, dar în care am şi Eu „un Cuvânt de spus”!

În capitolul referitor la „Lumea gândurilor” v-am vorbit deja de marea sferă de acțiune şi de viața activă inerentă a gândurilor, care sunt produse spirituale. Continui acum această idee, vorbindu-vă de imensa importanță şi de consecințele pe care le pot avea cuvintele, independent de semnificația şi de profunzimea lor.

De aceea, vă recomand insistent să meditați asupra acestor două aspecte: mai întâi, reflectați profund asupra cuvintelor pe care intenționați să le rostiți, şi în special asupra urmărilor lor pozitive sau negative; în al doilea rând, conştientizați mai adânc semnificația cuvintelor pe care le rostiți. Vă reamintesc că fiecare „cuvânt” reprezintă purtătorul unei puteri spirituale, fără ca acest lucru să fie întotdeauna evident pentru cel care îl rosteşte.

Prin Cuvântul Meu s-a născut o creație de o mare splendoare. La fel şi voi, printr-un cuvânt rostit la momentul şi la locul potrivit, puteți răspândi lumina, puteți face bine, astfel încât până şi cei mai mari îngeri situați lângă Mine să poată simți efectele acestei expresii simple a sufletului care Mă iubeşte. Cuvintele de iubire răspândesc pretutindeni iubirea, bucuria şi fericirea. Cele de tristețe, ură sau invidie răspândesc aceste vibrații negative. Este normal ca ele să aibă acest efect, căci germenul vibrațiilor negative este inclus în chiar intenția cu care sunt rostite. De aceea, faceți mai întâi efortul de a asculta cuvintele Mele, de a învăța din ele, astfel încât să nu mai rostiți decât cuvinte divine, cu efecte pozitive, pentru a răspândi în jurul vostru pacea şi alinarea.

Doresc să citez din nou un proverb, căci aceste fraze pline de înțelepciune cresc întotdeauna pe solul cel mai pur şi au efecte incontestabile: „O vorbă bună îşi găseşte întotdeauna locul potrivit”, într-adevăr, o vorbă bună are întotdeauna efecte pozitive, influențându-i chiar şi pe cei mai crunți duşmani, atât de mare este puterea binelui, care, dacă nu reuşeşte să învingă întotdeauna, cel puțin îl dezarmează pe oponent!

Amintiți-vă de anii învățăturilor Mele. Cât de blânde, cât de bine alese au fost fiecare din cuvintele Mele, căci Eu nu am predicat numai pentru cei capabili să Mă asculte în timpul celor trei ani, ci pentru eternitate.

Deşi predicile Mele nu sunt înțelese nici astăzi în toată plenitudinea lor, germenul divin continuă să existe în ele şi nici o putere din lume nu-l va putea distruge sau elimina vreodată.

Cuvintele Mele au fost şi au rămas purtătoare ale luminii, ale Iubirii coborâte din cer pentru a vă conduce din nou pe voi, locuitorii acestui pământ micuț, dar şi pe numeroşi alți locuitori ai lumii spirituale, înapoi în ceruri. Cuvintele Mele, aceşti germeni spirituali, vor conține de-a pururi numai ce este bun. Căzute pe un sol fertil, ele vor da o recoltă bogată, răspândind binele în întreaga lume.

Cuvântul este sământa de muştar care, sădită pe un sol fertil, dă naştere arborelui credinței la umbra căruia toate spiritele, sufletele şi îngerii se pot bucura de binecuvântarea cerească.

Astfel trebuie înțelese semnificația cuvântului şi consecințele care derivă din el. Dacă veți înțelege corect cele spuse mai sus, sunt convins că vă veți cântări mai atenți cuvintele şi le veți rosti numai după ce ați reflectat asupra efectelor lor.

Dacă vă puteți imagina cu claritate infinitatea care se ascunde în spatele unui cuvânt, veți înțelege şi maniera în care am creat Eu universul printr-un singur Cuvânt.

Am dorit să vă demonstrez toate aceste lucruri, să vă explic şi să vă atrag atenția asupra folosirii abuzive şi eronate a cuvintelor. Sper că ați înțeles cât de micuț este uneori începutul unor realități infinite şi splendide, în fața cărora vă minunați, fără să vă dați seama de unde provin ele.

Recitiți primul capitol din Evanghelia iubitului Meu Ioan: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul, în El era viața, iar viața era lumina omului. Şi lumina a strălucit în întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o”.

Fiecare nou cuvânt primit de la Mine are scopul de a împrăştia gradat acest întuneric, adică noaptea din inima umanității, pentru ca în final „întunericul” să înțeleagă cuvântul, care a fost încă de la început alături de Dumnezeu şi care v-a adus - prin Mine - lumina şi viața, deşi nu mulți au fost cei care l-au înțeles, continuând să-l respingă până în ziua de astăzi cu dispreț şi cu ură.

La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul va rămâne de-a pururi.

Cuvântul era una cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă că din iubirea Sa, Acesta a creat prin Cuvânt o lume plină de lucruri minunate, deopotrivă materiale şi spirituale, pentru ca ființele create să înțeleagă că Iubirea nu poate trăi singură, ci are nevoie de un obiect căruia să-i dovedească afecțiunea sa şi de care să fie iubită la rândul ei, şi slăvită datorită acestei iubiri!

Cuvântul Iubirii a creat lumi de o mare splendoare. El nu ar fi putut crea altceva decât ființe pline de iubire. Cuvântul Iubirii a trezit iubirea, căci era el însuşi iubire. De aceea, fiecare cuvânt divin trebuie să trezească aceeaşi iubire înlăuntrul vostru.

Căci Iubirea este legătura atotputernică ce uneşte inimile şi care nu se poate bucura decât atunci când ea şi obiectul iubirii ei se adoră reciproc.

La fel cum Eu am creat Cuvântul şi lumea, voi creați în jurul vostru o întreagă lume spirituală. Iubirea înseamnă viață, şi ea reprezintă lumina întregii umanități. Lumina încălzeşte şi luminează. Rostiți şi voi numai cuvinte de iubire, care să încălzească, să lumineze şi să răspândească în jurul vostru viața. Rostiți numai acele cuvinte care, ajunse în oceanul infinității, la fel cum s-a întâmplat cândva cu Primul Cuvânt al creației Mele, să răspândească pretutindeni numai iubire şi fericire, să unească între ele spiritele, sufletele şi trupurile prin această punte gingaşă de legătură, în acest fel, trinitatea creației, la fel ca şi cea a Cuvântului, vor avea un triplu efect şi vor sfârşi prin a spiritualiza materia, înnobilând sufletele şi eliberând Spiritul divin pentru ca acesta să se poată întoarce, unit cu tot restul creației, în locul în care s-a născut cândva prin intermediul „Cuvântului”.

Acceptați „Cuvântul” dătător de lumină şi fericire, şi răspândiți-l mai departe.

Ca să înțelegeți mai bine acest aspect, iată o scurtă sinteză: „reflectați asupra cuvintelor înainte de a le rosti, căci pentru voi, consecințele vor fi incalculabile”.

Veți economisi astfel multe ore de tristețe, de regret că ați avut o discuție prea dură, că ați rostit o condamnare în fața tribunalului conştiinței voastre.

Pentru a vă scuti de aceste regrete, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă face să înțelegeți în toate felurile posibile că ceea ce este vizibil nu are o importanță prea mare. Singurul susținător şi judecător al tuturor lucrurilor care există este elementul spiritual.

Sper să înțelegeți că adevărata semnificație sălăşluieşte în cuvintele simple şi serioase. Vă reamintesc mereu şi mereu că sfera de acțiune şi consecințele cuvintelor rostite durează de-a pururi; de aceea, aveți o mare responsabilitate atunci când rostiți un cuvânt. Nu risipiți această comoară atât de prețioasă care este vorbirea pe lucruri inutile sau superflue, ci folosiți-o astfel încât să nu puteți spune că ați pierdut măcar un singur minut!

Voi sunteți copiii unui Dumnezeu infinit şi etern. Purtați-vă ca atare, rostind numai cuvinte pline de iubire, care să trezească viața în toate urechile receptive care le ascultă, dar mai ales în inimile pline de devoțiune - solul fertil pe care creşte cel mai bine iubirea.

La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul eram Eu! La fel stau lucrurile şi în cazul vostru: cuvintele voastre trebuie să reflecte Sinele vostru. Nu mai lăsați să treacă nici un cuvânt rău dincolo de pecetea buzelor voastre, căci acestea nu depun mărturie că sunteți copiii lui Dumnezeu, Cel care a creat cândva lumea din haos, astfel încât până şi cel mai mic atom să depună mărturie în legătură cu iubirea şi bunătatea Lui.

Comportamentul vostru se reflectă în lumea spirituală, iar într-o bună zi va trebui să dați socoteală de fiecare cuvânt pe care l-ați rostit vreodată. De aceea, nu mai rostiți cuvinte care să vă umple de ruşine, ci demonstrați că ați ascultat Cuvântul Meu, alegându-vă corect propriile voastre cuvinte şi folosindu-le numai în beneficiul umanității! Amin.

Capitolul 26

Viața umană

(14 ianuarie 1873)

Multe plângeri Mi-au ajuns la urechi, venite de la persoane care Mă acuzau de injustiție sau duritate din cauză că viața şi evenimentele pe care le trăiau nu corespundeau cu năzuințele, dorințele şi speranțele lor.

Multe suflete oprimate Mi s-au plâns, nemaisuportând suferința sau durerea vieții umane: „Dar, Tată, ce am făcut ca să mă persecuți cu toate nenorocirile posibile, în timp ce asupra altora re verşi numai abundență, fără ca cineva să înțeleagă ce au făcut aceia pentru ca să merite acest noroc?”

Mii de astfel de plângeri sunt ridicate zilnic, punând la îndoială justețea Mea, cuvintele Mele care afirmă că Eu sunt iubirea, şi deci incapabil să pedepsesc, etc. Multe plângeri Mi se adresează şi de cei care Mă văd ca pe un judecător implacabil, un Părinte strict, dar lipsit de iubire, unele dintre ele părând justificate, cel puțin la suprafață, din perspectiva limitată a minții umane.

Vă propun să privim mai îndeaproape aceste plângeri şi acuzații, dar şi să răspundem la întrebarea de ce există pe pământ atât de multe profesii şi meserii, de ce inimile voastre sunt atrase de atât de multe înclinații. V-am vorbit deseori de viața spirituală care urmează după moartea corpului fizic; de aceea, trebuie să lămurim şi aceste chestiuni legate de viața pe care o cunoaşteți atât de bine. În acest fel, veți înceta să Mă mai acuzați, iar în al doilea rând, veți înțelege care este scopul vieții umane, care este aşa cum trebuie să fie şi nu cum v-ați dori-o voi.

Mulți căutători sunt inspirați să facă investigații tocmai în domeniile pe care le înțeleg mai puțin. Ei pleacă uneori departe şi, după multe eforturi, descoperă ceea ce ar fi putut descoperi chiar acasă la ei.

La fel se petrec lucrurile şi cu viața umană socială, alcătuită din relațiile reciproce ale oamenilor. Condițiile la care s-a ajuns astăzi nu au fost stabilite de Mine. Ce-i drept, Eu le-am prevăzut şi le-am îngăduit, dar numai cu unicul scop de a servi marii meniri a creației Mele!

Înainte de a trece la explicațiile referitoare la plângerile şi acuzațiile de care vorbeam mai sus, trebuie să fac o incursiune în trecut şi să readuc în fața ochilor voştri spirituali anumite aspecte pe care până acum le-ați privit numai dintr-o singură perspectivă, anume cea umană, legată de prejudiciile pe care sunteți nevoiți să le suportați voi.

Înainte de a aborda chestiunea relațiilor dintre oameni, trebuie să vedem mai întâi „Ce este de fapt omul? Din ce este el alcătuit? Care este misiunea lui pe acest glob pământesc?” Dacă veți înțelege aceste lucruri, vom putea explica mai în amănunt şi condițiile sociale în care trăieşte rasa umană.

Aşa cum ştiți, omul este alcătuit din trei aspecte: un trup, un suflet şi un spirit.

Voi ştiți aceste lucruri, dar spuneți: „Corpul este alcătuit din materie, sufletul din elemente material-spirituale, fiind silit să intre în materie din cauza căderii unui mare spirit primordial, iar spiritul reprezintă o scânteie divină, care trebuie să ridice şi să spiritualizeze sufletul. Prin rafinarea sa, acesta din urmă aduce la rândul lui elementele corpului fizic pe un nivel superior, astfel încât totul să evolueze pe calea către perfecțiune, aşa cum a fost decretat încă de la începutul marelui plan al creației”.

Atunci când trageți asemenea concluzii voi porniți de la o premisă greşită, şi anume că numai spiritul vostru este înzestrat cu scânteia divină care înnobilează totul. Dacă nu ați avea asemenea idei aristocratice (deseori inconştiente), pe care încercați să le aplicați inclusiv persoanei Mele, v-ați da seama cu uşurință că tot ce este creat este în esență divin şi trebuie să fie infinit, căci s-a născut din Mine şi va trebui să se întoarcă la Mine.

Corpul, acest instrument material de care sunteți nevoiți să vă folosiți în timpul vieții voastre terestre, este alcătuit din aceleaşi elemente nobile şi sublime născute din Sinele Meu spiritual ca şi sufletul şi spiritul vostru. Ele sunt însă întemnițate în materie şi silite să se manifeste numai în maniera permisă de aranjamentul lor de moment.

Aceste elemente spirituale extrem de subtile, care ajută la construirea trupului fătului în trupul matern, fac şi ele eforturi pentru atingerea perfecțiunii. Exprimându-şi această tendință prin forma pe care o dau trupului, atât cât poate o formă plastică (bine definită) să exprime un principiu spiritual, ele urmăresc - prin participarea lor la viața umană - să furnizeze sufletului elementele spirituale superioare de care acesta are nevoie pentru a-şi continua dezvoltarea.

Ele sunt colaboratorii secreți care contribuie la marea construcție spirituală a unei idei divine perfecte, la fel cum un arhitect nu poate construi o casă de unul singur, ci are nevoie de o mie de ajutoare. De altfel, vă atrag atenția că ele nu lucrează ca nişte maşini, ci sunt inteligențe care operează sub coordonarea unei forțe superioare la construirea întregului edificiu.

Acestea sunt forțele creatoare, formatoare, care lucrează în interiorul omului, la fel ca şi în orice alt obiect creat: în piatra inertă, în planta vegetativă şi în animalele înzestrate cu organe de percepție, contribuind astfel la înnobilarea, la rafinarea ansamblului. Pe de altă parte, trebuie să precizăm că forma creată şi specia de care aparține ea depind de o mie de alte influențe, ceea ce face ca în pofida sexului (care nu poate fi decât unul din două) şi originii comune, rezultatele finale să fie tot atât de diverse câte ființe create există în spațiul creației.

Fiind un descendent al unui mare spirit al luminii, căzut, sufletul trebuie mai întâi să se dezvolte în mod corespunzător, pentru a putea primi apoi principiul spiritual care va fi implantat în el. În acest fel, el îşi va putea desăvârşi educația în această lume, servind apoi ca fundament, după părăsirea învelişului său material, pentru construirea lumii spirituale.

De aceea, la fel ca şi sufletul omului, sufletul celui mai mic dintre infuzoare este mânat mai întâi de toate să îşi împlinească scopul în această lume terestră, în conformitate cu învelişul pe care îl are şi cu acel element spiritual nerealizat pe care voi îl numiți „instinct” sau „natură interioară”, care îi va deschide calea către alte forme şi către alte condiții de viață.

Spiritul omului nu diferă cu nimic de spiritul care există într-o piatră, cu diferența că la nivel uman, el se confruntă cu o organizare mult mai bună, care nu se mai opune atât de mult sferei sale de acțiune, ci dimpotrivă, este creată chiar cu scopul de a corespunde dorințelor sale.

De aceea, este incorect să afirmați că singura ființă înzestrată de Mine cu o scânteie divină este omul. Scânteia divină există în orice obiect creat, dar trupul uman este mai bine adaptat la elementul spiritual, conformându-se mult mai bine dorinței de expansiune a forțelor spirituale.

Un peisaj monoton, la fel ca şi o viață plicticoasă, vă demonstrează cu uşurință că se poate vorbi de o „viață” adevărată numai acolo unde există schimbare, diversitate. Simplul fapt că nu toate ființele se află pe acelaşi nivel şi nu progresează în acelaşi ritm este suficient pentru a stimula viața.

Diversitatea este temelia vieții. Universurile sunt diverse, ființele la fel, şi chiar căile care duc la perfecțiune diferă între ele. Fără această diversitate, viața, mişcarea, progresul nu ar fi posibile. O creație demnă de slava Creatorului ei, care să poarte în sine, la fel ca şi El, germenul infinității, nu poate fi realizată decât în jurul impulsului de a crea mereu ceva nou şi superior.

În acest fel trebuie înțeleasă lumea vizibilă şi cea invizibilă, începând cu cel mai mic atom din spațiul cosmic şi terminând cu marele Meu regat spiritual, dacă doriți cu adevărat să înțelegeți de ce am creat toate aceste lucruri şi de ce le-am creat aşa cum am făcut-o.

Dată fiind originea divină a creației, este de neconceput să vă gândiți la ea în termenii unor îmbunătățiri, a unor reparații sau modificări, căci acestea ar reprezenta consecințe ale unor erori, lucru imposibil în cazul lui Dumnezeu.

De aceea, renunțați la ideile voastre umane limitate. Lumea este aşa cum v-o descriu Eu, revelându-vă aproape zilnic unul sau altul din secretele ei. Încercați să realizați faptul că scopul vieții voastre este complet diferit de cel pe care vi-l imaginați voi atunci când vă raportați numai la natura voastră fizică, nu şi la cea spirituală (inclusiv la destinul pe care îl incumbă aceasta).

După cum vedeți, trupul, sufletul şi spiritul sunt cu toții purtători ai scânteii Mele divine. Diferitele modalități de expresie ale acestor scântei permit apariția diversității, inclusiv la nivelul oamenilor. De aceea contactul cu alți oameni şi necesitățile acestora au condus în timp la apariția atâtor înclinații şi meserii, necesare unei vieți în comun.

Aşa cum v-am mai spus, diferitele creaturi, începând de la cel mai mic atom spiritual, absorb diverse substanțe din materie, motiv pentru care se manifestă în maniere diferite.

În cazul omului, care este alcătuit din toate elementele existente pe acest pământ, întrucât reprezintă ultimul membru al „compendiului” globului terestru, această diversitate a elementelor spirituale care îl alcătuiesc este chiar mai mare decât în cazul altor ființe. Dispunând inclusiv de o mare capacitate de comunicare şi de idei superioare altor ființe, omul este - în plus - capabil să emane această spiritualitate, folosind-o într-un sens sau în altul. De aici şi înclinația sa către o ocupație sau alta, pe de o parte pornind de la impresiile dobândite în anii tinereții, pe de altă parte sub influența elementelor din care este alcătuit şi pe care le-a primit în timpul concepției. (N. Tr. În mod evident, autorul se referă la materialul genetic.)

În acest fel, odată cu nevoile în creştere ale populației, dar şi cu dorința din ce în ce mai mare a oamenilor pentru confort şi pentru satisfacerea propriilor pasiuni, au apărut din ce în ce mai multe ocupații, cu scopul de a face viața materială a omului cât mai plăcută cu putință.

Această nevoie a trezit în oameni dorința pentru acumularea de obiecte individuale, care să le amplifice confortul, iar această dorință i-a inspirat pe alții să producă respectivele obiecte, mărindu-şi astfel profitul. S-a dezvoltat astfel o competiție din ce în ce mai mare în rândul celor talentați, ca urmare a căreia au apărut o sumedenie de ocupații şi de clasificări, fiecare încercând să câştige cât mai mult, cu concursul celor din jur, pentru a trăi cât mai uşor şi pentru a-şi satisface toate pasiunile.

Nu este greu de observat că această competiție a condus inclusiv la abuzuri de toate felurile, datorate geloziei, unor talente mai mari decât ale vecinilor, intențiilor bune sau rele, pe scurt, sub presiunea tuturor pasiunilor umane posibile. Acestea au afectat la rândul lor viața socială a indivizilor. Din această luptă continuă între dorințe şi abundență s-a născut actuala societate modernă, dedicată exclusiv satisfacerii consumului pentru o viață materială mai bună.

Din perspectiva legilor morale, persoana cu rangul social cel mai înalt şi cea cu rangul cel mai mic în ierarhia socială pot fi inspirate de aceleaşi principii, căci etica şi cele două legi divine pe care le-am dat Eu nu diferă pentru cerşetor şi pentru rege. Fiind superioare legilor terestre, aceste legi divine nu sunt supuse schimbării şi nu permit interpretări. De aceea, marile diferențe care au apărut în viața socială i-au determinat pe mulți oameni să Mă acuze pe Mine, ca şi cum Eu aş fi vinovat pentru greşelile lor!

Este adevărat că un copil de țăran are aceleaşi drepturi umane ca şi copilul de rege, încoronat încă de la naştere, în ochii Mei amândoi sunt egali, dar capacitățile lor latente diferă de cele mai multe ori, şi o mare parte din cursul viitor al vieții lor este determinat de condițiile în care s-au născut. Fiecare va adăuga la aceste condiții genetice propria sa contribuție, spre avantajul sau dezavantajul său.

Ființele create sunt diferite între ele. La fel sunt şi căile pe care sunt nevoite să păşească, motiv pentru care „norocul sau ghinionul" care îi vor urmări vor diferi şi ele de la om la om, în funcție de propriile lor acțiuni, dar şi independent de acestea.

Dacă dincolo de această viață materială nu ar exista o alta mai mare, spirituală, dacă nu ar exista conştiința divină şi morală, inerentă tuturor lucrurilor, natura umană s-ar fi scufundat cu mult timp în urmă la nivelul animalelor, sau sub acest nivel. Căci omul, dispus oricând să-şi satisfacă numai poftele personale, a încercat să exploateze tot ceea ce există pe pământ numai în interesul său individual.

Obiectele materiale nu pot oferi însă decât o fericire de moment, căci elementele spirituale care au devenit grosiere şi întunecate nu se pot uni cu cele subtile şi sublime. De aceea, orice fericire terestră este una efemeră. Mai devreme sau mai târziu, sub impactul diferitelor calamități, omul va ajunge să realizeze că „lumea materială nu este suficientă; trebuie să mai existe şi o altă lume", în final, cu toată împotrivirea sa, el va fi nevoit să admită că „Trebuie să existe cineva care a creat această lume vizibilă, la fel ca şi pe cea invizibilă.

De aceea, pentru a-şi potoli setea interioară, oamenii au ajuns la ideea de Dumnezeu. Nici un obiect material nu va putea umple vreodată golul interior al omului, căci el este o creatură spirituală care a primit un înveliş material numai pentru o perioadă scurtă de timp, cu scopul de a se detaşa, prin încercările la care este supus, de toate vibrațiile grosiere de care mai este încă ataşat, şi a avansa astfel către alte lumi spirituale, superioare.

Tot ce vedeți în fața ochilor are o bază spirituală, inclusiv o aspirație superioară simplei vieți trecătoare. De aceea, ar trebui să priviți totul cu ochi spirituali. Toate plângerile şi lamentările care ajung la Mine din cauza diferitelor nenorociri la care sunteți supuşi nu fac decât să demonstreze incapacitatea voastră de a înțelege condiția umană, faptul că o credință prea mare în principiul material nu poate conduce decât la răul spiritual. Foarte mulți oameni se privează singuri de consolarea pe care o aduce credința într-o viață spirituală, care va urma celei materiale. Ei preferă să creadă în oameni, nu în Mine, deşi am coborât personal pe acest glob pământesc, cu scopul de a mântui umanitatea, deci inclusiv pe ei.

De aceea, ori de câte ori vă plângeți şi vă lamentați, criticând rolul Meu, este bine să ştiți că viziunea voastră asupra lumii este una greşită.

Nu toți oamenii se pot naşte în condiții similare. Nu toți pot fi înzestrați cu aceleaşi talente. Diversitatea este absolut necesară, căci numai prin ea pot exista viața şi progresul.

Mai mult, există spirite din alte lumi care doresc să devină copii ai Mei trecând prin şcoala încercărilor de pe pământul vostru. În mod evident, ele coboară aici înzestrate cu calitățile specifice lumii din care provin, având uneori preferințe particulare pentru anumite lucruri, fără să ştie că le-au folosit cândva în organizații mult mai bune şi mai rafinate.

Va veni ziua când aceste spirite - şi vă asigur că sunt multe - vor înțelege de ce au simțit un anumit impuls spiritual specific, de care nu au fost conştiente, şi care le-a condus către o anumită ocupație particulară, aparent materială; dar care conținea foarte multă spiritualitate ascunsă în miezul ei.

Eu, Dumnezeu şi Iubirea supremă, am creat această lume, cu toți sorii şi toate planetele individuale. Iubirea Mea nu trebuie însă judecată după criteriile voastre. Ea diferă de iubirea aşa cum o înțelegeți voi. Cu toate acestea, Eu nu precupețesc nici un efort în încercarea de a vă familiariza cu ea, căci numai din perspectiva ei veți putea ajunge să evaluați corect tot ceea ce există, inclusiv evenimentele din viața voastră.

Nu trebuie să uitați că iubirea Mea este universală şi nu poate urmări decât marile scopuri ale creației, cărora toți şi toate trebuie să li se supună. Aşa cum o înțeleg Eu, iubirea nu uită nici de vierme, nici de piatra aparent insensibilă, şi cu atât mai puțin de ființele mai mari şi mai bine organizate. Această iubire are însă alte legi, alte scopuri, alte intenții.

Dacă iubirea Mea nu ar fi aşa cum este, Eu aş fi nevoit să fiu un Dumnezeu răzbunător, aşa cum şi-ar dori foarte mulți dintre voi să devin, un judecător sever, implacabil în aplicarea pedepsei, cu toate atributele pe care le-ați învățat în cărțile voastre de drept, dar care nu se găsesc în Cartea Justiției Mele.

Tocmai din această iubire, Eu prefer să transform tot răul comis de oameni în bine. Din iubire, prefer să nu judec, nu arunc anatema asupra nimănui şi nu pedepsesc. Oamenii se pedepsesc singuri, prin răul pe care îl creează şi ale cărui consecințe sunt nevoiți apoi să le suporte. Cât despre grija Mea, ea se referă mai degrabă la trimiterea unor cuvinte de alinare, din lumile superioare, către cei oprimați.

Fericiți sunt cei care le ascultă; din păcate, prea puțini o fac! De aici şi toate acuzațiile care Mi se aduc!

Legile lumii materiale, dar şi cele ale lumii spirituale, nu pot fi însă schimbate. Orice încălcare a lor atrage automat după sine pedeapsa cuvenită.

Ceea ce, la o primă vedere, pare o suferință nemeritată, este de multe ori, la fel ca şi în cazul bolii, un remediu necesar. Să nu uităm că cele mai eficiente remedii sunt cele mai amare. Nu Eu sunt cel care trimite însă aceste remedii. Este drept, Eu l-aş putea ajuta pe cel suferind, dar nu o fac, căci scopul Meu în ceea ce priveşte sufletul uman diferă de cel pe care vi-l imaginați voi, sărmani copii care nu au atins încă maturitatea.

Nici un om nu moare pentru că doresc Eu, nici un dezastru nu se petrece la voința Mea, nimeni nu se naşte bogat sau sărac pentru că aşa vrea Dumnezeu. Eu nu fac decât să permit aceste lucruri. Omul este liber şi poate face orice doreşte. Dacă duce o viață ordonată, el poate trăi mai mult; dacă trăieşte dezordonat, el îşi scurtează singur viața. Atât norocul cât şi ghinionul sunt consecințele acțiunilor oamenilor, dar şi o excelentă scoală pentru umanitate, care îmi permite Mie să o influențez din punct de vedere spiritual, silind-o să îşi deschidă urechile pentru a asculta vocea Mea. Acest lucru ar fi trebuit să se petreacă mai devreme, dar nu s-a petrecut.

Orice om poate deveni „copilul Meu", indiferent dacă este bogat sau sărac, maturizându-se treptat şi pregătindu-se în vederea unei alte lumi mai durabile: lumea spirituală. Sărăcia îl poate ajuta să descopere comorile spirituale, în timp ce omul bogat îşi poate pierde oricând bogăția, fără a fi neapărat recompensat cu comorile spirituale.

Eu descopăr în orice instrumentele necesare pentru a-Mi atinge scopurile, dar nu fac decât să Mă folosesc de circumstanțe, nu să le creez. Omul este cel care îşi creează singur circumstanțele în care trăieşte, îi place la nebunie să se numească „stăpânul pământului", să stăpânească şi să subjuge totul, deşi pluteşte ca un fulg dus de toți curenții spirituali care curg prin univers, când într-o direcție, când în alta, complet inconştient, căutându-şi tot timpul numai fericirea temporală materială, fără să țină cont de faptul că aceasta nu poate fi decât cu greu reconciliată cu cealaltă fericire, mult mai durabilă: fericirea spirituală. De aceea, copiii Mei, nu Mă acuzați pe Mine!

Eu sunt Acela care notează toate păcatele pe nisip, care nu blestemă, nu urăşte şi nu se răzbună, dimpotrivă, fiind gata oricând să toarne balsam peste rănile dureroase. Eu nu am fost niciodată un Dumnezeu nedrept, nici un Părinte sever cu copiii Mei!

Aşa cum sunteți acum, nu Eu sunt cel care v-a creat, ci voi singuri ați devenit ceea ce sunteți. Dacă sunt totuşi dispus să vin din nou şi să preiau controlul asupra voastră, este pentru că lucrurile au mers deja prea departe şi nu mai pot să stau şi să privesc cum umanitatea, neînțelegând nimic despre sine şi despre viitorul ei, trăieşte astăzi fără credință şi fără iubirea şi respectul pe care Mi le datorează. Sunt nevoit să aplic la ora actuală toate mijloacele de care dispun pentru a-i readuce pe cei rătăciți pe calea cea dreaptă.

Pe pământul vostru, elementul spiritual este împins mult prea departe, înapoi, fiind mult prea contestat şi uitat. Aşa se explică toate abuzurile şi nenorocirile pe care sunteți nevoiți să le suportați. Atunci când suferinzii îşi înalță strigătele de durere către Mine, semn că, cel puțin, nu şi-au pierdut complet credința în Mine, Eu le arăt în câteva cuvinte că suferința lor nu a provenit de la Mine, dar dacă doresc să găsească adevărata alinare, aceasta nu poate fi găsită decât în Mine.

De aceea am dorit să vă spun aceste cuvinte, pentru că multe lucruri se vor întâmpla, iar acuzațiile la adresa Mea se vor înteți. Pentru a preveni acest lucru, v-am oferit aceste explicații pentru ca, înainte să deschideți gura ca să vă plângeți şi să ridicați vocea împotriva Mea, să vă gândiți mai întâi cine este cu adevărat cel vinovat pentru ceea ce vi se întâmplă: Eu, Tatăl vostru preaplin de iubire, sau omul rătăcit, care nu trăieşte decât pentru a-şi satisface nesfârşitele pasiuni?

Acceptați acest avertisment şi liniştea va coborî din nou asupra voastră, chiar în mijlocul agitației haotice generalizate în care a ajuns să trăiască umanitatea. Amin.

Capitolul 27

Zahărul, sarea şi oțetul

(iunie 1873)

Copiii Mei, vom vorbi în continuare de trei cuvinte pe care le cunoaşteți foarte bine, deşi nu aveți nici o idee despre rolul pe care îl joacă substanțele mai sus menționate în natura materială, şi încă şi mai puțin de corespondențele lor spirituale.

Vă voi oferi acum o perspectivă complet nouă asupra unor obiecte naturale care există pe pământul vostru şi vă voi ajuta să descoperiți o serie de calități importante, ascunse deseori în aceste obiecte pe care le vedeți zilnic şi pe care le folosiți pentru nevoile voastre de zi cu zi, fără să bănuiți ce se ascunde în spatele lor. Aşa se petrec, de pildă, lucrurile cu cele trei lucruri amintite în titlu, şi anume: zahărul, sarea şi oțetul. Doresc să vă ofer o serie de explicații legate de aceste substanțe, ca o nouă dovadă a asocierii principiului spiritual cu materia, care îl conține şi care îl manifestă. Speranța Mea este să înțelegeți cât de spiritualizată este structura întregii lumi, dobândind astfel o nouă perspectivă asupra ei, care vă va permite să Mă priviți într-o altă lumină.

Iată, zahărul şi derivatele lui se regăsesc pretutindeni în lumea plantelor, dar şi în cea a animalelor, inclusiv în organismul uman.

Zahărul lichid, acel suc dulce care trezeşte de regulă o senzație atât de plăcută la nivelul simțului gustativ, este atât de amplu distribuit în natură încât aproape că nu există o ființă vie care să nu fie familiarizată cu desfătarea pe care o produce el.

Numeroase plante dispun, prin structura lor, de capacitatea de a extrage substanțele zaharoase din solul pe care cresc, fiind consumate la rândul lor de animale, care asimilează şi prelucrează respectivele substanțe din florile sau fructele pe care le mănâncă, pentru propria lor susținere.

Substanțele zaharoase alcătuiesc principala componentă a fructelor, folosite cândva ca principal remediu de către umanitate. Din păcate, la ora actuală, odată cu declinul acesteia, ele au fost înlocuite cu otrăvuri.

Siropurile sau sucurile dulci erau considerate pe timpuri remedii capabile să aline durerea şi să vindece boala, îndulcind viața materială a tuturor ființelor vii, inclusiv a omului, evident, atâta vreme cât erau folosite cu moderație sau respectând anumite reguli. Trebuie să menționăm că nici omul şi nici animalele nu pot trăi numai cu substanțe zaharoase.

De vreme ce siropul dulce extras din plante şi cristalizat, amestecat apoi cu alimentele voastre, a câştigat o importanță atât de mare, se pune întrebarea: „De ce trezeşte această substanță numită zahăr o senzație atât de plăcută atunci când este mâncată sau băută? Cu siguranță, există în

regatul naturii nenumărate alte substanțe care sunt folosite ca hrană şi de care oamenii se pot dispensa, în timp ce fără zahăr, multe mâncăruri şi-ar pierde complet gustul plăcut".

Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să începem mai întâi cu o alta: „Ce este zahărul, privit din perspectiva spirituală?" Răspunsul la această întrebare va răspunde inclusiv la prima, căci dacă veți înțelege fundamentul acestor experiențe materiale, al acestor dorințe şi pofte, veți putea realiza cu uşurință de ce vi se par atât de plăcute mâncărurile şi băuturile îndulcite cu zahăr.

Corespondența spirituală a zahărului este iubirea!

La fel cum iubirea trezeşte, susține şi propagă diferite senzații plăcute, zahărul - adăugat altor substanțe - reprezintă principalul aditiv care dă gust şi savoare mâncării.

Orice formă ar avea, iubirea îndulceşte viața. Acesta este şi rolul corespondent al zahărului în viața materială.

Iubirea alină durerea şi toarnă balsam pe rănile vii. Ea calmează, linişteşte şi face ca multe lucruri insuportabile să devină suportabile.

Iubirea este, şi a fost întotdeauna, principiul gând care susține creația, axul principal al propriului Meu Sine, factorul esențial în transformarea omului într-o ființă cu adevărat umană.

Fără iubire lumea ar fi un haos, un conglomerat de substanțe şi elemente nesupuse nici unei legi, aflate într-un conflict continuu şi distrugându-se reciproc.

Fiind puterea spirituală supremă, iubirea reprezintă şi cel mai puternic factor care influențează lumea materială. Sufletul omului (şi într-o anumită măsură şi cel al animalului) a fost înzestrat cu o serie de calități care îi permit să simtă iubirea şi să o caute în permanență, în mod similar, zahărul, acest element răspândit în întreaga lume materială, reprezintă principalul factor care îndulceşte viața materială vegetativă, făcând-o suportabilă şi plăcută. Atunci când este percepută de papilele voastre gustative, această senzație plăcută corespunde iubirii, care corectează cu blândețe şi gingăşie tot ceea ce este greşit (adică amar). Zahărul, în forma sa naturală, sau chiar artificială (sub formă de granule cristalizate) reprezintă factorul care corespunde, metaforic vorbind, iubirii şi sferei acesteia, de influența căreia nimeni nu poate scăpa, căci efectele sale sublime afectează tot ceea ce este viu, iar gustul său plăcut conduce la uitarea tristeții, la fel cum senzația iubirii conduce la uitarea durerilor provocate de viață.

Cine credeți însă că pregăteşte această substanță delicioasă pentru voi? Cine o distilează din elementele pământului întunecat? Cine determină plantele şi animalele să o caute şi să o colecteze?

Răspunsul este lumina solară, acest aflux al iubirii Mele divine, care se revarsă asupra întregii lumi infinite, spre desfătarea, bucuria şi viața tuturor creaturilor Mele. Ea le permite tuturor ființelor vii să vadă creația Mea şi să recunoască iubirea în această lumină. Lumina parcurge milioane de kilometri, răspândind pretutindeni puterea ei, accelerând, susținând şi creând tot ceea ce există, forțând creaturile să se transforme şi să progreseze din punct de vedere spiritual.

Ceea ce înseamnă lumina şi iubirea în plan spiritual, înseamnă zahărul în plan material, metaforic vorbind, desigur. Cuvintele blânde ale iubirii infinite, razele de lumină care încălzesc blând sau gustul dulce al fructelor, toate înseamnă acelaşi lucru: „Iubire". Numele acestei lumi este Iubirea, la fel ca şi cel al Creatorului său. Lumina solară sau lumina iubirii reuşeşte să extragă sucul dulce al zahărului chiar şi din elementele rigide ale pământului. Scopul este ca cei care se bucură de fructele pământului, animale şi oameni deopotrivă, să se bucure de acestea cu aceeaşi plăcere cu care s-ar bucura de un cuvânt plin de iubire, sau de o rază caldă de soare.

De aceea, copiii Mei, învățați de la zahăr marea lecție a iubirii, pe care v-o predau până şi elementele naturii. Nu uitați că atunci când mâncați fructele dulci ale pământului sau când amestecați zahărul cu băuturile voastre pentru a vă potoli setea, ceea ce asimilați este în realitate iubirea, în o mie de ipostaze diferite, iubirea solicită şi răspândeşte acelaşi principiu pe care l-a conținut cuvântul primordial, căci atunci când am rostit expresia: „Să fie", am adăugat imediat cuvântul „lumină", căci lumina înseamnă iubire. Prin toate aceste lecturi pe care vi le transmit, nu doresc decât să reaprind în inimile voastre lumina iubirii, pentru ca ele să recunoască esența din care sunt făcute, în acest fel, ele vor învăța să îl recunoască pe marele Creator chiar şi în cele mai insignifiante şi mai comune lucruri,

şi vor înțelege că o inimă plină de iubire, care aspiră să îl regăsească pe Tatăl, Iubirea personificată, îl poate găsi, dacă are înțelepciunea să cultive simultan lumina, trezirea ochiului spiritual şi înțelegerea creației în ansamblul ei. Aceasta este semnificația spirituală a zahărului, în acest fel trebuie să priviți această substanță, dacă doriți să Mă înțelegeți pe Mine.

Să trecem acum la cea de-a doua substanță, sarea, al cărei gust reprezintă exact opusul zahărului. Să vedem ce se ascunde din punct de vedere spiritual în spatele ei şi cum pot fi folosite în mod optim efectele ei, ținând cont de aceste corespondențe, în acest fel, Mă veți putea recunoaşte din nou pe Mine, Creatorul întregii naturi şi Părintele vostru, manifestat inclusiv sub forma acestui mineral.

Pentru a examina chestiunea într-o logică firească, să vedem mai întâi cum se prezintă această substanță minerală, unde poate fi găsită ea şi de ce este atât de esențială.

Vedeți voi, în natură există diferite săruri, şi la fel cum animalele şi oamenii caută pretutindeni în natură zahărul, ele caută în egală măsură şi sarea, căci fără ea, multe mâncăruri ar fi lipsite de gust, mai ales dacă sunt gătite la foc, proces în care sărurile sunt extrase din compoziția lor inițială şi supuse unor transformări chimice, în mod evident, aceste săruri trebuie înlocuite cu altele, mai exact cu sarea voastră de bucătărie.

Sarea este regăsită aproape pretutindeni în materie.

Ea există ca substanță minerală de sine stătătoare, dar este conținută şi de fructe şi plante. Chiar şi zahărul conține sare, iar sângele şi stomacul ființelor vii nu ar putea exista fără sare, care reprezintă chiar principalul element din care sunt alcătuite acestea.

La fel ca şi în cazul zahărului, se pune întrebarea: „De unde apare această dorință insațiabilă pentru sare?” Ca şi în primul caz, explicația spirituală elucidează necesitatea acestei substanțe în materie.

„Sărurile” corespund la nivel micro conceptului de „viață” la nivelul universului. Ele reprezintă substanțe stimulente sau catalizatoare ale întregului proces de creare, susținere şi perfecționare. De aceea, sarea este elementul corespondent care ajută la apariția vieții, care o susține şi o conduce treptat, prin dezvoltare, către nivelele superioare.

Aşa se explică de ce atât animalele cât şi oamenii caută în egală măsură sarea, pentru a o folosi ca stimulent. Această substanță poate fi găsită în tunelele pământului, unde este stocat tot surplusul existent. Acest surplus din interiorul pământului serveşte apoi pentru satisfacerea nevoilor lumii exterioare.

În timp ce iubirea Mea reprezintă forța care armonizează totul, viața este puterea care animă totul, care trezeşte la viață tot ce a fost creat din iubire, silind această creație să se perfecționeze, pentru a o readuce apoi, după transformări succesive, în locul din care s-a născut.

Aşa se explică de ce apa oceanelor este sărată, asigurând din abundență sarea necesară stimulării vieții. Să nu uităm că oceanele sunt leagănul în care s-a născut viața pe pământ, căci elementul „apă” (sau „aerul” condensat) a fost şi va fi întotdeauna mama oricărei substanțe solide.

Atotputernicul Meu cuvânt: „Facă-se!”, care a însemnat apariția vieții, a creat acest impuls etern, care sileşte deopotrivă materia şi ființele vii să îşi încheie misiunea, ciclul lor de dezvoltare.

Dacă la nivel material sarea reprezintă un stimulent pentru stomac, la nivel spiritual ea joacă acelaşi rol în conflictul omului cu lumea şi cu propriile sale pasiuni. Adversitățile şi nenorocirile nu sunt altceva decât sarea vieții, absolut necesară şi fără de care viața ar fi lipsită de fascinație, la fel cum mâncarea fără sare este lipsită de gust.

Dacă la nivel material sarea stimulează organele să îşi îndeplinească mai uşor funcțiile, sarea spirituală a adversității întăreşte spiritul şi sufletul, permițându-le să realizeze lucruri mai importante şi să progreseze mai rapid către perfecțiunea care le-a fost prestabilită.

Acest stimulent nu este altul decât viața.

Iubirea nu s-ar putea manifesta fără viață, căci ea doreşte să vadă efectul energiei sale, nu să se risipească fără nici un rezultat.

Iubirea are nevoie de o iubire reciprocă, scop în care este necesară mişcarea sau acțiunea, care sunt imposibile dacă nu există o forță vitală.

Acesta este scopul sărurilor în materie. Ele influențează viața, ajută materia inertă să progreseze, lucru valabil pentru întreaga creație, al cărei țel principal este viața şi al cărei fundament este iubirea.

Vedeți aşadar, copiii Mei, cum elucidarea corespondențelor spirituale ale unui element insignifiant, pe care îl cunoaşteți foarte bine şi pe care îl folosiți în fiecare zi, vă poate ajuta să înțelegeți unul din factorii importanți care influențează întreaga creație.

Sarea reprezintă şi un remediu salutar, cu condiția să fie folosită în măsura potrivită. Ea susține mişcarea vitală a organelor în trupul uman şi animal, la fel cum „sarea vieții", sau circumstanțele lumeşti, accelerează activitatea şi amplifică forța vitală a sufletelor.

După cum vedeți, amândouă elementele, zahărul, care este echivalentul iubirii, şi sarea, care este echivalentul vieții, contribuie în egală măsură la susținerea universului creat de Mine, căci înseşi principiile fundamentale ale acestuia conțin în ele germenul eternității. Orice creație se naşte, există şi se transformă prin dezvoltarea de sine.

Mai rămâne să elucidăm semnificația ultimului element din cele trei amintite, „oțetul", rolul acestuia la nivel material, dar şi corespondențele sale spirituale.

La fel ca şi în cazurile precedente, vom începe prin a defini calitățile oțetului, pentru a vedea apoi care este scopul şi menirea lui.

Chimiştii numesc oțetul oxos, cuvânt din care derivă termenul de „oxidare". Nu trebuie să credeți că oțetul este numai acea substanță acidă pe care o folosiți voi în bucătăriile voastre. Termenul trebuie extins pentru toate substanțele acide care există în materie. „Oxidarea" se referă la acele substanțe care se combină cu altele, având un efect de transformare.

„Acidifierea" sau oxidarea nu reprezintă altceva decât procesul prin care o substanță atinge un punct de cotitură în care se transformă în altceva, datorită influenței unei sări.

Acesta este procesul prin care substanțele sunt reduse la elementele lor de bază, care, eliberate de asocierea lor anterioară, pot intra în alte combinații chimice. Chiar şi oțetul alimentar nu este altceva decât o substanță divizată, în care elementele s-au aranjat altfel. Altfel spus, oxidarea reprezintă acel proces de transformare prin care elementele intră în alte combinații, formând compuşi noi.

Acest proces are loc neîncetat în natură. Ceea ce la acest nivel este numit oxidare, la nivel spiritual este numit pe bună dreptate progres, căci distrugerea unui aspect înseamnă naşterea unui alt aspect, în întregul univers nimic nu este permanent, iar crearea sau dezvoltarea unei forme nu poate avea loc fără o divizare prealabilă.

Progresul sau evoluția către perfecțiune este un aspect dinamic, fără de care creația Mea nu ar putea exista. El este strict legat de trecerea timpului. Orele, minutele şi secundele zboară literalmente, şi odată cu ele mor milioane de creaturi. Moartea lor face posibilă naşterea unei noi recolte, care va genera noi fructe, astfel încât procesul de evoluție a materiei către planul spiritual, iar apoi către Mine însumi, să continue la nesfârşit.

Vedeți voi, Iubirea a creat această lume, viața o susține, iar progresul o conduce din nou înapoi la Iubirea din care s-a născut cândva, dar într-o stare de deplină libertate.

Această lege se aplică deopotrivă în lumea organică şi în cea anorganică. Primele începuturi în lumea organică, stimulate de sare (adică de viață), trebuie să fie foarte blânde, pentru ca elementele să nu-şi piardă energia încă firavă. Procesul de oxidare continuă apoi, sub influența aceleiaşi sări (stimulentul universal), divizând şi transportând substanțele elementale pe noi nivele, din ce în ce mai înalte, unde ele se recombină în substanțe mai complexe şi mai pure. În acest fel, elementele materiale, devenite din ce în ce mai subtile, se amestecă tot mai mult cu cele spirituale, până când întreaga materie a universului, spiritualizată, ajunge să creeze combinații noi, în care predomină iubirea, sub forma fericirii şi a dulceței. Chiar şi pe aceste nivele, viața (sau sarea) - devenită din ce în ce mai intensă, şi progresul (oxidarea) - devenit din ce în ce mai uşor, conduc la transformarea

supremă. Procesul devine acum lin: naşterea devine o fericire, existența o formă de extaz, iar progresul o stare pe care ființa umană care trăieşte într-un înveliş material nici nu şi-o poate imagina. Chiar şi cele mai înalte spirite sunt conştiente de faptul că dincolo de ele se întinde un spațiu infinit, care duce direct la Mine. Creația continuă astfel la nesfârşit, într-un progres neîncetat, în care starea de fericire şi viziunea spirituală din ce în ce mai largă devin dovezi vii ale infinității, iubirii supreme, vieții în aspectul ei cel mai profund şi progresului etern. La fel ca şi în planul material grosier, evoluția continuă şi la nivel spiritual, dând naştere ființelor divine, care parcurg aceleaşi etape, descoperind cu fiecare pas pe care îl fac în infinitate amprenta Dumnezeului infinit şi a iubirii Sale infinite!

Copiii Mei, pe micuța planetă pe care trăiți sunteți deja înconjurați de milioane de miracole. Contemplați-le în permanență şi încercați să realizați iubirea Tatălui vostru ceresc, viața divină care se manifestă în fiecare clipă în toate ființele. Urmăriți să înțelegeți ce înseamnă progresul, eternul proces de oxidare, care împlineşte legea eternă a evoluției la toate nivelele, inclusiv în natura aparent moartă, prin intermediul iubirii, al luminii şi căldurii, adică al sărurilor şi oxizilor. Legea evoluției este cea care pune în mişcare toate lumile din spațiul infinit, iar rotația corpurilor cereşti pe cer şi în jurul propriei axe este rezultatul aceluiaşi proces al iubirii, vieții şi oxidării. Metalele şi diferitele tipuri de soluri din măruntaiele pământului vostru, diferitele elemente chimice, plasate acolo de către iubire şi pregătite de sare (adică de viață) în vederea oxidării (adică a progresului), urmează aceeaşi lege inexorabilă a evoluției, în sfârşit, contemplați modul în care separarea sau subordonarea principiului material în fața celui spiritual influențează acelaşi proces de evoluție, care va face cândva din om un mare spirit. Observați felul în care sărurile şi oxidarea transformă mineralele într-o plantă, planta în animal, iar animalul în produsul suprem din punctul de vedere al creației pe acest pământ: omul. Acest ultim membru al creației materiale, situat între două lumi, parcurge acelaşi proces, în urma căruia ajunge în lumea spirituală. Acolo, simțurile sale rafinate vor percepe lucruri pe care mintea sa actuală nu şi le poate imagina, dar se va confrunta şi cu situații şi nevoi noi, care îl vor sili să rezolve probleme cu care nu este obişnuit.

Pe scurt, „zahărul”, „sarea” şi „oțetul” există şi în lumea spirituală. Acolo, zahărul este infinit mai dulce decât pe pământ, dar nu poate fi câştigat decât în urma unui proces de fermentare acidă (adică de oxidare) care va accelera vibrația vieții, acest stimulent al creației. Numai această vibrație accelerată îi va permite sufletului purificat să trăiască în acele sfere subtile, în care se petrec noi procese de oxidare. Rezultatul acestora este o iubire mult mai sublimă şi mai intensă, pe care nu o poate percepe însă decât cel care, stimulat de sarea vieții spirituale, a trecut proba „oxidării de sine”, întorcându-se, purificat şi exaltat, acolo unde s-a născut cândva, pentru a-şi primi recompensa promisă de Iubirea divină, care constă tocmai în această iubire.

O, dacă ați şti ce vă aşteaptă, ce fericire şi ce extaz veți trăi în această lume (dar nu temporar, aşa cum se întâmplă în lumea voastră actuală, ci la nesfârşit), ați face tot ce vă stă în puteri pentru a intra în această împărăție pregătiți, căci odată trecută granița dintre materie şi spirit, progresul devine uşor şi lin, fiind ghidat numai de iubire!

Ar fi inutil să încerc să vă descriu vastele spații ale creației, marile idei creatoare, legile supreme ale creației şi lumile infinite, în speranța că Mă veți înțelege pe Mine prin intermediul acestora, în cel mai bun caz, ați cădea la picioarele Mele, uluiți, căci macrocosmosul este prea vast pentru a putea fi înțeles de micile voastre minți limitate. Pentru a-Mi atinge scopul, este mult mai uşor pentru Mine să vă dovedesc măreția, iubirea, compasiunea şi răbdarea Mea ilustrându-le prin obiecte care vă sunt cunoscute, deşi până acum nu le-ați acordat o semnificație aparte. Este important să înțelegeți mai întâi că Eu am structurat nu numai marile universuri şi sisteme solare, ci şi lucrurile cele mai insignifiante, astfel încât acestea să reflecte acelaşi gând divin care vă uluieşte atunci când contemplați cerul înstelat. Numai în acest fel veți înțelege că Dumnezeu este diferit de imaginea pe care o aveați voi despre El, fiind infinit mai măreț şi mai sublim, de vreme ce acordă o importanță egală tuturor lucrurilor, de la cel mai umil vierme şi până la cel mai mare sistem solar. Iubirea Lui există pretutindeni, viața Lui dinamizează totul, iar aspirația către progres reprezintă primul Său act

de creaţie. De aceea, ea poate fi regăsită pe toate nivelele. Odată ajunşi în lumea de dincolo, în planul spiritual, veți cunoaşte alte legi ale iubirii şi ale vieții, alte legi ale progresului, descoperind astfel că zahărul, sarea şi oțetul, sau altfel spus, iubirea, viața şi progresul, nu încetează niciodată, atâta vreme cât Dumnezeu va ilumina şi va încălzi creația prin iubirea şi prin lumina Sa, stimulând-o să se apropie de El.

Acceptați această mare învățătură, care a pornit de la trei cuvinte micuțe, ca semn al iubirii Mele, o iubire care, spre deosebire de a voastră, nu cunoaşte decât iertarea, uitarea şi răsplata.

De aceea, aveți grijă ca Eu să am cât mai puține lucruri de iertat şi de uitat, şi cât mai multe recompense de acordat, iar fericirea se va revărsa din plin asupra voastră. Amin.

Capitolul 28

Creşterea

(Trieste, 13 septembrie 1875)

Ştiu că ți-ai propus cu mai mult timp în urmă să le explici prietenilor tăi semnificația acestui concept, dar ți-a lipsit claritatea gândirii, aşa că nu ai avut succes.

De aceea, Mi-am propus să vă explic eu ce înseamnă procesul de creştere, deopotrivă în aspectul său material şi spiritual, pentru a pune o nouă cărămidă la temelia marelui edificiu al cunoaşterii voastre spirituale. Vi se vor revela astfel din nou aspecte deocamdată necunoscute vouă şi veți înțelege cât de multe mai aveți de elucidat în ceea ce priveşte natura şi lucrurile cărora nu le acordați prea multă atenție, întrucât le vedeți în fiecare zi.

Vom începe, ca de obicei, cu semnificația propriu-zisă a cuvântului, punându-ne întrebarea: „Ce este, de fapt, creşterea?"

A creşte înseamnă a spori, adică a adăuga ceva la ceea ce există deja, proces prin care obiectul material câştigă în dimensiuni şi în greutate, dar prin care este amplificată şi calitatea sa spirituală.

După cum puteți vedea cu uşurință, tot ceea ce există în jurul vostru este supus acestui proces de creştere, în tinerețe, puteți vedea direct creşterea în dimensiuni şi în greutate a corpului fizic. Cu toate acestea, voi nu înțelegeți ce înseamnă adevărata „creştere" care se produce în interiorul şi în jurul vostru, iar aceasta pentru că nu acordați nici cea mai mică atenție acestui proces, pe care îl vedeți petrecându-se zilnic, pretutindeni. Dacă ați înțelege ce se petrece în procesul de creştere, chiar şi numai al unui simplu fir de iarbă, v-ați da seama că el presupune mult mai mult decât poate realiza intelectul vostru.

Nici chiar oamenii voştri de ştiință nu vă pot spune prea multe în legătură cu procesul de creştere. Cu toate instrumentele tehnice de care dispun, nici ei nu pot înțelege aparatul spiritual care stă la baza creşterii unui obiect sau a unei ființe, cu atât mai mult cu cât au observat că simultan cu procesul de creştere a greutății se produce şi un fenomen invers, de scădere a ei (datorită aşa-numitelor procese metabolice). Această scădere în greutate devine treptat predominantă, odată cu avansarea în vârstă, generând în final moartea „vieții fizice", sau transformarea ei în altceva.

Ca să vă puteți face o idee cât de vagă în legătură cu ceea ce se petrece în timpul procesului de creştere a unui obiect, fie el viu sau inert, trebuie să începem prin a răspunde la întrebarea: „Ce anume determină obiectul să crească?"

Savanții voştri nu vor ezita nici o clipă să vă răspundă: „Este o lege a naturii, care doreşte să perfecționeze tot ce a creat, până în punctul dezvoltării sale maxime".

Dacă sunteți de acord, nu aveți decât să fiți satisfăcuți cu acest răspuns. Cel care doreşte însă să se dezvolte spiritual, investigând secretele, spirituale ale naturii, misterioasele celule ale corpului, invizibile pentru voi, distribuția atât de precisă a vaselor şi organelor, cu scopul de a descoperi - la nivel spiritual, iar apoi chiar fizic - Cauza Primă a întregii existențe, propriul Meu Sine, nu se va

mulțumi niciodată cu acest răspuns simplist, referitor la „legea naturii”. Cunoaşterea sa are nevoie de dovezi mai solide, care să îi ateste faptul că Eu, Creatorul şi Părintele tuturor creaturilor, sunt întotdeauna acelaşi, iar principalul Meu atribut, Iubirea, se manifestă în egală măsură pretutindeni. Am dorit să vă ofer această revelație de dragul acestor oameni, care tânjesc după adevărata cunoaştere, care Mă caută pretutindeni numai pe Mine, în speranța că aceste cuvinte ale Mele îi vor stimula, nu atât în a-şi relaxa eforturile de a Mă căuta pe Mine, Creatorul, chiar şi în Cele mai infime obiecte din natură, cât în a învăța să Mă înțeleagă şi să Mă iubească chiar mai mult decât până atunci.

Aceşti cercetători sunt în plin proces de devenire, transformându-se în „copii ai Mei”, căci căutarea lor este motivată exclusiv de dorința de a Mă cunoaşte pe Mine, Tatăl lor, cât mai bine cu putință. De dragul lor, doresc să ridic într-o mai mare măsură vălul care ascunde secretele vieții de zi cu zi, pentru ca setea lor să fie potolită şi înlocuită cu o anumită certitudine spirituală.

Vedeți voi, în fiecare sământă este ascunsă năzuința către dezvoltarea de sine. De îndată ce găseşte condițiile favorabile pentru manifestarea sa, acest impuls sileşte sământa să îşi înceapă procesul de dezvoltare, scoțând la lumină toate informațiile care au fost ascunse în ea. În interiorul ei încep să se structureze astfel vasele şi organele, iar procesul se accelerează şi continuă până când toate informațiile ascunse în sământă au ieşit complet la lumină (au fost manifestate), iar din elementele sale primordiale nu a mai rămas nimic (acestea fiind complet transformate într-o structură nouă).

Marele principiu universal al vieții operează la nivelul celulelor microscopice ale seminței, pe care le structurează în funcție de substanțele de care dispune. Combinate cu alte substanțe, acestea se solidifică, se unesc unele cu altele, alcătuind astfel celulă după celulă şi dând treptat naştere organelor.

Atunci când începe procesul de creştere, cele două forțe active sunt electricitatea şi magnetismul, ca generatori de căldură. Prin această căldură emanată, cele două forțe divid şi descompun diferitele substanțe, creând din elementele acestora propria lor substanță.

La început există un impuls spiritual, care penetrează întreaga creație şi care reprezintă propriul Meu Sine. Etern şi infinit, la fel ca şi Mine, acest impuls nu doreşte altceva decât să perfecționeze şi să unească (prin complementaritate) tot ce există, pe toate nivelele, întrupând, cum s-ar zice, „fluidul” cel mai subtil şi mai spiritual dintre fluide. Aceste fluide sunt alcătuite din nişte globule minuscule, învelite de o membrană fină. Ele conțin primele principii esențiale ale vieții eterne şi vor da naştere primelor organe ale corpului, care, printr-o dezvoltare ulterioară, vor deveni din ce în ce mai dense. Treptat, ele devin vizibile pentru voi, oamenii, dar numai după ce suferă un mare număr de transformări.

Procesul continuă astfel la infinit, influențând tot ceea ce există. Pretutindeni, celulele corpului îşi măresc dimensiunile, renunțând la acele substanțe de care nu mai au nevoie pentru a-şi prezerva viața şi absorbind continuu substanțe noi, care le sunt furnizate în cantitățile infinitezimale de care au nevoie.

În acest fel, ceea ce pentru voi este invizibil, imperceptibil şi imponderabil, se solidifică, devenind o masă densă, care, stimulată de căldură să devină activă, devine aparent lichidă. Treptat, ea se condensează din nou, în conformitate cu nevoia sa de coeziune, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, până când celula inițială atinge un alt nivel, superior, fiind nevoită să îşi cedeze locul unei alte celule, mai complexă.

În acest fel, procesul continuă irezistibil în întregul universal spiritual şi material, pornind de la primul stimul, care conduce obiectul creat către scopul său. Acest stimul, această năzuință primordială, este ceea ce voi numiți „creştere”, dar pe care Eu o numesc „viață spirituală”. Ea operează pretutindeni, chiar şi în interiorul obiectelor aparent inerte, accelerându-le evoluția către ideea eternă, spirituală, a Creatorului şi Părintelui divin. Se creează astfel un lanț, a cărui primă verigă este ideea sau gândul primordial, parte integrantă din Mine însumi, care tânjeşte după eternitate, indestructibilitate şi infinitate. Aşadar, aceeaşi putere, acelaşi principiu operează pretutindeni în creație, de la piatra inertă şi până la cel mai mare dintre îngeri, în lumea materială, această putere

atrage principiile similare; în cea spirituală, ea încearcă să aducă totul la acelaşi unison, astfel încât din materia creată să se nască ceva spiritual. Progresând astfel din ce în ce mai departe, devenind din ce în ce mai pur, mai subtil, mai sublim şi mai frumos, principiul primordial se apropie din ce în ce mai tare de perfecțiune, deci de Creatorul său. El îşi atinge astfel menirea pentru care, cu milioane de ani în urmă, a fost trimis în vastele spații ale creației, sub forma unei raze de lumină. Priviți, creaturi lipsite de inteligență, dar în care sălăşluieşte germenul infinității: soarele răsare în fiecare zi deasupra capetelor voastre, dăruindu-vă viață, lumină şi căldură, dar voi treceți pe sub el cu indiferență. Nimeni nu stă să se gândească măcar o clipă la minunile pe care le realizează o rază de soare atunci când cade deasupra solului. Nimeni nu înțelege câtă forță vitală divină primiți voi înşivă în acest fel, prin raza trimisă de la milioane de kilometri distanță, de către un alt glob ceresc, către pământul vostru minuscul, care o reflectă apoi către voi. Ea permite realizarea a noi combinații chimice, răspândind astfel viața, stimulând activitatea, pentru ca toate creaturile să crească şi să îşi continue astfel drumul evoluției către împlinirea menirii lor, în conformitate cu ideea primordială prestabilită cu mult timp în urmă de iubirea Mea infinită.

Această rază de lumină nu aparține nici ea soarelui vostru, căruia i-a fost împrumutată de un alt corp ceresc, mai mare şi mai central, procesul continuând până la limitele lumii materiale. Practic, principalul factor al vieții a trebuit să suporte tot atâtea transformări în lumea spirituală câte îl aşteaptă la intrarea în lumea materială.

Raza de lumină spirituală se naşte din Mine şi penetrează întreaga lume spirituală, pe care o hrăneşte, o trezeşte la viață, o perfecționează. De aici, ea pătrunde în lumea materială, trecând din soare în soare, din planetă în planetă, din cometă în cometă, reinstaurând pretutindeni viața prin descompunere şi transformare, în final, în interiorul lumilor, materializată sub forma pietrelor aparent moarte, ea se trezeşte din nou la viață, se rafinează prin descompunere, trece prin întreaga gamă a vegetației, prin lumea animală şi prin rasa umană, în cele din urmă, la bătrânețe, materia ei se dizolvă, iar ceea ce nu poate fi dizolvat este perfecționat din punct de vedere spiritual.

În acest fel, firul de iarbă absoarbe din pământ elementele pe care i le-a pregătit lumina şi căldura solară. El se dezvoltă, creşte şi îşi împlineşte destinul, transformându-se într-o substanță necesară creşterii altor organisme,

Astfel se derulează procesul creşterii, pe două nivele: absorbția elementelor din pământ şi a energiei venite de sus.

După cum vedeți, chiar şi firul de iarbă, acest lucru insignifiant pentru milioane de oameni, este situat între două lumi: lumea solului pe care creşte şi lumea influențelor spirituale. Venite de departe, acestea din urmă au sarcina să completeze ceea ce nu s-a putut face numai cu ajutorul energiilor telurice. Astfel creşte firul de iarbă, dar şi toate celelalte creaturi, inclusiv oamenii.

Procesul pe care îl puteți constata în lumea voastră materială se desfăşoară pretutindeni la fel, inclusiv în lumea spirituală. Viața spirituală a oricărui animal este destinată mai întâi dezvoltării acestuia, iar apoi susținerii altor vieți. Mergând din ce în ce mai departe, din nivel în nivel, evoluția spirituală continuă până la apariția omului, la nivelul căruia destinul spiritual devine mai concentrat. Căci omul a fost înzestrat cu instrumente de care animalele nu dispun decât în mică măsură, respectiv instrumentele de comunicare. Oamenii îşi pot comunica reciproc, prin cuvinte articulate, ce impresii le produce natura înconjurătoare şi ce sentimente există în inima lor.

Limbajul şi comunicarea sunt încă limitate, chiar la nivelul oamenilor. Există şi alte forme de comunicare, infinit superioare, care pot exprima cu mult mai multă uşurință ce simte un suflet în momentele sale cele mai sublime, lucruri pe care limbajul vostru nu le poate exprima. Aceste lucruri nu vă pot fi însă explicate cu uşurință, căci voi nu puteți gândi decât în termenii voştri limitați.

Întrucât lumea spiritelor poate acționa mult mai puternic şi mult mai frecvent asupra omului decât asupra animalelor, acesta are datoria să utilizeze aceste impresii şi să devină demn de căminul său spiritual.

Întrucât lumina spirituală se revarsă continuu asupra lui, omul are datoria să crească şi să se dezvolte din punct de vedere spiritual, devenind vrednic de Creatorul său, care l-a situat în mijlocul

atâtor minuni, cea mai mare dintre toate fiind chiar el, omul. El trebuie să devină conştient de această poziție şi de influența luminii solare, dar şi de cea a luminii spirituale, mult mai intensă, perfecționându-se continuu. Prin faptele sale, trebuie să progreseze în permanență, până la marea transformare şi la părăsirea învelişului său material, pe care îl va schimba cu unul de lumină, țesut chiar în timpul vieții sale pământeşti, prin caracterul pe care a ştiut să şi-l modeleze. Cu cât acest înveliş va fi mai subtil, cu atât mai uşor va putea fi el penetrat de marile raze ale soarelui spiritual, trezind în el - precum fac razele soarelui vostru la nivelul firului de iarbă - forțele încă adormite, în acest fel, absorbind lumina spirituală care cade din abundență asupra sa, el va putea deveni un cetățean demn al lumii spirituale, întorcându-se către soarele central (la fel cum fac florile voastre, care îşi întorc în permanență capul către soare), către Mine, pentru a absorbi hrana spirituală (lumina) cu înghițituri mari, lucru imposibil pe vremea când era întrupat într-un corp terestru.

În acest fel îşi va continua omul creşterea spirituală, dezvoltându-se şi devenind un locuitor demn al lumii de dincolo şi un copil al Creatorului în căminul căruia soarele nu apune niciodată, iar lumina adevărului străluceşte de-a pururi.

De aceea, vă repet sfatul Meu: contemplați cu mai multă atenție lumea care vă înconjoară. Treziți-vă cunoaşterea spirituală. Nu uitați că în mijlocul creației materiale se ascund nenumărate principii spirituale. Acestea nu pot fi observate însă decât de cei care au vederea clară, nu şi de cei care sunt orbi din punct de vedere spiritual.

Vederea Mea se întinde în toate direcțiile. Dacă doriți să deveniți copiii Mei, trebuie să vă ascuțiți la rândul vostru privirea, pentru a vedea dincolo de materie principiul spiritual, germenul primordial al oricărei existențe şi scopul suprem al întregului univers. Numai în acest fel veți putea realiza, în afară de creşterea fizică şi de împlinirea menirii voastre terestre, şi o creştere spirituală; numai astfel veți putea dobândi prosperitatea spirituală şi fericirea celestă. În interiorul vostru va creşte astfel un cer, care se va dilata apoi şi în exterior (după părăsirea învelişului fizic) şi care va putea ajunge până la Mine, în măsura în care îl veți recunoaşte pretutindeni şi în toate pe Tatăl. Această fericire supremă le-a fost rezervată de Tatăl numai celor care s-au pregătit în inimile lor pentru a o putea percepe şi susține.

De aceea, copiii Mei, creşteți întru cunoaştere şi rafinați-vă percepția asupra creației Mele materiale. Nu vă risipiți în lucruri mărunte, nu cultivați bucuriile terestre, a căror durată este scurtă, ci căutați numai ceea ce este Indestructibil, căutați-Mă pe Mine, Cel Etern!.Vă asigur că nu veți avea nimic de pierdut renunțând la cele materiale în favoarea celor spirituale, ci numai de câştigat, în acest fel trebuie înțeleasă creşterea materială şi cea spirituală. Amin.

(24 septembrie 1875)

În ultima comunicare v-am revelat ce înseamnă creşterea şi cum se derulează ea în lumea materială şi spirituală. V-am ilustrat plastic acest proces vorbindu-vă de creşterea firului de iarbă, de la care am ajuns apoi la progresul spiritual al omului şi al lumii spiritelor în ansamblul ei. V-am explicat astfel cum se derulează creşterea şi cum progresează spiritul, continuând pe de o parte să se perfecționeze, şi împlinindu-şi pe de altă parte misiunea.

În lectura de față doresc să continui aceste explicații, insistând mai mult asupra aspectelor spirituale manifestate în timpul creşterii. Vă voi arăta cum acest proces de creştere al unei plante, de pildă chiar a firului de iarbă, conduce la obținerea unui produs superior, în cazul de față floarea. Acelaşi proces se petrece şi cu omul, dar şi cu întreaga lume spirituală, a cărei dezvoltare trebuie să conducă invariabil către acelaşi produs superior: înflorirea (sau floarea). Evident, procesul nu poate fi explicat decât prin intermediul corespondențelor.

Planta începe aşadar să crească din sământă, să se dezvolte şi să se maturizeze. Prima întrebare la care ne conduce contemplarea acestui proces este următoarea: „Care este scopul acestei creşteri?”

De vreme ce Eu, Creatorul întregului univers, am realizat totul cu un anumit scop precis, la fel cum vi se întâmplă şi vouă atunci când doriți să realizați ceva, răspunsul la întrebarea de mai sus îmi revine Mie:

La o examinare mai detaliată, nu vă va fi deloc greu să vă dați seama că Eu nu am creat planta ca să-Mi mai petrec timpul, din plictiseală sau la întâmplare. Observația atentă conduce imediat la concluzia că întregul proces de creştere şi de structurare a organismului plantei urmează un anumit scop, a cărui finalitate, după apariția tulpinii şi a frunzelor, o constituie apariția florii. Se naşte astfel un organism complet diferit, care nu seamănă prin nimic cu primul, dar care pregăteşte în schimb, în pântecul său, posibilitatea unei noi faze de dezvoltare. Este vorba de scopul final al plantei: fructul, care conține semințele necesare dezvoltării unei noi plante de acelaşi fel.

Lucrurile se petrec la fel în lumea animalelor, şi chiar în cea a omului, dacă ne referim strict la dezvoltarea corpului, care serveşte drept instrument pentru perfecționarea sufletului care locuieşte în el.

Să examinăm acum din punct de vedere spiritual procesul dezvoltării ulterioare care se petrece în lumea plantelor, pentru a trece apoi, prin extrapolare, la lumea animalelor şi la celelalte lumi, superioare.

Ultima dată v-am povestit cum se nasc şi se unesc celulele în interiorul firului de iarbă, dezvoltându-se şi creând fibră după fibră, cum circulă globulele sângelui (metaforic vorbind) prin toate părțile plantei, contribuind la transformarea, divizarea şi dezvoltarea lor. V-am vorbit despre puterea spirituală care ghidează această mişcare, stimulând-o să urmeze un anumit tipar, care, în forma primitivă a plantei (sămânța), era încă invizibil. Cel de-al doilea centru de greutate al plantei este floarea sa, către care se vor orienta elementele cele mai nobile extrase din Pământul-mamă. Expuse proceselor de transformare sub influența luminii, aceste substanțe se unesc şi dau naştere unor flori, ale căror culori încântă ochiul şi al căror parfum desfată simțul mirosului.

Floarea nu este altceva decât produsul material al unei substanțe mai subtile, cea a sufletului, sub influența elementului spiritual sau divin. Planta înflorită trăieşte un moment de beatitudine, căci după multă muncă, începând cu transformarea seminței şi continuând cu creşterea tulpinii şi a frunzelor, ea a reuşit să producă cea mai frumoasă şi mai complexă parte a ei, strâns legată de lumină. Metaforic vorbind, această perioadă poate fi considerată un moment nupțial pentru plantă, care trăieşte la unison cu lumina, bucurându-se de copilul pe care l-a născut după îndelungatul chin al travaliului.

Fericită de realizarea sa, ea îşi apleacă delicat capul în bătaia vântului, întorcându-se întotdeauna după iubitul ei, soarele, ea le dăruieşte tuturor - în fericirea ei - miresmele sale, aerului, plantelor, animalelor şi oamenilor din jur.

Planta înflorită este îmbrăcată într-o rochie de mireasă. Partea ei cea mai rafinată şi mai apropiată de lumină este îmbrăcată în frunzele cele mai gingaşe, care absorb prin venele lor delicate o cantitate cât mai mare de lumină, pentru a-şi continua activitatea. Căci, deşi îmbrăcată în rochie de mireasă, planta nu se opreşte aici, ci îşi propune să atingă noi nivele superioare, până la împlinirea menirii ei spirituale. Procesul este întotdeauna acelaşi: elementele grosiere sunt rafinate şi rearanjate, dând naştere unor produse mai subtile, în acest fel, prin distrugerea învelişului grosier al seminței au luat naştere rădăcinile, prin intermediul cărora miezul a putut intra în contact cu solul, în continuare, rădăcinile absorb primele elemente necesare pentru crearea unui produs încă şi mai rafinat: tulpina şi primii muguri ai acesteia. Creşterea se orientează de acum înainte în sus şi continuă până la apariția următoarelor produse generate de plantă, şi anume frunzele. Abia după ce elementele absorbite din sol au fost dirijate şi distribuite în mod corespunzător, cele specifice tulpinii contribuind la structurarea acesteia, iar cele specifice frunzelor contribuind la crearea lor, planta îşi continuă creşterea, orientându-se către lumina soarelui, către cea a întregii lumi stelare şi către cea a universului spiritual în ansamblul său. Ultima substanță produsă de plantă, cea mai subtilă şi mai spirituală între toate, dă naştere florii, copilul delicat născut din fuziunea cu lumina, care va da naştere la rândul lui fructului. La fel se petrec lucrurile cu toate creaturile Mele, chemate cândva la existență

de către Dumnezeu cel infinit şi care poartă în ele, încă de la început, germenul eternității. Căci numai o astfel de creație este demnă şi potrivită pentru Dumnezeu, adică pentru Mine.

Aşa cum statutul de mireasă reprezintă momentul de maximă bucurie, când scopul a fost atins, înflorirea plantei reprezintă perioada sa de activitate maximă. Toate facultățile plantei sunt acum dezvoltate, toți nervii şi toate fibrele ei anticipează cu curiozitate şi nerăbdare momentul supremei fericiri, când scopul suprem al plantei va fi atins şi când ea va putea celebra alături de iubitul ei divin. Acest act de celebrare, la care participă chiar şi cele mai infime creaturi din natură, cu mijloacele pe care le au la dispoziție, are o mare semnificație, căci reprezintă pregătirea pentru un act de creație care nu mai ține doar de planul material, nici măcar de cel spiritual, ci este direct ancorat în divinitate.

Altfel spus, planta ajunge acum la momentul în care poate deveni un creator.

Înțelegeți acum valoarea supremă a florilor, voi, care comiteți atâtea abuzuri împotriva acestor creații profund spirituale, fără să vă gândiți nici o clipă atunci când le culegeți cât de tare răniți din punct de vedere spiritual planta, înfigându-i practic un pumnal în inimă? Acesta este momentul în care inima plantei debordează de fericire, de beatitudine, de recunoştință pentru existența ei, căci a atins nivelul spiritual maxim care îi este permis şi se pregăteşte pentru crearea fructelor.

Voi, oamenii, sunteți complet lipsiți de simțire, ignorând ce se petrece în cele mai elementare procese ale naturii vii. Voi nu sunteți interesați decât de sentimentele voastre, fiind complet inconştienți în fața sentimentelor animalelor, ca să nu mai vorbim de viața spirituală a plantelor şi a elementelor minerale, despre care nici nu bănuiți că există. Da, Eu afirm că tot ce am creat are o viață spirituală, o viață a eternității, un element indestructibil, care continuă să existe chiar dacă voi nu îl recunoaşteți ca atare. Fiind vorba de o viață extrem de delicată, profund spirituală, este evident că ea nu poate fi înțeleasă decât de un suflet la fel de delicat, cu percepții extrem de subtile, şi nu de nişte ființe create care, deşi ocupă un loc înalt în planul creației, sunt scufundate până peste cap în mlaştina pasiunilor lor inferioare.

Aşa se explică de ce vă ofer atâtea explicații legate de diferite produse naturale, de legile naturii şi de aranjamentele din întreaga lume creată. Scopul Meu este să vă deschideți larg ochii spirituali, pentru a recunoaşte marea lume a spiritelor care transcende cu mult materia, interferând însă cu aceasta şi operând pretutindeni. Dacă priviți cu ochi spirituali, oriunde v-ați uita - chiar şi în materia cea mai densă - veți descoperi gândul primordial al Iubirii eterne, manifestat în milioane de forme.

Ceea ce v-am spus mai sus despre lumea plantelor, despre procesul de înflorire şi de producere a fructelor, este la fel de valabil şi pentru lumea animală, inclusiv pentru rasa umană.

În procesul de procreație a unui animal sau a unui corp uman există mai întâi o scânteie divină, emanată din Spiritul Meu şi înconjurată de o celulă minusculă. Din aceasta se va dezvolta mai târziu întregul corp, cu sistemul său nervos şi circulator. La fel cum planta tânjeşte după floare, corpul animal sau uman îşi rezervă pentru final construirea părții sale cea mai rafinată, o adevărată eflorescentă a trupului: creierul. Acolo este concentrată întreaga inteligență, întregul principiu spiritual, absolut esențial pentru continuarea vieții şi pentru evoluția ulterioară a speciei.

În cazul animalelor, aceste perioade de înflorire sunt deseori marcate de conflicte violente şi de o mare excitație a sistemului lor nervos. Animalul este condus încă de mâna Mea, iar în timpul perioadelor de împerechere ele simt puterea Mea cu un maximum de intensitate, conducându-le către o destinație pe care nu o cunosc, deşi au uneori anumite presentimente legate de ea.

Nici un act de creație nu poate avea loc netulburat (adică fără sa fie dublat de o excitație extrem de puternică). Această trăire intensă se datorează unei interferențe de moment cu puterea Mea, ceea ce face ca procesul să afecteze într-o asemenea măsură organele vitale încât, deşi rezultatul său este de sorginte materială, el eliberează totuşi şi o anumită substanță spirituală. Deşi legată în continuare de materie, aceasta dispune însă de o anumită putere, care îi permite să se dezvolte spontan şi să aspire către un nivel spiritual superior. Creierul, cu masa sa gelatinoasă şi cu circumvoluțiunile

sale, reprezintă sediul tuturor calităților spirituale de care are nevoie sufletul. Acest instrument minunat îi serveşte omului pe de o parte ca o interfață cu lumea exterioară, iar pe de altă parte, prin dezvoltarea interioară şi spiritualizarea elementelor materiale, pregăteşte omul spiritual-psihic pentru a deveni un cetățean al lumii de dincolo. Acolo, el va continua să evolueze către perfecțiune, manifestând-o atât cât i-au permis pe pământ organismul şi calitățile spirituale pe care a ştiut să şi le cultive.

„Legea” de care ascultă plantele şi „instinctul” animalelor devin în cazul omului o putere liberă, pe care acesta o poate folosi aşa cum doreşte. Deşi capabil de cea mai înaltă excitație cu putință, omul poate învăța să îşi controleze emoțiile, în acest fel, el poate deveni egal cu Mine, dar numai în măsura în care reuşeşte, din liberă inițiativă şi fără nici un fel de coerciție, să se stăpânească şi să nu încalce în nici un fel hotarele legii morale. Din păcate, marea majoritate a oamenilor nu cunosc acest autocontrol, iar consecințele le suportă singuri.

În cazul omului, toate gândurile şi sentimentele elevate sunt resimțite la nivelul creierului. Acesta este sediul atributelor spirituale, dar el nu ar putea exista în sine dacă nu ar fi activat, la fel ca şi celelalte organe, de un complex nervos. Acest complex este numit de voi „plexul solar” şi este centrul nervos care guvernează mişcările involuntare. Acesta este adevăratul sediu al sufletului. De aici începe construcția corpului fizic, de aici acționează sufletul pentru susținerea vitală a acestuia sau pentru remedierea dezechilibrelor apărute, accelerând ritmul bătăilor inimii atunci când omul simte emoții precum bucuria sau durerea.

În plus, centrul este legat de comunicare prin intermediul vorbirii. De aici comunică sufletul lumii exterioare ce se petrece în interiorul său, inclusiv felul în care au fost prelucrate şi digerate din punct de vedere spiritual impresiile primite din afară.

Planta se află în legătură cu întreaga lume spirituală prin intermediul luminii (mai exact, al razelor solare). Această comuniune este cea care face posibilă marele moment nupțial, clipa beatifică a înfloririi ei.

În mod similar, atunci când se apropie momentul înfloririi sale, omul se bucură de această influență a lumii spirituale care îl înconjoară, care trăieşte deopotrivă în interiorul şi în exteriorul său, penetrând şi susținând întreaga manifestare, în el apar astfel sentimentele primei iubiri, o stare care pare să transceandă complet viața materială. Unul din înțelepți voştri greci a descris excelent această stare, care poartă de atunci numele de „iubire platonică”. Într-adevăr, aşa trebuie înțeleasă prima iubire. Ea corespunde perioadei de înflorire a naturii umane, care impulsionează omul către actul de creație, către conceperea unei ființe noi, ce nu trebuie înțeleasă însă ca un produs material, ci ca unul spiritual.

Este un lucru cât se poate de natural ca prin contactul intim dintre două trupuri cele mai frumoase iluzii să dispară, căci Eu nu v-am creat ca ființe întrupate, ci ca spirite necorporale. De aceea, omul are tendința să transmită noii vieți, sub formă de germen, savoarea spirituală pe care a simțit-o, atât timp cât se mai află încă într-o formă întrupată.

Această iubire, acest sentiment beatific, această fericire care apropie cele două sexe opuse trebuie să fie singurul impuls în vederea creării unei ființe noi, care să poată semăna într-o bună zi cu Mine.

Pentru a crea asemenea ființe este necesară o demnitate spirituală supremă, pentru ca rezultatul să fie la rândul lui demn de Creatorul său!

Din păcate, condițiile sociale în care trăiți şi pasiunile voastre inferioare sufocă rapid această primă formă de iubire, extrem de pură. Senzualitatea voastră, datorată unei folosiri greşite a pasiunilor interioare, a dus încă cu mult timp în urmă la crearea unei lumi ai cărei locuitori se grăbesc, aproape imediat după naştere, să alerge către moarte. După atâtea nevoi, suferințe şi dezamăgiri, marea majoritate a oamenilor fac din plictiseală copii care se vor grăbi să-i imite întru totul, devenind la fel ca ei. Ajunşi în pragul morții, ei vor cunoaşte tot atât de puțin ca şi părinții lor motivul pentru care s-au născut şi cauza pentru care trebuie să moară.

Vă asigur, dragii Mei copii, că Eu am creat o cu totul altfel de lume decât cea în care trăiți voi la ora actuală. I-am dăruit atunci omului forma cea mai rafinată cu putință, inclusiv floarea minunată a creierului, cu care poate cunoaşte întregul univers; I-am înzestrat cu capacitatea de a pătrunde, prin gândurile sale, în toate colțurile spațiului cosmic, până la Mine. I-am dăruit organe care să-i permită să simtă, dincolo de materie, prezența unei lumi spirituale, sublime, care, deşi departe de el, trăieşte totuşi în interiorul sufletului său*. L-am înzestrat cu simțuri speciale: ochi cu ajutorul cărora să poată contempla minunile Mele, urechi cu ajutorul cărora să asculte armonioasa muzică a sferelor, şi o limbă cu ajutorul căreia să le poată comunica semenilor săi impresiile pe care i le produc aceste miracole spirituale. Căci la ce ți-ar folosi să auzi şi să vezi, dacă nu poți comunica?

L-am plasat apoi pe omul astfel creat pe acest micuț pământ, instaurându-l ca domn al întregii naturi, ca să nu se poată plânge de nimic, într-o întrupare anterioară a Mea, i-am dăruit o învățătură, suficient de completă pentru ca întreaga umanitate să se poată raporta la ea de-a lungul mileniilor care s-au scurs de atunci.

L-am înzestrat cu cele mai perfecte daruri spirituale, astfel încât să poată folosi cum se cuvine natura înconjurătoare, pentru ca viața materială să nu fie în nici un caz un obstacol în calea dezvoltării celei spirituale.

L-am creat perfect liber, capabil să acționeze şi să judece independent, alegând opțiunea pe care o preferă.

Eu l-am creat ca unic stăpân al acestui glob pământesc, iar el a comis toate tipurile de abuzuri imaginabile! A abuzat de propriul său trup, de mediul înconjurător, de lumea plantelor şi animalelor, care îi erau subordonate! Mai târziu, i-am deschis larg porțile lumii spirituale, astfel încât să ştie încă în trup ceea ce nu trebuia să afle decât după părăsirea acestuia, dar în zadar!

Omul continuă să se comporte precum un nebun. Dornic să-şi satisfacă numai pasiunile inferioare, să-şi urmeze numai interesele lumeşti, el Mă respinge pe Mine, legile Mele, călcându-şi astfel în picioare întreaga demnitate umană cu care l-am înzestrat, în mod evident, acest tip de comportament atrage după sine anumite consecințe, pe care el va trebui să le suporte.

Eu am creat acest glob pământesc, la fel ca şi celelalte sisteme solare şi globuri cereşti, pentru cu totul alte scopuri decât îşi imaginează oamenii.

Am creat întregul univers ca o mare armonie a sferelor, în care toate ființele ar trebui să respire numai iubirea, nu să se persecute reciproc, pline de ură şi invidie, sau să îşi subjuge şi să îşi ucidă semenii, pentru satisfacerea unor interese personale.

Eu nu am aşezat inutil în inimile voastre aceste sentimente sublime legate de creştere, de înflorire şi procreație. Lumea creată de Mine trebuie să se întoarcă la această stare de grație, şi vă asigur că o va face. Cine se opune legilor Mele îşi atrage de la sine propria pedeapsă. Dacă Mă adresez acum din nouă vouă, direct, o fac pentru că există o mare diferență între Cuvântul Meu şi cuvintele oamenilor. Un alt motiv este că umanitatea şi-a atras deja în destinul ei cele mai mari nenorociri, pe care nu le va putea evita dacă nu va deveni mai flexibilă şi mai capabilă să absoarbă vibrațiile pozitive din univers. Abia după ce aceste nenorociri se vor produce, materia va fi din nou pregătită pentru reconstruirea străvechiului edificiu, de mult uitat şi căzut în paragină, al vieții umane spirituale. Noua construcție va fi însă permanentă, nu temporară. O nouă generație de oameni va da atunci naştere altor copii, care vor simți din nou iubirea pe care am plantat-o cândva în inimile voastre, ale tuturor. Reamintindu-şi demnitatea, oamenii viitorului nu vor mai folosi în mod greşit atributele cu care i-am înzestrat, ci le vor utiliza cu înțelepciune.

Această lume va redeveni ce a fost cândva: un paradis în care nu va predomina decât acea calitate care reprezintă esența Sinelui Meu divin, iubirea. Toată lumea va acorda şi va primi iubire. Pământul şi locuitorii săi îşi vor recăpăta statutul firesc, potrivit căruia au fost considerați întotdeauna ca ocupând un loc spiritual semnificativ în lanțul creației Mele.

De aceea, creşteți, copiii Mei! Deschideți-vă ochii, dar nu cei fizici, ci cei spirituali! Realizați faptul că în jurul vostru, chiar şi plantele, chiar şi firul de iarbă pe care călcați adeseori fără milă au o viață spirituală. Urmăriți să înțelegeți că dincolo de învelişul chiar şi al celui mai mărunt dintre lucruri

se ascunde altceva, un principiu necunoscut, care acționează neîncetat, contribuind la marele plan al evoluției către perfecțiune şi al reîntoarcerii la Mine a tuturor particulelor născute cândva din Mine şi pe care le-am trimis, cu eoni în urmă. În vastele spații ale creației, pentru a se maturiza, în fiecare secundă, milioane de ființe trec în lumea spirituală, şi tot în fiecare secundă, milioane de alte ființe se întrupează. Totul alcătuieşte un mare lanț. La fel ca într-o fântână în care o găleată coboară şi alta urcă, în marele spațiu al creației moartea şi naşterea se țin de mână.

Pe pământul vostru nu există nici un loc în care să fie numai noapte, sau numai zi. Apusul într-o regiune înseamnă răsăritul soarelui în alta. Într-un loc, oamenii se retrag obosiți de la muncă, în altul, aceleaşi raze ale soarelui coboară pe genele somnoroşilor, trezindu-i pentru o nouă zi de muncă. Aşa se petrec lucrurile în creația Mea. Cursa timpului continuă la infinit, asistând la aceleaşi procese de creştere, înflorire şi generare a unor creații noi. Dar numai omul spiritual poate înțelege această cursă eternă către împlinirea țelului suprem, şi numai investigatorul atent al naturii Mele vizibile poate găsi cheia cu ajutorul căreia să vadă dincolo de transformările materiale marele proces spiritual care reprezintă principiul primordial şi țelul suprem al creației!

Eu vă repet la infinit şi vă strig mereu: ridicați-vă deasupra lumii voastre terestre şi a cunoaşterii intelectuale! Nu vă mai mulțumiți doar cu inspirațiile de moment pe care le trezesc în inimile voastre cuvintele Mele, ci păstrați-le veşnic acolo. Oriunde v-ați duce, oriunde v-ați afla, nu uitați că nimic din ceea ce există nu este ceea ce pare şi că există legi care nu pot fi încălcate fără a primi pedeapsa cuvenită.

Încercați să înțelegeți imensa grație care se ascunde în aceste cuvinte ale Mele, adresate direct vouă! Luați-le mult mai în serios decât ați făcut-o până acum, căci orice uitare, orice viață trăită călduț, va atrage după sine o anumită pedeapsă.

Cu aproape 2.000 de ani în urmă le-am spus discipolilor Mei: „Vegheați şi rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!” Astăzi, vă repet: „Vegheați şi rugați-vă, pentru ca pasiunile inferioară să nu facă din voi sclavii lor, căci ați fost născuți să fiți regi!”

Voi detestați sclavia. Fiecare doreşte să fie liber. Toți oamenii se tem de servitute, de tiranie, dar cine este cel mai mare tiran al umanității din prezent dacă nu propriile pasiuni ale oamenilor?

Omul a renunțat de mult la tronul pe care l-am aşezat cândva. Din când în când, câte un individ izolat înțelege care a fost intenția Mea legată de om. Chiar şi aceştia sunt însă prea slabi şi prea izolați pentru a putea exercita o influență decisivă asupra destinului întregii umanități. Dar aveți răbdare! Chiar şi în cazul vostru continuă procesul de creştere, care la momentul potrivit va conduce la înflorire şi la naşterea bobocului cunoaşterii spirituale. La fel ca o floare care îşi dăruieşte mierea ei dulce tuturor celorlalte ființe, care aparțin unor lumi diferite pe care ea nici măcar nu le cunoaşte, acest boboc, care va străluci în lumina cea mai superbă şi care va avea culorile cele mai minunate, îşi va dărui mierea fericirii sale mulțimilor. Dar pentru asta trebuie să mai aşteptați, până când vă veți sătura de sucurile amare ale pământului.

Copiii Mei, acceptați aceste cuvinte ca o continuare a ultimei lecturi şi integrați-le în ființa voastră. Rețineți: Eu nu vi le-am transmis numai pentru a fi citite, ci mai ales pentru a fi aplicate în practică.

Timpul zboară mult mai rapid decât vă imaginați voi. Orele, zilele, anii trec în zbor, şi mulți dintre voi vor ajunge la sfârşitul cursei vieții mult mai repede decât cred.

Aveți grijă să nu fie prea târziu, să nu fiți nevoiți să obțineți cu mare greutate în lumea de dincolo ceea ce aici s-a revărsat din abundență în poala voastră. Aceste cuvinte trebuie considerate un avertisment şi trebuie respectate în practică. Amin.

(* Vezi şi: http://www.scribd.com/doc/3582723/Evanghelii-Apocrife-Cartea-lui-Adam-i-a-Evei şi Casa Domnului n.r.)

Capitolul 29

Din nou despre limbaj şi despre originile sale

(9 noiembrie 1875)

V-am vorbit deja de mai multe ori despre acest subiect, abordând limbajul din perspective diferite. Le-am dovedit astfel savanților voştri că nu cunosc nimic, sau cel puțin că multe din concluziile lor se dovedesc greşite.

Dacă întrebi un filolog care este originea limbajului, el îți va răspunde pe loc: „Limbajul, acest mijloc necesar de comunicație între oameni, a fost limitat inițial la câteva cuvinte. Oamenii au fost forțați să inventeze noi cuvinte abia după intensificarea culturii lor, odată cu creşterea nevoilor lor zilnice. Astfel au apărut, treptat, limbile pământului, în funcție de inteligența indivizilor şi popoarelor”.

Acesta este, pe scurt, rezultatul tuturor cercetărilor lingvistice. Dacă vă simțiți satisfăcuți cu el, puteți rămâne la acest nivel.

Eu cred însă cu totul altceva şi am alte intenții pentru copiii Mei pământeşti pentru a accepta să îi hrănesc cu o asemenea înțelepciune. De aceea, Mi-am propus să vă vorbesc astăzi din nou despre acest concept universal: „limbajul”. Unii dintre voi vorbesc mai multe limbi, dar nici unul nu a investigat din punct de vedere spiritual cum au apărut şi cum s-au dezvoltat acesta (îndeosebi structura lor regulată).

Eu vă întreb: „Chiar nu ați reflectat niciodată la felul în care a apărut o limbă, cu toate verbele, substantivele, pronumele şi adjectivele ei, cu declinările şi conjugările ei? Dacă ar fi să privim numai verbele, cum se face că orice suită logică, orice gândire corectă şi orice acțiune nu poate fi definită decât printr-o anumită structură ordonată?”

Nu v-ați pus niciodată întrebarea cum a fost posibil ca primii oameni şi descendenții lor să se exprime aşa cum o făceau, comunicând unii cu ceilalți într-o manieră inteligentă şi în conformitate cu nevoile pe care le aveau? Cu siguranță, nu puteți crede că înainte de a deschide gura, primii oameni erau preocupați mental de chestiunile de gramatică!

Dacă examinați o limbă din această perspectivă şi luați din nou răspunsul lingviştilor voştri, este imposibil ca în mintea voastră să nu apară unele îndoieli. Sunt mistere greu de rezolvat de către savanții voştri, căci numai Eu cunosc răspunsurile care pot elucida chestiunea limbajului.

Credeți voi, copiii Mei, că la crearea lumii voastre chiar nu mai existau alte sisteme solare? Chiar puteți crede că întregul univers s-a născut dintr-o dată, de la sistemul vostru solar, cu soarele, planetele, lunile şi cometele care gravitează în jurul lui, şi până la cele mai îndepărtate corpuri cereşti, pe care ochii voştri nu le pot descoperi decât cu ajutorul telescoapelor şi care vă apar sub forma unor nebuloase îndepărtate?

Răspunsul corect este că universul a fost creat gradual, şi la fel va fi şi dezvoltarea sa, care va continua de-a lungul unor mari perioade de timp. Ca să vă dau un exemplu, aşa cum o plantă se formează treptat, evoluând din sământă, pentru a crea apoi noi semințe, cam la fel s-au petrecut lucrurile şi cu sorii, planetele, lunile şi cometele universului, căci numai acest proces de creație poate include în sine principiul infinității. Sistemul vostru solar s-a format din alte sisteme, orbitând mai întâi ca o cometă prin spațiul eteric, de-a lungul unor perioade de timp de ordinul eonilor, în această fază de copilărie, el a absorbit toate substanțele necesare pentru a-şi susține propriul univers, cu planetele şi lunile sale. La rândul lor, acestea au fost nevoite să treacă apoi prin propriile lor revoluții, iar cometele evoluează până când vor deveni ele însele globuri terestre capabile să susțină viața pe ele. De altfel, în treacăt fie vorba, perioada de creştere şi dezvoltare nu s-a încheiat încă pentru pământul vostru, iar ființele care trăiesc pe el mai au de parcurs o anumită distantă înainte de a putea trece pe un nivel superior. Va veni însă vremea când şi planeta voastră va deveni mai eterată*, mai spiritualizată, cu tot cu locuitorii ei.

Toate aceste nenumărate lumi şi sisteme cosmice, care alcătuiesc edificiul material al universului, trebuie să treacă prin acelaşi proces, fiind încă într-un proces de perfecționare.

Există şi sisteme globale, al căror număr nu poate fi exprimat în cifre pe care să le înțelegeți şi a căror durată de viață nu poate fi definită.

Milioane de lumi au fost create şi au dispărut cu mult înaintea apariției soarelui vostru, ca stea strălucitoare în spațiul eteric. Aceste lumi au fost populate (şi unele continuă să fie şi astăzi) de ființe a căror structură fizică şi spirituală diferă fundamental de a voastră.

Marile spirite din lumea de dincolo au acceptat să se încarneze în ele, pentru a-şi accelera astfel evoluția spirituală, trecând prin această perioadă de încercări. Le-au părăsit apoi, mai spiritualizate, apropiindu-se în acest fel, treptat, din ce în ce mai mult de Mine, sursa din care au provenit cândva.

Acest lanț alcătuit din verigi care unesc lumea spirituală de cea cosmică există pretutindeni.

Atunci când se întrupau ca ființe în diferitele lumi, pentru a-şi împlini misiunea, spiritele aveau nevoie de un limbaj pentru a putea comunica, în funcție de inteligența locuitorilor lumii respective, acesta putea fi alcătuit dintr-un număr mai mare sau mai mic de sunete şi de cuvinte, pentru ca ei să-şi poată exprima astfel gândurile. Şi cum lumile sunt de ordinul milioanelor, diferențele de limbaj există în aceeaşi proporție.

Această întrupare sau încarnare a spiritelor, sau altfel spus, migrația sufletelor de pe o stea pe alta, întotdeauna voluntară, s-a produs dintotdeauna şi continuă şi astăzi. Aşa se explică de ce, atunci când au ajuns pentru prima oară pe pământul vostru, ființele umane complete aveau deja o anumită capacitate spirituală de a-şi exprima gândurile. De aceea, construcția gramaticală a limbajului nu a fost meritul lor, ci o moştenire venită din alte lumi.

Astfel s-au născut miile de limbi de pe pământul vostru, inclusiv precursoarele lor, aduse de spiritele venite din alte lumi. Acestea s-au întrupat gradat, în funcție de nivelul cultural şi de civilizație al popoarelor, contribuind activ la formarea sau la îmbogățirea limbilor lor.

După cum vedeți, rădăcinile limbilor voastre au avut întotdeauna la bază o serie de principii raționale aduse din alte lumi. Dorința de a înregistra cuvântul rostit a condus mai târziu la apariția limbajului scris, a semnelor şi simbolurilor metaforice.

Pe această micuță planetă au venit în valuri succesive spirite din mii de lumi, multe dintre ele prevăzând importanța spirituală pe care o va căpăta ea. O parte dintre ele s-au grăbit să vină după ce grația divină s-a revărsat asupra pământului, prin încarnarea Mea ca Om, în dorința de a stabili un exemplu de blândețe şi toleranță pentru toate ființele materiale sau spirituale care trăiesc în diferitele colturi ale universului.

Astfel au apărut aşadar limbile, îmbogățite apoi de oameni superiori, care şi-au propus să le rafineze şi să le adapteze în funcție de progresul cultural şi de civilizație al popoarelor.

Din limba primordială au derivat ulterior mai multe limbi, mai întâi sub formă de dialecte, apoi de limbaje de sine stătătoare, în funcție de nivelul social şi politic atins de respectivele popoare.

Acesta a fost procesul istoric şi politic de naştere a limbilor, de dezvoltare a lor, urmată, în unele cazuri, de dispariția acestora. De multe ori, din limba primordială nu s-a păstrat nimic, în funcție de progresul sau de regresul unui popor sau altul.

Întotdeauna, indivizii sunt cei care influențează decisiv progresul spiritual şi material al poporului în care trăiesc. Aceşti indivizi sunt de regulă spirite venite din lumi superioare. Puteți găsi astfel în întreaga istorie națiuni care au strălucit la un moment dat pe culmile progresului material, cultural şi spiritual. Inevitabil, aroganța sau decăderea la nivelul pasiunilor inferioare au curmat însă, mai devreme sau mai târziu, acest progres, încarnarea spiritelor superioare a devenit mai puțin frecventă, fiind înlocuită de întruparea unui număr din ce în ce mai mare de spirite inferioare, care au adus după sine declinul şi corupția.

Există şi astăzi națiuni care cunoşteau cândva marile secrete ale naturii Mele, dar care au devenit abrutizate, coborâte exclusiv la nivelul pasiunilor inferioare şi al intereselor materiale. Din măreția strămoşilor lor nu au mai rămas decât palide urme, inclusiv la nivelul limbii, care reprezintă întotdeauna un indicator al talentelor ce conduc poporul respectiv pe calea spirituală. Urmaşii acelor strămoşi puternici de odinioară nu mai au astăzi forța necesară şi nici dorința de a le călca pe urme.

Asemenea exemple puteți vedea în India, Persia, Egipt, sau în națiunile din America Latină. Semnele măreției de odinioară a popoarelor lor au dispărut de mult de pe pământ.

De aceea, copiii Mei, țineți cont de faptul că limba pe care o vorbiți nu este nicidecum ultima care va exista pe acest pământ. Ea va fi urmată cu siguranță de o alta, mai complexă şi mai spiritualizată. Oamenii nu o vor învăța însă decât atunci când comunicarea cu lumea spiritelor se va putea derula liber. Schimburile lingvistice dintre cele două lumi se vor produce atunci lin, ca un proces metabolic, iar nevoile intelectuale ale ființelor umane încarnate se vor armoniza mai bine cu cele ale lumii spirituale din care au provenit.

Deocamdată, limbajul vostru, oricât de cultivat şi de bogat în expresii vi s-a părea vouă că este, nu are suficiente cuvinte pentru a descrie anumite sentimente şi stări emoționale, cum ar fi spre exemplu momentele sublime şi extazul primei iubiri, sau sentimentele complexe pe care le provoacă despărțirea şi reunirea, ca să nu mai vorbim de simpla expresie verbală a diferitelor sunete armonioase. O, dacă ați şti cât de multe pot fi exprimate printr-un singur cuvânt! Deocamdată, limbajul vostru trebuie să se mulțumească cu ceea ce poate reda o privire plină de fericire, o strângere de mână sau o îmbrățişare. Cuvintele voastre sunt prea sărace şi absolut incapabile să exprime sentimentele scrise de spirit, cu litere de foc, în sufletele voastre, care culminează prin cuvântul „iubire”, ce nu descrie el însuşi decât parțial această stare divină.

Tot ce v-am spus poate fi cu uşurință demonstrat de înseşi experiențele voastre, din care puteți trage concluzia că voi, oamenii, nu sunteți nicidecum culmea absolută a marelui joc spiritual şi că există încă numeroase nivele deasupra voastră, în mod similar, limba voastră nu este ultima în şirul evoluției, existând şi alte modalități de expresie, pe care nu le veți putea cunoaşte atâta vreme cât vă veți afla întrupați în materie.

Nu trebuie să uitați că cu cât ochii voştri spirituali vor fi mai deschişi, contemplând lucruri din ce în ce mai sublime şi mai mărețe, îndeosebi minunile lumii spirituale, cu atât mai multe cuvinte vă vor fi necesare pentru a le putea exprima. Cu cât nivelul de înțelegere este mai înalt, cu atât mai spiritual devine limbajul, căci el nu mai descrie materia “exterioară, ci conținutul ei spiritual.

Aşa cum spuneam mai devreme, este vorba de acelaşi proces care face ca o plantă să crească din sămânță, iar sămânța din plantă, în mod similar, în marele univers cosmic al inteligentei universale, o limbă se dezvoltă din alta. Ea progresează întotdeauna în funcție de nevoile spirituale ale celor care o vorbesc, începând cu dialectele corupte ale populației rurale şi terminând cu exprimarea pură a unei persoane educate.

Această diferență, deşi amintită pe scurt aici, reprezintă un decalaj uriaş între ființe, care depinde de nivelul lor intelectual şi de conştiință atins. Fiind o expresie a unor concepte spirituale infinite, limba este ea însăşi infinită, putându-se îmbogăți şi perfecționa continuu.

Aşadar, limba nu reprezintă o invenție a lingviştilor, ci o moştenire provenită din alte lumi. De multe ori, oamenii renunță la o parte din această moştenire, fie din cauza capacității lor spirituale, care nu necesită anumite exprimări, fie din cauza faptului că natura înconjurătoare şi nivelul cultural al pământului diferă fundamental de condițiile care prevalau pe corpul ceresc din care au provenit spiritele migratoare care au adus cu ele aceste elemente de limbaj.

Numai orgoliul vostru uman vă face să credeți că puteți face orice vă trece prin minte: să altoiți plantele, să ridicați animalele pe nivele superioare, dacă s-ar putea chiar pe nivelul de conştiință uman, fără să țineți cont de faptul că ceea ce am creat Eu nu poate fi perfecționat sau rafinat de voi.

În fiecare cuvânt există o profunzime atât de mare, o semnificație atât de adâncă, încât numai un om cu o inteligență foarte ascuțită îi poate percepe multitudinea de sensuri, fără a merge nici el până la capăt. Ce să mai vorbim de întregul edificiu al limbajului; dacă omul nu ar fi înzestrat cu darul spiritual înnăscut al expresiei, lingviştii ar avea dificultăți reale în a denumi o acțiune în toate modificările ei posibile.

Vă asigur că nici unul din profesorii voştri nu ar fi putut reuşi vreodată să creeze un verb precum „a fi”, cu toate conjugările sale.

Reflectați la cele ce v-am spus şi veți realiza cu uşurință că una este să investighezi o limbă deja existentă şi cu totul altceva să inventezi o limbă nouă, fără a le imita pe cele care există. Pentru voi, oamenii, acest lucru se dovedeşte o imposibilitate.

De aceea am ținut să vă ofer această lectură, ca să vă dați seama cât de limitată este cunoaşterea voastră şi cât de stupid este orgoliul oamenilor de ştiință. Dacă priviți lucrurile cu discernământ, vă veți da seama că ceea ce ați realizat voi prin forțe proprii este aproape nimic, primind practic totul prin grația Mea. Aceasta este omniscientă şi ştie întotdeauna ce face şi încotro se îndreaptă, care este momentul oportun şi care sunt cele mai potrivite instrumente pentru a-şi atinge țelul.

Elementul spiritual inerent naturii materiale acționează inclusiv la nivelul limbii, a cărei menire superioară este aceea de a servi cândva ca mijloc de expresie ființelor renăscute în plan spiritual.

De aceea, o limbă evoluează şi se îndreaptă spre destinul ei la fel ca şi omul sau celelalte ființe vii. Gramatica şi structura ei sunt atât de logice, încât pentru o persoană renăscută spiritual se va găsi întotdeauna cuvântul potrivit pentru a exprima un anumit concept.

Întrucât destinul întregii umanități este acela de a renaşte spiritual, pentru a popula cândva un pământ spiritualizat, limba sa trebuie să se adapteze gradat pentru a corespunde din ce în ce mai bine acestor cerințe spirituale, îmbogățindu-se cu expresii care să redea cât mai bine sentimentele din ce în ce mai exaltate ale oamenilor.

Au fost necesare milioane de lumi şi milioane de ani pentru ca limbile să evolueze, pregătindu-se pentru viitor, întregi generații culeg astăzi roadele acestei evoluții, profitând de faptul că îşi pot exprima toate nevoile spirituale într-o limbă bine structurată din punct de vedere verbal sau scris, întru beneficiul lor, dar mai ales al descendenților lor de mâine.

Această comunicare reprezintă o nouă dovadă a dorinței Tatălui vostru de a vă reduce stupidul orgoliu uman şi de a înțelege mai bine regatul cosmic spiritual în care trăiți, având ca temelie „cuvântul”. Numai cu ajutorul acestuia pot afla restul oamenilor ceea ce au trăit inițiații individuali care au avut acces la lumea spiritelor şi la grația Tatălui, care le-a arătat cum cu milioane de ani în urmă, a implantat în ei (şi în restul copiilor Săi) o sământă care a crescut între timp, dând astăzi roade bogate. Amin.

Capitolul30

Infinitatea

(28 martie 1876)

Voi folosiți frecvent acest cuvânt, a cărui semnificație o ignorați însă cu desăvârşire. De aceea, sunt nevoit din nou să vă ofer noi revelații legate de universul Meu, de marea Mea creație şi de Sinele Meu. Numai astfel veți putea înțelege ceea ce savanții şi filosofii voştri nu au putut descoperi niciodată, dar care poate fi realizat cu uşurință de orice copil ghidat şi dependent de iubire: că primul factor care a stat la temelia întregului univers a fost iubirea, care reprezintă simultan principiul ce susține şi conduce toate ființele vii către perfecțiune!

Ca să vă pot explica acest cuvânt, „infinitate”, va trebui să vă debarasați mai întâi de multe din cunoştințele voastre achiziționate prin studiu. Pentru a putea înțelege ce vă voi spune în continuare, va trebui să aprofundați semnificația acestui cuvânt nu cu rațiunea voastră, care cunoaşte doar legile terestre, ci cu scânteia divină cu care v-am înzestrat, în calitate de spirite, nu de ființe limitate în gândirea lor. De altfel, nici o ființă finită, aşa cum sunteți voi, nu va putea înțelege vreodată pe deplin întreaga infinitate a lui Dumnezeu şi a creației Sale.

Să începem aşadar cu definiția acestui cuvânt, procedând, ca de obicei, pas cu pas. Dacă veți înțelege conceptul, veți putea ajunge treptat la conştientizarea adevăratei Infinități, cea Eternă.

Ce se înțelege aşadar prin „infinit”? „Infinitatea” este o stare fără sfârşit.

Oricât de mult ați dilata în imaginația voastră acest concept, el va rămâne totuşi un simplu concept. Aplicat creației şi Sinelui Meu, acesta nu este suficient. Există un aspect asociat cu infinitatea care nu poate fi înțeles de mintea umană: în calitate de ființe umane, voi aveți un început, motiv pentru care presupuneți automat că orice lucru trebuie să aibă un asemenea început. Această afirmație nu este valabilă însă pentru Mine şi creația Mea. Infinitatea Mea (dar şi a creației Mele) este asociată nu doar cu lipsa unui sfârşit, ci şi cu lipsa unui început. Cuvântul „infinit” capătă astfel o nouă semnificație, referindu-se deopotrivă la ambele direcții: lipsa începutului şi lipsa sfârşitului. Voi vă puteți imagina infinitatea într-o direcție (lipsa sfârşitului), dar nu şi în cealaltă.

Vă voi ajuta din nou, dar va trebui să urmați cursul gândirii Mele şi să vă ridicați deasupra condiției voastre terestre, dacă doriți să vă formați o opinie cât mai aproape de realitate legată de Cel care v-a creat. Aşa cum ați fost crescuți şi educați voi, este imposibil să vă imaginați ceva fără un început.

Pentru a înțelege concepte precum „infinitatea”, totul trebuie raportat la Spiritul divin, situat într-o cu totul altă realitate decât intelectul limitat. Chiar şi propria voastră existență trebuie privită într-o altă lumină.

Omul este convins că ştie foarte multe lucruri, mai ales de când cu progresul ştiinței, dar în realitate el nu ştie aproape nimic despre ceea ce îl înconjoară, despre existență şi scopul suprem al acesteia.

Cu toate investigațiile sale, propria sa „viață”, sau „forța vitală” care îi permite să gândească, să simtă şi să acționeze, reprezintă pentru om o enigmă. Ce să mai vorbim de restul creației, aflată în afara minusculei sale sfere de influentă; el încearcă să înghesuie acest concept în micuțul său creier şi să îl potrivească în funcție de ideile sale limitate!

Zadarnic efort, vă asigur! Singurul care Mă poate înțelege pe Mine şi creația Mea nu poate fi decât un spirit, un descendent al Meu. Din fericire, fiecare dintre voi poartă un asemenea spirit în inima sa. Din păcate, ignorându-l şi neştiind cum să-l cultive, cei mai mulți oameni ajung în lumea spiritelor cu un spirit complet nedezvoltat, aşa cum l-au primit de la Mine în ziua concepției lor.

Aşadar, începeți prin a uita tot ce ştiți despre existența şi cunoaşterea voastră umană. Uitați de micuțul vostru glob pământesc, de soarele care vă dăruieşte lumină şi căldură. Uitați de materie şi de univers, de stelele şi planetele locuite, al căror număr nu poate fi nici măcar imaginat de voi. Ridicați-vă în spațiul infinit, în care toate aceste lumi, orbitând una în jurul celeilalte, îşi urmează în tăcere calea către perfecțiune! Ridicați-vă alături de Mine prin gândire, într-o sferă în care lumina şi timpul nu mai sunt limitate, în care spațiul însuşi nu mai poate fi conceput ca fiind limitat. Ridicați-vă alături de Mine într-o sferă în care nu mai există lumină, nici căldură, ci numai întunericul: aici se află depozitul în care sunt stocate marile elemente din care sunt create toate lumile.

Ridicați-vă până ajungeți în centrul acestui „spațiu”, aşa cum v-ar apărea el. Dacă imaginația sau spiritul vă pot purta atât de departe, puteți spune că aveți în față infinitatea şi pe Creatorul ei, care a conceput din ea tot ce se mişcă şi trăieşte în spațiu, într-o formă vizibilă sau invizibilă.

Dacă veți înțelege acest concept de infinitate, veți înțelege de asemenea că Dumnezeu, El însuşi infinit, are propriul său spațiu infinit, la fel ca orice alt lucru sau ființă, care îl înconjoară ca un fel de atmosfera spirituală, ca să spunem aşa. El domneşte în centrul acestei atmosfere. Aici s-a născut simbolul iubirii. Din această atmosferă s-a născut lumea materială, şi din propriul Său Sine a apărut lumea spirituală.

Va trebui să învățați să vă gândiți la Mine ca fiind fără un început. Dacă aş fi avut un început, ar însemna că am fost creat de un alt Dumnezeu, care a fost creat la rândul lui de un altul, şi aşa mai departe, fără a ajunge niciodată la un sfârşit (cam aşa sună una din teoriile voastre ale creației). Aşa cum v-am explicat într-o altă comunicare, atmosfera care înconjoară un obiect sau o ființă absoarbe anumite vibrații din lumea exterioară, pe care le transferă obiectului sau ființei în cauză, dar absoarbe

în egală măsură şi substanțele utilizate deja de obiectul sau de ființa respectivă, pe care le returnează în spațiul exterior.

Aceasta este cheia cuvântului „infinitate”.

Spațiul infinit, cu toate ființele sale, reprezintă „atmosfera” Mea la fel de infinită ca şi Mine. Tot ce există în ea a ieşit din Mine, țâşnind în infinitate cu scopul de a trece prin marele proces de purificare. Simplul fapt că nu mai fac parte integrantă din Mine şi că aparțin acestei atmosfere le conferă deja acestor ființe o anumită materialitate. Invers, acest spațiu infinit îmi returnează toate principiile spirituale care s-au format în el, sublimate din materie (sau eliberate de aceasta). El îmi îmbogățeşte astfel Ființa spirituală, înapoindu-Mi propria Mea iubire, reflectată însă de alte ființe. Acelaşi proces se petrece şi cu Spiritul Meu, care este reflectat pretutindeni în ea, în toate gradațiile cu putință, în acest fel se naşte regatul spiritual care Mă înconjoară, în care conceptul central al iubirii devine personificat în diferite forme şi figuri, care perfecționează şi spiritualizează moştenirea primită cândva de la Mine, rafinând-o până la desăvârşire, sub forma omului-spirit sau a ființei spirituale.

Aşa cum atmosfera care vă înconjoară pe voi, aura care însoțeşte orice obiect sau ființă, reprezintă singura verigă ce permite legătura cu restul spațiului (cu celelalte obiecte sau ființe), permițându-vă să dăruiți înapoi universului acele vibrații de care nu mai aveți nevoie, la fel se petrec lucrurile şi cu spațiul infinit, în care materia, dizolvată sub forma unor atomi minusculi, are capacitatea de a asimila orice vibrație, permițând principiilor similare să se atragă.

Atunci când în spațiul infinit a apărut lumea materială, potrivit marii legi a creației cosmice, fiecare atom al său conținea deja germenul şi înclinația către transformarea continuă.

Această lege este primordială şi universală, şi nu există nimic în creație care să nu o urmeze.

Marele gând al creației nu a strigat „Facă-se” în spațiul infinit decât o singură dată. A fost suficient însă pentru ca totul să înceapă să se mişte şi pentru ca Spiritul Meu să pătrundă în haos, adică în marele conglomerat cosmic alcătuit din toate substanțele materiale. Astfel a început viața, atracția şi respingerea, creația şi transformarea, iar ele vor continua de-a pururi, pentru că de îndată ce un atom este returnat în spațiul eteric, el trebuie să caute noi combinații.

Contemplați marile lumi şi gândiți-vă că potrivit cronologiei voastre, milioane de ani ar fi insuficienți pentru a le defini procesele de formare. Reflectați la numărul lor imens, deşi au pornit de la un singur atom; prin fenomenul atracției reciproce, atomii s-au transformat în molecule, care au devenit apoi corpuri microscopice, sau celule. Saturate de atmosferele înconjurătoare, acestea au devenit din ce în ce mai solidificate, structurându-se într-un nucleu luminos şi cald, în jurul căruia s-a format o crustă durabilă, care a devenit suprafața lumii respective. Energia şi viața blocate în interior şi-au creat o viață proprie, consumând căldura şi precipitând vaporii, care s-au condensat în apă. Au apărut astfel marile oceane, atmosfera exterioară, vegetația şi ființele vii.

Priviți aceste lumi; imaginați-vă numărul lor imens, începând cu cel mai mic fir de nisip şi până la ființa supremă la care conduce evoluția, omul, germenul pro-creației este activ pretutindeni. Imaginați-vă de câți ani tereştri ar avea nevoie o asemenea evoluție. Gândiți-vă la toate elementele materiale şi spirituale eliminate dintr-o asemenea lume în formare, care au devenit mai târziu cauza care a dus la apariția cometelor. Acestea trebuie să se structureze şi să se dezvolte în conformitate cu aceleaşi legi, până când vor căpăta şi ele o masă solidă în regiunea unui sistem solar, continuându-şi evoluția ca planetă aflată pe o orbită de sine stătătoare.

Imaginați-vă imensitatea numărului marilor stele, pe care le descoperiți cu ochiul liber sau cu ajutorul telescoapelor. Gândiți-vă la timpul necesar pentru formarea lor, pentru existenta şi transformarea lor. Procesul continuă la infinit, în conformitate cu legea atracției şi respingerii. Aceasta este infinitatea, care se desfăşoară în fața ochiului vostru spiritual în toată măreția ei de-a pururi incomprehensibilă. Chiar şi la acest nivel, legea evoluției este una singură; este aceeaşi lege care operează în cazul dezvoltării unei plante dintr-o sământă sau al procreării unui infuzor. Ea afirmă că din ceva uzat trebuie să se nască ceva nou, că atomii se transformă în materie, trecând de pe un nivel pe altul. Ridicându-se pe un nivel din ce în ce mai înalt odată cu fiecare schimbare, ei sfârşesc prin a se spiritualiza, progresând de la starea neanimată la o stare animată, iar mai târziu la o

viață spirituală, în acest fel, tot ce a ieşit cândva din Mine, trecând în spațiul cosmic sau eteric, trebuie să se întoarcă la Mine, la căminul său spiritual, pentru a-şi primi răsplata pentru tot ce a îndurat. Ființa, trimisă în spațiul creației din iubire şi devenită acum gânditoare şi spirituală, se va întoarce la Mine mânată de propria iubire, înțelegând în sfârşit omnipotența şi iubirea Mea, inclusiv sensul creației Mele. Redevenită copilul Tatălui iubitor, ea se va bucura acum de beatitudinile care îi aşteaptă pe toți cei care au trecut cu credință prin testul încercărilor, fără să uite de unde au plecat şi care este scopul lor suprem.

Aşa cum atmosfera voastră material-spirituală are rolul de a uni între ele ființele, făcându-le să se atragă reciproc pentru a cunoaşte fericirea, la fel, marea forță de atracție a iubirii Mele acționează asupra tuturor ființelor care doresc să se apropie de Mine.

Aşa trebuie înțeleasă „infinitatea”. Infinită este puterea care se naşte din Mine şi se revarsă asupra întregii vieți. Infinită este iubirea Mea, care nu va înceta niciodată, şi infinit este principiul procreației, care progresează de la infim la cosmic, respectând aceeaşi unică lege. În acest fel trebuie să înțelegeți infinitatea lumilor şi spațiului, inclusiv marele om cosmic (întregul sistem material cosmic). Şi acesta este înconjurat de o atmosferă personală, care se învârteşte ca un cerc cvasi-infinit în jurul soarelui central spiritual, eliminând în marele spațiu eteric tot ce a folosit şi absorbind din el noi şi noi substanțe care îi sunt necesare pentru a-şi continua viața.

Metaforic vorbind, puteți regăsi aceeaşi infinitate, adică imposibilitatea de a anihila chiar şi un singur atom, în procesul vieții spirituale. Fiecare gând spiritual trezeşte un altul, dând naştere unei idei, care va conduce apoi la crearea unei lumi. În final, cuvântul creează lucrarea, indicând astfel către Creatorul spiritual şi arătând ce a dorit Acesta să exprime în planul material. **Totul este infinit, inclusiv voi! Voi nu ați început să existați atunci când v-ați născut în această lume materială, vai, nu! V-ați născut cu mult timp în urmă, la „începuturile” eternității, chiar dacă pe vremea aceea nu erați încă ființe umane, ci materie.** Spiritul vostru s-a născut ca o scânteie din Mine, din Sinele Meu divin. El nu a putut deveni conştient de existența sa decât după unirea sa - într-o trinitate perfectă, aşa cum există şi în Mine - cu celelalte două principii, corpul şi sufletul. În mod similar, Eu însumi sunt alcătuit din trei principii: mai întâi, tot ceea ce este creat şi există în plan material (materia), în al doilea rând, regatul sufletelor, care sileşte materia să progreseze către un anumit țel cosmic, iar în al treilea rând, principiul etern divin, care transferă asupra primelor două universuri permanența eternă şi valoarea divină.

Suntem cu toții trup, suflet şi spirit; Eu la nivel macrocosmic, iar voi la nivel microcosmic, dar respectând aceleaşi principii. Aşa se explică de ce orice substanță fizică aspiră să evolueze într-una sufletească, iar aceasta într-una spirituală. Acesta este jocul etern al infinității.

Cuvântul „anihilare” nu există în creația Mea. Singura care există este transformarea, chiar dacă uneori apare deghizată în distrugere.

„Infiniți” sunt germenii divinului; „infinit” este Creatorul însuşi. De ce nu ar purta şi produsele Sale aceeaşi amprentă? Conform conceptelor voastre umane şi legilor rațiunii pure, acest gând pare de neconceput. De aceea am dorit să vă conduc în vastele spatii eterice, demonstrându-vă că şi la acel nivel acționează aceleaşi principii şi legi ca şi la nivelul vostru, lucru care trebuie înțeles din punct de vedere spiritual şi prin analogie. Numai în acest fel Mă puteți înțelege pe Mine, îmi puteți deveni apropiați, îmi puteți realiza iubirea, sacrificiul şi răbdarea pe care o am cu voi!

Vai, voi nu puteți înțelege marile gânduri creatoare, nu reuşiți să vă ridicați deasupra nivelului vostru terestru, căci nu aveți putere şi energie să vă înălțați acolo unde grijile lumeşti dispar în marele vid. Cu toate comunicările pe care vi le-am făcut personal, nu ați înțeles încă ce înseamnă să fii o „ființă umană”, ca să nu mai vorbim de conceptul de „copil al lui Dumnezeu”!

De aceea vă vorbesc atât de des, de aceea abordez subiecte atât de diverse, explicându-vă tot ce am creat, pentru a vă trezi ochii spirituali.

Eu am creat beatitudini fără număr, dar nu pentru cei orbi, ci pentru cei care doresc să vadă şi să înțeleagă cine este Acela care îi ghidează şi încotro vor ajunge dacă se lasă ghidați de EL

Eu îmi doresc în creația Mea oameni care văd, care îmi admiră lucrările, recunoscându-L pe Creatorul lor şi învățând să-L iubească.

Doresc ca oamenii să vadă şi să înțeleagă cu claritate că nu au fost creați doar pentru acest scurt interval de timp pe care voi îl numiți viață (terestră). Doresc să realizeze că prin nemurirea lor, ei poartă în sine germenul divinității. Numai cultivându-l şi manifestându-l vor putea înțelege ei creația Mea şi pe Mine personal.

Doresc să îmi văd copiii privind, devenind conştienți de semnificația unor concepte precum „infinitate" sau „nemurire", pentru a înțelege că sunt cetățenii întregii lumi cosmice. Adevăratul lor cămin este regatul spiritual, în care soarele nu apune niciodată, în care întreaga lumină născută din Mine iluminează până şi cel mai mic atom. Preluată de spiritul uman, această lumină îl poate ajuta să înțeleagă că este o ființă infinită, creată de un Dumnezeu infinit.

De aceea, lăsați cuvintele Mele spirituale să pătrundă în inimile voastre aproape adormite, treziți-vă din visul vostru lumesc şi urmăriți să înțelegeți că atunci când acest vis se va sfârşi, veți pătrunde ca ființe nemuritoare în lumea pe care v-am descris-o.

V-am dăruit aceste revelații pentru alinare şi o mai bună înțelegere. Sper ca ele să nu fie în zadar, căci dacă veți încălca mai departe legile divine, veți plăti scump. Nimeni nu poate trăi într-o manieră „finită" atunci când „infinitatea" este țelul său suprem. Amin.

Capitolul 31

Viața cosmică

(14 iulie 1876)

V-am vorbit pe larg despre viață, despre diferitele ei etape, despre felul în care se manifestă ea şi despre semnificația ei profundă. A mai rămas însă un aspect despre care nu v-am vorbit: fiind o emanație a puterii Mele spirituale, această viață nu este altceva decât puterea voinței Mele, care se manifestă în milioane de modalități.

Pentru a înțelege mai bine această viață spirituală şi diferența între materie şi spirit, Mi-am propus să insist mai mult asupra acestor subiecte în această comunicare, intitulată „Viața cosmică". Mesajul pe care doresc să vi-l transmit este că de la cel mai mic atom şi până la cel mai mare spirit angelic, principiul care operează este întotdeauna acelaşi, fiind una cu Ființa Mea divină. Manifestat pe diferite nivele şi în diferite forme, luptându-se pentru dezvoltare şi perfecțiune, el generează progresul spiritual şi devine pretutindeni vizibil sub forma vieții.

Atunci când vorbesc despre „viața cosmică", Mă refer la conceptul clasic, dezvoltat de vechii greci, care se referă la „viața universală a întregului cosmos". Căci tot ceea ce există trebuie să aibă la bază o idee, un motiv pentru care a fost creat, dar şi o destinație finală.

Oamenii voştri de ştiință încearcă să descopere originile universului, mergând până la forța primordială care a pus totul în mişcare. Vă voi revela Eu acest motor suprem, temelia pe care este clădit întregul univers, care susține şi pregăteşte totul pentru dezvoltarea sa ulterioară. Dacă priviți cosmosul cu ochi spirituali, traversând spațiul eteric infinit cu puterea gândului, nu veți descoperi altceva în el decât „atomii eterici", cele mai subtile elemente constituente ale universului material. Instrumentele voastre (microscoape, electro-metre, etc.) nu vor putea descoperi însă niciodată aceste elemente (care nu sunt de natură fizică).

Aceste particule eterice, extrem de subtile, au în centrul lor un nucleu spiritual, născute din Mine, parte integrantă din Ființa Mea, care le imprimă permanența şi impulsul etern către dezvoltarea de sine, către prezervare şi progres.

Aşadar, în fiecare atom există o particulă spirituală din Mine însumi. Altfel spus, în organismul vostru există ceva care atinge până şi ultimele ramificații ale sistemului vostru nervos, sub forma unor senzații la nivelul pielii. Fiind vorba de un principiu psihic, acesta nu are alt scop decât acela de a clădi, a susține şi a spiritualiza corpul fizic.

La fel cum sufletul vostru este omniscient datorită fluidului subtil care penetrează trupul vostru, care vă înconjoară ca o atmosferă vaporoasă, în interiorul fiecărui atom există o scânteie din Mine. Aşa cum am mai afirmat într-o altă comunicare, nu există nici un punct în imensitatea spațiului vizibil şi invizibil (a lumii materiale şi spirituale) în care Eu să nu fiu prezent, privind şi simțind tot ceea ce se petrece.

Acesta este principiul care stă la baza omniscienței şi omniprezenței, care există inclusiv la nivelul trupului vostru. Din această perspectivă, singura diferență între voi şi Mine constă în faptul că în cazul vostru, viața spirituală, alcătuită din suflet şi spirit, clădeşte corpul fizic şi pe cel psihic în funcție de necesitățile ei, în timp ce în cazul Meu acest lucru este imposibil, căci Eu nu văd nicăieri vreun aspect material, ci numai principii spirituale, chiar şi acolo unde vouă vi se pare că vedeți substanțe elementale.

Să revenim însă la atomii eterici. Doresc să vă explic natura acestor atomi, menirea şi scopul existenței lor.

Conform concepției voastre, un atom eteric este un obiect necorporal, sau, ca să folosim o expresie savantă, imponderabil. El este totuşi separat ca obiect individual, căci dacă s-ar afla într-o stare nelimitată, ar fi nevoit să se dizolve, transformându-se în altceva.

Constatăm aşadar că, deşi minuscul, acest atom are dimensiuni, la fel ca oricare alt corp, fiind înzestrat cu caracteristicile lungimii, lățimii şi înălțimii.

În interiorul atomului este închisă o scânteie născută din Mine. De vreme ce Eu am fost Acela care l-a creat, este evident că el trebuie să conțină ceva din Mine, fiind astfel înzestrat cu atributele Mele. Impulsul de a-şi continua evoluția îi este inerent, în plus, fiecare atom trebuie să fie diferit de ceilalți atomi, atât din punct de vedere cantitativ cât şi calitativ, astfel încât să conțină toate substanțele elementale esențiale pentru clădirea universului. Din acest motiv, în funcție de compoziția lor, între atomi a apărut atracția elementelor omogene şi respingerea celor eterogene prin intermediul învelişului lor vaporos, datorită legii asimilării şi asocierii (cam la fel funcționează organele senzoriale ale insectelor).

Datorită acestor mişcări, din mai mulți atomi s-au format moleculele, care au permis apoi naşterea celulelor şi a cristalelor. Mai mult, au apărut procese naturale precum căldura, lumina şi viața, care au accelerat formarea corpurilor superioare.

După structurarea corpurilor cereşti a început viața organică, din care s-a distilat mai târziu viața spirituală, care a permis apoi revelarea divinului. Prin acest proces, numit evoluție, scânteia spirituală inerentă atomilor trebuie să se întoarcă, pas cu pas, în locul de unde s-a născut.

Este evident că dacă doream să creez ființe vii, trebuia mai întâi să le creez condițiile în care să locuiască şi să le înzestrez cu impulsul de a-şi urma cursul spiritual, de a avansa prin infinitate, în calitate de ființe individuale, către menirea pentru care au fost create.

Aşa cum ştiți din toate mesajele Mele anterioare, Eu nu sunt numai un Creator, ci şi Iubirea personificată. Iubirea nu doreşte altceva decât să-i facă pe ceilalți fericiți, descoperindu-şi propria beatitudine în fericirea celor din jur. De aceea, în această calitate de Dumnezeu al iubirii, a trebuit să creez pentru voi cămine beatifice, înzestrând aceste ființe create după chipul şi asemănarea Mea cu forme care să exprime această iubire şi divinitatea lor inerentă. Din acest motiv au apărut lumile, alcătuite din micuții atomi eterici. Abia apoi am putut să dau viață materială ființelor vii, care manifestau anumite atribute ale Ființei Mele. Astfel a apărut omul, piatra unghiulară a întregii creații materiale, care, prin misiunea sa pe pământ, trebuie să pregătească următorul pas spiritual, acela de locuitor al lumii spirituale, unde nu mai pot avea loc salturi bruşte, ci numai o tranziție lină, de pe un nivel pe altul, către împărăția Mea.

În acest fel au apărut lumile, clădite din imensul depozit de materiale eterice. Ele au fost puse în mişcare (întotdeauna, într-o formă orbitală), cu scopul de a crea lumină şi căldură. Aceste forțe trezesc atomii din inerția lor, forțându-i să se amestece între ei şi conducându-i pe traseele orbitelor lor, de-a lungul unor perioade de timp incredibil de lungi. Pe aceste trasee, substanțele uzate sunt înlocuite cu altele, noi, de regulă cu unele care nu au existat în constelațiile precedente.

Mişcarea pe orbită a lumilor, una în jurul alteia, şi rotația în jurul propriei axe, au ca scop trezirea şi răspândirea vieții prin intermediul acestor două mişcări. În întregul cosmos există acest impuls universal, de a nu lăsa un alt obiect ceresc singur. Tot ceea ce conține o greutate (masă) îşi caută în mod instinctiv un punct de odihnă, în care ar rămâne de-a pururi dacă nu ar fi amenințat fie de impulsul interior către dezintegrare, fie de influențele venite din lumea exterioară.

Mişcarea înseamnă viață. Indiferent dacă este vorba de mişcările orbitale ale corpurilor cereşti sau de vibrațiile luminii şi căldurii, scopul acestora este unul singur: acela de a trezi din letargie obiectul sau ființa în cauză, forțându-le să îşi continue dezvoltarea, să se transforme, căci nimic din ceea ce este creat nu este permanent, ci trebuie să progreseze la infinit, prin modificări continue.

În acest fel au apărut miliardele de sori şi de lumi în imensitatea spațiului eteric. Inclusiv la ora actuală, cometele, primele elemente care au apărut în sistemul cosmic, continuă să se formeze şi să orbiteze pe traseele lor eliptice, în jurul marelui soare central din care s-au născut. Universul aparent material poartă în el impulsul către dezvoltarea sa ulterioară, până când lumile îşi vor încheia ciclul, rafinându-şi şi spiritualizându-şi toate elementele componente, şi vor putea intra în alte combinații, superioare, devenind astfel locuințe pentru alte ființe, mai spirituale.

Materia dezvoltă viața care îi este inerentă, de pe un nivel pe altul, până când devine ea însăşi capabilă să facă tranziția de pe nivelul grosier vizibil pe un nivel subtil şi eteric. Ființele de toate felurile evoluează la rândul lor, avansând treptat către perfecțiune, căci lumea în care trăiesc trebuie să corespundă cu nivelul lor de dezvoltare.

Le-am spus odată discipolilor Mei că: „în casa Tatălui Meu există multe dimensiuni". Vă repet acum din nou: da, există nenumărate locuințe sau cămine spirituale, în care ființele care corespund acelui nivel se bucură de fericirile specifice constituției lor spirituale. Aceste fericiri sunt astfel structurate şi aranjate încât ființele care se bucură de ele intuiesc că există şi fericiri mai înalte, cu lumi spirituale corespunzătoare. Din perspectiva Mea nu poate exista oprire, întrucât oriunde te-ai afla în ierarhia evoluției vor exista întotdeauna noi lumi superioare, mai aproape de Mine, întrucât Eu sunt infinit, şi creația Mea nu poate fi altfel.

Aceasta este viața cosmică. Ea începe cu viața celui mai mic dintre atomii eterici, care se luptă să iasă din materia insensibilă, şi continuă până la cel mai mare dintre îngerii mei, care dispune de cunoaşterea spirituală de sine şi este capabil să înțeleagă, dintr-o singură privire aruncată lumii materiale, care sunt ideile Mele creatoare, dispunând inclusiv de puterea de a le transpune în realitate.

În imensitatea spațiului există nenumărate insule cosmice sub forma unor „globuri cereşti". Toate trebuie să treacă prin acelaşi proces de dezvoltare şi de armonizare în marele ansamblu.

Pe fiecare dintre aceste mari lumi există ființe create, a căror formă şi nivel de evoluție corespund lumii în care trăiesc. Fantezia voastră este insuficientă pentru a putea înțelege distanța şi măreția acestor lumi. Deşi separate între ele de distanțe uriaşe, aceste lumi se mişcă independent prin spațiul eteric, urmând aceeaşi lege a dezvoltării de sine, astfel încât locuitorii lor să progreseze către perfecțiune şi să atingă nivele superioare de conştiință. Chiar dacă un univers material se prăbuşeşte din când în când, această distrugere nu este permisă decât pentru ca din el să se nască un altul, mai spiritual şi mai sublim.

Nu întâmplător, Scriptura spune: „în ochii Mei, o mie de ani trec ca şi cum s-ar fi scurs deja!" Dar Eu vă spun: în ochii Mei, milioane de ani nu înseamnă mai mult decât o singură clipă pentru nenumăratele lumi materiale care îşi continuă mişcarea orbitală în imensitatea creației. Milioane de ani au fost necesari pentru ca ele să se structureze, căpătând forma actuală, să îşi clădească planete şi comete, şi să devină astfel perfecte pentru a putea susține viața ființelor înzestrate cu simțuri.

Anii vieții voastre, revoluția pământului vostru în jurul soarelui, întreaga mişcare de rotație a sistemului vostru solar în jurul soarelui central, nu reprezintă mai mult de o secundă pe cadranul ceasului cosmic care înregistrează durata existenței creației Mele cosmice.

Aşa se explică uimirea şi admirația voastră atunci când îmi contemplați creația, căci voi măsurați opera lui Dumnezeu, această Ființă infinită, la scara voastră mică.

Există miriade de sisteme solare şi de corpuri cereşti, a căror lumină are nevoie de milioane de ani pentru a ajunge la voi. Din măreția lor infinită, la voi nu ajunge decât lumina palidă a unei stele îndepărtate. Ce calcule ar putea revela uriaşele distanțe la care sunt situate ele? Ce fantezie şi-ar putea imagina măreția lor sublimă?

Şi totuşi, copiii Mei, aceste lumi nu reprezintă frontiera creației Mele. Mult dincolo de aceste lumi îndepărtate există alte sisteme cosmice, a căror lumină nu ajunge până la voi. Când primele raze din lumina lor vor ajunge în spațiul în care existați voi, sistemul vostru solar nu va mai exista de mult.

Ridicați-vă şi contemplați această măreție, chiar dacă se referă numai la universul material. Meditați asupra conceptului de omnipotență care a creat aceste minuni folosindu-se de numai câteva principii: atracția şi respingerea, lumina şi căldura. Avântați-vă şi încercați să-L înțelegeți pe Domnul şi Creatorul vostru, în ochii căruia soarele şi planetele sistemului vostru solar nu par mai mult decât un fir de praf. Dacă nu ar fi Părintele vostru plin de iubire, El ar fi lăsat de mult generația voastră să se autodistrugă, căci după toate câte le-a făcut pentru voi, vă comportați în continuare ca nişte copii rebeli şi neascultători. Urmăriți să înțelegeți iubirea Lui, pe care El a comparat-o cândva cu căldura soarelui, „care îi încălzeşte în fiecare zi pe cei buni şi pe cei răi, deopotrivă”, şi care, în pofida tuturor aberațiilor care se spun despre divin, continuă să îşi reverse continuu grația sa asupra umanității!

Încercați să îl înțelegeți pe acest Dumnezeu, care şi-a asumat cândva o formă umană şi a coborât printre voi, ființe slabe, învățându-vă preceptele iubirii, ale toleranței şi iertării. Meditați asupra măreției şi puterii Lui, asupra creației Sale infinite. Simultan, urmăriți să înțelegeți dorința Lui ca voi să nu fiți copleşiți de aceste atribute ale omnipotenței Sale, ci dimpotrivă, să simțiți în El numai un Părinte preaplin de iubire, un ghid care continuă şi astăzi să fie aproape de voi, încercând să vă apropie de El, să vă explice şi să vă reveleze toate secretele Sinelui şi creației Sale. Unica Lui dorință este ca voi să-L iubiți şi să vă găsiți calea spirituală cu mai multă uşurință, lucru care nu devine posibil decât prin El.

Reflectați la toate aceste lucruri, iar în orele voastre de introspecție, când doriți să vă înălțați inimile până la El, încercați să fiți demni de El şi de voi înşivă. Numai în acest fel vă puteți aştepta ca El să vă împlinească dorințele. Nu uitați ceea ce v-am spus cândva: „El este Spirit, iar cine doreşte să-L adore, trebuie să-L adore întru spirit şi adevăr”.

Am rostit aceste cuvinte acum aproape 2.000 de ani, iar voi încă nu le înțelegeți; prinşi în mreaja preocupărilor voastre lumeşti, continuați să îmi cereți tot felul de lucruri lipsite de semnificație, uitând complet că în calitatea voastră de urmaşi ai Mei şi de viitori participanți la preafericirile cereşti, aveți o misiune mai înaltă şi un scop suprem, care nu au nimic de-a face cu această viață terestră trecătoare.

Aşa se explică şi dezamăgirile voastre, senzația de gol interior pe care o simțiți în permanență, căci nu M-ați înțeles niciodată pe Mine şi creația Mea, nu ați realizat că intenția Mea pentru voi este cu totul alta, opunându-se de multe ori dorințelor voastre, căci voi confundați chestiunile lipsite de importanță cu cele esențiale.

Deşi v-am oferit atâtea comunicări pe această temă, voi nu ştiți încă ce înseamnă „să trăieşti spiritual” şi ce este „viața cosmică”.

Nu aveți nici cea mai mică idee despre această viață universală, care reprezintă legea fundamentală a întregii creații şi soluția tuturor întrebărilor.

Dacă ați putea înțelege cu adevărat aceste legi supreme, ați realiza că nici o ființă nu poate scăpa de sub incidența lor; de fiecare dată când încercați să le ignorați, pedeapsa devine inexorabilă. Atâta vreme cât nu veți reuşi să vă însuşiți ideile mărețe ale universului, veți rămâne dependenți de

solul acestui pământ micuț şi de orizontul său limitat, incapabili să transcendeți limitele sferei terestre în care trăiți.

Acestea sunt cuvintele Mele pentru voi, sfaturile Mele, explicațiile pe care vi le ofer. De aceea vă transmit atâtea revelații, pe multiple planuri, pentru ca voi să înțelegeți că marile realizări pot fi obținute începând cu cele mici. Dacă Mă veți urma pe Mine, veți deveni mici pe planul pământesc, dar veți creşte din punct de vedere spiritual. Numai în acest fel veți putea atinge adevărata înălțime a conceptului de „uman", care vă va permite să înțelegeți cu adevărat legile cosmice şi procesul de evoluție al universului material Numai astfel vă veți putea da seama că aceste legi, deşi apar ca spirituale şi infinite pentru planul material, nu pot atinge apogeul decât în perfecțiunea spirituală. Ele conduc către lumi din ce în ce mai înalte, mereu mai apropiate de Mine, până când ființa ajunge să recunoască în Mine pe Creatorul său!

Adorația şi respectul inițial se transformă astfel gradat în iubire. Numai cel care şi-a recunoscut Maestrul prin lucrările Sale poate înțelege cu adevărat atributele Acestuia, realizând de ce, cu toată atotputerea Sa, El preferă să îşi manifeste mai degrabă iubirea şi blândețea!

Acceptați aceste cuvinte şi primiți mâna Mea. Este mâna Tatălui, care doreşte să vă tragă mai aproape de EL Nu o respingeți, căci singurii care veți regreta veți fi tot voi! Amin.

Capitolul 32

Latura întunecată a naturii

(5 februarie 1877)

V-am vorbit de multe ori despre natura Mea în aspectele ei sublime, deopotrivă materiale şi spirituale. V-am demonstrat că totul a fost creat exclusiv din iubire, pentru bucuria ființelor vii. Există totuşi în natura vizibilă, în lumea animalelor şi chiar a oamenilor, numeroase aspecte care par să contravină acestei afirmații. Nu sunt puțini aceia care îşi spun: „Dacă studiem lumea şi viața de pe acest pământ, constatăm cu uşurință că nu toate lucrurile sunt atât de roze precum ar rezulta din afirmația potrivit căreia fundamentul întregii lumi este iubirea. Natura se dezlănțuie deseori cu violență, distrugând viețile oamenilor şi proprietățile lor dobândite cu mari eforturi, în lumea animalelor nu putem observa decât crime şi furturi, otrăvuri şi tot felul de fapte abominabile, care îi afectează deopotrivă pe oameni şi pe animalele însele. Chiar şi oamenii devin de multe ori victime ale microorganismelor, (N. Tr, În textul original este folosit cuvântai „viermi", dar este evident că autorul se referă la bacterii, viruşi şi la ceea ce astăzi numim cu toții „microorganisme".) care le atacă şi le rod trupul înainte chiar ca acesta să moară. Atât ei cât şi animalele mari sunt nevoiți să suporte aceste organisme minuscule şi să le hrănească cu propriul lor trup. În afara parfumurilor esențiale ale plantelor, există destule mirosuri pestilențiale, iar alături de viața luxuriantă întâlnim pretutindeni descompunerea şi moartea, care îngrozeşte toate ființele vii.

Cu siguranță, toate aceste aspecte întunecate nu sunt create pentru desfătarea nimănui, căci nimeni nu se poate bucura de ele. Ele nu îndulcesc viața şi cu greu pot constitui o dovadă a mult lăudatei iubiri a Părintelui universal, Creatorul nostru".

Evident, asemenea obiecții nu pot fi ridicate decât de acei oameni care confundă aparența cu realitatea. Incapabili să înțeleagă înțelepciunea Mea, ei nu reuşesc să realizeze punctul Meu de vedere în legătură cu viață şi cu creația Mea.

V-am vorbit deja într-o altă comunicare de acel savant al vostru care a exclamat, plin de dezgust: „Dacă ar exista un Dumnezeu şi eu aş fi silit să-i fiu martor, mi-ar fi ruşine de felul stângaci în care a creat lucrurile".

Pentru a elimina asemenea reproşuri, care v-au stârnit tuturor îndoieli în legătură cu înțelepciunea acțiunilor Mele, doresc să vă ofer personal explicațiile legate de aceste aparente contradicții. Veți constata astfel că până şi latura întunecată a naturii Mele este în realitate tot o latură luminoasă.

Înainte, este necesar însă să vă ofer mai multe explicații legate de marele Meu Cămin şi de punctul Meu de vedere asupra vieții.

Fac acest lucru pentru a ne înțelege mai bine reciproc, căci în caz contrar, aceste cuvinte vor rămâne o pierdere de timp. Dacă nu veți face efortul de a Mă înțelege pe Mine, vă va fi imposibil să realizați punctul Meu de vedere în ceea ce priveşte creația şi felul în care am aranjat lucrurile.

Metaforic vorbind, ar fi ca şi cum doi oameni, unul situat în vârful muntelui, iar celălalt la câmpie, ar încerca să poarte o conversație în legătură cu un obiect situat la distantă. Evident, acest lucru nu poate deveni posibil decât dacă cei doi vor fi situați pe acelaşi nivel, căci omul situat la şes nu poate vedea ceea ce i se oferă cu claritate vederii celui situat în vârful muntelui.

De aceea, copiii Mei, dacă doriți să Mă înțelegeți, trebuie să vă ridicați până la nivelul Meu, acolo unde există lumina eternă, căci în lumea voastră nu există decât întunericul etern, sau în cel mai bun caz o semiobscuritate confuză. Pentru a înțelege rolul laturii întunecate a naturii Mele, trebuie mai întâi să realizați că Eu, Creatorul întregului univers şi Domnul etern al vieții, am o viziune cu totul diferită asupra ei decât voi, sărmani copii ai pământului, care vă confruntați cu moartea în o mie de ipostaze diferite. Din perspectiva în care Mă situez Eu nu există moarte, ci doar o transformare sau o schimbare graduală.

De aceea, toate acele orori pe care voi le identificați cu moartea nu reprezintă decât opinia voastră, nu şi a Mea. În plus, va trebui să înțelegeți că pământul vostru nu reprezintă principalul obiect al creației, în care există milioane de planete la fel ca a voastră, ca să nu mai vorbim de toate sistemele solare care alcătuiesc cosmosul Meu material. Preocuparea Mea este mai degrabă legată de prezervarea acestui cosmos, în timp ce pe voi nu vă interesează decât permanența micului vostru pământ, care din perspectiva Mea apare ca o picătură infimă într-un ocean.

Trebuie să înțelegeți că lumea Mea este astfel structurată încât creația Mea poate exista la fel de uşor şi fără pământul vostru, chiar şi fără sistemul vostru solar, în schimb, pământul vostru nu ar putea exista fără soare, fără conexiunea cu celelalte lumi, căci toate aceste verigi sunt legate între ele ca într-un lanț, acționând împreună ca o maşinărie complicată.

Voi Mă criticați pe Mine din cauza catastrofelor naturale, care le distrug oamenilor proprietățile şi le răpesc uneori şi viața, dar Eu vă răspund că în întregul cosmos există o activitate eternă, o transformare continuă, o reînnoire şi o eliminare a deşeurilor la scară macrocosmică.

Eterul, acest spațiu infinit, nu este niciodată liniştit. Atomii săi minusculi desfăşoară o activitate permanentă, care pune totul în mişcare. Aerul vostru, acest element volatil, doar cu puțin mai dens decât eterul, nu poate scăpa acestei activități, intrând la rândul lui în mişcare şi impulsionat să ia parte la marele proces de transformare. Razele calde ale soarelui afectează şi ele straturile de aer; unele dintre ele se dilată, altele se contractă, provocând astfel dezechilibre continue în atmosferă, cauzate de adaptarea aerului rece la mişcările aerului cald.

Aceste dezechilibre sunt responsabile de umezeala sau uscăciunea straturilor de aer, care contribuie la formarea formațiunilor noroase şi la declanşarea acelor evenimente atmosferice dăunătoare uneori pentru indivizii umani, dar extrem de benefice la scară globală.

Mai trebuie să adăugăm şi faptul că din cauza lăcomiei şi avariției lor, oamenii contribuie din plin la declanşarea acestor evenimente cu o frecvență mult mai mare, invitându-le pur şi simplu în viața lor. Spre exemplu, prin distrugerea pădurilor ei contribuie decisiv la dezechilibrarea mediului înconjurător, care atrage după sine marile furtuni şi uragane.

În marele Meu Cămin totul este calculat la zecimală, iar interferențele oamenilor nu pot atrage după sine decât pedepse pe măsură, căci ei încalcă astfel - prin orgoliul lor - calculele Mele, considerându-le mai bune pe ale lor.

Eu sunt nevoit să Mă ocup de păstrarea echilibrului la scară macrocosmică. Legile Mele operează însă într-o asemenea manieră încât dacă sunt încălcate, ele repară singure stricăciunile, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească indivizii pentru aceste reparații.

De altfel, voi declanşați atâtea războaie, în care distrugeți fără milă proprietatea bieților săteni, le devastați câmpurile, le distrugeți recoltele şi răspândiți suferința pretutindeni, şi care sunt scuzele conducătorilor voştri? Ei spun: „Obiective înalte şi rațiuni superioare de stat ne obligă să declanşăm acest război de dragul patriei. Interesele indivizilor nu pot fi luate în considerare în fața intereselor națiunii!"

Iar voi acceptați aceste explicații, considerându-le perfect justificate, în schimb, atunci când, în marele Meu Cămin, Eu sunt nevoit să dau drumul elementelor, de dragul prezervării ansamblului creației, voi vă grăbiți să Mă acuzați - cu judecata voastră limitată - de injustiție şi de încălcarea atributelor Mele de Părinte plin de iubire!

Când este vorba de altcineva, dar mai ales de Mine, sunteți primii la judecată; în schimb, când este vorba de suferințele pe care le provocați voi înşivă, sunteți mult mai împăciuitori, deşi consecințele faptelor voastre sunt adeseori mult mai dramatice, iar voi nici măcar nu le conştientizați, ca să nu mai vorbim de repararea lor!

Cât despre crimele şi furturile din lumea animală, nu cred că este cazul să vorbim de acestea, când este binecunoscut faptul că cei mai mari hoți şi criminali sunt chiar oamenii, care nu ucid şi nu fură din necesitate, ci din lăcomie, sau chiar pentru petrecerea timpului liber (cum este cazul vânătorii). De altfel, v-am mai spus că în viziunea Mea nu există moarte, ci numai un progres gradual.

Cum s-ar putea produce acest progres dacă o parte din elementele materiale ale animalelor şi o parte din cele spirituale nu ar fi încorporate în sfera de influență a animalelor superioare, care au nevoie de aceste elemente şi substanțe pentru a-şi prezerva existența? La urma urmei, voi ce faceți? Nu consumați alimente din regatul naturii, care conțin deopotrivă elemente materiale şi spirituale pe care le considerați necesare pentru susținerea trupului vostru?

Care este diferența între vânătorile voastre şi comportamentul animalelor? Singura diferență constă în faptul că voi vânați animale din plictiseală, şi nu din necesitate, precum leul sau tigrul, care sunt nevoite să-şi caute prada, în timp ce animalele acționează din instinct, în cazul vostru, ființe aşa-zis raționale, sufletul se bucură de suferința animalelor, lucru complet necunoscut în lumea acestora.

Voi Mă acuzați pe Mine de cruzime, dar cei care comiteți cele mai mari cruzimi sunteți chiar voi!

Ar trebui să vă fie ruşine de vânătorile pe care le organizați, căci în această privință sunteți cu mult inferiori animalelor!

Oamenii de ştiință v-au demonstrat studiind formațiunile crustei terestre că cu cât animalele sunt mai mici, cu atât mai mare este puterea lor de reproducere. Acest lucru este perfect adevărat. O mare parte din crusta pământului şi din formațiunile muntoase este alcătuită chiar din cochiliile şi scheletele acestor animale. Nu este greu să vă dați seama că atunci când am creat asemenea aranjamente, am avut în vedere alt scop decât acela de a răspândi viața pe pământ.

Încă de la primele începuturi şi până la ultimul cataclism, pământul a fost binecuvântat cu o sumedenie de animale. Dacă ar mai trăi, unele dintre acestea le-ar depăşi cu mult în dimensiuni pe cele existente. După cum vedeți, Eu nu am creat numai o mare mulțime de producători, ci şi pe consumatorii lor, care au servit apoi drept materie - după fiecare nou mare cataclism - pentru un nou strat al crustei pământului.

Pe vremea aceea viața indivizilor nu avea mare importantă, căci întreaga natură trebuia să contribuie rapid la crearea condițiilor necesare pentru crearea pe pământ a unei locuințe permanente pentru marele locuitor ce urma să apară: omul. Vă asigur că aceste schimbări la scară globală au încetat, fenomenele şi evenimentele naturale care se petrec astăzi nefiind decât palide umbre ale acelor mari procese de creație.

În acele vremuri, când pământul vostru s-a transformat dintr-o masă de vapori într-una solidă, continuându-şi procesul de dezvoltare de-a lungul milioanelor de ani, el nu era nici pe departe singurul corp ceresc supus unor asemenea procese creatoare. Toate planetele din sistemul vostru solar au trecut prin transformări similare. Activitatea era extrem de intensă la acea vreme. Eterul furniza elementele necesare pentru crearea atmosferei terestre, iar precipitarea acestora a condus la apariția primei pojghițe a crustei pământului. Au urmat apoi anii de adolescență, în care totul a intrat în fermentație, în care sângele a început să pulseze mai rapid prin corpul terestru, procesul de dezvoltare avansând astfel către epoca tinereții, iar apoi către cea care a permis apariția omului.

Pământul vostru se află astăzi într-o asemenea etapă a dezvoltării.

Nu întâmplător, Moise v-a vorbit în Geneza sa despre coborârea luminii pe pământ şi despre separarea pământului uscat de ape.

Când apare lumina în viață? Când capătă spiritualitatea mai multă soliditate? Oare nu la vârsta senectuții? La fel s-au petrecut lucrurile cu plantele şi cu animalele uriaşe.

Căldura distribuită uniform de crusta terestră, enorma capacitate reproductivă a animalelor de toate felurile, cu scopul de a asigura materia primă pentru a permite crearea unor lumi noi după fiecare cataclism - toate acestea au făcut parte din anii de adolescență ai pământului, din perioada sa de înflorire. Aceşti ani nu au avut importanță decât pentru Mine şi pentru gândurile Mele creatoare. Astăzi, savanții şi oamenii de ştiință pot citi în straturile pământului ce am creat Eu cândva cu o mână înțeleaptă. Singura ființă căreia i-am permis să fie martora creației Mele după încetarea procesului global de fermentație şi intrarea pământului într-o etapă nouă, mai liniştită, a fost omul. Scopul acestor procese este evident: acela de a permite crearea unei lumi potrivite pentru apariția omului pe pământ.

Cât despre otrăvurile şi mirosurile pestilențiale care pot fi găsite pe pământul vostru alături de parfumurile fine, aceasta este o chestiune relativă. O otravă nu este otrăvitoare pentru toate ființele, iar un miros urât nu pare astfel pentru toată lumea.

De fapt, ce este otrava? Toată lumea foloseşte acest cuvânt, dar nimeni nu este preocupat de originile sale. O voi face Eu pentru voi, ca să ne putem înțelege mai bine. Otrava este o substanță care nu corespunde naturii personale. Spre exemplu, aproape toate medicamentele pe care le luați voi sunt otrăvuri, lucru demonstrat inclusiv de graba cu care sufletul se grăbeşte să scape de aceste substanțe ingerate. De altfel, multe substanțe se dovedesc otrăvitoare pentru om, dar nu şi pentru animale, în cazul cărora se dovedesc remedii eficiente.

Şerpii au colți otrăvitori, dar acest lucru le serveşte pe de o parte pentru a se apăra, iar pe de altă parte pentru a ucide rapid animalele pe care oricum le vor consuma, astfel încât acestea să nu se chinuiască prea tare.

Cât despre otrăvurile distilate din plante şi extrase din minerale prin procese chimice, acestea au un efect paralizant asupra sistemului nervos al omului sau distructiv pentru alte organe, putând provoca într-adevăr moartea. Acestea sunt însă rezultatul „inteligenței” creatoare a omului, care, în loc să se apere de asemenea substanțe, le produce el însuşi.

Nu-Mi este uşor să vă explic de ce trebuie să existe asemenea substanțe în Căminul Meu. Voi nu înțelegeți încă întregul joc al creației şi nu realizați că, de la primii atomi eterici şi până la voi, regulile jocului sunt extrem de clare, având drept unic scop acela de a conduce ființa de pe un nivel pe altul, din ce în ce mai înalt.

Aş vrea să evoc în treacăt şi criticile referitoare la microorganismele care atacă atât oamenii cât şi animalele. Considerându-se întotdeauna mai presus de toate, oamenii refuză să înțeleagă de ce trebuie să fie supuşi unor asemenea chinuri.

Aceste microorganisme au un anumit rol în lanțul creației, reprezentând o verigă necesară între două categorii de animale, verigă ce are nevoie de un factor superior pentru evoluție. De aceea, i s-a permis să intre inclusiv în componenta corpului uman. Când despre om, principiul fundamental al curățeniei ar trebui să-l forțeze să-şi păstreze puritatea corporală, fără de care cu greu poate fi

cultivată noblețea spirituală, scopul său suprem pe pământ. La urma urmei, aceasta este unica dimensiune care îl deosebeşte de lumea animalelor.

În această privință, doresc să menționez că națiunile care neglijează acest principiu sunt cu adevărat mult sub nivelul animalelor, care îşi păstrează corpul curat mânate de instinct Există însă şi excepții de la această regulă.

În ceea ce priveşte putrefacția şi mirosul care îi este asociat, în întreaga creație s-a urmărit prevenirea consecințelor neplăcute ale acestor fenomene, de care au grijă animale precum muştele, viermii, etc. Acestea se hrănesc cu substanțele care vouă vi se par extrem de neplăcute, transformându-le în propriul lor Sine şi pregătindu-şi trupurile pentru a deveni hrană pentru alte animale, superioare.

Mirosul reprezintă un alt indiciu că principiul curățeniei este absolut necesar, iar voi, în calitate de ființe spirituale, nu ar trebui să tolerați în jurul vostru decât un mediu decent, ținându-vă cât mai departe de mediul material grosier. Nu întâmplător am înzestrat corpul vostru cu simțuri care să vă ajute să rămâneți ființe umane, copii ai Mei, fără a coborî vreodată sub nivelul animal.

Orice miros urât, orice formă respingătoare, orice cuvânt trivial - au scopul de a vă reaminti că trebuie să deveniți cetățeni ai lumii spirituale, şi nu să vă scufundați în lumea materială, în care numai oamenii abrutizați îşi pot satisface nevoile primare, găsindu-şi bucuria în mocirlă, la fel ca porcii.

Mă acuzați, printre altele, că trupul vostru devine încă în timpul vieții sălaşul a tot felul de infuzoare. Aceasta nu este greşeala Mea, ci a voastră, fiind datorată felului în care vă alimentați, cu substanțe care le permit acestor animale minuscule să îşi depună ouăle. De altfel, ele nu se simt bine decât în acele corpuri supuse descompunerii, care le asigură substanțele nutritive de care au nevoie.

Atâta vreme cât veți introduce în stomacurile voastre alimente perisabile (şi pe jumătate descompuse), nu trebuie să vă mirați că sângele vostru se umple de elemente similare, favorizând astfel acomodarea şi procrearea acestor microorganisme, care invadează treptat până şi cele mai fine vase capilare ale sistemului vostru circulator. Dacă ați renunța la asemenea alimente, sănătatea voastră s-ar îmbunătăți pe loc, iar viața vi s-ar prelungi.

Voi v-ați obişnuit însă cu această alimentație greşită, iar Eu sunt nevoit să permit declanşarea consecințelor naturale, până când o boală sau alta vă forțează să vă schimbați modul de viață, alegându-vă mai atenți hrana*.

După cum vedeți, nu tot ce pare crud şi teribil în natură se dovedeşte a fi real, aşa cum ar dori să vă convingă tot felul de apostoli mincinoşi. Toate aceste fenomene au de regulă la bază o intenție superioară, care îmi aparține Mie.

Nu uitați că întreaga Mea creație este motivată de principiul suprem al prezervării de sine, potrivit căruia orice absorbție trebuie să aibă drept consecință o eliminare a deşeurilor. Dacă absorbția se referă întotdeauna la substanțele vii, procesul de eliminare nu poate avea în vedere decât substanțele moarte, sau uzate. Aşa cum este normal, elementele vii au un miros plăcut, în timp ce cele moarte au un miros pestilențial. Astfel, dacă o substanță hrănitoare este preluată ca hrană de către o plantă, un animal sau un om, deşeurile rezultate în urma procesului de digestie nu pot avea aceeaşi formă, ci una diferită. Dacă primele substanțe aveau în mod necesar o înfățişare frumoasă, cele din urmă, servind altor scopuri, nu pot avea decât o înfățişare opusă.

De altfel, descompunerea nu reprezintă altceva decât un proces de combustie care permite accelerarea tranziției necesare de la o stare la alta.

Mulți dintre cei care Mă acuză de diferitele aspecte ale laturii întunecate a naturii nu-Mi pot ierta faptul că am creat ceva atât de „inestetic” pentru ochii şi simțurile lor.

Eu i-am dăruit însă omului ochii şi organele de simț pentru un singur scop: acela de a-şi păstra în permanență, cu ajutorul lor, demnitatea spirituală. Aceste organe sunt un fel de câini de pază, care veghează şi previn propria decădere a omului, împiedicându-l să redevină un animal.

Viziunea şi ideile Mele creatoare sunt mult prea înalte şi mult prea profunde pentru a fi judecate sau chiar înțelese de oameni.

Înseşi concluziile ştiinței voastre Mă favorizează din acest punct de vedere, căci savanții voştri nu au putut descoperi nicăieri vreo greşeală în întreaga natură, nici vreo dovadă că am favorizat pe cineva în detrimentul altcuiva. Tot ce au descoperit ei a fost o ordine perfectă, care poate dura o eternitate. De vreme ce descoperirile lor de până acum au condus la o asemenea concluzie, ei ar putea-o extrapola cu uşurință asupra lucrurilor pe care nu le înțeleg încă. De altfel, vă asigur că există o rațiune divină, superioară, pentru care nu le-am permis acestor oameni să elucideze încă aceste aspecte legate de latura întunecată a naturii.

Mai presus de orice, Eu doresc să cultiv toleranța în om. Din păcate, orgoliul pe care i-l trezeşte micuțul său intelect nu îi permite să-şi cultive această calitate cu adevărat divină. Considerându-se o ființă prin excelență rațională, el este gata să acuze pe loc dacă există ceva căruia nu-i poate găsi pe loc explicația. Vă asigur că din perspectiva luminii spirituale, ceea ce cunoaşteți voi este atât de insignifiant, încât nici nu merită amintit. Pe scurt, nu prea aveți cu ce să vă lăudați!

Există încă mii de miracole ascunse de ochii omului. Cele mai multe dintre ele nu îi vor putea fi niciodată revelate atâta vreme cât se va afla în acest corp fizic. De aceea, oricât de multe lucruri ar descoperi, el va trebui întotdeauna să se raporteze la Alfa.

Aceasta este cea mai bună dovadă că Eu nu sunt un Dumnezeu orgolios. Dacă aş fi, M-aş grăbi să vă revelez toate aceste miracole, dezvăluindu-vă întregul microcosmos şi macrocosmos, aşteptând apoi să fiu venerat în virtutea omnipotenței Mele.

Aş putea să fac cu uşurință acest lucru, dar nu o fac. De ce?

Mai întâi, pentru că voi nu puteți înțelege totul, în al doilea rând, pentru că nu toate aceste miracole vă vor convinge cu adevărat de existența Mea. Fiind spirite, voi trebuie să Mă recunoaşteți mai întâi de toate în această formă spirituală, adorându-Mă (adică iubindu-Mă) apoi întru spirit şi adevăr!

Aceasta este singura relație potrivită care poate exista între Mine şi o creatură a Mea.

Mai întâi de toate, omul trebuie să îmi recunoască omnipotenta şi omnisciența. Numai contemplându-Mi creația va putea el, treptat, să recunoască principalul factor care stă la baza susținerii ei, şi anume iubirea.

Aşa cum nu doresc să vă amuz prin cuvintele Mele, la fel, nu doresc nici să vă satisfac în van curiozitatea legată de minunile universului Meu.

La ce v-ar folosi vouă să cunoaşteți ultima graniță dincolo de care un soare îşi trimite razele de lumină? Cum ați putea progresa dacă ați cunoaşte toate aranjamentele pe care le-am făcut în milioanele de lumi ale creației? La ce v-ar folosi să cunoaşteți primele începuturi infinitezimale ale vieții dacă ați fi incapabili să îl recunoaşteți în ele pe Tatăl vostru preaplin de iubire, Creatorul întregii naturi? El nu a creat nimic pentru Sine, ci numai pentru ființele Sale spirituale, pentru ca acestea să-i poată simți bunătatea şi omnipotența chiar şi în cel mai minuscul atom care se roteşte în spațiul eteric! Cunoaşterea ca rezultat al rațiunii nu este suficientă în acest scop. Pentru a ajunge la Mine trebuie să vă implicați şi inima, singura care poate intui măreția lumii spiritelor, care transcende cu mult tot ceea ce vă poate oferi materia.

Multe din lucrurile pe care nu le cunoaşteți încă se află chiar în lumea în care trăiți, pe pământ. Altele vă aşteaptă în lumea de dincolo, unde granița între cunoaştere şi simțire este mult mai clar definită.

Voi doriți să Mă vedeți şi să-Mi vorbiți atunci când veți ajunge acolo, dar Eu vă spun: în calitatea Mea de Domn al infinității este imposibil să Mă puteți privi în față, în toată omnipotența Mea. Cel creat nu-L poate înțelege niciodată pe Cel necreat şi nu se poate uni niciodată pe deplin cu El! Tot ce poate face el este să se apropie din ce în ce mai mult de Creator.

Gândul la „infinitate" vă dă fiori, deşi mintea vă poate ajuta să vă imaginați o continuitate infinită. Ideea de a fi fără început reprezintă însă un concept de neconceput pentru voi.

De aceea, fiți recunoscători pentru informațiile pe care vi le ofer din când în când. Mulțumiți-vă cu descoperirile şi invențiile pe care vă permit - în iubirea Mea - să le Faceți, cu scopul de a vă

face viața materială din ce în ce mai uşoară şi mai plăcută, astfel încât să aveți mai multă libertate de a investiga viața spirituală, mult mai profundă.

Nu mai căutați să aflați acele secrete care nu vă pot ajuta să avansați spiritual. Amintiți-vă de astronomii voştri, care calculează eclipsele de soare şi de lună cu sute de ani înainte, calculele lor fiind exacte până la secundă.

De ei nu vă îndoiți atunci când vă descriu distanțele fabuloase care există între diferitele stele sau alte informații legate de formarea acestora, chiar dacă, nefiind de specialitate, aceste cifre uriaşe nu vă spun nimic.

Voi îi credeți pe astronomi pentru că ei se adresează intelectului vostru. Acelaşi lucru îl fac şi Eu prin aceste comunicări ale Mele. Vă ofer informații care vă sunt benefice, dar nu vă revelez acele hieroglife (enigme) care nu vă pot ajuta cu nimic în evoluția voastră spirituală.

Vă asigur însă că lumea a fost creată într-o stare de perfecţiune absolută, fără nici o eroare. Toate lucrurile se află la locul care le este propriu; în plus, ele sunt interconectate, astfel încât nimic să nu poată exista de sine stătător, fără să interfereze cu restul creației.

Resorturile intime ale creației depăşesc puterea intelectului uman, care rămâne perplex chiar şi în fața unui infuzor. Oricât de mult ar căuta, el nu poate găsi un sfârşit, şi nu va putea niciodată! Aşa cum am afirmat deja de foarte multe ori, atât lumea cât şi Eu, Creatorul ei, suntem infiniți, adică nu avem limite în timp sau în spațiu.

Nimeni şi nimic nu poate schimba această stare de lucruri!

Urmăriți să înțelegeți aceste lucruri şi pe măsură ce încrederea voastră în Mine se va amplifica, latura întunecată a naturii va deveni din ce în ce mai luminoasă pentru voi. Veți înțelege atunci că înțeleptul Creator al acestei lumi are secretele Lui, pe care nu le poate revela, aşa cum un părinte nu le poate spune totul copiilor lui încă necopți, nu pentru că nu ar dori să o facă, ci pentru că aceştia nu au cum să înțeleagă.

Aveți încredere în Mine! Dacă am creat milioane de lumi macrocosmice, fiți convinşi că ştiu ce fac inclusiv la scară mică.

Aveți încredere în iubirea Mea şi nu mai criticați ceea ce nu înțelegeți. Minunați-vă în fața naturii care vă strigă în permanență:

„Cel care a creat lumea vizibilă şi tot ceea ce vedeți în ea a ştiut cu siguranță să creeze şi lumea invizibilă, la fel de perfectă şi servind aceluiaşi scop universal”. Dacă veți avea această convingere fermă, latura întunecată a naturii va înceta să mai fie întunecată pentru voi. Ea le poate zdruncina încrederea celor care se îndoiesc deja, dar nu poate clinti o inimă credincioasă, care îşi cunoaşte Creatorul sub forma Părintelui preaplin de iubire, fiind conştientă că El nu poate aranja altfel lucrurile decât în beneficiul tuturor ființelor create de El! Amin.

(* Vezi şi: Evanghelia Păcii a lui Ioan ; http://www.scribd.com/doc/3761032/Evanghelii-Apocrife-Evanghelia-Pcii-a-lui-Ioan n.r.)

Capitolul 33

Latura întunecată a naturii şi viața umană

(21 februarie 1877)

În ultima Mea comunicare, M-am apărat împotriva criticilor pe care Mi le aduc foarte mulți oameni, referitoare la aparentele contradicții pe care le regăsesc în natura Mea vizibilă, prin comparație cu iubirea şi bunătatea pe care le-am proclamat pretutindeni, precum şi cu bucuriile promise celor dăruiți Mie.

Atât cât a fost cu putință, v-am explicat ce este cu această latură întunecată, insistând asupra faptului că „lucrurile ar putea fi altfel, dar trebuie să respecte anumite reguli”.

Mai trebuie să facem încă o serie de corelații cu viața umană, căci sunt destui aceia care afirmă: „Priviți viața umană - de la naştere şi până la moarte ea nu este altceva decât conflict, suferință, dezamăgire, fiind aproape lipsită de bucurie şi de alte lucruri promise, dacă omul nu ştie cum să şi le procure singur.

Ce altceva este viața pe acest pământ dacă nu o vale a plângerii, în care oamenii sunt amăgiți cu dogme religioase şi cu promisiuni despre o viață care ar urma morții fizice, în care vor primi în sfârşit răsplata pentru toate suferințele pe care le-au îndurat pe pământ.

De ce m-ar preocupa însă o ipotetică viață de după moarte, despre care nu cunosc nimic sigur şi în care trebuie să cred orbeşte?

De vreme ce lumea din jurul meu este atât de conflictuală, ce îmi garantează mie că lumea invizibilă nu va fi la fel de contradictorie ca şi aceasta, aşteptându-mă cu noi suferințe spirituale, în locul bucuriilor promise? Chiar dacă eforturile mele actuale vor atrage după sine o anumită răsplată, de unde să ştiu eu dacă aceasta îmi va aduce desfătarea mult aşteptată?”

Sunt acuzat astfel, şi în o mie de alte forme, că le-am făcut oamenilor tot felul de promisiuni, fără să am intenția de a le respecta cu adevărat!

Cine se limitează să contemple doar această lume fizică, fără dorința de a cunoaşte viața spirituală de dincolo de cea vizibilă, are întru totul dreptate, căci el extrapolează numai ceea ce poate înțelege la ora actuală prin intermediul simțurilor lui.

Aceasta este teoria materialiştilor, care susțin că lumea vizibilă s-a născut ca urmare a amestecului aleatoriu al elementelor, care au creat inclusiv creierul uman şi aspirațiile sale.

Evident, această teorie şi-a găsit destui adepți, căci nu impune nici un fel de limite omului, care îşi poate satisface astfel toate pasiunile (atât cât le permite codul penal!), gândindu-se: „Şi-aşa, după această viață fizică nu va mai urma nimic, aşa că ideal este să-mi ‚trăiesc' (aşa cum înțelege el) cât mai bine viața”.

Aceşti oameni traduc partea întunecată a vieții umane în termeni precum: pierderile materiale, bolile, certurile şi dezamăgirile de toate felurile, care nu mai contenesc.

Această comunicare îşi propune să demonteze aceste acuzații, demonstrându-le oamenilor că vina pentru toate aceste nenorociri le aparține în exclusivitate. Chiar şi printre voi am auzit deseori asemenea acuzații, ca să nu mai vorbim de gândurile voastre cele mai ascunse! La fel ca şi sufletele rătăcite, care preferă viața de plăceri, voi nu sunteți dispuşi să acordați vieții spirituale decât câte o oră din când în când, atunci când nu aveți nimic altceva de făcut. Să trecem însă la explicațiile noastre.

Nici chiar Eu nu pot contesta faptul că viața voastră este departe de a fi o bucurie continuă. Dimpotrivă!

Oriunde Mi-aş întoarce privirea, nu văd decât oameni materialişti, care nu manifestă nici cel mai mic interes pentru viața spirituală. Mulți dintre voi refuză chiar să accepte existența unei Ființe superioare, care susține prin legile Sale întreaga fire.

De ce? Pentru că oamenii doresc să îşi construiască lumea în funcție de ideile lor limitate, refuzând să accepte că realitatea ar putea fi altfel, căci altminteri nu ar putea exista.

Dacă doreşte să înțeleagă lumea în care trăieşte, omul ar trebui să înceapă cu el însuşi. Numai atunci când va reuşi să se înțeleagă pe sine, să recunoască în el însuşi trinitatea corp-suflet-spirit şi să se judece corect, va putea el să tragă concluzii în legătură cu semenii săi şi cu lumea în care trăieşte.

Din păcate, voi nu vă cunoaşteți pe voi, nu îi înțelegeți nici pe cei din jur, şi încă şi mai puțin lumea în care trăiți, îi judecați pe toți în funcție de criteriile voastre limitate şi aşteptați ca lumea să arate într-un fel care nu îi este propriu.

Aşa se explică toate lamentările voastre. Atâta vreme cât veți refuza să acceptați faptul că lumea în care trăiți corespunde celor trei paliere: gândire, simțire şi acțiune, nu veți descoperi în ea decât contradicții. Explicația este simplă, căci procedând în acest fel, voi puneți mai întâi de toate

Sinele vostru material, uitând de cel intelectual şi spiritual, care ar trebui să se înalțe mai presus de materie.

Într-adevăr, omul are o serie de necesități fizice. El are însă şi nevoi spirituale, care se manifestă prin gândurile sale şi îl împing să acționeze într-un anumit fel, astfel încât să exprime prin intermediul materiei ceea ce îl animă din punct de vedere spiritual.

Este normal ca acest mod de gândire să atragă după sine întrebări de genul: „Văd toate lucrurile din jurul meu, diversitatea lor, admir de multe ori - cu ajutorul ştiinței - ordinea lor perfectă, corespunzătoare legii, frumoasele lor forme spirituale, dar nu înțeleg: ‚Cine este acela care le-a aranjat astfel?'"

Cei care îşi pun asemenea întrebări nu pot fi satisfăcuți de răspunsul materialiştilor dându-şi cu uşurință seama că acesta nu este valabil în ceea ce priveşte ființele create. De aceea, ei fac un pas înainte şi încep să caute în inima lor, unde descoperă anumite intuiții, care îi ajută să înțeleagă că se află pe calea cea dreaptă. Mulți oameni simt asemenea impulsuri interioare, care încearcă să îi ridice deasupra vieții materiale. În acest fel, începând cu sine, omul începe să înțeleagă mai bine lumea în care trăieşte. La început, el observă viața fizică a propriilor sale organe. Devine conştient de felul în care gândeşte, raționează şi trage concluziile juste, făcându-şi astfel o idee despre viața intelectuală, care îi permite să îşi prezerve corpul fizic. Mai mult, el remarcă uneori anumite stări de spirit exaltate, care nu îşi au originea în pulsațiile inimii, şi încă şi mai puțin în manifestările reci şi calculate ale intelectului, fiind mult mai subtile şi mai intense decât acestea.

Treptat, el ajunge să extrapoleze aceste sentimente sau impulsuri spirituale asupra naturii înconjurătoare, în acest fel, el este condus de la creație către Creator, intrând sub incidența expresiei: „om religios", căci îşi creează un cult spiritual, adică o „religie rațională", întrucât are la bază percepțiile sale. Aşa s-au născut toate religiile, îndeosebi ultimele tradiții, care exprimă într-o manieră simbolică ceea ce nu poate fi exprimat altfel în cuvinte.

Astfel au apărut religiile oamenilor primitivi, construite în jurul conceptului de Mare Spirit, religia budistă indiană sau religiile altor popoare păgâne, cu numărul lor imens de zeități.

Consecința naturală a trezirii vieții spirituale în om a fost aceea că indivizii au început să mediteze din ce în ce mai mult asupra acestor chestiuni spirituale. Ei au pătruns astfel din ce în ce mai profund în adâncurile vieții spirituale şi au început să studieze secretele naturii, dobândind treptat o altfel de perspectivă asupra materiei, care reuşea să o transceandă şi să includă şi activitatea spirituală.

Oamenii care aveau asemenea viziuni s-au simțit datori să le împărtăşească cu semenii lor. Ei le-au notat în scris şi au devenit astfel profeți, vizionari şi înțelepți ai popoarelor lor.

Mai târziu, aceşti oameni iluminați s-au unit într-o clasă preoțească, la care au aderat tot mai mulți. Nu toți erau mânați însă de aspirații spirituale, fiind destui aceia care au fost atraşi de noua clasă apărută din cauza avantajelor materiale deloc de neglijat.

Ce s-a mai întâmplat mai departe cu crezurile religioase şi cu adevărurile individuale puteți citi în manualele voastre de istorie.

Tot ce am dorit Eu să vă demonstrez a fost faptul că viața spirituală s-a născut spontan, izvorând din însăşi natura omului, independent de educația spirituală a acestuia, neputând fi distrusă, indiferent de afirmațiile teoriilor materialiste.

Astfel au apărut cărțile sacre din India sau Vechiul Testament al evreilor, care a fost completat ulterior cu Noul Testament, în acesta din urmă, Eu, Iisus, am unificat toate indiciile referitoare la viața spirituală, răspândite prin diferite cărți, în câteva adevăruri simple, dar extrem de profunde, căci învățătura Mea va fi de-a pururi indestructibilă.

Dar să revenim la acuzațiile referitoare la latura întunecată a naturii umane. Din cele expuse mai sus, rezultă cu claritate că în afara vieții materiale şi raționale mai există una, mai profundă, spirituală, care se foloseşte de primele două numai pentru a-şi manifesta potențialul.

Oriunde își îndreaptă privirea în natură, omul vede pretutindeni numai legi stricte. Aşa cum este normal, acestea există şi la nivelul intelectului, ba chiar şi la nivelul vieții spirituale, unde legi imuabile pedepsesc pe toți cei care încearcă să le încalce.

Pe scurt, motivul esențial al oricărei suferințe şi al tuturor decepțiilor din viața umană este voința de a acționa împotriva legilor spirituale. Invers, gândirea, simțirea şi acțiunea la unison cu aceste legi atrage automat după sine bucurie, alinare şi mângâiere, rezultatele spirituale fireşti ale datoriei împlinite de către o ființă spirituală.

Oamenii care nu cred în viața spirituală, în Dumnezeu, sunt nefericiți. Nimic nu poate înlocui o pierdere dacă nu izvorăşte dintr-o sursă spirituală. Aşa se explică judecarea greşită a semenilor voştri şi a lumii în care trăiți.

În structura ei, lumea este extrem de simplă. Materia aparentă ascunde principiul spiritual. Oricine contestă această realitate greşeşte, fiind nevoit să suporte consecințele amăgirii sale. Urmând exclusiv dorințele voastre materiale, voi vă faceți un duşman din propria voastră viață, aşa cum v-ați aranjat-o singuri, închizând gura rațiunii şi a emoțiilor inimii. Pe scurt, cine nu iubeşte ordinea divină eternă este predispus către atragerea pedepsei fireşti. Aceasta este unica explicație a tuturor suferințelor umanității, care le amărâse viața oamenilor, fără să-i afecteze neapărat pe ceilalți, şi încă şi mai puțin „voința Mea”!

Atunci când M-am adresat primilor oameni, spunându-le: „De acum înainte vă veți câştiga pâinea prin sudoarea frunții”, acesta a fost verdictul unui Dumnezeu clarvăzător. Eu ştiam foarte bine că oamenii îşi vor urma mai degrabă natura animală decât darurile spirituale şi că, în curând, natura nu se va mai supune lor, astfel încât vor fi nevoiți să îşi câştige existența fizică, dar şi progresul spiritual, prin efort şi prin lupta cu materia.

Am prevăzut astfel că omul va fi nevoit să se nască în durerile facerii şi să îşi câştige inclusiv pâinea prin sudoarea frunții, căci el refuza să înțeleagă atât natura cât şi misiunea sa pe pământ. Am intuit că educația lui spirituală va trebui să fie dureroasă şi împotriva voinței lui, proiectându-se inclusiv în lumea de dincolo, unde luptele, temerile şi disperarea acestei lumi urmau să fie continuate!

Omul şi-a creat singur această soartă, înlocuind cu ea viața paradisiacă în care l-am creat, trăită în unitate şi iubire, în loc să treacă lin dintr-o stare în alta, superioară, el este nevoit să facă eforturi şi să se lupte, progresând cu greu şi în mod dureros către o viață mai bună.

Oamenii se plâng de dificultățile prin care trebuie să treacă pentru a-şi câştiga traiul zilnic, dar cine a creat aceste dificultăți? În nici un caz Eu, şi nici lumea în care trăiesc! Ei singuri îşi fac greutăți unii altora!

Toți doresc să profite, fie de pe urma celor învățate prin efort personal, fie de pe urma revelațiilor primite direct. Există destui printre voi care acceptă să se îmbogățească pe seama sărăciei celorlalți, scumpind astfel şi mai mult costul vieții. Din păcate, aceşti oameni lipsiți de conştiință au devenit astăzi majoritari, refuzând cu încăpățânare să accepte că au o misiune divină şi să creadă în Dumnezeu sau în nemurirea sufletului; din cauza lor, toți încearcă să profite de pe urma celorlalți şi nimeni nu îşi, mai arată adevărata față şi adevărata natură. Educația artificială pe care le-o dați copiilor voştri contribuie şi ea la acest haos moral, învățându-i de mici să îşi ascundă viciile în spatele unei măşti!

Întreaga voastră lume a devenit astăzi-un fel de bal mascat, în majoritatea cazurilor masca revelând o realitate complet diferită de cea din spatele ei (de natura celui care o poartă).

Ori de câte ori se plâng despre răutatea lumii în care trăiesc, Eu îi întreb: „Cine a făcut-o atât de rea? Eu sau voi?”

De aceea, nu Mă mai acuzați pe Mine. Mult am avut de suferit de pe urma voastră, dar Eu sunt un Dumnezeu plin de răbdare, care îi ascult pe toți, de la cei mai de jos până la cei mai de sus, încercând să le fac tuturor dreptate.

Un alt mare viciu care animă astăzi umanitatea este dorința de putere. Avizi, conducătorii voştri sunt oricând gata să îşi strivească supuşii numai pentru a-şi satisface această dorință.

Degeaba am predicat în timpul vieții Mele despre iubire, toleranță, iertare, degeaba v-am recomandat să vă iubiți chiar şi duşmanii, încă de pe atunci, oamenii Mi-au întors spatele, refuzând să accepte această dorință a Mea. Şi astăzi, cum procedați? Susțineți cu toții, la unison, că trăiți într-o epocă luminată, dar acționează cineva altfel decât cei care trăiau pe vremea întrupării Mele?

Dacă ați fi manifestat calitățile recomandate de Mine, popoarele ar fi trăit astăzi în pace. Din păcate, oamenii au preferat să manifeste mai degrabă pasiunile lor animalice, transformând astfel pământul - această sursă din care ar trebui să vă hrăniți cu toții în egală măsură - într-un iad din care nu mai ştiu cum să scape. Eu însumi sunt pus în încurcătură, fiind nevoit să intervin în mod repetat, pentru a nu lăsa umanitatea pradă declinului total (înapoi în materie).

Din această viață a exceselor şi pasiunilor animalice, în care fiecare doreşte să se bucure la maximum de ceea ce îi oferă simțurile, au rezultat - la fel ca dintr-o cutie a Pandorei - tot felul de boli, care de care mai cumplite, care schilodesc copilul încă din pântecul matern, silindu-l să plătească pentru greşelile părinților săi, la care le va adăuga mai târziu şi pe ale sale.

Priviți cum arată universul. El este perfect, neavând nevoie de adăugiri sau de eliminări. Cum puteți crede atunci că Eu am creat ultima verigă a lanțului evolutiv pe pământ într-o manieră eronată?!

În structura sa, omul este el însuşi perfect. Dacă ținem cont de forma şi de alcătuirea sa fizică, dar şi de calitățile spirituale, putem spune că el a fost înzestrat pentru a fi de-a pururi „Domnul acestui pământ”.

Iubirea fiind însă principalul Meu atribut, Eu am înțeles termenul de „Domn” după chipul şi asemănarea Mea, nu aşa cum doriți voi, să stăpâniți această lume prin distrugere şi devastare.

Imensul Meu univers îmi este întru totul supus, întreaga creație îmi ascultă legile (iubirii), plină de smerenie şi cu mare bucurie. Singur omul doreşte să supună natura prin forță. Aceasta ascultă însă de legea superioară, aşa că i-a opus rezistență, revoltându-se şi sfârşind chiar prin a transforma omul în sclavul ei.

A existat o vreme când omul poruncea liber elementelor naturii şi întregii materii. Astăzi, acestea s-au transformat în duşmanii lui. Elementele nu-l mai ascultă şi aproape toate animalele îi sunt duşmani. Explicația este simplă: acțiunile omului nu mai sunt motivate de iubire sau de grija față de ceilalți, ci numai de lăcomie şi de invidie!

Lumea s-a transformat astfel din paradisul inițial în iadul de astăzi. Omul a renunțat astfel de bunăvoie la viața confortabilă care i-a fost oferită şi la darurile spirituale care i-ar fi facilitat enorm viața materială, făcând din mediul în care trăieşte un câmp de război în care domnesc crimele şi furturile, şi în care fiecare îşi urmăreşte interesul numai în detrimentul celor din jur.

Vai vouă, orbilor! Ce ați făcut voi din pământul Meu, ce ați făcut cu Sinele vostru, pe care Eu l-am creat după chipul şi asemănarea Mea, făcând din voi cetățeni ai două lumi, cea fizică şi cea spirituală?

Aşa cum i-am alungat cândva pe vânzătorii din Templu, strigându-le: „Ce, doriți să transformați Templul Meu într-un cuib de tâlhari?[1]”, la fel ar trebui să procedez şi astăzi, ştergând pur şi simplu această generație de pe suprafața pământului. Căci ei au transformat întregul pământ într-un cuib de tâlhari, în care crimele şi furturile abundă, având efecte dezastruoase nu numai în planul fizic, ci şi în cel spiritual!

Aşa ar trebui să acționez în calitatea Mea de Domn al universului şi de Dumnezeu al creației Mele. Dar Eu sunt un Dumnezeu al iubirii, care le-am acordat ființelor Mele spirituale libertatea de a alege, căci am dorit să cresc „copii ai iubirii”, nu sclavi!

De aceea, vă mai las încă să vă bateți joc de legile Mele, făcându-vă singuri din viață un iad, până când măsura se va umple şi vă veți sufoca singuri în mlaştina propriilor voastre pasiuni inferioare.

Eu îmi rezerv întotdeauna dreptul de a folosi chiar şi abuzurile pentru scopurile Mele.

Cine refuză să caute drumul către Mine pe calea blândă a iubirii va fi nevoit să accepte cărarea spinoasă a greutăților şi nenorocirilor.

În cazul celor mai mulți dintre oameni, cuvintele sunt în zadar. Singurul lucru care îi mai poate îmblânzi sunt accidentele de tot felul, bolile cronice şi sacrificiile nedorite. Abia când totul ajunge să li se pară lipsit de orice speranță, când întreaga lume le întoarce spatele, când trupul lor refuză să mai funcționeze normal, când nici o dogmă religioasă nu îi mai poate ajuta, abia atunci încep ei să reflecteze mai serios la Sinele lor, la eventuala misiune pe care o au pe acest pământ, adică în lumea materială, devenind astfel preocupați de ceea ce va urma după această viață.

Ei nu pot accepta un adevăr mai serios şi mai durabil decât după ce își golesc complet cupa plăcerilor materiale, umplând-o până Ia refuz cu experiențe triste şi dezamăgiri.

În acest fel sunt nevoit să educ lumea şi umanitatea, care este proprietatea Mea şi a cărei scânteie spirituală ruptă din Mine trebuie să se întoarcă la Mine. Oamenii trebuie să-şi atingă menirea pentru care i-am predestinat, chiar dacă au luat-o pe calea greşită. De aceea, toate nenorocirile care se abat asupra lor (şi pe care şi le-au creat singuri) sunt întru totul justificate, nefiind altceva decât consecințele naturale ale faptelor lor.

Aşa cum am afirmat în comunicarea anterioară, nimic nu este atât de negru cum vi se pare vouă. Totul este perfect şi aşa cum ar trebui să fie. De vreme ce ordinea există şi domină lumea animală, inclusiv în întregul regat al vieții telurice, în care fiecare ființă avansează către menirea pentru care am creat-o, latura întunecată a vieții materiale se va dovedi cândva exact opusul ei. Acolo, viața este limitată şi instinctivă; în cazul vostru, viața este liberă, dar voi nu ați urmat calea indicată de Mine. De aceea, trebuie să suportați consecințele faptelor pe care le-ați ales singuri.

În toate națiunile voastre, nu poți să deschizi un ziar fără să te loveşti la tot pasul de expresii precum „progres” sau „deschidere intelectuală”.

Din păcate, aşa cum voi nu înțelegeți libertatea pe care v-am acordat-o Eu, nici națiunile voastre nu înțeleg enorma diferență care există între libertatea absolută şi libertatea conform legii. Şarlatanii din ziarele voastre solicită mereu „mai multă libertate”, dorindu-şi să nu mai existe nici un fel de restricții sau de legi. Aceşti imbecili nu îşi dau seama că oricât de multă libertate ar avea, ei tot nu ar fi satisfăcuți, căci ei nu cunosc şi nu apreciază spiritul cu care i-am înzestrat.

Această libertate pe care o caută cu atâta disperare oamenii transcende materia. Ea nu poate fi deplină decât în acele regiuni în care domneşte şi trăieşte spiritul liber.

Această libertate de gândire şi de acțiune este tocmai acel impuls etern care împinge toate lucrurile către progres şi perfecțiune, care nu îşi recunoaşte viața şi menirea decât în aceste două principii.

Orbilor, cum puteți crede că Eu, marele Spirit fără un început sau un sfârşit, Domnul întregii creații infinite, v-am dăruit această scânteie din Mine numai pentru această viață limitată şi de scurtă durată, în care cei mai mulți dintre oameni nu ştiu cum au ajuns şi cum o vor părăsi? Cum puteți crede că Spiritul este satisfăcut cu micile voastre realizări terestre, sau că aspirația lui va fi potolită spontan, de îndată ce sufletul vostru va ajunge în lumea de dincolo? La ce ar mai folosi viața eternă, dacă un scurt moment petrecut pe pământ şi alte câteva clipe petrecute în sferele spirituale ar fi de ajuns?

O, nu. Impulsul către eliberare, voința liberă cu care am înzestrat toate spiritele Mele, au o semnificație infinit mai profundă. Trebuie să acceptați însă această libertate ca fiind subordonată voinței Mele, care animă şi ghidează toate spiritele, nu prin forță, ci prin convingerea că progresul nu devine posibil decât prin intermediul ei.

Căci Eu sunt un Spirit perfect, şi oricare din ființele născute din Mine trebuie să poarte amprenta ordinii.

Libertatea spirituală nu are limite în ceea ce priveşte sfera sa de acțiune. Ea explică deopotrivă ceea ce se petrece în întregul univers şi de ce am creat omul după chipul şi asemănarea Mea. Voi aveți datoria să înțelegeți aceste lucruri, să reflectați asupra lor şi să le integrați în ființa voastră, în acest fel, dincolo de dificultățile de moment ale vieții voastre sociale, veți pătrunde într-o altă sferă, în care spiritul vostru va primi consacrarea autentică a adevărului. Veți înțelege atunci că până şi suferințele voastre de până atunci au avut rostul lor, căci în Casa Domnului, nimic nu se poate petrece fără a servi progresului universal.

De aceea, nu vă mai plângeți de nenorocirile voastre, ci urmați exemplul Meu. Eu Mă folosesc de fiecare atom din univers pentru permanența marelui Meu regat spiritual. Echivalentul acestuia pentru voi este sufletul vostru, complexitatea Sinelui de care dispuneți.

Aşa cum v-am explicat, voi sunteți singurii vinovați pentru toate nenorocirile de care aveți parte pe pământ. Folosiți-vă de această şcoală şi treziți-vă la viața spirituală. Nu veți găsi alinarea şi liniştea decât pătrunzând în acele regiuni ale spiritului în care durerea nu are acces. Aşa cum le spuneam odată discipolilor Mei, „acolo, puteți mânca otravă şi trăi printre vipere fără, a fi răniți". Dacă veți realiza această stare de grație, veți învăța inclusiv să extrageți o lecție spirituală din orice eveniment trist. Vi se va întări astfel convingerea că această viață este prea scurtă pentru a putea cuprinde întreaga bogăție spirituală a sufletului vostru şi că adevărata libertate de acțiune, cea absolută, nu vă va fi permisă decât în lumea de dincolo, pe care nu o puteți înțelege încă.

Orice întâmplare prin care treceți este o lecție. Deşi multe sunt amare, ele îşi ating perfect scopul, învățându-vă anumite lucruri esențiale pentru progresul vostru, în acest fel, ele vă îndepărtează de lumea exterioară şi vă îndeamnă să urcați mai sus. Nu vă împotriviți acestui impuls, căci el nu vă aduce decât beneficii spirituale.

Abia când veți părăsi această lume veți realiza cât de ridicolă este importanța excesivă pe care ați atribuit-o lucrurilor şi evenimentelor, care nu ar fi meritat să vă ocupe atenția nici măcar un minut. Ori de câte ori priviți cu tristețe viitorul, neştiind ce vă rezervă, consolați-vă cu aceste cuvinte ale Mele.

Nu este vina Mea că nici un om nu mai respectă astăzi porunca: „Iubeşte-ți aproapele la fel de mult ca pe tine însuți" şi că toată lumea se iubeşte numai pe sine. Toate suferințele care derivă din încălcarea acestei legi nu-Mi pot fi atribuite Mie, ci oamenilor.

De aceea, nu vă mai plângeți Mie, ci semenilor voştri. Rugați-i să aplice această lege simplă, cel puțin în mediul restrâns în care se învârt. Dacă veți avea un succes cât de mic, realizarea că ați contribuit la această victorie a binelui va fi o mare sursă de pace şi alinare. Veți cunoaşte astfel o linişte pe care cei care continuă să vă facă rău, pentru a-şi satisface interesele egoiste, nu o vor cunoaşte.

Cultivați-vă noblețea spirituală şi lăsați restul lucrurilor în seama Mea! Eu îi conduc pe toți către o destinație benefică. De aceea vă vorbesc atât de des, ca să vă arăt calea în hățişul evenimentelor lumeşti, pentru a vă salva sufletul şi pentru a nu întina scânteia spirituală pe care v-am dăruit-o. Amin.

Capitolul 34

Sfinții din Ziua Judecății

(Graz, 24 noiembrie 1840)

Întrebare: Doamne, ce ne poți spune despre acea sectă din Marea Britanie, autointitulată „Sfinții din Ziua Judecății", ai cărei membri (despre care se spune că ar avea puteri miraculoase) emigrează în marea lor majoritate în America?

Răspuns: în ceea ce priveşte respectiva sectă, autointitulată „Sfinții din Ziua Judecății", nu trebuie să credeți tot ce auziți despre ea. Membrii ei se numesc „sfinți", dar numai Eu sunt sfânt. Chiar dacă cineva este sanctificat în numele Meu, el nu devine sfânt. Chiar dacă se uneşte pe deplin cu Mine, prin iubirea cea mai pură, el nu devine sfânt decât într-un sens general, fiind sanctificat prin imaginea Mea vie, care trăieşte în el.

Vedeți voi, cine se pretinde sfânt, chiar şi în numele Meu, nu Mă slăveşte pe Mine, ci o face de regulă pentru ca numele său să fie slăvit prin intermediul Meu. Chiar dacă îmi slăveşte numele, o

face numai pentru a obține onoruri şi considerațiune, adică pentru ca o parte din această slavă să se reverse asupra numelui său.

Mie nu îmi plac asemenea sfinți! De altfel, în locul vostru Mi-aş pune întrebarea: unde este scris că, de dragul mântuirii, cineva trebuie să emigreze în America, pentru a trăi acolo mai confortabil şi mai liber, dată fiind lipsa unor legi atât de severe ca în Europa? Eu am afirmat întotdeauna că „împărăția lui Dumnezeu este una a forței! Cine nu o ia în posesiune prin forță nu o poate avea deloc!" Nu am spus niciodată că „Împărăția lui Dumnezeu este una a confortului. Cine nu o primeşte cu uşurință nu va avea parte de ea!"

Cine doreşte să vină la Mine nu trebuie să meargă mai întâi în America. Este suficient să se scufunde în inima sa. Dacă şi-o va purifica prin iubirea adevărată şi prin credința vie, poate fi sigur că Mă va găsi, fără a mai bate pentru aceasta drumul până în America.

Vă asigur că cei care cred că M-au găsit şi care se autointitulează „sfinți", ducându-se în America pentru a Mă păstra mai bine, ca să spun aşa, nu dispun de prea multă stabilitate, şi nu vor găsi ceea ce caută nici măcar în America. Cum ar putea un om care se teme că instabilitatea din patria sa îl poate îndepărta de cele spirituale din cauza influențelor lumeşti să găsească liniştea pe care o caută într-o țară nouă, în care îl vor întâmpina o mie de curiozități şi în care va avea parte de tot felul de necesități noi?

De aceea, această „sectă sfântă" nu este nici pe departe ceea ce credeți. Membrii ei nu reuşesc să cultive obediența nici măcar față de propria lor stăpânire. De aceea, ei doresc să emigreze în America, unde nu există monarhie. **O republică este o oroare în ochii Mei**, căci în ea aproape toată lumea doreşte să conducă, dar nimeni nu doreşte să asculte. O republică seamănă mai mult sau mai puțin cu iadul. De altfel, în sensul său cel mai strict, iadul chiar este o republică.

Cât despre titulatura pe care şi-au asumat-o, vorbind de „Ziua Judecății", au dreptate, căci de îndată ce vor pune piciorul în America, pentru ei va veni Ziua Judecății. Eu voi fi întotdeauna un Părinte pentru cei drepți, indiferent de calea pe care au apucat, cu condiția ca această cale să îi conducă direct la Mine, în căminul spiritual, nu în America. Evident, nu doresc să afirm prin asta că nu sunt în egală măsură şi Părintele americanilor, dar nimeni nu are nevoie să călătorească până acolo pentru a Mă găsi pe Mine, căci Eu sunt mult mai aproape de inima sa decât America!

Orice om trăieşte deja în Ziua Judecății, iar **odată ajuns în eternitate, timpul va dispărea complet pentru el.** În funcție de felul în care şi-a trăit viața pe pământ, el va cunoaşte acolo fie moartea eternă, fie viața veşnică în împărăția celor Drepți. Cât despre un sfârşit al lumii, acesta iese din discuție. El va avea loc, dar nimeni din întreaga creație, în afara Mea, nu ştie când, şi nici nu trebuie să ştie. Căci cel care la sfârşitul timpurilor va fi viu, va continua să trăiască în poala Tatălui, la fel ca şi până atunci; dar cel care va fi mort, va rămâne mort de-a pururi.

De aceea, nu trebuie să fiți preocupați de sfârşitul timpurilor, ci numai de momentul prezent. Aceasta este Ziua Judecății* pentru voi toți. De aceea, conştientizați cât mai plenar acest moment, trăiți în iubire, astfel încât să puteți trăi de-a pururi. Amin.

Vă spun din nou, Eu, Cel Sfânt, amin, amin, amin.

(Vezi şi alte documente pe: http://www.scribd.com/people/documents/236910-billydea , n.r.)